

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

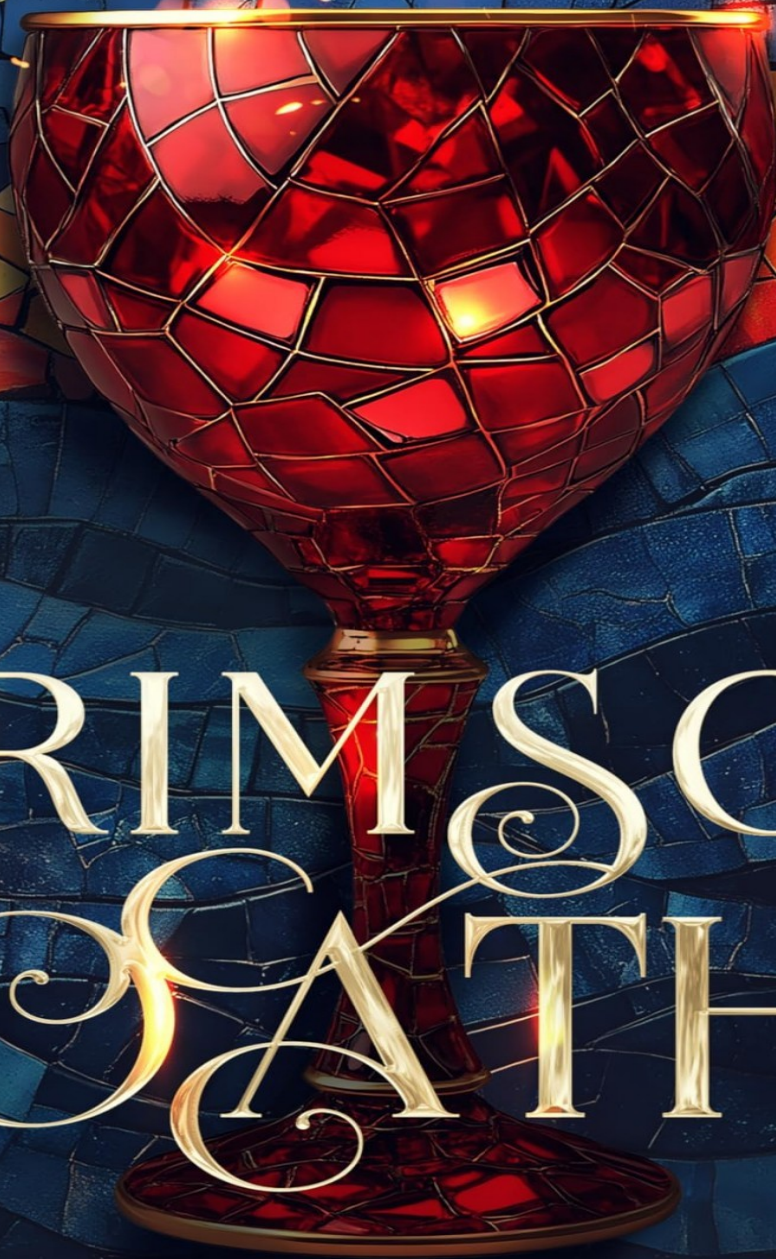
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

∞
THE FIREBIRD
AND THE WOLF
BOOK TWO

CRIMSON
& BATH

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ELIZABETH
HUNTER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yepyeni bir vampir. Onu öldüren sevgilisi. Ve ikisinin de inkar edemediği bir arzu.

KIZIL YEMİN

Tatyana Vorona eskiden bir insandı... ta ki karanlık ve gizemli Oleg Sokolov ile tanışana kadar. O, güç, kan ve ihanetin hakim olduğu bir dünyada yaşıyor. Artık Tatyana da öyle.

Oleg'e yardım ederek, Tatyana kendi ölümünü hazırladı. Sonra suyu kontrol etme yeteneğine sahip bir vampir olarak yeniden dirildi. Tatyana saklanıyor, büyüsünü, kan arzusunu ve tüm bunları başlatan adama karşı hala hissettiği korkunç çekiciliği kontrol altına almaya çalışıyor.

O ateşi kontrol edebilir, ama arzusunun alevleri kendi iradeleri vardır.

Oleg'in imparatorluğu, kızının ihaneti ve ardından gelen kan dökülmesiyle sarsıldı. Şimdi başka biri, kaosu fırsat bilip onun iktidarını daha da sarsmaya çalışıyor. O, onları avlayıp, kendisine karşı gelen herkese ibret olsun diye cezalandırmalı.

Bunun yerine, *onu* arıyor. Tatyana ne kadar uzağa kaçarsa kaçsın, onu yanına geri getirmeye kararlı. Ve onun burnunun dibinde saklandığını öğrenince, Tatyana'yı kendine ait yapmak için ne gerekiyorsa yapacak. Sonsuza kadar.

Ateş ve su, boyun eğmeyen yeni bir vampir ve onu elinde tutmak için boyun eğmeyi öğrenmesi gereken güçlü sevgilisi hakkında bu ateşli romantik fantezide çarpışıyor. CRIMSON OATH, BLOOD MOSAIC'in devamıdır ve Hunter'ın popüler Elemental Serisi ile aynı geniş dünyada geçmektedir.

The Firebird and the Wolf için övgüler

Düşmanların aşık olması, yavaş gelişen ilişkiler, kan bağı, elemental vampirler, zorla yakınlaşma, anti kahramanlar, modern vampirler gibi unsurları seviyorsanız, Elizabeth Hunter'ın *Blood Mosaic* kitabını çok seveceksiniz. The Firebird and the Wolf serisinin ne kadar büyüleyici bir başlangıcı!

— Jamie Williams, Amazon.com

Bayan Hunter hikayeleri ustaca örüyor. Sonunda aşk, entrika ve vampirlerin şiddet dolu dünyasını bir araya getiren iplikleri birleştiriyor. Fantastik hayranları bu kitaba bayılacak!

— Shelly K., Goodreads Yorumcusu

Sinematik bir kapsam ve ilgi çekici karakterler, şaşırtıcı dramalar, ihanetler, büyüleyici bir dünya ve tarih, samimi ve karmaşık bir aşk ve ahlaki açıdan gri bir vampir (The Northman gibi baltayı kullanabilen) ile dolu bu modern vampir destanını dolduruyor.

— Lisa C., Goodreads Yorumcusu

Hunter, dünya yaratma ve karmaşık karakterler yaratma konusunda ustadır. Bir sonraki kitabın çıkmasını sabırsızlıkla bekliyorum.

— Kate, Goodreads Yorumcusu

Discovery of Witches veya Diana Gabaldon'un yazım tarzını seviyorsanız, bu kitabı beğeneceksiniz. Doğu Avrupa ve tarihle ilgileniyorsanız, bu kitabı beğeneceksiniz. Modern dünyada yaşayan vampirleri seviyorsanız, bu kitabı beğeneceksiniz.

karmaşık aile dinamiklerini seviyorsanız, bu kitabı seveceksiniz. Yavaş gelişen romantizm hayranıysanız, bu kitabı seveceksiniz.

— Lauren Bollen, Amazon.com

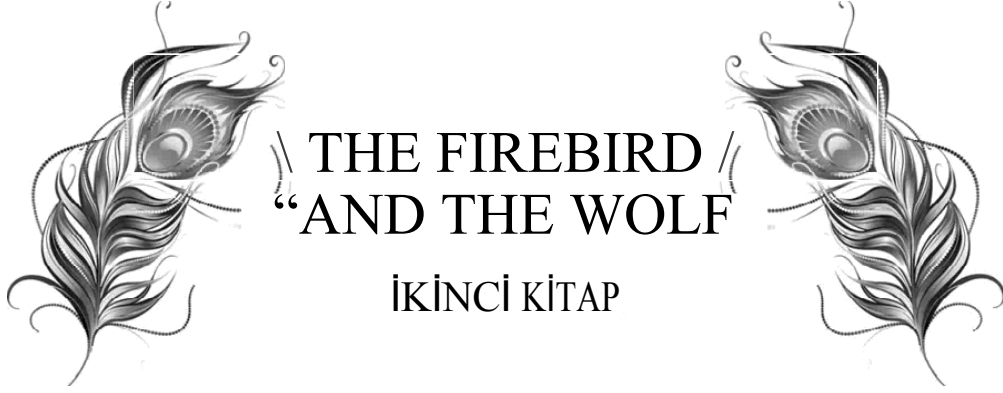
Gücün para olduğu ve herkesin oyuna katılmak için para ödediği, baştan çıkarıcı bir dünyaya hoş geldiniz. 5 yıldız. Kesinlikle bayıldım. Bu kitabı bir günde bitirdim.

— Shea.Reads.Always

Elizabeth Hunter'ın zekası ve yazıları beni büyüledi çünkü benim inançlarımın ve zihnimin sınırlarını zorluyor. Her zaman yaratıcı, asla ezberci değil, her zaman taze. Dinamik ve karmaşık karakterler, gelişmiş ve çarpıcı olay örgüsü ve taze, esprili diyaloglar.

— Calista Cates, Amazon.com

\\ THE FIREBIRD //
“AND THE WOLF”

İKİNCİ KİTAP

CRIMSON OATH

YAZAR

Et.IŻABF.TH HUNThR

Kızıl Yemin
Ateş Kuşu ve Kurt Kitap 2

Elizabeth Hunter

[Recurve Press, LLC](#)

Kızıl Yemin

Telif hakkı © 2025 Elizabeth Hunter Tüm

hakları saklıdır.

ISBN: 978-1-959590-61-3

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İçerik editörü: Amy Cissell

Satır editörü: Anne Victory

Düzeltilmen: Linda, Victory Editing

İç illüstrasyonlar: Nellivalova/Airik Weaver, ArtisticTimberStudio

Bu kurgu eserin yaratılmasında yapay zeka kullanılmamıştır.

AI EĞİTİMİ YOK: Yazarın [ve yayıncının] telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamaksızın, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu eserin üretken AI eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için lisans kullanımına ilişkin tüm haklarını saklı tutar.

Bu eserin üretken AI eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanım lisanslama haklarını saklı tutar.

İçindekiler

1. [Oleg](#)
2. [Tatyana](#)
3. [Oleg](#)
4. [Tatyana](#)
5. [Oleg](#)
6. [Tatyana](#)
7. [Oleg](#)
8. [Tatyana](#)
9. [Oleg](#)
10. [Tatyana](#)
11. [Oleg](#)
12. [Tatyana](#)
13. [Oleg](#)
14. [Tatyana](#)
15. [Oleg](#)
16. [Tatyana](#)
17. [Oleg](#)
18. [Tatyana](#)
19. [Oleg](#)
20. [Tatyana](#)
21. [Oleg](#)
22. [Tatyana](#)
23. [Oleg](#)
24. [Tatyana](#)
25. [Oleg](#)
26. [Tatyana](#)
27. [Oleg](#)
28. [Tatyana](#)
29. [Oleg](#)

30. [Tatyana](#)

31. [Oleg](#)

32. [Tatyana](#)

33. [Oleg](#)

34. [Tatyana](#)

[Elemental Evreni Keşfedin! Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Elizabeth Hunter'in diğer kitapları](#)

Bölüm

Oleg

Vampir, dolunayın ışığında tepeye doğru yürüdü ve Karadeniz'den esen serin deniz melteminin tadını çıkardı.

Kırım'daki küçük köyde bahar gelmişti ve savaş birçok büyük kasaba ve şehri etkilemiş olsa da, bu izole köyde meyve ağaçları çiçek açmış, yol kenarları parlak sarı hardal çiçekleriyle kaplanmış ve lavanta tarlaları havayı kendine özgü kokusuyla doldurmuştu.

Vampir, avına bir hediye getirmişti. Ne de olsa o bir barbar değildi. Kadın ona istediği bilgiyi verecekti ve muhtemelen sonra hiçbir şey hatırlamayacaktı.

Ve eğer yaparsa...

O zaman, o durum ortaya çıktığında bununla ilgilenirdi.

Oleg Sokolov, Kiev Rus'un vampir lordu olmayı tesadüfen başarmamıştı. Risk almazdı, ama belayı da kendine çekmezdi. Orta yaşlı bir insan onun için tehdit oluşturmazdı, bu yüzden baş boyarı ve diğer güvenlik görevlileri asfalt yolda bekliyorlardı.

Ahşap bir ahır geçip, taze boyanmış eski bir çiftlik evine doğru yürüdü. Panjurlar parlak kırmızı çiçeklerle süslenmişti ve ahşap süslemeler yeni onarıldığını gösteriyordu. Bahçe ekilmişti ve yükseltilmiş yataklarda yeşil marul başları filizlenmeye başlamıştı.

Evin yanında, yüksek bir çitle çevrili ve yoğun bir perdeyle tilkilerden ve sansarlardan korunan yeni yapılmış bir güvercinlik vardı.

Oleg kapıya elini koyamadan, alçak ve gürleyen bir hırıltı bir köpeğin varlığını haber verdi.

Kökeni belirsiz, iri bir çoban köpeği sundurmanın altından sürünerek çıktı ve yavaşça ona doğru yürüdü. Omuzları bir metre yüksekliğinde, yüzü siyah ve tüyleri duman grisiydi.

"Hmm." Oleg çenesini kaldırdı. "Vorona kadınlarını dikkatsiz olmakla suçlayan hiç kimse olmamıştı." Köpeğin gözlerine baktı. "Memnun oldum, sobaka."

Köpek siyah dudağını kıvırdı ve ardından gürültülü bir havlama gölgeli sessizliği bozdu ve kümesdeki güvercinlerin cıvı cıvı seslerini susturdu.

Oleg havlayan köpeğe kaşlarını kaldırdı. "Güzel. Sahibini uyardın." Geri adım attı ve elini kapıdan indirdi. "Pekala, burada bekleyeceğim."

Kapının açılması sadece birkaç saniye sürdü ve tanıdık bir tüfek sesini duydu.

Köpek verandanın merdivenlerine yürüdü ve oturdu, sahibesi onu susturunca havlamasını keserek sessizleşti.

"Birinizin haftalar önce gelmesini bekliyordum," karanlık evden bir ses geldi. "Geç kaldınız."

Oleg, av tüfeğinin parlayan namlusuna bakarak başını salladı. "Yerleşmen için zaman vermek istedik."

Anna Asanova kapının gölgesinden çıkıp verandaya adım attı, av tüfeği Oleg'in göğsüne doğrultulmuştu. "Yerleştim. Ne istiyorsunuz?"

"Ne istediğimi sanıyorsun?"

"Onun nerede olduğunu bilmiyorum."

"Tatyana kendi annesiyle bile görüşmedi mi?" Oleg başını salladı. "Sana inanmıyorum." Anna'nın cep telefonu kullanımını da takip ediyordu. Anna, Gürcistan'dan birinden telefon alıyordu, ama bunun avı olduğundan emin olamıyordu.

"Onunla iletişime geçmediğini söylemedim. Nerede olduğunu bilmediğimi söyledim."

Oleg omuz silkti. "O silahın beni öldüremeyeceğini biliyorsun."

"Kafanı kaybedersen ölebileceğini söylediler," dedi Anna. "Gerekirse birkaç el ateş etmeye hazırım."

İkinci atışta hayatta kalamazdı, ama Oleg onu öldürmek istemiyordu. Elinden gelirse.

Bir adım öne çıktı ve sol elindeki paketi kaldırdı. "Sana pasta getirdim."

Sessizlik.

Köpek parlak pembe pasta kutusunu fark etti ve yüksek bir inilti çıkardı. Bir saniye sonra, Oleg köpeğin koyu renkli çenesinden bir damla salya düştüğünü gördü.

"Dymka." Anna'nın hayal kırıklığına uğramış sesi Oleg'i gülümsetti. "Seni obur."

"Çikolatalı smetannik," diye devam etti Oleg. "Sanırım en sevdiğin pastadır. Belki Dymka'nın da." Elini kapıya koydu ve bu sefer Dymka öne çıktı ama havlamadı. Gözleri pembe kutuya sabitlenmişti.

"Stoyat!" Anna bağırdı ve köpek tekrar havlamaya başladı.

"Anna," diye uyardı Oleg. "İkimiz de biliyoruz ki, sana zarar vermek isteseydim buraya bir düzine vampirle gelirdim. Tek istediğim konuşmak. Onun için endişeleniyorum."

"Neden?"

Oleg kapının mandalına elini koydu ve Dymka tekrar havlamaya başladı. Köpeğin tüyleri diken diken oldu, ama Oleg gözlerini Anna'dan ayırmadı. "Kızın benim yüzümden vampir oldu. Çünkü benim halkım onu korumadı. Teknik olarak benim korumam altında olmayabilir, ama bu ona kayıtsız olduğum anlamına gelmez."

Tam tersine, ama Anna'nın bunu bilmesi gerekmiyordu.

Tatyana Vorona, Oleg'in düşüncelerini meşgul ediyordu. Ondan kaçalı bir yıldan fazla olmuştu, ama Oleg gündüz uykusuna her daldığında, Tatyana'nın keskin mavi gözleri Oleg'in gözleriyle buluşuyordu. Tatyana'nın sesi Oleg'in zihninde fısıldıyordu. Ve Tatyana'nın kanı Oleg'in damarlarında akıyordu.

Onu düşünmekten kendini alamıyordu ve en son istediği şey annesine zarar vermektir.

Oleg o kadını geri istiyordu ve çok sabırlı bir avcıydı.

Pembe pasta kutusunu tekrar kaldırdı ve Dymka sessizleşti, ama oturmadı.

Anna iç geçirdi. "Bunu pişman olacağım." Av tüfeğini indirdi. "Oleg, içeri girebilirsin." Köpeğe baktı. "Dymka, priyatel."

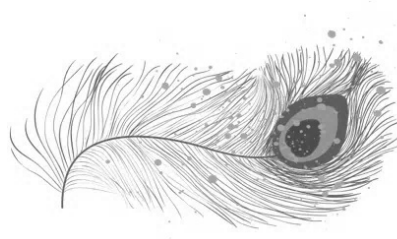
Köpek hemen rahatladı ve kuyruğunu sallayarak kapıya doğru yürüdü. Oleg, gözlerini çoban köpeğinden ayırmadan kapının mandalını açıp kapıyı içeriye doğru açtı ve köpek oturdu.

"Ben söylemedikçe seni ısırılmaz." Anna, Oleg'in verandaya yaklaşmasını bekledi.

Oleg elini uzattı ve köpeğin siyah kulaklarını okşadı. Oleg'in beline kadar uzanan omuzları ve göğsüne kadar gelen kafasıyla yakışıklı bir hayvandı. Anna Oleg'i arkadaşı olarak tanıttıktan sonra köpek tamamen rahatlamış görünüyordu.

"O iyi eğitilmiş."

"Buraya köpeğimi sormaya mı geldin?" Anna, Oleg eve yaklaşırken kapı çerçevesine yaslandı. "Yoksa kızım için mi geldin?"

OLEG MASAYA OTURDU, eski buzdolabında smetannik soğuyordu ve masada ev yapımı bir pasta vardı. Anna çay için su kaynattı ve her zamanki gibi uyanık olan Dymka, mutfak kapısında oturmuş, sahibesine özlemle bakıyordu.

Kanepede kıvrılmış bir kedi vardı, ama hayvan sadece bir gözünü açtı, ona göz kırptı ve sonra tekrar uykuya daldı.

"Köpeği ne zaman aldınız?" diye sordu. "Sadece birkaç hafta önce geldiniz, ama evindeymiş gibi görünüyor."

"Komşumun koyunları var." Anna omzunun üzerinden baktı. "Bu köpeği hayvanlar için eğitmişti, ama büyüdükçe diğer köpeklerle pek geçinemiyordu. Komşuma çiftlik köpeği aradığımı söylediğimde, bana Dymka'yı verdi."

Dymka'yı verdi." Anna omuz silkti. "İyi bir arkadaş. Tilkileri kuşlardan uzak tutuyor."

Tatyana bir keresinde ona, annesinin kuşlarını çoğu insandan daha çok sevdiğini söylemişti, bu yüzden onları korumak, vampirleri uzak tutmak kadar önemliydi.

"Çiftliği gözetleyen biri var," dedi Oleg. "Sizi rahatsız etmez, ama tehlike olursa halleder." Anna çaydanlığı rahat mutfak masasına getirirken, servis bıçağını kaldırıp Anna ve kendine birer dilim kek kesti.

İki fincana çay döktü, önce Oleg'e, sonra kendine.

"Spasibo," diye mırıldandı Oleg.

"Rica ederim." Çaydanlığı geri çekti. "Aslında hoş geldiniz mi bilmiyorum ama çaya buyurun."

Oleg omuz silkti. "Haklısın."

Eski çiftlik evine daha önce de gelmişti, ilk kez Tatyana ve annesine ölümsüzlerin dünyasını açıklamak zorunda kaldığında. Çok fazla bir değişiklik yoktu, ama ev biraz daha az yıpranmıştı. Biraz daha güvenliydi. Birkaç yeni pencere vardı ve gece soğuk olmasına rağmen iç mekanın sıcak olması nedeniyle yalıtım yaptırdığını düşündü.

"Sana para gönderiyor mu?"

"Bana bolca gönderdi." Anna otururken ona bir bakış attı. "Onun parasına ihtiyacım yok. Çiftlik şu anda iyi durumda ve şehirdeki dairemizi kiraya verdim."

Anna Asanova, Tatyana'nın annesi olduğu o kadar belliydi ki, Oleg ona bakmadan duramadı. Yaşlı değildi, en fazla kırk beşindeydi, ama gözleri yorgundu ve hayatı kızıninkinden daha zor geçmişti. Yine de benzerlik o kadar fazlaydı ki, Oleg yüzünde takıntısı haline gelen kadının izlerini aramaya başladı.

"Bir süre ülkeyi terk ettin." "Evet." Anna

çayını üfledi.

"Ama geri geldin." "Evet."

"Tatyana mı ayarladı?"

"O mu ayarladı?" Anna gözlerini kısarak baktı. "Emin değilim."

Kadının ortadan kaybolma şekli onu çok etkilemişti. Tatyana'nın birlikte çalıştığı kişi, muhtemelen hırsız kızının çaldığı tüm parayı bulmasına yardım eden hacker ya da hackerlar, çok ama çok iyiydi.

Vampirlerle çalışmaya razılsa, onları kendisi için işe alabilirdi.

"Tatyana'nın beni taşınması hakkında gerçekten bana soru sormak mı istiyorsun?" Anna başını kaldırdı. "Yoksa dediğin gibi onun için mi endişeleniyorsun?"

"Onun için endişeleniyorum." Ve bunu nasıl yaptığını bilmek istiyordu, ama bu ikincil bir konuydu.

"Neden endişeleniyorsun?"

"Gittiği insanlar..." Oleg omuz silkti. "Onlara güvenmiyorum." Tatyana onun topraklarından kaçmış ve

Kafkas Dağları'nda sessizce hüküm süren eski ateş vampiri Arosh'un sarayına sığınmıştı. Oleg'in müttefikleri Doğu Karadeniz'deki şehirleri yönetirken, dağlarda Ateş Kralı'na boyun eğiyorlardı ve Arosh'un izni olmadan kimse oraya gidemiyordu.

"Sen onlara güvenmeyebilirsin," dedi Anna, "ama o güveniyor." "Yani hala orada mı?"

Anna soğuk gözlerle Oleg'e baktı. "Kendi kızımı ispiyonlamamı mı istiyorsun?"

"Onun güvenliğini düşünmeni istiyorum." Anna dudaklarını büzdü. "Bana güvenli görünüyor."

"Yani onu gördün mü?"

Gözlerini devirdi. "Ne düşünüyorsun, Bay Vampir?"

"Tahminde bulunmak istemem. Belki de haberleri güvercinle iletiyorsunuzdur."

Bu kadınları bir daha asla küçümsemeyecekti.

Anna sırtıttı. "Hoşuna gitti mi? Planım buydu, biliyorsun." "Öyle olacağını tahmin etmiştim." Tatyana burnunun altından ve birkaç kuşla annesini saklanmaya zorlamayı başarmıştı.

"Sen gitmedin ama ben onu ziyaret ettim sanıyorsun, değil mi?" diye sordu Anna. "Artık telefonum var, değil mi? Onun da bilgisayarı var. Kızım kadar bilgisayardan anlamam ama görüntülü konuşmayı biliyorum. Kızım iyi."

Yani internet erişimi olan bir yerdeydi. Ne yazık ki, bu günlerde bu her yer olabilirdi. Fire King bile şimdiye kadar yirmi birinci yüzyıla girmiş olabilirdi.

Ya da Tatyana annesini aramak için en yakın şehre gidiyor olabilirdi. Oleg, Georgia sahilindeki ajanlarına internet kafeleri ve kütüphaneleri gözetleyip ondan bir iz bulmalarını söyleyecekti.

Çaresizce bir umut arıyordu.

"Söylesene," dedi kadın kekinden bir ısırık alırken, "kızımı neden umursuyorsun? Paranı o verdi, değil mi?"

"Evet." Anna'nın örneğini takip ederek pastasını kesti. Vampirlerin insan yemeğine ihtiyacı yoktu, ama bir gündür bir şey yememişti ve midesi boştu. İnsan yemeği yemeden çok uzun süre kalırsa rahatsızlık duyardı.

Kek, çoğu modern yiyecek gibi çok tatlıydı, ama iyi pişirildiğini anlayabilirdi. "İyi bir pastacısın," dedi. "Bahçeyi de sen mi ektin?"

"Kızıma niyetin ne, Bay Vampir?" Oleg donakaldı. "Niyetim mi?"

"Evet." Anna ona baktı. "Sen benim çiftliğime geldin, ki o bundan hiç memnun değildi, bilmeni isterim. Ona geri taşınacağımı söylediğimde çok büyük bir kavga çıktı. Ve şimdi, artık senin için çalışmadığı halde onu soruyorsun. Ona aşık mısın?"

"Saçmalama. Kızın benim sorumluluğumda." "Onu bu hale getiren sen misin?"

Tanrıya şükür, hayır. "Tabii ki değil."

Anna yine omuz silkti. "Yani ondan sen sorumlusun. Ben onun annesiyim. Ondan ben sorumluyum. Tatyana'mı inciten Zara, *ondan* sen sorumlusun, değil mi?"

"Zara öldü. Artık seni rahatsız etmeyecek."

"Huh." Anna gözlerini kırptı. "Ben de öyle düşünmüştüm, ama Tatyana bana söylemedi."

."

Tatyana muhtemelen annesini korkutmak istememişti, ama Oleg tüm Vorona kadınlarının biraz daha korkuya ihtiyaçları olduğunu düşünüyordu. Onlar olağanüstü cesaretliydi ve bu kolayca hayatlarına mal olabilirdi.

"Onu sen mi öldürdün?" diye sordu Anna. "Yoksa Tatyana mı?"

Anna, kendi kızının birini öldürebileceğini düşünüyordu.

İlginç bir bakış açısı.

"O öldü," dedi Oleg. "Bileceğin tek şey bu. Ama ona yardım eden biri *vardı*." Omzunun üzerinden bakarak, "Dymka'nın fazla samimi olmasına izin verme," dedi. Anna'nın yaptığı çok tatlı keki aldı ve büyük bir parçasını köpeğe attı. Köpek onu hemen yuttu. "Bana hariç. O benimle arkadaş olabilir."

Anna kendi kendine mırıldandı. "Belki de ikiniz de benim kafamı karıştırdığınız için birbirinize layıksınız."

"Ona bir mesaj iletir misin?"

"Hayır." Anna burnunu çektirdi. "Sanki okul çocuğuymuşsun gibi sana mesaj mı ileyim?"

"Ne? Hayır." Oleg gözlerini kırptı. "Okul çocuğu değil, ama bazı şeyler var..."

"Ben senin haberci kızın değilim," dedi Anna. "Beni öldürmek istiyorsan, öldürsün, değil mi? Kızımın aşk hayatına karışmam. Öyle bir anne değilim."

"Onun aşk hayatıyla alakası yok." Oleg cildinin ısındığını hissetti.

"Bana öyle geliyor ki, Tatyana'ya çok ilgi duyuyorsun ve artık senin için çalışmadığına göre, başka bir nedeni olabileceğini sanmıyorum..."

"Onu öldürmek isteyenler var." Oleg sesini yükseltmedi. Sesini yükseltmeye inanmazdı. Başkalarının dinlemesi için sessiz olmaları gerektiğine inanırdı.

Anna sessizleşti.

Uzun bir süre sonra sordu: "Kim? Kim kızımı öldürmek istiyor?"

"Düşmanlarım." Bu bir yalan değildi. Zorunlu olarak.

Oleg'un düşmanları, Oleg'un ona takıntılı olduğunu bilirlerse, onu öldürmek isteyeceklerdi, bu yüzden onun gelecekteki güvenliğinin anahtarı, Oleg'un mümkün olduğunca kayıtsız davranmasıydı.

"Neden onu öldürmek istesinler?"

Çünkü ona değer veriyorum.

Anna'ya bunu söylemeyecekti.

"O daha genç," dedi sessizce. "Zara, ölümsüz dünyaya zeki insan muhasebecisinden övünmüştü, ama şimdi o muhasebeci bir vampir ve o kadar iyi bağlantıları var ki annesini ortadan kaybedebildi."

"Bu onu ilgilendirmez, neden başkalarını ilgilendiriyor?"

"Benim gibi birden fazla kişi, Tatyana Zara'dan para çalabilir ve paçayı kurtarabilirse, onlardan da para çalabileceğinden endişeleniyor."

Bu da abartılı bir sözdü, ama işe yaradı, çünkü Anna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"O yapmaz," diye tersledi Anna. "Tatyana dürüst biridir." "Öyle mi düşünüyorsun? Benden çaldı."

"Sana inanmıyorum." Anna'nın yanakları öfkeden kızardı. "Kızım hırsız değildir."

Oleg omuz silkti. "Ben de kendi kızım hakkında buna inanmak istemedim." Ama Zara'nın hırsız olduğunu hep biliyordu. "Bazen çocuklarımız akılsızca kararlar alır."

Anna'nın kafasında bir plan dönüyordu. O'nun tek ihtiyacı buydu. Anna Asanova'nın kızına ulaşması gerekiyordu, böylece Tatyana'nın izini sürebilirdi.

Oleg çayını bitirip ayağa kalktı. "Kızına yardım etmeye çalışıyorum. Daha fazla hata yapmasını, dikkatleri üzerine çekmesini engellemeye çalışıyorum."

Anna ayağa kalktı ama hiçbir şey söylemedi.

Oleg kapıya doğru yürüdü, çıkarken Dymka'nın başını okşadı. "Onunla bir dahaki konuşmanızda, onu aradığımı ve başkalarının da aradığını söyleyin. Hangi dağ mağarasında saklanırsa saklansın, eninde sonunda oradan çıkmak zorunda kalacağını söyleyin."

Anna çenesini kaldırdı. "Ve sen bekleyecek misin?"

"Evet." Oleg başını salladı. "Ben ölümsüzüm, Bayan Asanova. Çok uzun süre bekleyebilirim."

Bölüm 2

Tatyana

"Kimse beni öldürmeye çalışmıyor, anne." Tatyana, ağır silikon kılıfın arkasına gizlenmiş ekrana bakmaya devam etti. "Senden bilgi almaya çalışıyor. Her şeyi hatırlıyor musun?"

"Bana dokunmadı."

"Hiç mi?"

"Hayır." Annesi gözlerini kısarak baktı. "Ama Dymka'ya dokundu. Özel zihin güçlerini köpeklere de kullanabilir mi? Dymka onu bu yüzden mi sevdi?"

Oleg'in "özel güçleri" Tatyana'ninkilerle aynıydı, amnis adı verilen ve derisinin altında ekstra bir duyu gibi akan bir elektrik akımı. Bu güç, Tatyana'nın, Wi-Fi'yi kullandığı Kutaisi'deki bu sessiz barda çalışanlar gibi insanları manipüle etmesini sağlıyordu.

Tatyana, bir el sıkışmasıyla insanların beyin kabuğunu değiştirerek kısa süreli hafızalarını silebiliyordu. Bu yüzden dizüstü bilgisayarı için ev yapımı silikon kılıf kullanmak zorundaydı.

Bilgisayarlar ve vampir hafızası? İkisi birbiriyle uyuşmuyordu.

Bu yıl üçüncü dizüstü bilgisayarıydı. Diğerlerini kısa devre yaptırmıştı. "Seni korkutmaya çalışıyor." Samson'a, sessiz rüzgar vampiri Samson'a baktı. "Bu yüzden çiftliğe dönmeni istemedim."

Kutaisi, Arosh'un kontrolündeki, kuzeydoğuya Orta Asya'ya uzanan bölge ile Gürcistan kıyıları ve Türkiye'nin kuzeyinin bir kısmını kontrol eden vampir hükümdar Alina Machabeli'nin kontrolündeki bölge arasındaki gayri resmi sınır bölgesi idi.

"Peki ben ne yapacaktım? Kherson'da yabancılarla mı kalacaktım?"

Annesi, pes etmeden önce bir yıldan fazla bir süre Kherson'da güvenli bir evde kalmıştı.

Tatyana bunun olacağını biliyordu. Annesinin mutsuz olduğunu anlayabiliyordu. Güvende olması, kuşlarını kimin izlediği kadar önemli değildi.

Ama o zamana kadar Tatyana, Oleg'in onu ve annesini öldürecekse bir yolunu bulacağına emindi. Annesi Oleg'in bölgesinde olmasına rağmen, Oleg onu neredeyse görmezden gelmişti.

Tatyana şakağını ovuşturdu. "Kherson'da *güvendeydin*. Seni oraya gönderdim."

Anna ile konuşmak artık baş ağrısına neden olmuyordu, ama annesi bunu başarabilirdi. Ve çok uğraştı.

"Burada güvendeyim," dedi Anna. "Vampiriniz bana hiçbir şey yapmadı."

."

"O benim vampirim değil, anne."

"Aslında, çiftliği gözetleyen biri olduğunu söyledi." "Çiftliği gözetleyen mi?"

"Evet, güvenliğim için."

Annesi gerçekten de rahatlamış gibiydi.

Oleg sayesinde. Ateş vampiri.

Tatyana, annesini Romanya'ya ya da Türkiye'ye, Oleg'in bölgesinin dışına bir yere göndermek istemişti, ama annesi kimsenin dilini bilmediği bir yerde daha da mutsuz olurdu.

Ve Tatyana, Oleg'in topraklarının ne kadar geniş olduğunu tam olarak bilmiyordu. Bazen sonsuz gibi görünüyordu.

Arosh'un sarayında saklanırken öğrendiğine göre, Kiev Rus'un vampir lordu Oleg Sokolov, Kafkas Dağları'ndan Volga Nehri'nin doğusuna, Hazar Denizi'nin kuzeyinden Sibiryaya ve Moğolistan'a kadar uzanan bölgeyi kontrol ediyordu.

Ancak "*kontrol*" çok gevşek bir terim olabilirdi.

Ölümsüzlerin dünyasında güçler sürekli değişiyordu ve Tatyana'nın yapabileceği tek şey, kimin hangi bölgeyi yönettiğini ve bu kontrolün ne kadar sıkı olduğunu takip etmektir.

Vampir dünyası, modern hükümetlerden çok ortaçağ şehir devletleri gibi işliyordu ve son bir buçuk yıl, akışına kapılma konusunda

akışına uyum sağlamanın bir dersler dizisi olmuştu.

"Odesa'ya geri döneceğini söyledi," dedi Anna. Tatyana kaşlarını çattı. "Arosh mu?"

"Arosh kim?" diye sordu Anna. "Senin vampirin." Tabii ki annesi hala Oleg'den bahsediyordu. "Doğru." "Arosh kim? Şimdi başka bir vampir mi var?"

"Şu anda Arosh için çalışıyorum." Bu tam olarak doğru değildi, ama Tatyana'nın bir işi olmadığını düşünürse strese girecek olan annesini tatmin etmek için yeterliydi.

"İyi. Meşgul olmak iyidir, Tanya."

İş yorar, ama aptal olmaktansa yorgun olmak daha iyidir. Büyükbabasının sözleri aklında yankılanıyordu.

Tatyana Arosh için çalışmıyordu; paraya ihtiyacı yoktu. Belki bir daha asla.

Oleg'den aldığı altın ve mücevherlerin değerini hesaplamıştı ve bu, çok uzun bir süre rahatça yaşamasına yetecekti.

Yüzyılı aşarsa, bazı şeyleri halletmesi gerekebilirdi, ama doğası gereği tutumlu biriydi. Oleg gibi savurgan değildi ve annesi dışında bakması gereken kimsesi yoktu.

Arada sırada altın külçeleri ve mücevherleri çaldığı için vicdan azabı duyuyordu, ama Oleg, aldığı hazinenin ölen babası Zara'ya ait olduğunu söylemişti.

Yani teknik olarak hırsızlık sayılmazdı.

Babasının tüm hazinesini ve Zara'nın ganimetini bulduktan sonra Oleg'in ona ödediği parayı hesapladığında, Tatyana gerçekten zengin olduğunu fark etti.

Oleg, Zara'nın altınını geri almaya çalışmadığı sürece.

"Demek Oleg Odessa'ya geri dönüyor." Tatyana başını salladı. "İyi. Bu iyi." Odesa, Sevastopol'den daha uzaktaydı.

"Nasıl bu kadar kolay her yere gidip geliyor? Hep tekneyle mi?" Anna Sevastopol'dan tekneyle ayrılmıştı, bu yüzden hükümetin izni olmadan kaçan herkesin tekneyle gitmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Hayır, o sadece zengin." Ayrıca insan yetkilileri ve özel olarak yapılmış uçakları vardı. "Zengin insanlar insan olsun ya da olmasın her şeyi yapabilir."

Tatyana vampir olduktan sonra öğrendiği ilk şey, insan sınırlarının vampirler için hareketin önünde engel oluşturmamakça hiçbir anlamı olmadığıydı. Ve o durumda bile, yeterli rüşvet veya şiddetle bu engeller genellikle ortadan kalkardı.

Tamam, aslında öğrendiği ilk şey kan içme arzusunun ne kadar acı verici ve ezici olduğuydu, ama bunu hemen toprak meselesi izledi.

Samson'a baktı, ama o bir kabinde oturmuş, kitap okurken ona asılan kadınları görmezden gelerek bira içiyordu.

Nedense Samson, Tatyana'yı o kadar seviyordu ki, onu ayda bir kez Kutaisi'ye uçurup annesini aramasına izin veriyordu. Bu, Arosh'un resmi olarak güvenli sığınağı olan bölgenin tam içinde değildi, ama tam olarak dışında da değildi.

Tatyana sordu, "Ona düzenli olarak görüştüğümüzü söylemedin, değil mi?"

"Hayır, ama seninle konuştuğumu biliyor." "Ona söyledin mi?"

"Hayır, zaten biliyordu!" Anna ağzını bükerek somurtkan bir ifade takındı. "Seni ispiyonlayacağımı mı sandın?"

"Kasten yapmazsın, biliyorum." Ama yapmıştı.

Oleg muhtemelen Tatyana'nın annesini aradığından *şüpheleniyordu* ve Anna bunu doğrulamıştı. Bu da, artık Oleg'in annesini izlediğini bildiği için, aynı rahat yere gelmeyi bırakıp yeni bir yer araması gerektiği anlamına geliyordu.

Mentoru Kato, hareketlerini değiştirmesi gerektiğini söylemişti, ama Tatyana, kimsenin ona fazla dikkat etmediği aynı sessiz barda rahat hissetmeye başlamıştı.

Kahretsin.

"Gelecek ay için saati değiştirmemiz gerekecek," dedi Tatyana. "Her ihtimale karşı."

Anna içini çekti. "Bu sefer sonunda hatırlayabilmiştim, şimdi de değişti r m e k istiyorsun. Ve hiçbir şey yazmamı istemiyorsun

. Ben senin vampir beynine sahip değilim, biliyorsun."

"Biliyorum, ama söyle bana..." Tatyana beyin fırtınası yaptı. "Mart ayında doğum günü olan ünlü biri kim?" Annesi eski film yıldızlarını severdi ve onların hayatları hakkında trivia bilgisi vardı.

"Liza Minnelli'nin doğum günü 12 Mart." Anna dudaklarını büzdü. "Yılı hatırlayamıyorum."

"Tamam, harika. Üç ve on iki." Ayın başlarına yakındı. "On ikinci Mart'ta akşam saat on ikide seni ararım. Gece yarısı. Hatırlayabilir misin? Liza Minnelli'nin doğum gününde seni ararım."

Anna başını salladı. "Hatırlarım."

"Güzel." Annesine el salladı. "Seni seviyorum. Dikkatli ol."

Anna mırıldandı " bir canavara olmak sen çok çok duygusal

Hayır, tanıdığı herkesin muhtemelen erken ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu fark etmişti. "Gitmeliyim."

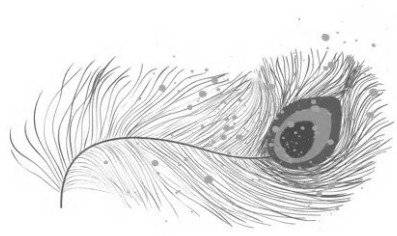
"Bekle!" Anna, sanki hala okuldaymış gibi elini kaldırdı. "Patronun sana bir mesaj bırakmamı söyledi."

"O artık benim patronum değil."

"Yani..." Anna omuz silkti. "Hâlâ ondan korkuyorsun, yani o hâlâ senin patronun sayılır."

"Ondan korkmuyorum." Ondan çok korkuyordu. Ama muhtemelen annesinin düşündüğü nedenlerden dolayı değil. "Ne söylememi istedi?"

"Senin mağarandan çıkmanı beklediğini söyledi," dedi Anna. "Ama başkalarının da beklediğini söyledi." Annesinin sesi yumuşadı. "Diğer vampirlerin seni bulmak istediğini söyledi. Bence bulunduğun yerde güvende değilsin."

O, senin mağarandan çıkmanı bekliyor, ama diğerleri de bekliyor.

GERÇEK BİR UYARI MI? Onu dağlardaki güvenli sığınağından çıkarmak için bir girişim mi? Yoksa boş bir tehdit mi?

Oleg söz konusu olduğunda, bu seçeneklerin hepsi mümkündü.

Vampir, en azından değişken bir karakterdi. Bir an şefkatli ve koruyucu, bir an sonra ise otoriter ve despot.

Tatyana, Samson onu Gürcistan'ın kuzeyindeki Kafkas Dağları'na çarpan alçak bulutların üzerinde taşırken sırtına vuran rüzgara karşı gözlerini kapattı. Uzakta dağınık ışıklar görünüyordu ve bir parti olduğunu düşündü.

Ateş Kralı partileri severdi.

Samson, Tatyana'nın tek arkadaşlarından biri olduğu için, Tatyana onun kullandığı işaret dilini öğrenmeye öncelik vermişti.

Bir elini dışarı çıkardı ve soğuk, sert rüzgara göğüs gerdi.

Bu gece parti var mı?

Samson başını salladı.

Haremde mi? diye sordu.

Samson başını salladı.

İyi. Harem'de olmasa, katılmak zorunda kalmazdı.

Tatyana, Arosh'un koruması altında olmadığı için -vampir otoritesi-onun şatosunda çalışamaz veya kalamazdı. Başka kimsenin koruması altında da değildi.

Ve bu bir sorun olmaya başlamıştı.

Kökleri olmayan ve bu karmaşık siyasi dünyada başıboş dolaşan biriydi.

Kimseye ait olmadığı ve resmi bir görevi olmadığı için, Tatyana kan arzusunu kontrol altına alabildiğinde, çoğunlukla sığınak arayan insan kadın ve kızlardan oluşan Arosh'un haremine taşınmıştı. Orada birkaç vampir vardı, ama çoğu insandı.

Sırf 'deki haremde kalıyor diye Arosh ile seks yapmak zorunda değildi — gerçi birçok kadın onu şiddetle tavsiye ediyordu — ama onun vampir konukların da katıldığı partilerinden birine katılmak

tavsiye etmişti — ama onun, vampir misafirlerin katıldığı partilerinden herhangi birine katılmasını bekliyorlardı ve bu partiler çok fazlaydı.

Arosh, Tatyana'yı eğlenceli buldu ve onu "akıllı küçük sokak kedisi" olarak tanıttı.

Bu, Farsça'da daha sevgi dolu geliyordu.

Dağlarda geçirdiği ilk birkaç ay boyunca Tatyana izole bir şekilde kalmak zorunda kaldı, bu da ona yeni vampir beynini kullanmak için bolca zaman verdi. Öncelikle çevresindeki vampirlerin çoğunun konuştuğu Farsça'yı öğrenmeye odaklandı; ardından vampir çevrelerinde yaygın olarak konuşulan bir başka dil olan Yunanca'ya başladı.

Tatyana okulda dil öğrenmekte her zaman kolaylık çekmişti, ancak ölümsüz bir beyinle dilleri daha da hızlı öğrenme yeteneği gerçekten şaşırtıcıydı. Artık Rusça, Ukraynaca ve İngilizceyi çok iyi biliyordu ve Farsça ve Yunanca'yı da iş hayatında kullanabilecek düzeyde biliyordu.

Gürcüce hala ona zor geliyordu, ama idare edecek kadar biliyordu ve birçok yerel halk İngilizce veya Rusça konuşuyordu, en azından Tatyana'nın idare edebileceği kadar.

Samson, Arosh'un haremini oluşturan parlak renkli taş binalardan birinin arkasına indi. Dağın tepesindeki bu kompleks, dağların arasında yer alan bahçeler ve çeşmelerle dolu bir vaha gibiydi. Etrafları yoğun ormanlar ve dağ gölleriyle çevriliydi ve bölge insanlardan tamamen gizlenmişti.

Samson onu yere indirdi ve ellerini kaldırarak işaret dilinde konuştu. *Alina'nın sarayından büyükelçiler bu gece ziyarete geliyor.*

Gizlenmeli miyim? Tatyana işaret dilinde sordu.

Samson başını salladı. *Geri döndüğümüzde seni getirmemi söyledi.*

Samson, Arosh'un soyundan geliyordu. Eski kral bir ateş vampiri olmasına rağmen, kanı rüzgardan geliyordu. Tatyana, Arosh'un Samson'a verdiği bir emri onun reddedemeyeceğini biliyordu.

Yine de denedi. "Onlar Alina'dan," diye fısıldadı. "Burada olduğumu söyleyebilirler."

Samson kaşlarını çattı. *Oleg zaten burada olduğunu biliyor.*

"Yine de benimle ilgili daha fazla bilgiye ihtiyacı yok. Zaten annemle konuşuyor."

Gümüş saçlı rüzgâr vampiri başını eğdi ve hızlıca işaret etti: "O tehlikede mi?"

Bu çok cazipti. Samson, kadınları korumak konusunda fanatikti.

Anna'nın tehlikede olduğunu söylerse, muhtemelen ailesinin çiftliğine uçar, mutfaktan çığlık atan annesini alır ve onu geri getirir.

Ve sonra her gece annesinin görüşleriyle uğraşmak zorunda kalacaktı.

Tatyana tek arkadaşına yalan söylemek istemedi. "O tehlikede değil. Oleg onu kontrol etmeye geldi. Çiftliğe bile nöbetçiler koyduğunu söyledi. Eğer ona zarar vermek isteseydi, çoktan yapardı. Onun güvende olduğundan eminim."

Samson dudaklarını sıktı ama hiçbir işaret yapmadı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

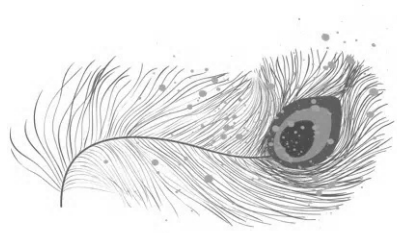
"Hadi söyle," dedi kız. "Söylemek istediğini biliyorum."

Aileler karmaşıktır, işaret etti. Ama senin kanın onun kanıyla bağlantılı. Bu bizim dünyamızda bir anlam ifade ediyor.

"Babam öldü," dedi Tatyana. "Ve hala bununla ilgili ne hissettiğimi bilmiyorum, ama Oleg'in ailem *olmadığını* biliyorum."

Bazı geceler Tatyana ağlayarak uyanır, göğsünde hissettiği boşluk hissini bastırmak için göğsünü sıkıca tutardı. Zara'yı bu acıyı ona verdiği için nefret ediyordu. Onu nefret ediyor ve seviyordu; sonra Oleg'in onu öldürmesine yardım ettiği için kendini nefret ediyordu.

"En son ihtiyacım olan şey, Oleg'in sonsuzluğuma damgasını vurması." Parmak uçlarına yükseldi ve Samson'un yanağına öpücük kondurdu. "Sen çok tatlısın. Ama bu dünyada hangi yolu bulursam bulayım, o yol benim kendi yolum olmalı."

"AHA!" Arosh gülümsedi ve onun bulunduğu çemberin içine girdiğinde ayağa kalktı. Kollarını açarak onu karşıladı. "Benim akıllı kedicik! Nerelere gittin?"

"Samson'la uçuyordum, Lord Arosh." Dağlarda bahar gelmiş, çiçekler açmıştı, ama hava hala soğuktu. "Az önce döndük." Ellerini birleştirip ona başını salladı, bu sarayda en yaygın selamlaşma şekliydi. "Davetiniz için teşekkür ederim." Arosh'un solundaki şeref koltuğunda oturan konuklara döndü ve onlara başını salladı. "Misafirlerinize selamlar."

Tatyana, amnisini kontrol etmeyi öğrendikten sonra soğuk hava onu rahatsız etmiyordu, bu yüzden Arosh'un metreslerinden biri olan ve haremi yöneten Cora'dan ödünç aldığı uzun kollu çiçekli bir elbise giymişti.

Cora, Tatyana'ya saray protokolü hakkında bildiği her şeyi öğretmişti ve her vampir sarayının farklı olduğunu hemen belirtmişti.

Çok eğlenceli.

Arosh, odanın etrafında at nalı şeklinde kıvrılan alçak bir masanın başında duruyordu. Dairenin ortasındaki mangalda ateş yanıyor ve arka planda çeşmeler şırıldıyordu.

Tatyana, elementinden gelen düşük bir enerji uğultusu hissetti ve bu uğultu, etrafında bu kadar çok insan ve garip vampir varken amnisini kontrol altında tutan tek şeydi.

Her konuğun arkasında, karmaşık işlemeli yastıklar yığılmıştı. Bahçenin köşesinde üç kadın telli çalgılarla hafif bir müzik çalıyordu. Diğer kadınlar odada dolaşarak şarap, hafif yemekler ve bal ile tatlandırılmış kan şarabı ikram ediyorlardı.

"Bu sana bahsettiğim genç vampir." Arosh oturdu ve Tatyana'yı işaret etti. "Rakamlar ve bilgisayarlar konusunda çok yetenekli." Parmağını kaldırdı. "Bu yaştaki gençleri dönüştürmek akıllıca, dostlarım. Bizi tehdit eden bu yeni bilimi anlıyorlar. Düşmanını yenmek istiyorsan onu anlamak akıllıca."

Arosh'un yanındaki erkek ve kadın vampirler, Tatyana'ya soğuk kahverengi gözlerini çevirip, sanki ilginç bir böcekmiş gibi onu baştan aşağı süzdüler.

"Bu Oleg'in muhasebecisi mi?" diye sordu adam. "Kızının dönüştürdüğü kişi mi?"

Kendi efendisini öldüren mi?

Tatyana, söylenmemiş soruyu duydu ama tepki vermedi. Vampirler dedikodu konusunda yaşlı kadınlardan daha kötüydü ve yalan söylemenin ve abartmanın beklendiğini öğrenmişti.

"Onun hikayesi kendisine ait." Arosh umursamazca elini salladı. "Ama o herhangi bir kuruluş için değerli bir çalışan olur. Bundan eminim."

Bir dakika, bu neydi? Arosh ondan kurtulmaya mı çalışıyordu? Bu bir tür çöpçatanlık mıydı? İş görüşmesi falan mı?

Bu... iyi değildi.

Tatyana, saray vampirlerinin meraklı bakışlarından kurtulmak için can atıyordu, ama Arosh onu göndermedi, bu yüzden orada durup herkesin soğuk, analitik bakışlarına maruz kaldı.

Bazıları geleneksel yerel kıyafetler giymişti, diğerleri baştan ayağa örtünmüştü. Tanımadığı bir adam askeri üniforma giyiyor gibi görünüyordu.

Arosh, Tatyana'ya hiçbirinin adını söylemedi. O onlara tanıtılıyordu, tersi değil. Davetliler aralarında fısıldaşıyorlardı, ama Arosh onu izin verene kadar Tatyana yerinde kalmak zorundaydı.

Ateş Kralı'na baktı ve onun, sergilenmekten ne kadar rahatsız olduğunu fark ettiğini gördü.

Yine de onu göndermedi.

Bu bir sabır testi miydi? Bir tür sınav mı?

Bir yıl önce sığınma hakkı verilmişti, ama şimdi Arosh onu başkasına satmak istiyor gibi görünüyordu.

O, senin mağarandan çıkmanı bekliyor, ama diğerleri de bekliyor.

Oleg blöf yapmıyor muydu?

Arosh onun bilmediği bir şey mi biliyordu?

Tatyana öfkeyle patlamak üzereyken, Kato genç sevgilisi Alexander'ı koluna takmış bahçeye girdi.

"Kardeşim?" Kato, Tatyana'ya bir bakış attı, sonra tekrar Arosh'a döndü. "Öğrencim beni mi bekliyordu?" Nazik mavi gözleri Tatyana'ya çevrildi. "Sen çok anlayışlısın, canım."

Alexander hemen ekledi, "Sizi beklettiğimiz için çok üzgünüm."

Uzun boylu insan, Kato ile neredeyse aynı boydaydı, ancak eski su vampiri geniş yapılı ve ilham kaynağı olan Yunan tanrılarının heykelleri kadar kaslıyken, kolundaki insan bronz tenli, dolgun dudaklı, omuzlarına kadar uzanan dalgalı sarı saçlı zayıf bir adamdı.

İkisi muhteşem bir çift oluşturunuyordu.

Kato, Alexander'ı çemberin kenarında bırakarak Tatyana'nın yanına gitti. Kolunu Tatyana'nın omzuna attı ve Tatyana'nın omuzlarındaki gerginlik bir anda kayboldu.

Tatyana, Kato'nun yanında her zaman kendini güvende hissedirdi.

Arosh'un solunda oturan iki vampir hemen ayağa kalktı ve başlarını eğdi.

"Büyük baba," dedi biri, "varlığınızla bizi onurlandırdunuz."

"Ekselansları," dedi kadın, gözleri yere sabitlenmiş, "bizler sizin hoş geldinizinize layık değiliz."

Demek bu ikisi su vampiriydi. Alina da su vampiri olduğu için, Alina'nın sarayından gelmeleri mantıklıydı. Kanları muhtemelen onu kollarının arasına alan eski krala kadar uzanıyordu.

Su vampirleri dört elementin en politik olanlarıydı, ama belki de Tatyana'da bir sorun vardı, çünkü dönüştüğünden beri politikayla uğraşmak ya da entrika çevirmek gibi bir dürtüsü olmamıştı.

Her zamanki gibi içe dönük biriydi ve yeni sonsuzluğunu huzur içinde anlamak için yalnız kalmak istiyordu.

"Arosh, daha yeni elde ettiğimiz en değerli mücevherlerimizi neden göstermeye bu kadar ısrar ediyorsun?" Kato, Tatyana'nın başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Tatyana'yı kendim eğittim," dedi Alina'nın sarayından gelen elçilere. "Onun amnis'i beni çok memnun ediyor."

Ve bir anda, etrafındaki vampirlerin soğuk bakışları, dikkatli bir ilgisizliğe dönüştü. Akdeniz'in eski kralı genç kız üzerinde bir hak iddia etmişse, o kız artık kapışılmayacaktı.

Arosh'un ağzının köşesi yukarı kıvrıldı ve Kato ile anlamlı bir bakış alışverişinde bulundu. Ne yazık ki, konuştukları dil Tatyana'nın anlayabileceği bir dil değildi.

"Gel," dedi Kato. "Kardeşim seni tanıtmayı bitirdiyse, Alexander ve ben sana da katılmanı umuyorduk." Kato, Arosh'a döndü. "Kardeşim?"

"Onu alabilirsin." Arosh elini salladı. "Tatyana, gidebilirsin."

Ellerini birleştirip hafifçe eğildi. "Teşekkür ederim, Lord Arosh." Masadaki herkese bakarak, "Hepinize iyi akşamlar," dedi.

Odanın kenarına varır varmaz Alexander elini tuttu ve onu gölgelerin arasına çekti. "Şimdi ne tür bir belaya bulaştın?" Elini sıktı. "Buraları heyecanlı tutuyorsun."

"Gel." Kato'nun sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Konuşabilmemiz için sessiz bir köşe bulalım. Arosh'un partilerinde her yerde kulaklar var."

Bölüm 3

Oleg

Minsk, Belarus

Oleg karanlık fabrikada ilerledi, ayak sesleri boş havada yankılandı. Son montaj aşamasındaki büyük dört tekerlekli traktörlere göz attı.

"Polina'nın geçen yıl yaptığı iyileştirmeler üretimi artırmış görünüyor," diye mırıldandı yanında yürüyen Mika'ya. "Bu tesis, yıllık on bin adetlik üretimden, on beş bin adedin üzerine çıkma yolunda ilerliyor."

"Fon istemekle haklıymış." Oleg'in baş boyarı, baş casusu ve kişisel infazcısı Mika Arakis, yürürken devasa fabrikayı gözden geçirdi. "İnsanlar her zaman yemek yemeye ihtiyaç duyacak. Bu makinelere inanabiliyor musun?" Mika bir tanesini işaret etti. "Bunlarla bir tarlayı ne kadar hızlı sürebileceğini bir düşün."

Oleg başını salladı. "Onların yaratıcılığı beni hayrete düşürüyor." "Çok zeki insanlar," dedi Mika.

Oleg ve Mika insan olduklarında, bu makinelerin bir günde yaptığı işi on güçlü adam bir haftada yapabiliyordu.

Oleg başını salladı. "Gerçekten olağanüstü."

Minsk'teki ticari ve siyasi çıkarları, imparatorluğunun bu bölgesini neredeyse iki yüz yıldır yöneten kızı Polina tarafından denetleniyordu.

Bir babanın favori çocuğu olmaması gerekir, ama Polina onun favorisi olabilirdi. Kaya gibi sağlamdı ve dört yüz yıldan fazla bir süredir onun yanında

dört yüz yılı aşkın süredir onun yanında yer almıştı. Zekası olağanüstüydü ve imparatorluğun lojistiğinden büyük zevk alıyordu.

Oleg'un bir varisi olsaydı, bu kişi Polina olabilirdi.

Ne zaman sarılmak gerektiğini, ne zaman tokat atmanın daha uygun olduğunu çok iyi bilirdi.

Oleg, fabrikanın güvenlik duşlarının bulunduğu karanlık köşeye ulaşır ulaşmaz vampir kanının metalik kokusu burnuna çarptı.

Kimyasalları yıkayan bir işçi yerine, boş beyaz kabin, koyu saçlı, soluk tenli ve ekşi bir ifadeye sahip, hırpalanmış bir vampir tarafından işgal edilmişti. Bükülmüş dikenli tel ile bir sandalyeye bağlanmıştı, ayakları betondaydı ve Oleg yaklaşırken gözleri onu delip geçecek gibi bakıyordu.

"Polya." Oleg, yakıcı beyaz projektörlerin aydınlattığı alanın kenarında durdu. "Benim için ne buldun, kızım?"

Polina, kanlı vampirin karşısındaki sandalyeden kalkıp Oleg'e doğru yürüdü, yüzünü ona doğru kaldırıp gülümsedi. "Baba."

Oleg kızının alnını ve iki yanağını öptü, sonra sevgiyle çenesini çimdikledi. "Bu bizim kamyonumuzu kaçırان şoför mü?"

"Hayır, şoför öldü. O bir insandı." Polina sandalyedeki vampire doğru başını salladı. "Bu, ben ona ulaşmadan şoförü öldüren kişi."

Ahlaksız suçlular, Polina'nın çalışanını neredeyse öldüresiye dövmüş, ardından Brest'e gidip Polonyalı ortaklarına dağıtılacak elektronik eşyaları içeren bir kamyonu kaçırmıştı.

Polina'nın adamları kamyonu Baranavichy'deki bir depoya kadar takip etmiş ve onu koruyan insanları ve vampirleri hızla etkisiz hale getirip, çetenin lideri gibi görünen kişiyi Minsk'e getirmişti.

"O sonuncusu," dedi Polina sessizce. "İçeri girdiğimizde insan kalmamıştı. Ama üç ceset vardı. Sanırım onları bulduğumuzu fark eder etmez öldürmüşler."

İnsanların zihinleri amnis ile bükülebilirdi. İnsanlar, güvenilirler bile sırları açığa çıkarabilirdi.

"Peki kaç vampir vardı?"

"Dört."

Oleg'in sevkiyatlarını hedef alan kişi, bu işe büyük kaynak ayırıyordu. Bu, bölgesel bir çatışmanın ötesine geçmişti. "Kayıp var mı?"

"Bu kaçırmada mı? Bir vampir. Adamları yetenekli savaşçılardı, ama ben bunu yakaladığım anda hepsi tepki gösterdi. Ondan işaret bekliyorlardı."

"Demek lider oydu." Oleg, ona dik dik bakan vampire bir göz attı. "Dili ne?"

"Duyduğumuz kadarıyla yok. İsim yok. Belge yok."

Yani sadece iyi savaşçılar değil, disiplinli de.

Oleg, çevrede dolaşan yarım düzine vampiri süzdü. Polina'nın adamları. Sorgulamayı izlemelerine izin verecek miydi? Yoksa sadece çığlıkları duymaları daha mı iyi olurdu?

Vampir, daha az kişi varken konuşma olasılığı daha yüksekti.

"Adamlarına dışarıda beklemelerini söyle," diye mırıldandı.

Polina onlara bağırdı ve bekleyen vampirler dağıldı, Oleg, Mika ve Polina, kamyonlarını çalan vampirle baş başa kaldılar.

Polina Mika'ya başını salladı. "Mika, seni görmek güzel."

"Polina." Mika, daralmış gözlerle dövülmüş vampiri inceliyordu. "Bu sürekli oluyor gibi."

"Evet, oldukça sinir bozucu." Polina uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden attı ve adama baktı. "Bana hiçbir şey söylemiyor. Belki sana konuşur, Mika. Bu tür konularda çok yetenekli olduğumu duydum."

Mika adama baktı ve dişlerini göstererek gülümsedi. "Ah, ama benim yöntemlerim için vaktimiz var mı?"

Vampir kıpırdamadı bile. Kim olursa olsun, sert biriydi. Ya da aptal.

Belki de ikisi birden.

Oleg'in Minsk'teki fabrikaları, yasal üretim işinin bel kemiği idi ve genellikle ülkeyi çaprazlayan mükemmel yollar tamamen güvenliydi.

Ama bu, altı ayda beşinci kaçırılma olayıydı. Biri onun işlerini hedef alıyordu. Hiçbir insan şirketi bir

hırsızlıkta artış oldu, yani genel bir suç dalgası değildi.

Bu, Oleg'e yönelik bir saldırıydı.

Adam sandalyedeki adamın etrafında dolaştı. "Üzerinde belge yok mu?"

"Cüzdan aradım ama hiçbir şey yoktu." Bir telefon gösterdi. "Nocht uyumlu değil ve kılıfı su geçirmez değildi."

Su vampirleri telefonlarında her zaman su geçirmez kılıf kullanırlardı ve adam suda yüzmüyordu, bu da onun Polina gibi bir toprak vampiri ya da henüz uçamayan genç bir rüzgâr vampiri olduğu anlamına geliyordu.

Oleg eğilip adamın yakasında kalan kanı kokladı. Yüzündeki kesikler çoktan iyileşmişti. Adam tısladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Kokusunu tanımıyorum." Mika'ya döndü. "Sen?"

Mika yaklaşıp adamın kanını kokladı, sonra başını salladı.

Oleg, dövülmüş vampirin karşısındaki sandalyeye oturdu, Polina içeri girdiklerinde orada oturuyordu. "Kim olduğumu biliyor musun?"

Sessiz vampir başını salladı.

"Yani bir seçeneğin var," dedi Oleg sessizce. "Seni kimin tuttuğunu bize söyleyebilirsin, o zaman o seni öldürür." Polina'ya doğru başını salladı. "O benim kızım. Onu kılıç kullanmayı ben öğrettim. Çabuk işini bitirir. Acısız olur."

Vampir Polina'ya bir bakış attı ama yine de hiçbir şey söylemedi.

"Ya da sessiz kalırsan, seni içinden yakarım," dedi Oleg sessizce. "Nasıl olduğunu biliyor musun?"

İsimsiz adamdan hiçbir tepki gelmedi.

"Önce bir elini keserim." Omuzlarını silkti. "Muhtemelen bir el. Sonra ateşimi damarlarına pompalarım."

Adamın gözleri seğirdi. Tam olarak bir irkilme değildi, ama bir şeydi.

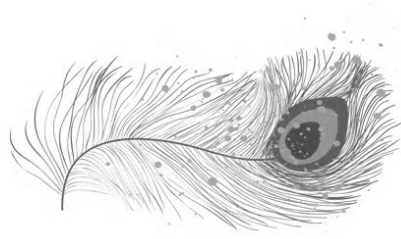
Oleg sessizce devam etti. "Amnisimin neden kanı bu kadar sevdiğini bilmiyorum, ama damarları takip ediyor gibi. Derinin altında akıyor." Parmaklarını şıklattı ve yatıştırıcı kırmızı-turuncu ateşi parmak uçlarına getirdi.

Sıvı alevler Oleg'in derisi üzerinde cıva gibi akarak parmaklarının arasından kaydı, kollarında yukarı doğru tırmandı ve bir elinin avuç içinden diğerine geçti.

Vampir, Oleg'in ateşine bakakaldı.

"Ateşim içini yakarsa, hemen ölmezsin. Ölmen uzun zaman alır. Ama *her* anını hissedersin," dedi Oleg. "Ya da bu kamyonu çalman için seni kimin tuttuğunu söyler misin?" Adam omuz silkti. "Her halükarda öleceksin, bu yüzden sana para verenlere sadık kalmanın bir anlamı yok. Onlar öldü. Sen de öleceksin. Sessiz kalmanın bir önemi yok artık."

"Sessizliğim diğerlerini güvende tutar," diye patladı adam. "Öyleyse beni istediğin gibi öldür." Gözleri Oleg'e dikildi. "Ama konuşmayacağım."

"PEKÂLE." Oleg, Polina'nın fabrika müdürünün ofisinde ona verdiği serin havluyla ellerini sildi. "Haklıydı. Konuşmadı." "Bu hem sinir bozucu hem de tatmin ediciydi," dedi Polina. mırıldandı. "En azından Bay Goretski'nin ailesine, onu neredeyse öldüren adamların halledildiğini söyleyebilirim." Dudaklarını kıvırdı. "Tabii Ivan onlara önce söylemezse."

Oleg, kül lekeli havluyu tezgahın üzerine fırlattıktan sonra tezgaha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu ne anlama geliyor? Moskova'daki en sevdiğim kardeşim bu işe karışmış mı?"

"Duymadın mı?" Polina açıkça sinirlenmişti. "Şoförümüz Minsk'te tedavi görüyordu ve doktorlar çok iyi iyileştiğini söylemişti. Sonra Ivan, Moskova'da bir nöroloğa görünmesi için tüm aileye özel bir uçak gönderdi."

Ne yapıyorsun Ivan?

"Adamın Moskova'da nöroloji uzmanına ihtiyacı var mıydı?"

"Minsk'teki nörologun görüşüne göre mi? Hayır. Herhangi bir hastanede alacağı bakımın aynısını alıyordu. Özel doktorların masraflarını biz karşılıyoruz, Oleg. Bu şirketimizin politikasıdır. Bunu biliyorsun."

Vampirler için çalışmak tehlikeli olabilirdi, bu yüzden Oleg birçok çalışanına hızlıca sosyal haklar sunmuştu ve bunlardan biri de iş sırasında yaralanmaları durumunda mükemmel tıbbi bakımdı. İnsanlarına cömert davranmasıyla tanınıyordu, ama bu çoğunlukla kendi çıkarları içindi.

Mutlu insanlar, kolayca değiştirilemeyen sadık çalışanlar olurdu.

Şimdi kardeşi kızının ayağına basıyordu. Mika düşünceli bir "hmmm" dedi ama başka bir şey söylemedi.

Oleg, fabrika ofisindeki metal masanın kenarına oturdu. "Aileyle ilk teması kim kurdu?"

"Nakliye şirketinin müdürü. Goretski'nin yaralandığını öğrenir öğrenmez aradı. Onu hemen özel bir hastaneye kaldırdık; o gece uyanır uyanmaz adamın karısını aradım ve raporu aldım."

"İvan uçağı kaç gün sonra gönderdi?"

"İki gece sonra. Goretski komadan çıkmıştı, ama Ivan'ın adamları Moskova'daki 'şirket merkezinden' hastaneye geldi." Polina alaycı bir şekilde parmaklarını tırnakları arasına soktu. "Moskova'dan gelen adamlar, Ivan'ın kendisiyle telefonda konuşan kadını, aileye Moskova'da rehabilitasyon merkezinin yakınında bir daire hazırlandığını ve tüm masrafların karşılandığını söylediler."

Polina, Oleg kadar iyi biliyordu ki, sorunları yaratanın kim olduğu değil, onları çözmek için ortaya çıkanın kim olduğu önemliydi.

İnsanlar kolayca etkilenirdi.

Mika sordu, "Yani hepimiz Ivan'ın bu işe karışmış olabileceğini mi düşünüyoruz?"

"O provokasyona yabancı değil," dedi Polina. "Ama benim korumam altındaki insanlara böyle saldırmak? Hiç bu kadar ileri gitmemişti. Eğer yaptıysa..."

"Sakin ol." Oleg elini Polina'nın omzuna koydu. "Suçlamalarla bir yere varamayız. Kardeşim imparatorluğumuzun

büyük bir bölgenin valisi."

"Ve bir suç çetesinin lideri," dedi Mika.

Oleg omuz silkti. "Yine de klanımızda ona sadık olanlar çoktur."

"Zara'ya nasıl davrandığını dinleyen herkese anlatıp duruyor," diye tükürdü Polina. "Sanki o deli kaltak bunu hak etmemiş gibi. Ona fazla sabırlı davrandın."

"Kız kardeşin öldü artık, önemi yok."

"Ama önemli." Polina çenesini kaldırdı. "Çünkü Ivan bunu sana karşı kullanıyor. Druzhina'n arkada neler olduğunu biliyor olabilir, ama sıradan bölge liderleri?" Kapıyı işaret etti. "Dışarıda külleri temizleyen adamlar mı? Onlar Ivan'ı harika buluyorlar. O zavallı adamın ailesine yardım etmek için bir iyilik *yaptığım için* beni tebrik ettiler."

Mika mırıldandı, "Onlara karşı çıkmadın, değil mi?"

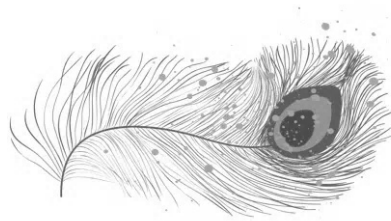
"Tabii ki hayır!" Polina tısladı. "Nankör görünmeden nasıl karşı çıkabilirdim? Başımı salladım, gülümsedim ve halkımız için en azından bunu yapabileceğimi düşündüm." Başını salladı. "Ivan bir haydut. Eskiden ondan nefret ederlerdi."

"Evet, ama o zamanlar adamları göğüslerini şişirip sınır bölgelerinde sorun çıkarıyorlardı," dedi Mika. "Ivan hepsini durdurdu."

"Çünkü bunu başlatan oydu."

Oleg gülümsemek zorunda kaldı. "Kardeşim sorun yaratıp sonra da onu çözmek için ortaya çıkmanın ustasıdır. Hep böyle olmuştur. Küçük beyinlerin stratejik düşünme şeklidir."

"Olabilir." Polina sesini alçaltarak konuştu. "Ama şu anda dışarıdaki vampirlerin canını çeken bir hikaye anlatıyor. Ve hepsi onu dinliyor."

Mika, saatlerdir içinde tuttuğu şeyi sonunda ağzından kaçırmadan önce, tekrar uçağa binmişlerdi. "Az önce öldürdüğün vampir Poshani'ydi."

"İşte bu yüzden senin bir işin var." Oleg, Minsk'e uçtukları özel uçakta koltuğuna yerleşti. "Aksanı kesinlikle Poshani'ye aitti."

"Daha doğrusu Doğu Poshani." Mika, Oleg'in kişisel bölmesini çevreleyen metal kafesi kapattı. "Radu'yu aramalısın. Ya da istersen Kezia'yı arayabilirim."

"Tüm Poshani vampirleri Radu için çalışmaz," dedi Oleg çabucak. "Ya da klan için. Bu hiçbir şey ifade etmeyebilir. O bir dışlanmış olabilir."

"Dört ortağı da muhtemelen Poshani olan bir dışlanmış mı?" Mika yanına oturdu. "Onların halkı bizim topraklarımızda her yerde."

Oleg'in hava görevlisi Cesar, onları kontrol etmek ve bir şişe kan şarabı ikram etmek için geldi, ama Oleg eliyle reddetti ve Cesar mutfağa geri çekildi.

Birkaç saniye sonra Oleg, uçağın piste doğru hareket ettiğini hissetti.

"Poshani bizim müttefiklerimizdir. İlişkimiz hiçbir zaman bozulmadı," dedi Oleg. "Ivan'ın bazı şikayetleri dışında, onların halkı bize hiçbir zaman sorun çıkarmadı. Bölgemize serbestçe girebilmek için bize cömertçe ödeme yapıyorlar."

"Olması gerektiği gibi," dedi Mika.

Uçağın motorları hızlanırken, Oleg karnında aynı sıkışmayı hissetti. İlk kez yerden ayrıldığında yaşadığı aynı düşüş ve korku dolu heyecan.

Makine gücüyle çalışan uçuş. Bu gerçekten bir muhteşem şeydi.

Uçaklar, kalbini hala çarptıran birkaç şeyden biriydi.

İnsan zekası Oleg'i her zaman ilgilendirmişti. Türünün çoğundan farklı olarak, modern dünyaya meraklıydı. Geçmişe özlem duymuyordu. Geçmiş kirli, şiddet dolu ve acımasızdı.

Yine de, kendi türünün çoğu, sanki değerli bir mücevhermiş gibi tarihlerine sıkı sıkı tutunuyordu. Poshaniler bunun mükemmel bir örneğiydi.

Son bin yılda hayatları kökten değişmiş miydi?

Onlar dünyada eşi benzeri olmayan bir vampir klanıydı. İnsan ve vampir unsurları arasında benzersiz bir uyum içinde olan çoğu

şehirlerde yaşıyor ve modern dünyada faaliyet gösteriyordu, ancak çoğunluğu atalarının göçebe yaşam tarzını sürdürüyordu.

Tüccar, inşaatçı, savaşçı, sanatçıydılar ve her şeyden öte, son derece sadıktılar.

Belki de Oleg'in tarihi bu tür bir sadakatle işaretlenmiş olsaydı, o da buna sıkı sıkıya bağlı kalırdı, ama o, kendini insanlardan ve neredeyse tüm vampirlerden üstün gören acımasız bir savaş lordu olan Truvor the Red'in oğluydu.

"Radu ile görüşmelisin." Mika pencereden dışarı baktı, ama o çoktan bir kitap açmıştı. Vampir hırsıyla okuyordu. Bu gece okuduğu kitap İspanyol şiiri gibi görünüyordu.

Belli ki Mika, Kızıl Truvor'un oğlu değildi.

Oleg'in babası, şiddet ve açgözlülükle ilgili olmayan hiçbir şeyi öğrenmekten nefret ederdi. Çocuklarını birbirine düşürmeyi alışkanlık haline getirmişti ve Oleg'in kardeşi Ivan, babasını Oleg kadar nefret etmesine rağmen onun birçok alışkanlığını edinmişti. Ayrıca Truvor'un farklı olan veya anlayamadığı her şeye duyduğu nefretini de miras almıştı.

Poshani gibi.

Klan, doğası gereği gizemliydi ve ölümsüz dünyayı yanıltmak için sık sık kasten yalanlar yayardı. Bükreşli Radu, Poshani klanının liderlerinden biriydi ve klanın kamuoyundaki yüzüydü, ancak Oleg, Radu'nun eşit güce sahip iki kardeşi olduğunu biliyordu.

"Pilota Bükreş'e uğramasını söyleyebilirim," diye devam etti Mika. "Birkaç saat içinde orada olabilir ve evi açabiliriz. Cesar, inişten önce uşağa haber verebilir."

Oleg bir dergi aldı. "Şu anda gerek yok." Dergiyi açtı ama konsantre olamadı. Gözü bir parfüm reklamına takıldı. Reklamda lavanta tarlasında yürüyen sarışın bir kadın vardı.

Mika reklamı fark etti. "Eski kız arkadaşlarından biri mi?"

"Hayır."

Tatyana güneşin altında nasıl görünürdü?

Oleg, az önce terk ettikleri kadar büyük, ışık almayan bir depo inşa edip içine lavanta dikebileceği ve

ve içine yeterince ışık yerleştirerek Tatyana'nın ailesinin çiftliğinin yakınındaki tarlalarda olduğu gibi kendi lavanta tarlasında yürüyebilmesini sağlayabileceğini düşündü.

"Oleg?"

Başını kaldırdı. "Ne?"

Mika gözlerini kısarak sordu. "Yine o kadını düşünüyorsun."

"Kutaisi'deki adamların ne buldu?"

Mika gözlerini devirmedi, ama Oleg onun bunu yapmak istediğini anlayabilirdi. "Bir internet kafeye, bar-kafe gibi bir yere gidiyormuş. Barmen, gümüş saçlı bir adamla birlikte geldiğini hatırlamış."

"Rüzgâr vampiri." Oleg, sesli bir şekilde hırlamak için kendini zor tuttu. Vampir, Arosh'un en sevdiği adamdı; daha da önemlisi, Tatyana'yı kollarında uçurarak kaçan ölümsüzdü.

"İkisi oldukça düzenli olarak geliyorlar," diye devam etti Mika. "Ne kadar düzenli?" Bu gümüş saçlı ölümsüzü sevgilisi mi almıştı? Ona bağlanmış mıydı? Oleg çenesindeki dişlerinin ağrıdığını hissetti.

"Ayda bir kez geliyorlar. Her ayın aynı günü. Yaklaşık aynı saatte. O altı aydan fazladır oraya gidiyor."

Altı ay demek, bir yıl veya daha kısa sürede kan arzusunu kontrol altına almış olduğu anlamına geliyordu. İyi. Bu iyiydi. Böylece daha özgür olacaktı.

Ama altı aydır aynı yer mi? Böyle bir düzeni fark eden sadece Mika olmazdı. "Bir sonraki buluşma zamanı ne zaman?"

"Dün."

Oleg, Mika'ya dudaklarını kıvırdı. "Bana söylemedin mi?"

"Önemli değil," dedi. "Gelmedi."

Kahretsin.

Ama iyi. Tatyana'nın annesini ziyaret etmesi onu korkutmuş olmalı.

"Geri dönmez."

"Akıllıysa gitmez," dedi Mika.

"O akıllı." Akıllı olmasa ona bu kadar hayran olmazdı. "Arosh'un ya da Alina'nın bölgesinde onu bulabileceğimizi ve yine de tamamen güvende olacağını biliyor mu acaba?"

"Fiziksel olarak güvende mi? Muhtemelen." Mika kitabına geri döndü. "*Fiziksel* olarak senden korktuğunu sanmıyorum."

O zaman neden kaçtı?

Oleg, bir dedektif gibi geçen geceyi yeniden düşünüyor, her kelimeyi, her ifadeyi, evinden ve korumasından kaçmadan önce yaptığı her hareketi analiz ediyordu.

Sen benimsin, diye fısıldamıştı ona. *Sabırlıyım. Ama sen benimsin. Ve hazır olduğunda, bana dişlerini vereceksin.*

Vampirler arasındaki en büyük yakınlık olan boynuna dişlerini batırmasını istemişti.

Ve o kaçmıştı.

Belki de bağlanmaktan korkuyordu. Aile geçmişini düşünürsek, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Oleg, durmalısın." Mika başını salladı. "Ben de ona karşı bir tür... uzak bir yükümlülük hissediyorum. Elene'ye olanları unuttuğumu mu sanıyorsun? Ama onu rahat bırakmalısın. Ivan sorun olmaya başladı, onunla ilgilenmezsen..."

"Bükreş'i ara." Oleg dergiyi katladı ve mutfaktaki Cesar'a parmaklarını şıklattı. "Radu hakkında fikrimi değiştirdim. Evi hazırla. Birkaç nedenden dolayı Doğu Poshani'den bir terrinle temasa geçmek iyi olur, ona kamyonumuzu kaçıran Poshani hakkında da sorabiliriz."

Mika, Cesar'a baktı ama insan hala duyamayacak kadar uzaktaydı. "Şu anda çoktan ölmüş olan Poshani vampiri mi?"

Oleg, Mika'nın konuştuğu eski bir Estonya lehçesine geçti. "Poshani kan bedeli uyguluyor. Adamın yakın akrabalarını bulduğumuzda bir tür mali anlaşma yapmam gerekecek, ama Radu bu koşulları göz önüne alırsa makul davranacaktır."

"Tamam." Mika başını salladı. "Bahar geldi, biliyorsun. Radu ve tüm Poshani kamvasa için hazırlanıyor olacaklar."

"O zaman altı ay boyunca vahşi doğada kaybolmadan onu yakalasak iyi olur." Oleg, Cesar'a döndü. "Bükreş'teki evi ara. Pilota varış noktamızı değiştirmesini söyle."

Bölüm 4

Tatyana

Kafkas Dağları, Gürcistan

Kato öne eğildi ve sesini alçak tutmaya özen gösterdi. "Zamanı geldi."

Tatyana saatlerdir devam eden partide etrafına bakındı.

Şafak sökmesine sadece bir saat kalmıştı ve ölümsüzlerden hiçbiri ayrılmamıştı.

Arosh'un insan kadınları başlarını sallayıp yavaşça gözlerini kırıyorlardı, bazıları yorgunluktan, bazıları ise muhtemelen kan kaybından.

Vampir olan müzisyenler, müziğin temposu yavaşlasa da her zamanki gibi güçlü bir şekilde çalmaya devam ediyorlardı.

"Ne zaman?" diye sordu Tatyana. Partide bir şey mi olacaktı? Dişleri hemen düştü. "Alexander'ı hemen uzaklaştırmalısın."

"Öyle bir şey yok." Alexander elini Tatyana'nın koluna koydu. "Parti güvende. Arosh'un korunmasından bahsediyor, sevgilim."

Onun dokunuşu onu hemen sakinleştirdi.

Alexander, hayatında tanıştığı en istikrarlı insandı. Muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarındaydı ve oyulmuş bir heykel gibi görünüyordu. Belki de bu uygun bir benzetmeydi, çünkü partneri o kadar yaşlı bir su vampiri ki insan olduğunu bile hatırlamıyordu.

Modern çağdan önce, en yaşlı ve en güçlü ölümsüzler kıtalar boyunca uzanan imparatorlukları yönetiyordu. O zamanlar dünya daha dağınıktı. İnsanlar daha azdı ve kaynaklar, en geniş toprakları kontrol edebilen en güçlü vampirlerin elindeydi.

Kato, bu imparatorlardan biriydi. Eski Akdeniz'i sıkı bir kontrol altında yönetiyor, doğuda Arosh ile savaşıyor ve Afrika kıtasını yöneten en eski vampir olan Saba ile ittifak halindeydi.

Eski vampir dünyasında büyük güçler çatışıyordu, ancak insanlar gelişip büyüdükçe kaynaklar daha bol hale geldi. Topraklar yeni parçalara bölünebilir, daha genç vampirler tarafından yönetilebilirdi ve eski imparatorlukların zamanı geçti.

Yüzyıllar boyunca, Arosh ve Kato, acı düşmanlardan isteksiz, sonra da sevgili dostlara dönüştü. Arosh ne kadar küstah ve şiddetliyse, Kato da deniz gibiydi: engin, cömert ve öfkelenildiğinde ölümcül.

Tatyana, akıl hocası haline gelen eski vampire döndü. Zara aslında onun yaratıcısıydı, ama Kato ona ölümsüz olmayı öğreten vampirdi.

"Arosh korumayı geri çekmek mi istiyor?" Tatyana gözlerini kırptı. "Neden? Ben ne yaptım ki..."

"Hemen değil," dedi Kato yatıştırıcı bir sesle. "Ve sen onu kızdıracak hiçbir şey yapmadın. Sana zaman tanıyacak. Düşünmene izin verecek. Ama az önceki davranışı, sana geleceğini düşünmeye başlamayı söylediği anlamına geliyor."

"Yani... burada kalamayacak mıyım?" Kendini vampir ilkokulundan yeni mezun olmuş ve dünyaya açılmak için gönderilmiş gibi hissetti. Eninde sonunda ayrılmak zorunda kalacağını tahmin ediyordu, ama öğrenecek çok şeyi vardı.

"İkimiz de burada kalmanı çok isteriz," dedi Alexander. "Ama burası bizim evimiz değil." Kato'ya kaşlarını kaldırarak baktı. "Ama belki çok yakında, kendimize ait yeni bir yer bulabiliriz, orada..."

Arkalarında, sarhoş iki insan kahkahalarla gülmeye başladı. Belli ki sarhoşlardı ve haremdeki iki yaşlı kadın tarafından vampirlerden uzaklaştırılıyorlardı.

Alexander gülümsedi. "Daha sakın bir hayat sürebileceğimiz bir yer."

Tatyana Kato'ya döndü. "Eski, çok güçlü bir vampir imparatoru sakın bir hayat sürebilir mi?" Alexander'a baktı. "Sizi deniz kenarındaki bir kulübede yaşarken hayal edemiyorum."

"Bizi merak etme," dedi Kato. "Şu anda kendini düşünmelisin. Nereye gideceksin, Tatyana? Planların ne?"

"Bilmiyorum." Kalbi güm güm atıyordu ve dişlerini geri çekemiyordu. "Oleg'in topraklarına geri dönemem."

"Neden?" Kato'nun bakışları sabitti. "Bir yıldan fazla oldu ve yaptıklarına karşı herhangi bir misilleme belirtisi yok. O katı bir hükümdar ama mantıksız bir adam değil. Onun bölgesinde olmanın senin için tehlikeli olacağını düşünmek için hiçbir neden yok."

"Sadece..." Tatyana dudaklarını sıktı.

Kato bile, Oleg'den hak ettiği mirası çaldığını bilmiyordu. çaldığını bilmiyordu. Bunu herkese duyurmamıştı, ama Arosh'un sarayında bazıları açıkça şüpheleniyordu.

Sesi yumuşaktı. "Sebeplerim var." Oleg'den korkmuyordu. Kesinlikle.

Onun etrafına döndüğünde, Oleg'in iradesini nasıl etkileyebileceğinden korkuyordu.

Ve onun bölgesine dönüp onun etki alanından çıkması imkansızdı. Sanki Oleg'un kendi manyetik alanı vardı.

"O senin babasının babası," diye devam etti Kato. "Sana karşı kan bağıyla bağlı."

Ayrıca Oleg, Tatyana'nın kanını defalarca içtiği için aralarında kan bağı da vardı. O zamanlar bunu sorgulamamıştı ama artık kan bağları hakkında daha fazla şey bilen Tatyana, ölümcül çekiciliğe sahip ateş vampiri ile olan her etkileşimini yeniden değerlendiriyordu.

"Oleg'in sana gösterdiğin kadar cömert olduğunu sanmıyorum," dedi. "Ona güvenmiyorum."

Yalancı, diye fısıldadı içinden bir ses. Kendine *güvenmiyorsun*

Alexander'ın sesi yumuşaktı. "O, Oleg'in kızını öldürdü. Ne derse desin, kin besliyor olabilir."

Tatyana, Zara'yı öldürdüğü hikayesine herkesin inanmadığını biliyordu. Aslında çoğu inanmıyordu. Vampir dünyasında söylentiler dolaşıyordu. Bazıları, Oleg'in Zara'yı Tatyana dönüştürülmeden çok önce öldürdüğünü söylüyordu. Diğerleri ise, toprak vampiri Saba'nın Zara'yı öldürdüğünü söylüyordu.

vampir zehirini yaymadaki rolü. Bazıları ise Oleg'in, Zara'nın Oleg'in ölen eşini öldürmesine misilleme olarak Zara'yı öldürdüğünü iddia etti.

Bu söylentilerin hiçbiri doğru değildi, ancak Tatyana ağzını kapalı tuttu ve fısıltıları ve meraklı bakışları görmezden gelmeye çalıştı.

Arosh'un sarayındaki çoğu kişi, Tatyana'nın Oleg'den kaçmasının, vampir ilişkilerinde sıklıkla ölümcül olabilen bir sevgili kavgasının parçası olduğunu düşünüyordu.

"Onu korkutuyorsun," dedi Alexander. "Bu çok fazla, aşkım."

"Biraz korkması lazım," dedi Kato. "Hayatta kalmasını istiyorum."

Tatyana, Arosh'un sarayında kaldığı süre boyunca karmaşık bir yalan ağı örmüştü, ama vampirlerin kökenleri hakkında nasıl yalan söylediklerini öğrendikçe, ikili konuşmaların ve dedikoduların sadece itibarına yardımcı olduğunu düşündü.

Alexander sakinleştirici bir şekilde omzuna elini koydu. "Oleg, Zara'yı öldürdüğün için seni tehdit ederse, sadece kendini mahkum etmiş olur. Saba'ya yalan söylediğini itiraf etmeden onun ölümünden seni sorumlu tutamaz."

Kato ekledi, "Ve seni tehdit etmek, Truvor'un hükümdarlığından sonra on yıllardır kendi bölgesini diğer liderlerle daha iyi ilişkilere sokmak için çalışan Oleg'i, medeni vampir toplumunda bir parya haline getirecektir. Zara'nın ölümü zaten imajını zedeledi..."

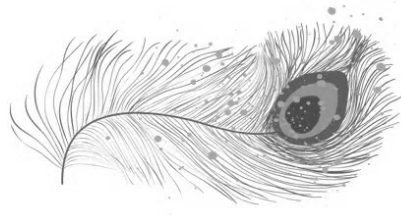
"Ya da yükseltti," diye mırıldandı Alexander, "en azından belirli çevrelerde." "Ama Oleg'in kişisel veya maddi olarak dahil olmak istediği çevreler

"Truvor'u tanıyordum. Oleg onun gibi değil. Sert ve affedici değildir, ama klanına karşı görevini önemser. Sadakati her şeyden üstün tutar."

Sadakat mi... sana işin için milyonlarca dolar ödemiş bir adamdan milyonlarca dolarlık altın ve manevi değeri olan mücevherleri çalmamak gibi mi?

Sus, vicdan.

"Oleg'in bölgesine dönmek istemiyorum," dedi Tatyana kararlı bir şekilde. "Geleceğimi düşünmem gerektiğini anlıyorum, ama Oleg bunun bir parçası olmayacak."

Ertesi gece, Tatyana bir giysi çantasıyla harem kompleksinde yürüdü, mutfak bahçelerini, gül bahçesini ve su bahçesini geçerek Cora'nın yaşadığı dağ tepesindeki en lüks kısma doğru ilerledi.

Cora, tüm haremın sorumlusu olan kadındı ve Arosh'un en kıdemli kadınlarından biri Karadeniz'deki lüks bir eve çekildikten sonra baş kadın rolünü üstlenmişti.

Ateş Kralı'nın en sevdiği metreslerinden biri olmak karlı bir işti.

Cora'nın evinde, yürüyüş veya yüzme için uygun gündelik kıyafetlerden akşam kıyafetlerine kadar her türlü giysinin bulunduğu devasa bir gardırop vardı ve tüm giysiler kısa veya uzun süreli olarak ödünç alınabilirdi. Arosh, giysileri yenilemek için yılda birkaç kez Cora ve bazı yaşlı kadınları lüks alışveriş gezilerine gönderirdi.

Tatyana hayatında hiç bu kadar güzel giyinmemişti. Sanki bir stilist ekibi komşusuymuş gibi yaşıyordu ve hepsi kıyafetlerini ödünç almasına izin veriyordu.

Bu, haremdeki kadınlar için de pratikti. Birçoğu Arosh'un evine neredeyse hiçbir şeyleri olmadan gelmişti. Birçoğu şiddet dolu evlerinden ya da çaresiz durumlardan kaçmıştı.

Tatyana, Arosh'un onların kurtarıcısı olmanın egosunu okşadığını düşünüyordu, ama en azından egosuyla üretken bir şey yapıyordu.

Ve bazı kadınlar bu iyiliği kanla, seksle ya da her ikisiyle ödeyecek olsa bile, Tatyana onları yargılamayacaktı.

Arosh hariç. Arosh'u yargılayabilirdi.

Tatyana, çeşmenin yanında oturmuş kitap okuyan iki kadına el salladı. Kitabın popüler bir romantik fantastik roman olduğunu tanıdı. İki kız da Tatyana'ya baktı, sonra tekrar kitaba dönerek hafifçe güldü.

Onların yaşındayken o kadar kaygısız mıydı? Sanmıyordu. Tatyana, kendini bildik bileli yaşlıymış gibi hissediyordu.

Arosh'un haremindeki atmosfer, üniversitesindeki yurtların atmosferine çok benziyordu. Hoş olmayan bir atmosfer değildi, ama o, birkaç vampirden biriydi ve kendisine oldukça geniş bir alan ayrılmıştı. Kadınların çoğu birbirleri hakkında her şeyi biliyordu ve dedikodu bir yaşam tarzıydı.

Ancak Cora ve yaşlı kadınlar gençleri kontrol altında tutuyordu. Cora kırklı yaşlarında, zeytin tenli ve koyu gözlü, çarpıcı bir esmerdi. Tatyana onun Şam'da doğduğunu duymuştu, ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Kadınların çoğu Gürcüce konuşuyordu, ama en uzun süredir orada olanlar Arosh gibi Farsça konuşuyordu.

Tatyana, Cora'nın kapısını çaldı.

"Girin."

Eve girdiğinde, aynanın önünde duran esmer kadının, yeni yıkadığı buklelerine kokulu bir yağ sıktığını gördü.

Göz ucuyla Tatyana'ya baktı. "Merhaba, Bayan Vorona. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ödünç aldığım elbiseyi geri getirmeye geldim. Teşekkürler."

"Tabii ki, rica ederim. O mavi size çok yakışmış." Cora ona bir bakış attı, sonra tekrar aynaya döndü. "Kapının arkasında bir askı var. Oraya asabilirsiniz."

Tatyana döndü ve aynı giysi torbalarında en az bir düzine elbise gördü. "Ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Tabii, tabii." Cora sesini dikkatlice neşeli tutmaya çalıştı, ama Tatyana sesindeki gerginliği hemen fark etti. "Madem buradasın, Lidi, Aisha ve Natia hakkında seninle konuşmam gerek."

Tatyana kaşlarını çatıp elbisesini askıya astıktan sonra döndü. "Onlar ne oldu?"

"Hepsine kanları için para ödüyorsun." Cora aynadan gözlerini ayırmadı. "Sadece onlara mı?"

"Kato, bir insanın üç ayda bir kez kan vermesi gerektiğini söyledi." Tatyana kafası karışmıştı. "Ve en az ayda bir kez

ayda en az bir kez canlı bir donörden beslenmem gerektiğini söyledi." Kan şarabı ve bağışlanan kan için para ödeyebilirdi, ama Tatyana canlı donörlerden beslendikten sonra kendini daha güçlü hissettiğini itiraf etmek zorundaydı.

"Evet, elbette vermek isteyenlerden kan satın almalısın," dedi Cora. "Bu çok açık."

"Peki Natia, Aisha veya Lidi şikayet etti mi? Eğer yanlış bir şey yaptıysam özür dilerim. Genç olduğumu bahane etmek istemem ama buradaki bazı görgü kuralları..."

"Hayır, öyle değil." Cora elini ona doğru salladı.

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Tatyana, insanların şehvetini uyandırmadan onları rahat ve keyifli bir duruma sokma konusunda mükemmel bir denge kurduğunu düşünüyordu.

Kato, canlı bir donörden beslenmesini ilk birkaç kez denetlediğinde, bu şaşırtıcı ve aydınlatıcı bir ders olmuştu. Birçok ders alınmıştı.

Cora devam etti, "Kızlara göre, sarayı ziyaret eden erkeklerden çok daha düşüncelisin."

Bütün insanlar bu kadar sinir bozucu muydu? Yoksa o, ikili konuşmalara karşı daha sabırsız mı olmuştu? "Hâlâ sorunu anlamıyorum."

Cora sonunda aynadan döndü, gözlerinin arasında hafif bir kaş çatma vardı. "Bunu ekonomi için mi yapıyorsun? Genç olduğunu biliyorum. Torbalı kan almak kızlara ödeme yapmaktan daha mı ucuz?"

"Hayır. Daha pahalı."

Cora'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "O zaman neden sadece üç kızımdan besleniyorsun?"

"Bu biraz..." Nasıl açıklayabilirdi? Kan için para ödemek, seks için para ödemek gibi geliyordu. "Bu sömürü değil mi?"

"Neden böyle söylüyorsun? Onlara kanlarını vermeleri için zorlamıyoruz." Cora kırılmış gibiydi. "Bu kızların çoğunun parası yok. Hiç yok. Sen *iyi* bir vampirsin. Paran var. Onların sana hoş bir kulak veya nazik bir gülümsemeye ihtiyacı yok. Bu hayattan başka bir hayat kurmak istiyorlarsa paraya ihtiyaçları var."

Tatyana, Cora'nın ne demek istediğini anlamaya başlamıştı.

Arosh, kadınlarının ihtiyaç duyabileceği her şeyi ödüyordu, ama onlara maaş vermiyordu. Hayatları tamamen karşılanıyordu, ama

sadece onun verdiği kadarıyla geçinebilirdi.

için bazı kadınlar, it was all they wanted. Güvenlik. Zevk. Arkadaşlık.

Ancak, eğlendirdikleri vampirlerden aldıkları para veya hediyeler tamamen kendilerine aitti. Konukları arasında bir patron veya sevgili bulurlarsa, Ateş Kralı onlara iyi dileklerini sunar ve yolcu ederdi. Genç kadınların çoğu, farklı bir hayat kurmak ve yeni bir yerde yeni bir başlangıç yapmak için yeterli parayı biriktirdiklerinde ayrılırdı.

Tatyana, sadece aynı üç kadından beslenerek haremın geri kalanının kırılabilceğini düşünmemiştı.

"Bir ya da tüm kızlarla romantik bir ilişkin olsaydı başka olurdu, ama diyorlar ki..." Cora omuz silkti. "Sen kadınları o şekilde takdir etmiyorsun."

"Onları takdir ediyorum," dedi, "ama cinsel olarak değil. Keşke erkeklerden daha çok kadınları sevebilseydim," diye mırıldandı. "Daha basit gibi geliyor." "Eh." Cora omuz silkti. "İlişkiler, kiminle olursan ol Sen genç bir vampirsin, zamanla genişlersin." Sonra doğrudan Tatyana'yı işaret etti. "Ama buradayken ve paran varken, kızlarıma ödeme yap. Senin her şeyin var, onların ise hiçbir şeyi yok. Altınla ödüyorsun, değil mi?"

Samson, altın külçelerinin bir kısmını altın sikkelere çevirmesine yardım etmişti.

"Evet, altınım var."

"İyi. O zaman Arosh'un adamlarına kan torbaları getirmeleri için para vermeyi bırak. Burada paraya ihtiyacı olan kadınlar var." Evin dışındaki avluyu işaret etti. "Artık bir vampirsin. Onların arkadaşı olmayacaksın. Onların kardeşı olmayacaksın. Ama onların koruyucusu olabilirsin. Hayatta kalmalarına yardım edebilirsin. Beni anladın mı?"

Tatyana başını salladı. Bu da başka bir dersti. Başka bir aydınlanma.

O, potansiyel arkadaşların bulunduğu bir yatakhane değildi; kan ihtiyacı olan bir su vampiri idi. Bu kadınlar ona kan sağlayabilirdi, ama bu bir arkadaşlık değil, bir işlemdi.

Cora aynaya geri döndü. "Size uygun kızlar için fikir ihtiyacınız varsa, ne aradığınızı bana söyleyin.

benim işim, Bayan Vorona."

"Belki de bana biraz gelire ihtiyaçı olan kızların bir listesini vermelisin," dedi Tatyana. "Onları benden daha iyi tanıyorsun."

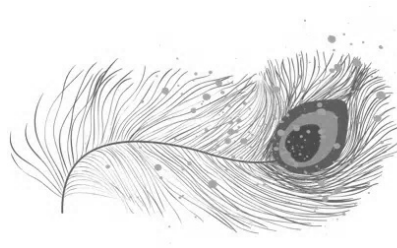
"Harika. Bir saat içinde sana bir liste gönderirim, ama Karolina bu gece için iyi bir seçim olur."

Tatyana, Cora'nın ses tonundan, tam da ondan beklediğı cevabı aldığını anlayabilirdi.

Yerini bil, vampir.

Sen bizim için yararlısın, tıpkı bizim senin için olduğumuz gibi.

Onlar Tatyana'nın arkadaşı olmak için burada değillerdi.

OLEG, Tatyana'nın alnından saçlarını geriye doğru taradı. "O pratik olmak zorunda. Bu seninle ilgili değil, kendi halkına bakmakla ilgili."

"Sen kendi halkına baktığın gibi mi?"

"Evet." Kolunu beline doladı ve onu kendine çekti. "Sana bakacağım. Bu gece seni yeterince tatmin edemedim mi?"

Cildi ona dokunduğunda sıcak ve ateşliydi. Amnisinin kendisinininkine değdiğini hissedebiliyordu. Tanıdık, arzulayıcı. Aralarında hiçbir şey olmamasına rağmen, enerjileri onları birbirine çekiyordu.

Başını boynuna eğdi ve köprücük kemiğini yaladıktan sonra, boynunun hassas derisine dişlerini sürttü.

Yumuşak dudakları kulağının altında ısırды ve sakalı cildini gıdıklayınca gülümsedi.

"Bana çok iyi baktın." Kollarını onun omuzlarına doladı ve onu kendine çekmeye çalıştı. "Çok, çok iyi."

Daha yakın.

Eğilip parmaklarını kalçasına doğru kaydırđı, bacağıını kendi bacağıına doğru çekerek, aralarında sertleşmiş olan vücudunu onun uzunluğuna açtı.

"Tatyana," diye fısıldadı. "Neden kaçtın?"

"Sen benim tüm dünyam olurdun." Gözlerini kapattı ve onun vücudundan aldığı zevkin tadını çıkardı. "İkimiz de nasıl olacağını biliyoruz."

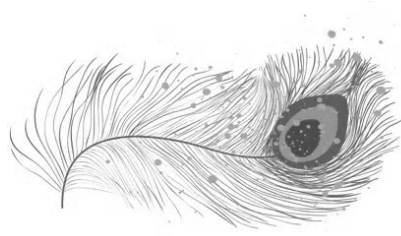
"Evet. Çünkü sen benimsin." Çenesini öperek dudakları dudaklarının üzerinde durana kadar devam etti. "Sen sadece bana aitsin. Başka kimseye değil. Sadece bana."

Gözlerine baktı, kar yağmadan önceki bulutlar gibi koyu fırtına grisi. Ruhunun derinliklerine kadar yakıcı bir soğukluk. Ona öyle baktığında nefesini kesiyordu. "Neden seni rüyamda görüyorum?"

"Çünkü benim olduğunu biliyorsun." Dudakları dudaklarına değdi ve kız gözlerini kapattı.

Sen benim olduğunu biliyorsun.

Bana ait olduğunu biliyorsun.

TATYANA UYANDI, vücudu sonsuzluğın ona bahşettiğı birkaç dakikalık rüyayı tüketen vampire duyduğu tatminsiz özlemle kızardı.

O muydu? Ona bu sürekli rüyaları gönderecek sihirli bir gücü mü vardı? Neden insan hayatı hakkında hayal kurabileceğı birkaç an, onu bu hayattan mahrum eden varlık tarafından tüketiliyordu?

Duyguları öfke ve keder arasında gidip geliyordu.

Bunu hiç istememişti. Vampir olmak istememişti.

Muhasebeci olmak istemişti. Orta büyüklükte bir şehirde sıkıcı bir ofis işi, tahammül edebileceği hoş bir erkek ve birkaç çocuk istemişti. Çocukluğunu geçirdiği çiftlikte yaz tatillerini geçirmek. Bebeklerinin büyümesini izlemek. Okul ödevlerine yardım etmek. Onları dans dersine veya tenis antrenmanına götürmek.

Tatyana'nın gözlerinden kanlı gözyaşları akmaya başladı.

Ama bunlara bile sahip olamazdı. Yıllarca annesine bakıp başkaları için çalıştıktan sonra, normal bir hayatın en ufak bir izinden bile mahrum kalmıştı.

Bir daha güneşi göremeyecekti. Anne olmanın ne demek olduğunu asla bilemeyecekti. Karadeniz'in sığ sularında güneşin altında yürüyemeyecek, iskelede oturup güneşin doğuşunu izlerken balık tutamayacaktı.

En sıradan insan faaliyetleri artık boynundan koparılıp yere saçılmış, daha güçlü ayaklar tarafından basit hayallerinin üzerine basılmış değerli inciler gibi geliyordu.

Dur. Tatyana zihninde annesinin sesini duydu. Kes şunu. Bu morbid konuşmaları kes. Ölebilirdin, ama ölmedin. Şükretmelisin.

Vampir olmak için mi?

Evet, minnettar olmalı. Ölmeyi mi tercih ederdi?

Bunu istemiyordu. Bu onun için yaklaşıyor olabilir, ama o bununla savaşıacaktı.

Çünkü artık dişleri vardı.

Bazı geceler Tatyana, ödünç alınmış bir hayatı yaşadığını hissedirdi ve o anlarda, Arosh'un misafirlerinin ortasında durduğu o çaresiz, nefesini kesen anlarda

—bu dünyada bir hiç olduğunu fark ediyordu.

Ama insan olarak da hiç kimseydi. En azından şimdi altını, dişleri vardı ve sadece ateş ya da boynuna saplanan bir kılıçla öldürülebilirdi.

Ve bu...

Hiçbir şey değildi.

Bölüm 5

Oleg

Radu le Basarab — rüzgâr vampiri, Poshani terrin ve her yönden baş belası — Bükreş'in merkezinde Zarvă adında bir kulübü vardı. Kulüp insan teri, keskin parfüm ve dökülmüş bira kokuyordu.

Vampir salonu, kulübün insan kısmına göre ses geçirmez, daha az kalabalık ve daha az kokulu olsa da, yine de Oleg'in buluşmak için en sevdiği yer değildi.

"Radu'nun bu kadar ucuz bir yer yapmak için çok para harcadığı belli," diye mırıldandı Mika.

"Sessiz ol," dedi Oleg. "Saygılı ol."

"Henüz oraya varmadık."

"Peki." Oleg, araba boş şehir sokaklarından geçerken sokak lambalarına baktı. "Şimdi içini boşalt da uslu dur."

Oleg'u gülümseten kaba Estonca küfürler daha da arttı.

Oleg, Radu'yu bir yıl önce Köln'de satın aldığı yeni bir sanat eserini gösterme sözüyle kendi evine davet etmeye çalışmıştı. Radu her türlü sanatı severdi, ama özellikle Marc Chagall'ın eserlerine hayrandı ve Oleg, şu anda Bükreş'teki kütüphanesinde asılı olan güzel bir Chagall eseri satın almıştı.

Ancak Radu Zarvă'da ısrar etti, bu yüzden Oleg ve Mika, kulübün vampir girişinin bulunduğu arka sokağa arabayla gittiler ve Oleg'in güvenlik ekibi ile Radu'nun ekibi kulübe kimlerin ve kaç kişinin girebileceğini görüşürken beklediler.

Mika, gümbür gümbür çalan müziği duyunca yüzünü buruşturdu. "Bu adamı asla anlayamayacağım."

Oleg, Radu'yu anladığından emin değildi — bir vampir bir diğerini ne kadar anlayabilirdi ki? — ama ölümsüzün ilgi alanlarının genişliğini takdir edebiliyordu. Kulüpler ve barların yanı sıra, başarılı bir taze gıda zinciri ve çok sayıda çiftlik işletmesi de vardı.

"Kovboy barında buluşmak isteyebilirdi," dedi Oleg. "Burası o kadar da kötü değil."

Oleg'in adamı onlara başını salladı; sonra Oleg, Mika ve iki askerleri kulübe girip, insanlarla dolu dans pistini gören ikinci kata çıkan merdivenleri çıkmalarına izin verildi.

Vampirlerin bulunduğu bölümde, ölümsüzlerin kulaklarını rahatsız etmemek için dans müziği kabul edilebilir bir seviyeye indirilmişti ve insan kulübü tıklım tıklım olduğu için vampir kulübü de öyle olmuştu.

Güvenlik görevlilerini duvarın yanında beklemelerini söyleyip, lüks kadife duvar kağıtları ve deri döşemeli kabinlerle dekore edilmiş loş kulüpte ilerlediler. Kabinler ve masaların arasından geçerken Oleg, havada farklı amnis izleri algıladı.

Alina'nın sarayından tanıdığı iki genç vampir, muhtemelen Romanya'da tatildehydiler.

Kül ve toz kokan, yalnız, siyah saçlı bir kadın. Etrafında Arosh'un kendine özgü havası vardı.

Kendi saraylarında yaşanan son değişikliklerle yeni özgürlüklerine kavuşmuş, neşeli bir Yunan vampir grubu.

Ve köşede, eski sevgilisi Maria, kare kafalı Kazaklara benzeyen iki geniş omuzlu, birbirine benzeyen vampirle oturuyordu.

Maria, Oleg'e bir bakış attı ve sessizce kadehini kaldırdı.

Oleg başını eğdi ve Maria'nın onun yerine iki erkek bulmak zorunda kaldığını fark etti.

Uzak köşede, Oleg, boyunlarında küçük yakut iğneler takmış bir grup insan kadının etrafında toplanan küçük bir Poshani Hazar muhafız grubu gördü. Radu'nun kiraladığı donörler.

Poshani vampirleri, yüzlerinde gülümsemeler, gözlerinde şüpheyile Oleg ve Mika'yı izliyorlardı.

Efendileri, kadife örtülü bir kabinde konuklarını bekliyordu. Garsonlar, büyük kan şarabı şişeleriyle kabine girip çıkıyorlardı.

havyar tepsileri ve diğer lezzetler.

"Mika Arakis." Hazarlar'dan biri Mika'ya, sonra Oleg'e başını salladı. "Lord Oleg, hoş geldiniz."

"Dük, nasılsınız?" diye sordu Mika.

Adam onları baştan aşağı süzdü, duvardaki adamlarına bir göz attı ve çenesini kaldırdı. "Klan sayesinde her şey yolunda."

Oleg sordu, "Bahara hazır mısınız?"

Dük'ün ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Her zaman."

Perdelerin olduğu köşeye doğru yürüdüler ve Mika perdeleri çekti.

"Dostum!" Radu ayağa kalktı ve kollarını açtı. "Hoş geldin."

O, muhtemelen otuzlu yaşlarının ortalarında, koyu saçlı, koyu gözlü ve Poshani halkının karakteristik özelliği olan belirgin elmacık kemiklerine sahip, geniş göğüslü bir adamdı.

Radu Bükreş'te yaşarken, dünyanın dört bir yanından gelen şeflerin hazırladığı lüks akşam yemekleri vererek partilerin neşe kaynağıydı. Sanat eseri koleksiyoncusuydu ve sık sık gittiği bale gösterilerinde açıkça ağlardı.

Radu aynı zamanda çok zekiydi, altı ay boyunca ortadan kaybolurdu ve ağzı Moskova taksi şoförleri gibiydi. Avlanmayı ve balık tutmayı severdi, Doğu Avrupa'daki neredeyse tüm vampirleri tanırdı ve kamvasa adında bir güvenli ev işletiyordu.

"Radu." Oleg yanına gitti, müttefikini kucakladı ve Radu'nun sırtını içtenlikle okşadı. "Sakin bana artık gece kulüplerinde kadın bulmak zorunda kaldığını söyleme."

Radu kahkahayla güldü ve Oleg'e oturmasını işaret etti. "Hiç de değil." Boynunu uzatıp salonu gözden geçirdi. "Ama güzel kadınlarla çevrili olmaktan hoşlanmayan kim var ki, değil mi?"

Mika, kristal kadehleri önlerine koyarken garsonu baştan aşağı süzdü. "Güzel bir kadın asla zorluk değildir," dedi. "Kısa sürede bizimle buluştuğunuz için teşekkürler."

"Aradığınız için şanslısınız." Radu'nun gülümsemesi kayboldu ve onlara hizmet eden insana parmaklarıyla işaret ederek onu uzaklaştırdı ve sessiz, perdeli kabinde sadece Oleg, Mika ve Radu kaldı. "Zaten beni rahatsız eden söylentiler duymuştum, dostum."

Radu açık bir kan şarabı şişesini aldı ve kendi kadehini doldurmadan önce diğerlerinin kadehlerini doldurdu, kaldırdı ve bir yudum aldı. İlk yudumdan sonra Mika ve Oleg de ona katıldı.

"Klanınızdan en az bir vampir öldürdük." Oleg doğrudan konuşmayı severdi. "O ve bir grup insan hırsızla birlikte bizim bölgemizde faaliyet gösteriyorlardı. Kamyon şoförümüzü komaya soktuktan sonra yükü çaldılar ve bir depoya götürdüler."

Radu artık gülümsemedi. "Bu ilk olay mıydı?"

Oleg, Mika'ya baktı.

Mika, "Bu, altı ayda dördüncü olaydı. Polina bu yüzden Oleg'u aramak zorunda kaldı."

"Kızın yetenekli bir yönetici." Radu kadehini kaldırıp içti. "Seni aradıysa, bir sebebi vardır."

"Teşekkür ederim, ben de aynı fikirdeyim." Oleg'in gözleri Radu'dan ayrılmadı. "Öldürülen diğer vampirlerin Poshani olup olmadığını bilmiyoruz. Hayatta kalan tek kişi birkaç kelime dışında konuşmadı. Klanına kan bedeli ödenmesi gerektiğini anlıyorum, ama bu koşullar altında..." Oleg ellerini açtı. "Sen de bizim endişelerimizi anlamalısın dostum."

"Halkımız yüzyıllardır sizin topraklarınızda yaşıyor," dedi Radu. "Poshani'lerin ev sahiplerimizin işlerine karışmak gibi bir niyetleri yok. Bu, bizim için kutsal olan misafirperverlik kurallarına aykırıdır."

Poshani'lerin misafirperverlik kuralları kutsaldı. Onlara dolaşma hakkı tanıyan herhangi bir kişi veya örgüte müdahale etmek konusunda katı kuralları vardı ve bir vampir, mevsimlik kervanları olan kamvasa içinde barınak karşılığında takas yaparsa, kararlaştırılan tarihler boyunca her türlü yolla korunurdu.

"Kimdi o?" Mika masanın üzerine eğildi ve sesini alçaltarak sordu. "Bir sorunumuz mu var?"

Radu elini salladı. "Vano'nun adamlarından biriydi, ama kardeşim onu küçük bir ihlalden dolayı cezalandırmıştı ve genç adam bunu çok ciddiye aldı. Kendi başına yola çıktı. Efendisi onun ölümüne çok üzüldü, ama Vano, kan bedelinin

verilecek tek tazminat olacağını açıkça belirtti. Sami örgüt dışında çalışıyordu."

"Kimin için çalıştıklarını biliyor musun?" diye sordu Mika.

"Henüz bilmiyorum, ama araştırmaya devam edeceğim," dedi Radu. "Onun efendisinin de soruları var."

"Onunla birlikte öldürdüğümüz diğer vampirler," diye sordu Oleg, "hiçbiri senin adamların değildi, değil mi?"

Radu başını salladı. "Bildiğim kadarıyla yok. Sami'nin öldüğünü hissettik, ama tek kaybımız oydu."

Ölümsüz bir çocuk öldüğünde, efendisi bunu kendi vücudunda hissedirdi. Amnisleri birbirine bağılıydı, bu yüzden Poshani vampiri öldürüldüğü anda, ölenle kan bağı olan herkes bunu bilirdi.

"Çalışanınız nasıl?" diye sordu Radu.

"Moskova'da iyileşiyor." Oleg kan şarabını karıştırdıktan sonra bir yudum aldı. "Sorduğun için teşekkürler."

"Sami'nin efendisi, insanına verdiği zarar için seninle maddi anlaşma yapacak."

Oleg, beklenen itirazda bulunmak için elini kaldırdı. "Gerek yok."

"Ona izin vermelisin." Radu ısrar etti. "Bu bizim geleneğimiz."

"Klanınız bir kayıp verdi, benim şoförüm ise hala hayatta."

"Ama yaralı ve ailesine bunu telafi etmeliyiz," diye devam etti Radu. "Ve müttefikimiz olan sana da."

Oleg, Poshani ile yıllardır pazarlık yapıyordu. Üç kez teklif etmek samimi bir jestti. Radu'nun tazminat teklifini reddederse, Poshani terrinleri gücenecekti.

"İsrar ediyorsanız," dedi Oleg uzun bir duraklamanın ardından. "Bu tazminatı ailesine vereceğim. Eminim karısı ve çocukları minnettar olacaktır."

"Ve tabii ki, asıl zarar halklarımız arasındaki çatışmanın görünmesinden kaynaklanacak." Radu dirseğini masaya dayadı. "Poshani ile imparatorluğunuz arasında herhangi bir bölünme görünmesi, zayıflık ve ikimizi de istismar etme fırsatı olarak görülecektir."

Oleg kan şarabını yudumladı ve isteksizce omzunu silkti. "Sana karşı çıkamam. Ne kadar istesem de."

"Vashana, elbette sezonun sonunda düzenleniyor. Ve bu yıl, yüzyılda bir kez gerçekleşen Vashana Zata var." Vashana, Poshani klanının, insan ve vampirlerin katıldığı yıllık festivali ve büyük toplantısıydı

Poshani klanının, insan ve vampirlerin katıldığı yıllık festivali ve büyük toplantısıydı ve kamvasa mevsiminin sonunda, kış gelmeden ve Poshani'ler yerleşik evlerine dönmeden veya uzun süre aynı yerde kalmaya dayanamayanlar topraklarından ayrılmadan önce düzenlenirdi.

"Yüzyıllar hızla geçiyor, eski dostum. Vashana Zata bu yıl mı?" Oleg kan şarabından bir yudum aldı. "Hiç bilmiyordum."

Bu yalan değildi. Poshani o kadar gizliydi ki, klan dışından pek kimsenin Doğu Avrupa ormanlarında bu büyüklükte bir olayın gerçekleştiğini bildiğini sanmıyordu.

Oleg daha önce Vashana'ya katılmıştı, ama Vashana Zata farklı bir şeydi. Bu, Poshani'nin yeni liderlerinin seçileceği festivaldi ve genellikle mevcut terrinlerden biri veya daha fazlası, gücün devamı için tören kadehini halefine devrederdi.

Önceki terrin emekli olur ve güvenilir danışmanlar olurdu, ancak Poshani arasında gücü tek bir kişinin elinde çok uzun süre tutmak akıllıca görülmezdi.

"Emeklilik zamanın geldi mi?" Oleg gülümsedi. "Sen daha gençsin. Terrin olarak kaç yıldır görev yapıyorsun? İki yüz sezon mu?"

"Açıkçası, lider olarak devam edip etmeyeceğimi bilmiyorum." Radu omuz silkti. "Terrinler halk tarafından seçilir. Belki benden daha sevilen veya daha nitelikli biri vardır."

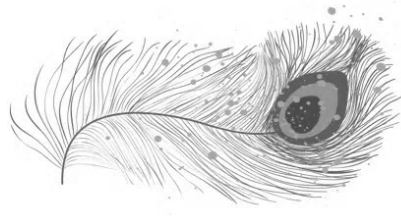
"Alçakgönüllülük yapıyorsun," dedi Mika hemen. "Poshani senin liderliğin altında gelişip büyüdü."

"Mika Arakis, çok cömertsin." Radu başını eğdi. "Ben sadece üç kişiden biriyim."

"Yine de," dedi Oleg, "boyarım yanlış değil."

"Ve bu talihsiz olaydan sonra bu kadar çabuk yanıma gelerek bana yaptığınız iltifattan dolayı minnettarım." Radu gerçekten memnun görünüyordu. "İttifakımızı daha açık hale getirmemizin her iki halkın da yararına olacağını düşünüyorum. Sezon sonunda Vashana Zata töreninde şahidim ve konuğum olursanız beni onurlandırır mısınız?"

Oleg ellerini açarak, "Dostum, büyük bir zevkle kabul ederim," dedi.

MIKA VE OLEG ertesi gece uyandılar ve hemen Gürcistan Cumhuriyeti'nin vampir ve insan başkenti Tiflis'e uçtular. Burada, büyük siyasi beceriye sahip bir su vampiri olan Alina Machabeli yüz yıldan fazla bir süredir hüküm sürüyordu.

Bükreş'ten farklı olarak Alina, Oleg ile eski Vera mahallesindeki konağında özel bir akşam yemeğinde buluşmayı kabul etmişti.

Gürcü naibi, iki koruması eşliğinde eski model bir Mercedes sedanla geldi. Korumalar, Oleg ve Alina görüşürken fuayede bekledi.

"Oleg, seni görmek ne güzel." O gece Alina, yosun yeşili ipek bir drape takım elbise giymişti. Oleg'e bir kutu şeker ve yerel üretim kan şarabı verdi, Oleg de hemen ev yöneticisine uzattı.

"Teşekkür ederim." Bir adım öne çıkarak elini uzattı. "Bu bağın şaraplarının mükemmel olduğunu duydum."

"Umarım öyledir, o benim."

Oleg, kadının parmak eklemlerini öptüğünde gülümsedi ve kadının sağ yanağında sevimli bir gamze olduğunu hatırladı.

"Bana katılır mısınız?" Kapıyı işaret etti. "Bu resmi bir ziyaret olmadığı için ikimiz baş başa kalabiliriz diye düşündüm."

"Teşekkür ederim."

"Hayır, beni bu kadar kısa sürede kabul ettiğiniz için ben teşekkür etmeliyim." Oleg, Alina'yı seraya götürdü. "Aceleci programıma uyum sağladınız."

Alina olgun bir kadın olarak dönüştürülmüştü ve yaşlı görünümü ona sofistike ve bilge bir hava katıyordu. Şakaklarında birkaç gümüş rengi saç teli vardı, ama saçlarının geri kalanı koyu kahverengiydi ve gözleri, ifadesini vurgulayan ince çizgilerle çevrili, zengin bir ela-yeşil renkteydi.

Alina'nın rahatı ve iyi niyet göstergesi olarak, ısıtma sistemi olan ama şöminesi olmayan, büyük bir çeşmenin bulunduğu bir odada buluşmuşlardı.

"Orkide çiçekleriniz çok güzel." Alina, düzinelerce çiçeğin asılı olduğu cam duvara doğru yürüdü. "Ne muhteşem bir koleksiyon."

"Ev yöneticim onlara çok düşkündür ve ben de onun botanik becerilerinden yararlanma şansına sahip olan şanslı kişiyim." Oleg, Alina'nın yanında durarak onun gözlerini takip etti. "Sen de botanikle ilgileniyorsun, hatırlıyorum."

Alina ona döndü. "Bu odayı bu yüzden seçmediğini iddia etme."

"Bu odayı seçtim çünkü misafirim kadar güzel," dedi Oleg, "ve iki çok rahat koltuğu var. Oturalım mı?" Çeşmenin yanındaki büyük rattan koltukları işaret etti.

"Tabii." Alina koltuğuna oturdu ve iç ceket cebinden gümüş bir sigara kutusu çıkardı. "Sigara içebilir miyim?"

"Bana mı soruyorsun?" Oleg parmaklarını şıklattı ve eline bir alev getirerek Alina koltuğuna oturmadan önce onun kokulu sigarasını yaktı.

"Zara'ya olanları duyduğuma çok üzüldüm," dedi Alina. "Çok büyük bir potansiyeli vardı."

Oleg cesur bir ifade takındı ve kristal bir küllüğü Alina'ya yaklaştırdı. "Olaydan beri konuşmadık. Teşekkür ederim."

"Onun senin ve Luana için ne kadar değerli olduğunu biliyorum."

"Luana ona deli gibi bağlıydı." *Son derece sağlıklı bir derecede.*

"Çok üzücü bir durumdu, ama kaçakçılık faaliyetleri..." Alina sigarayla işaret etti. "Bazen çocuklarımız kendilerini yıkıma götüren yollara girerler."

"Gerçekten." Mükemmel bir geçiş. "Polina ve Juliya'nın bana bu kadar yakın olması büyük şans."

Alina gülümsedi. "Sanırım sen, insanların 'kız babası' dediği kişisin."

"Ha!" Oleg içten bir gülümsemeyle güldü. "Teknik olarak Juliya benim kardeşimin kızı, ama sana katılmamak mümkün değil. Oğullarım sık sık kızlarıma daha çok sevdiğimi söylerler, ama bunun sebebi muhtemelen şu anda hiçbiri benim için bir bölge yönetmiyor olmasıdır."

"Bu durum değişecek mi?" Alina'nın gözleri kısıldı. "Neden doğrudan konuşmak istediğini merak etmiştim. Zara'nın ölümü işleri değiştirdi mi?"

"Lazlo, başlangıçta Zara'nın denetlediğı bölgeyi zaten yönetiyordu, bu yüzden herhangi bir değişiklik olmadı. Ve öngördüğüm kadarıyla ufukta da bir değişiklik yok."

"Lazlo ve ben arkadaşız. Şey," Alina narin bir duman üfledi, "Lazlo'nun arkadaş olduğu kadar. Onunla çalışmaya devam etmekten memnunum."

Oleg'in imparatorluğu, çocukları ve kardeşleri tarafından yönetilen sekiz bölgeye bölünmüştü. Bazıları Kiev ve Moskova çevresindeki bölgeler gibi kalabalık ve yoğundu. Diğerleri ise, Lidik adında sessiz ve ölümcül bir boyar tarafından yönetilen devasa Sibiry platosu gibi, vahşî ve çorak, neredeyse bölge sayılmayacak yerlerdi.

"İstikrar bizim dünyamızda bir erdemdir," dedi Alina. "Yakında bir değişiklik olmayacağını duyduğuma sevindim. Keşke insanlar da bu günlerde vampirler kadar erdemli olsalardı."

"Ah, ama onların hayatları kısa ve ateşli, değil mi? Sekiz yüz yıl değil, seksen yıl içinde iz bırakmak zorundalar."

"Doğru söylüyorsun."

"İnsanlardan bahsetmişken," dedi Oleg. "Zara'nın yeni dönüştürülen kızının Arosh'un sarayında nasıl olduğunu merak ediyorum. Onun hakkında bir şey duydun mu?"

Alina külleri kristal tepsiye döktü. "Arosh'un sarayı benim sarayım değil. Ateş Kralı yeniden ortaya çıktığında, onun toprak bütünlüğüne saygı göstereceğimi, yoksa tarihten silineceğimi çok açık bir şekilde belirtmişti."

Oleg, istilanın hâlâ acısını hissettiğinden emin olduğu için, Arosh'a kendi tavizlerini de hemen ekledi. "Evet, Volga'nın doğusundaki topraklarım konusunda biraz esnek davranmak zorunda kaldım." Omuz silkti. "Ama orada ekonomik çıkarımız pek yoktu, yani büyük bir kayıp sayılmaz."

"Benim için de dağlarda durum aynı. Böylesine güçlü ve kadim bir ölümsüzle dostane bir ittifak için adil bir takas. Arosh'un sarayı gizemli, ama biz iyi anlaşıyoruz."

"Zara'nın kızı hakkında hiçbir şey bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Arosh'un topraklarında kalanlara karışmadığımı söylüyorum."

Oleg gülümsedi. "Anladığım kadarıyla Ateş Kralı, kadının bir yıldan fazla süredir kendi mülkünden çıkmasına izin vermedi, öyle mi?"

"O kadın değil, artık bir vampir." Alina kaşlarını kaldırdı. "Ben öyle demedim."

Oleg, Tatyana'nın hem kadın hem de vampir olmasına oldukça şükretti. "Yani o senin bölgede miydi?"

Alina'nın dudakları gülümsedi. "Ne istiyorsun, Oleg?"

"Tatyana Vorona ve ben, onun efendisine olanları düşünürsek, karmaşık şartlar altında ayrıldık."

"Evet." Alina gözlerini kısarak baktı. "Nasıl ve ne zaman dönüştüğüne dair birçok söylenti var."

"Vampirler dedikodudan daha çok neyi sever?" Oleg ellerini açtı. "Ben sadece o kadın için en iyisini istiyorum. Onu... *benim*... geniş ailemin bir parçası olarak görüyorum ve Elene'nin iyi arkadaşıydı."

"Korkunç kayıplardan bahsetmişken." Alina içten bir pişmanlıkla başını salladı. "Üzgünüm, Oleg. Boğulmak mı? Ne trajedi."

Oleg, kendi kızının onun himayesi altında böylesine önemli bir insanı öldürdüğünü asla itiraf edemezdi. "Elene gerçekten yeri doldurulamaz biriydi. Tatyana için bir nevi akıl hocasıydı, bu yüzden endişemi anlayabilirsiniz."

"Elbette." Alina sigarasından bir nefes daha çekti. "Kaynaklarım, Bayan Vorona'nın sizin bölgenize dönmeyi reddettiğini söylüyor."

"Neden böyle bir şey yaptığını bilmiyorum." "O senin sevgilin miydi?"

Oleg dişlerinin ağrıdığını hissetti. "Bunun önemi var mı?"

"Bana öyle geliyor ki genç vampirler genellikle duygusal dalgalanmalar yaşıyor," dedi Alina. "Ve görünüşe göre o da kısa süre önce insan akıl hocasını kaybetmiş. Belki de yeni hayatına alışmak için zamana ihtiyacı vardır."

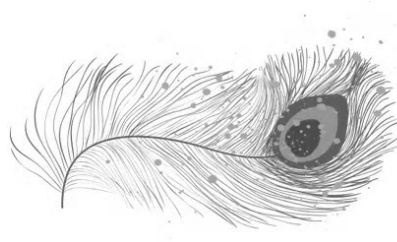
"Muhtemelen haklısın."

Alina ceketinin cebine uzanıp başka bir çanta çıkardı, bu seferki bir deste kart büyüklüğündeydi. "Kaspi'deki bir bardan ilginizi çekebilecek güvenlik kamerası görüntüleri var." Çantayı Oleg'e uzattı. "İsterseniz bakabilirsiniz."

Oleg'in gözünün hemen altında bir seğirme oldu ve amnis derisinin altında atladı. Sinir bozucu. Başkalarına, hatta müttefiklerine bile zayıflık göstermeyi hiç sevmezdi.

Elini uzattı ve çantayı aldı. "Teşekkürler, Alina. Eğer ilgini çekeceğini düşünüyorsan Mika'ya vereceğim."

"Tabii ki." Alina gülümsedi ve sigara izmaritini kristal küllüğe söndürdü. "Şimdi bana ev yöneticinin o kırmızı Masdevallia orkidesini nereden bulduğunu söylemelisin. Muhteşem bir örnek, nadir güzellikleri toplamayı çok severim." Gülümsedi. "Sanırım bu konuda ortak bir yanımız var."

"DÜZENLENMEMİŞ." Mika, Odessa'daki ana güvenlik ofisindeki bilgisayar ekranına baktı. "Ama yaklaşık altı saatlik görüntüyü üç kat hızda izledikten sonra, onu yakaladım."

Baş boyarı, güvenlik ofisinde teknolojiyi kullanan insanlardan birinin yanında dururken, Oleg makineden güvenli bir mesafede genç adamın omzunun üzerinden bakıyordu.

"Ne?" Oleg öne eğildi ve bilgisayar titremeye başladı. "Hayır." Mika elini kaldırdı. "Sana gösterecek, ama ekipmanı bozma." Cihazı kırma."

Ateş vampirleri, amnis'e sahip ortalama bir ölümsüzden bile elektrik akımına daha duyarlıydı. Oleg, enerjilerinin değişkenliğinin elektronik cihazları tahrik eden bir özelliği olduğunu hep düşünmüştü.

"Peki." Oleg dik durdu. "Göster bana."

Kamera bara ve kasaya çevrilmişti, bu yüzden görüntülerin çoğu sadece gelip giden insanlar,

garsonların tepsileri alması ve barmenlerin bira doldurması, içecekleri karıştırması ve...

"Orada." Mika işaret etti. "Gördün mü?"

Oleg başını salladı. "Geri sar."

Mika, bilgisayarı kullanan genç insanın omzuna dokundu. "Birkaç dakika geri al ve normal hıza getir."

Ses yoktu, bu yüzden bulundukları oda, genç adam ekranda bir şeyi işaret edip birkaç tuşa bastığında elektronik cihazların uğultusu dışında tamamen sessizdi.

Aniden, sanki bir balkondan aşağıya bakıyormuş gibi, siyah beyaz bir bar görüntüsü belirdi.

Kulüpte müzik olduğu belliydi çünkü ekranın kenarlarında birkaç kişi dans ediyordu, iki kadın barda oturmuş birbirlerinin kulağına fısıldaşıyordu ve köşede şapkalı genç bir adam, kalın siyah çerçeveli gözlükleriyle bilgisayar ekranına bakıyordu.

"Kimseyi tanımıyorum."

"Görüntü çok net değil, ama bekle." Mika elini kaldırdı. "Henüz gelmedi."

İzlerken, beyaz bir kafa barın önünden geçti ve iki kadın dönüp baktı.

"Gümüş saçlı olan," dedi Oleg. "Ama o..." "Bekle."

Oleg, gümüş saçlı vampirin omzunun üzerinden bir şeye bakmasını izledi, sonra genç adamın oturduğu köşeye doğru yürüdü.

Eğilip bir şey söyledi ve hemen ardından genç adam ayağa kalktı ve ikisi ekrandan çıktı.

"Gördün mü?" diye sordu Mika. "Geri sarması gerekiyor mu?"

"Hayır." Oleg, görüntüyü geri sarmaya gerek duymadı. Mika'nın ne gördüğünü tam olarak biliyordu.

Mika, gümüş saçlı vampirin bilgisayarda çalışan kişinin elini tuttuğu ekrana donmuş görüntüyü işaret etti. "Genç adam..."

"Genç bir adam değildi." Oleg, kalın bir sweatshirtle örtülmüş olsa bile Tatyana'nın göğüslerini tanıdı. Narin bilekleri. Boynunun ve çenesinin kıvrımları. "Gördüm. Başka var mı?"

Mika başını salladı. "Çok hızlıydı, ama sonra geri sarıp onu izledim, ama bilgisayarında çalışmaktan başka bir şey yapmıyor. Toplantı yok. Video görüşmesi yok. İçmediği bir kadeh şarap sipariş ediyor ve orada çalışmaya devam ediyor."

Saçını mı kesmişti? Boyamış mıydı? Yoksa şapka, Oleg'in görmesini engelleyecek kadar muhteşem altın sarısı saçlarını tamamen örtmüş müydü? Kameranin kalitesi de yardımcı olmuyordu, ama kendini kör gibi hissediyordu.

Kör ve sinirli.

Eğer saatlerce bir köşede oturup onu tanıyamıyorsa, onu nasıl bulacaktı?

"Tabii ki, ona yaklaştığında onu hissedebileceksin," diye devam etti Mika, "bu yüzden Wi-Fi bağlantısı olan barlardan görüntü toplamaya devam edeceğim. VPN kullandığından eminim, bu yüzden IP adresleri işe yaramaz, ama görsel olarak genç bir kadın ya da kılık değiştirmiş biri gibi görünen birini arayabiliriz..."

"Hayır." Oleg'in gözleri çok daha net bir hedefe takıldı. "O genç, yakın zamanda insan olmuş bir kadın ve muhtemelen birçok ortama uyum sağlayabilir. Çok güzel olmasına rağmen, kendini unutulabilir hale getirebilir. Onu takip etmenin bir anlamı yok."

Mika iki kaşını da kaldırdı. "Onu takip etmeyi bırakmamızı mı istiyorsun? Kaspi'ye gittiğini bildiğimizi düşünmesi için hiçbir neden yok ve internet erişimi olabilecek çok sayıda bar ve restoran var."

"Hayır, onu takip etme." Ekrana ve gümüş saçlı adamın oyulmuş profiline işaret etti. "Onu takip et. Onu hiç başı kapalı görmedim. Konuşmuyor ve kimseye dokunduğunu görmedim. Onu gören herkes, gümüş saçlı sessiz bir dev hatırlayacaktır." Oleg başını salladı. "O, onun hareket ettiği kişi. Onu takip et."

Bölüm 6

Tatyana

Sırt çantasını hazırlayıp Samson'un odasına gitti, yardımsever rüzgâr vampiri onu almaya hazır olacağını umuyordu. Annesi ile konuşacağı gece gelmişti ve bağlantı kurmak için sadece iki saati vardı.

Ama Samson kapıyı açar açmaz başını sallamaya başladı.

Bu gece olmaz, işareti yaptı.

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı Tatyana. "Bugün Omar Sharif'in doğum günü ve sadece iki saatim var."

Samson kapısına sadece açık beyaz bir gömlek ve bol siyah pantolon giymiş olarak çıkmıştı. *Arosh, şehre gitmeyi bırakman gerektiğini söyledi, işaret etti.*

"Ama neden? Kimseye rahatsızlık vermiyorum." Kahretsin. Annesi telefon almazsa paniğe kapılacaktı ve o zaman Anna muhtemelen Oleg'i arayacaktı, çünkü görünüşe göre düzenli olarak çay içmek için buluşuyorlardı ve Oleg annesine çiftlik için yeni bir araç göndermişti.

Vampir, annesinin asla yeni bir kamyonet almayacağını bildiği halde, hediye olarak kabul edilebilecek kadar kullanılmış bir kamyonet göndermiş olması, Tatyana'yı son derece rahatsız etti.

Adam fazlasıyla zeki biriydi.

Samson devam etti, *Arosh, çevrimiçi video oyunları oynamak yerine bir sonraki adımını planlaman gerektiğini söylüyor.*

"Aman Tanrım, Arosh video oyunu oynadığımı mı düşünüyor?"

Tamam, bazen video oyunu oynuyordu, ama çok kötü oynuyordu ve sadece doğrudan mesaj özelliğini kullanarak

Grimace ile kaybolma seçenekleri hakkında konuşmak için kullanıyordu.

Samson omuz silkti ve bundan hoşnut görünmüyordu, ama Arosh'a karşı gelme havasında da değildi.

Arosh'a karşı gelmek, buradaki hiç kimsenin aklının ucundan bile geçmezdi.

Burada kal, Samson işaret etti. İstemiyorsan hiçbir yere gitmene gerek yok. Kaçmana gerek yok.

Tatyana neredeyse kükreyecekti. "Kato ve Arosh öyle düşünmüyor gibi görünüyor."

Samson'un gözleri ona dikildi ve bir adım öne çıktı. *Burada kal, işareti yaptı. Benimle.*

Tatyana'nın kalbi takıldı. Gözlerini Samson'un güzel göğsünden kaldırıp hayalet gibi soluk gri gözlerine dikti. Yüz hatları, etraflarını çevreleyen kayalardan oyulmuş gibiydi, ama dudakları dolgun ve yumuşaktı.

Onun haremde sevilen bir aşık olduğunu biliyordu ve kadınlar onun becerilerini paylaşmakta gecikmezdi, ama Tatyana cinsel bir çekim hissetmiş olsa da, buna hiç kapılmamıştı. Ölümsüzlerin dünyasında çok az arkadaşı vardı ve cinsel bir kaçamak için birini kaybetmek iyi bir fikir gibi gelmiyordu.

Benimle kal, seni hiçbir yere göndermez, diye işaret etti Samson. Mutlu olabiliriz, Tatyana. Benimle mutlu olabilirsin.

Ona kendi dilinde bir takma ad vermişti, şakağından çenesine doğru kıvrılan bir *T* işareti, bazen uzun saçlarının yüzüne düşüşünü taklit ediyordu.

"Sen..." Tatyana ne düşüneceğini bilmiyordu. "Beni gerçekten seviyor musun, Samson? Yoksa gidecek başka yerim olmadığı için mi endişeleniyorsun?"

Başka hiçbir şey imzalamadı, ama kız onun gözlerinde gerçeği gördü.

Aşk değildi. Hayır, o kadar tutkulu bir şey değildi, ama şefkat vardı. Endişe. Ve evet, arzu. Bir yıl sonra ne olacağını kim bilebilirdi? İki yıl sonra? On yıl sonra?

"Biliyor musun, onunla tanışmadan önce" —gözleri dolmak üzereydi— "sen tam da aradığım erkek tipindeydin. Naziksin. Düşüncelisin. İnsanlara değer veriyorsun. Çok yakışıklısın." Biraz güldü. "Ve bana huzur veriyorsun."

Omzunu silkti. *Bunlar iyi şeyler.*

"Biliyorum." Başını salladı ve zorla gülümsedi. "Hissetmediğimi söylemiyorum." Yaklaşarak sesini alçaltı. "Kendimi bırakırsam sana aşık olabilirim."

Samson onu odasına çekti, kapıyı kapattı, eğildi, iki eliyle yanaklarını kavradı ve dudaklarını kadife gibi bir öpücükle dudaklarına bastırdı.

Onun enerjisi Tatyana'nınkine dokundu, sonra geri çekildi, dudakları Tatyana'nın dudaklarına nazikçe dokunurken, hassas bir dans gibi amnisine değdi.

Nazik ve baştan çıkarıcıydı. Tatyana haklı olduğunu biliyordu. Kendine izin verse, bu nazik ama güçlü adama sırlıslıkla aşık olabilirdi. Etrafında havada yüzen, onun sahip olduğu elemental gücü hissetti ve dudaklarının dudaklarına dokunuşunun ipeksi hissi, cildine değen hava ile taklit edildi.

Bu tutku dolu bir haykırış değildi. Haykırış bile değildi. Samson'un öpücüğu baştan çıkarıcı bir fısıltıydı ve bir parçası, tüm kalbiyle olmasa da, onun sunduğu güvenliğe sarılmak istiyordu.

Sen benimsin! Oleg'in sesi Tatyana'nın zihninde yankılandı. *Sen sadece bana aitsin. Başka kimseye değil. Sadece bana.*

Tatyana elini Samson'un göğsüne bastırdı ve o hemen geri çekildi. "Yapamam. Yapmamalıyım."

Vampir derin bir nefes aldı, başını yana eğdi ve işaret dilinde "*Varangian mı?*" diye sordu.

Tatyana başını salladı. "Onun için ne hissettiğimi bilmiyorum. Bu mantıklı geliyor mu? Ondan nefret ediyorum, ama o benim kanımda. Ondan daha fazla uzaklaşana, daha fazla zaman geçene kadar..." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen, kaçığı ve sadece güvende olmak istediği için değil, *senin için* burada kalmak isteyen birini hak ediyorsun."

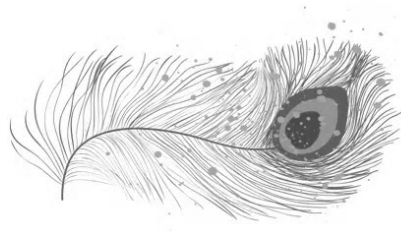
Samson'un ağızının köşesi yukarı kıvrıldı ve elini kızın omzuna koydu. *Burada mutlu olmanın tek nedeni bu değil. Birlikte çok iyi olabiliriz.*

"Belki bir gün olur," diye fısıldadı Tatyana. "Ama şimdi kalırsam, benim *senin için* mi kaldığımı yoksa başka gidecek yerim olmadığı için mi kaldığımı hep merak edeceksin. Haklı olduğumu biliyorsun."

Samson elini omzundan çekip uzaklara baktı, dolgun dudaklarını sıkıştırdı. Sonra dudağını hafifçe ısırđı ve başını salladı. *Ne yapmamı istiyorsun?*

"Arosh'a bir yer aradığımı söyler misin?" diye sordu Tatyana. "Oleg'e geri dönmek için seçenekler aramak için zamana ihtiyacım olduğunu söyler misin?"

Sana anneni aradıktan sonra söylerim —Samson geri adım attı ve hızla gömleğinin düğmelerini ilikledi—. Kapının yanındaki küçük masanın üzerindeki eski saate baktı. *Ne de olsa, Omar Sharif'in doğum günü yaklaşıyordu.*

Tatyana sessiz barın bir köşesine çömeldiğinde bile, birinin onu izlediğine dair içini kemiren his hiç geçmedi. Samson her zamanki gibi kapının yanında duruyordu ve görünürde güvenlik kamerası yoktu, ama bu orada olmadıkları anlamına gelmezdi.

Kameralar artık her şeye kılık değiştirebiliyordu, ancak çoğu kulüp ve bar, güvenlik nedeniyle müşterilerin izlendiğini bilmelerini istiyordu.

Oturum açmış, annesiyle sohbet etmiş, Oleg'in Anna'nın evine giden dar yola diktiği lavanta çiçeklerinden bahseden annesini dinlemiş, ardından hızla hesaplarına giriş yapmış, Grimace'e bir mesaj bırakmış ve Samson'la birlikte Arosh'un malikanesine geri dönmüştü.

Bütün gece arkasına bakarak geçirdiği için, sıkı kontrol altındaki malikaneye dönmek ona rahatlama hissi verdi. Oraya ilk uçtuğunda hissettiği ezici güvenlik hissini hâlâ hatırlıyordu. Kendini güvende hissettiği ilk geceydi.

Artık vampirlerin yaşamını daha iyi anlayan Tatyana, bunun bir illüzyon olduğunu biliyordu. Her şey bir illüzyondur. Bu dünyada gerçek güvenlik yoktu, sadece mücadele, pazarlık ve her şeyin yeniden başlamadan önce kısa süreli bir rahatlama vardı.

Bu huzurlu bir hayat değildi, ama annesi hala hayattaydı. Anna hayatta olduğu sürece, Tatyana da hayatta olacaktı.

Annesi ne zaman ölecekti? Bunu söyleyemezdi. O çok uzak bir gelecekteydi. Şu anda tek odak noktası, başını yaslayabileceği güvenli ve nispeten istikrarlı bir yer bulmaktı.

Ve biraz kan içmek.

Cora'nın listesindeki bir sonraki kadının kapısına tık tık vurdu.

Sibella Ardelian. Oda 315.

Daha önce duymadığı bir isimdi. Ermeni olabilir miydi?

300'lü numaralı odalarda kalmak, Sibella'nın buraya yeni geldiği anlamına geliyordu, bu yüzden Tatyana, Sibella'nın vampir beslenmesine yeni başlamamış olmasını umuyordu. Hâlâ bu takas sistemine yeni katılmış, beceriksiz bir acemi gibi hissediyordu.

Kapının arkasından bir ses geldi. "Kim o?"

Kadın kalın bir aksanla İngilizce konuştu, bu yüzden Tatyana da İngilizce cevap verdi.

"Ben Tatyana Vorona. Cora beni bekleyeceğinizi söyledi."

Kadın kapıyı açtı ve Tatyana aşağıya baktı. Kadın minyon ve narindi, esnerken kalın kirpikli koyu kahverengi gözlerini ovuşturuyordu.

"Akşamüstü geleceksin sanmıştım." Omzunun üzerinden bakarak, "Özür dilerim, başka birinden beslendiğini düşündüğüm için uykuya dalmışım," dedi. Kahverengi gözleri uykulu bakışlardan şüpheyeye dönüştü. "Sen Tatyana mısın?"

"Evet."

"Kimliğin var mı?"

Ne tuhaf bir soru. "Hayır."

"O zaman onun sen olduğunu nasıl bileceğim?"

Tatyana artık sinirlenmişti. "Burada benim bilmediğim çok sayıda genç kadın vampir mi yaşıyor? Bana kanını vermek istemiyorsan, listemde altı isim daha var." Dönmeye başladı.

"Bekle!" Sibella seslendi. "Sanırım haklısın. İçeri gel."

Eğer yeni gelmişse, Arosh'un evinin ne kadar güvenli olduğunu bilmiyordu. Belki de bu yüzden bu kadar şüpheli davranıyordu.

"Arosh'un evinde hiçbir insan vampir tarafından öldürülmedi." Tatyana içeri girdi ve Sibella sırt çantasını koyduğu masayı işaret etti. "Sen yeni olmalısın."

"Sen de öyle." Sibella yanına yaklaşp yatağın yanındaki lambayı yaktı. "Çünkü sana garanti ederim ki burada bazı insanlar öldürüldü."

"Nereden biliyorsun?" Tatyana, alçak bir kitaplığın yanındaki kısa kanepeye oturdu. Kadının kanını almak için en rahat yer gibi görünüyordu.

"Çünkü siz vampirsiniz," dedi Sibella elini sallayarak. "Kazalar olur. Siz sadece kan istiyorsunuz, değil mi?" Küçük mutfağa doğru yürüdü ve uzun bir bardak su içti. "Kadınlarla ya da yaşlı erkeklerle seks yapmam, ama sevgi gösterirseniz, çok da umursamam."

"Sorun değil. Ben sadece kan istiyorum. Ben de ikisini birleştirmeyi sevmiyorum. İşleri..." Oleg'in damarından kan emdiği anı gözünün önüne geldi. "İşleri karmaşıktırıyor."

"Kan vermek her zaman karmaşıktır." Sibella parmaklarını birbirine sürterek evrensel para işareti yaptı. "Ama benim için kazançlı."

"Bu yüzden mi geldin?" Sibella'nın hiç utangaç ya da güvensiz görünmediğini fark etti. Genç kadınla ne kadar çok zaman geçirirse, Tatyana o kadar rahatlıyordu.

"Evet." Sibella açıkça konuştu. "Büyük bir satın alma için para biriktiriyorum. Benim geldiğim yerdeki kızlar, gerçek para kazanmak istiyorlarsa, Arosh'un malikanesinde bir iki yıl çalışmanın çok karlı olduğunu bilirler." Tatyana'nın yanına oturdu ve omuz silkti. "Kanını bağışla. Çok iyi para al." Etrafına bakındı. "Ve buradayken dağlarda lüks içinde yaşarsın." Tatyana'ya göz kırptı. "Belki saraydaki en yakışıklı ölümsüzlerden birini seçebilirsin, kralın kendisinden başlayarak."

Tatyana gülümsedi. "Yani Arosh yaşlı bir adam değil mi?"

Sibella ona utangaç bir gülümseme gösterdi. "Ateş Kralı bir tanrıdır. Tanrılar için kurallar biraz farklıdır, değil mi?"

Tatyana biraz güldü. "Komiksin."

"Ben Poshani. Mizahımız en büyük savunmamızdır."

"Poshani mi?" Bu ismi hiç duymamıştı. "Oradan mı geliyorsun?"

"Poshani'yi hiç duymadın mı?"

Tatyana başını salladı.

"Ah, sen yenisin." Sibella arkasına yaslandı ve kolunu küçük kanepenin arkasına uzattı, kendi krallığındaki minik bir kraliçe gibi. "Poshani bir klandır. Romanlar gibi seyahat ederiz, ama biz biraz... farklıyız."

"Vampirleri bildiğiniz için mi?"

"Çünkü bizde de çok var," dedi Sibella. "Klan liderlerimizin hepsi vampir. Onlarla çalışıyoruz, onları seçiyoruz ve onlar da bize bakıyor."

Tatyana böyle bir şeyi hiç duymamıştı. "Yani vampirleri biliyorsunuz..."

"Hayatım boyunca." Omuzlarını silkti. "Amcam artık bir rüzgar vampiri. Aslında büyük amcam. Artık kamvasa'nın Hazarlarından biri."

Tatyana başını salladı. "Bunların hiçbirini anlamıyorum."

"Kamvasa..." Sibella dudaklarını büzdü. "Şey, bizim kervanımız. İlkbaharda Doğu Avrupa'nın her yerine gider. Polonya, Beyaz Rusya, Rusya, tabii ki Romanya. Hava sıcakken seyahat ederiz."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Arkadaşların ve ailenle birlikte dev bir yolculuk. Tatyana'nın böyle bir ailesi olsaydı, asla ayrılmak istemezdi.

"Bu bizim yaşam tarzımız." Sibella uzağa baktı. "İki yıl burada kalmak zor olacak, ama kendi karavanımı almanın en hızlı yolu bu."

"*Kendi* karavanın mı? Sen demiştin ki..."

"Kendi aracımı demek istedim." Sibella öne doğru eğildi. "Bir otobüs? Küçük bir karavan? Öyle bir şey. Sonsuza kadar ailemle yaşamak istemiyorum."

Tamam, *bu* Tatyana'ya mantıklı geldi.

"Ben de o yollardan geçtim." Elini uzattı ve Sibella'ya elini sıkmak için uzattı. "Ve sana destek olmak için, senin ücretli müşterin olmaktan mutluluk duyarım. Kanın için teşekkür ederim."

"Sizinle iş yapmak çok güzel." Sibella boynunu yana eğdi.

Tatyana elini kaldırdı. "Amnis?"

"Lütfen." Sibella başını salladı. "Ama anılarımı değıştirme."

"Bunu yapabilirim." Tatyana elini Sibella'nın koluna koydu ve amnis'ini cildine yayarak onu sakinleştirdi ve rüya gibi, rahat bir duruma soktu.

"Biliyor musun..." Sibella'nın sesi çoktan uykulu hale gelmişti. "Ölümsüz bir ailem var, ama hiç kan içmek istemem."

Tatyana onu suçlayamadı.

Genç kadın devam etti, "Ama amcam Hazar olmakla yeterince mutlu görünüyor."

Tatyana, zihinsel durumunu ölçmek için onunla konuştu. "Bana kamvasa'dan bahsetmiştin, ama Hazar nedir?"

"Onlar... muhafızlar." Sibella'nın omuzları gevşedi ve başı yana düştü. "Kamvasa'da... ücretli misafirler için."

Tatyana, ağzını Sibella'nın boynuna yaklaştırmak üzereydi, ama kadının sözlerini duyunca geri çekildi. "Ne demek ücretli misafirler?"

"Bazen..." Sibella omuz silkti. "Vampirler için ortadan kaybolmak çok değerli."

"Kaybolmak mı?"

"Poshani onları saklıyor," diye fısıldadı Sibella. "Nerede olduklarını bilmiyorum. Vampirler bile nerede olduklarını bilmiyorlar çünkü dariganlar kamvasa'yı gündüzleri taşıyorlar." Sibella biraz kıkırdadı. "Kimse seni bulamaz. Filmlerde buna ne diyorlar?" Gülümsedi. "Güvenli ev, değil mi? Hareketli bir güvenli ev gibi. Ama *vampirler* için."

Hareketli bir güvenli

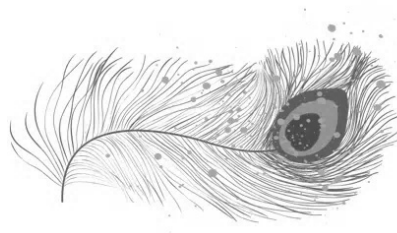
ev. Vampirler için mi?

Tatyana'nın kalbi hızla atmaya başladı ve onu heyecanlandıran tek şey Sibella'nın kanı değildi. Başını Sibella'nın boğazına eğdi ve dişlerini insanın boynuna sapladı.

Kanı tatlı ve sıcaktı, Tatyana'nın boğazından nektar gibi akıyordu. Kolunu Sibella'nın sırtına doladı ve onu kendine çekti, genç kadın kollarında gevşerken vücudunu destekledi.

Tatyana o gece kanını son damlasına kadar içecekti.

Ve sonra Sibella ona daha fazlasını anlatacaktı.

KATO, Tatyana beslenmesini bitirince Arosh'un ana salonunda onu bekliyordu. Ateş Kralı o gece misafirlerini kabul ediyor, sarayında duruşma yapıyor, himayesindeki vampirlerin anlaşmazlıklarını çözüyor, misafirleri ağırlıyor ve Sibirya'dan Orta Asya'ya kadar gelen hediyeleri ve haraçları kabul ediyordu.

"İyi akşamlar." Kato'nun yanına oturdu ve sağ tarafına baktı.

"Alexander bu gece yok mu?"

"Uyuyor." Kato, kolunu Tatyana'nın sandalyesinin arkasına koydu.

"Arosh az önce seni arıyordu."

"Öyle mi?"

"Samson ona tekrar şehre gittiğini söyledi," diye fısıldadı Kato.

"Hoşuna gitmedi ama Samson'a bir şey söylemedi."

Çünkü Tatyana, Samson'un en sevdiği kişilerden biriydi ve Samson'la arkadaş olmasının, rüzgâr vampiri için bir hediye çok bir yük olduğunu hissetmeye başlamıştı.

İki vampir, odanın ortasında Arosh'un önünde duruyordu, ikisi de saygıyla başlarını eğmişlerdi. Arosh, ikisinin de Chagan Havzası'nda hak iddia ettikleri küçük bir nehir vadisi hakkında tartıştıklarını duydu. "Şu anda seçenekleri değerlendiriyorum." Tatyana sesini alçak tuttu. mentorununki gibi. "Bir fikrim olabilir."

"Unutma, ben senin öğretmenim," dedi Kato. "Bağlantılarımı kullanmaya hazırım."

"Yunanistan'da mı?" Tatyana her zaman Yunan adalarını görmek istemişti.

"Yunanistan değil. Amerika'da geniş bir klanım var," dedi Kato. "Ama Yunanistan'la ilgileniyorsan, Alitea mahkemesinde tören koltuğum var."

Alitea sarayında tören koltuğum var. Bu da bir seçenek."

Alitea, Akdeniz'de gizli bir ada ve eski ölümsüzlerin çok eski bir iktidar merkeziydi. "Alitea kulağa..."

"Tabii ki, Alitea'ya gitmek istersen, Saba'nın koruması altında olacaksın."

Tatyana, Oleg'i bile korkutan eski vampiri hatırladı.

Hayır, teşekkürler.

"Sanırım eve daha yakın bir seçenek olabilir," diye fısıldadı. "Kamvasa'yı biliyor musun?"

Kato uzun süre sessiz kaldı. "Biliyorum. Hiç misafir olarak gitmedim."

İki iş adamı gibi görünen temsilci öne çıkıp Arosh'la sessizce konuşurken, Arosh'un gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti.

Anlaşmazlıklar alenen duyuluyordu, ama onlar daha çok başka bir sarayın temsilcileri gibi görünüyordular. Başlarını çevirip onun yönüne baktılar.

"Onlar Tiflis'teki Alina'nın sarayından," diye fısıldadı Kato. "Oleg, ortak çıkarları görüşmek için Alina'yı ziyaret etti. Ve muhtemelen seni de."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü rüzgar vampirleriyle uçup bilgisayarımda oyun oynamak yerine burada vakit geçiriyorum."

"Oynamıyorum..." Tatyana, önlerindeki bir vampir başını çevirip ona doğru baktığında sözlerini yuttu.

"Gerçeklik vardır ve gerçekliğin algısı vardır." Kato öğretmen sesiyle konuştu. "Şu anda senin için hangisi daha önemli söyle bana."

"Gerçekliğin algısı," diye mırıldandı.

"Aynen öyle." Kato, kolunu kanepenin arkasına uzatarak Arosh'un koltuğuna dönük bir şekilde, Tatyana'yı koruyarak göz ucuyla ona baktı. "Ne yaptığını biliyorsun. Ben de ne yaptığını biliyorum. Ama Arosh, senin sarayda vakit geçirdiğini, ittifaklar kurduğunu ya da ölümsüzlerin dünyası hakkında bilgi edindiğini görmüyor."

Alina'nın sarayındaki vampirler *sinsice* uzaklaştılar. *Sinsice* kelimesi var mıydı? Arosh'tan uzaklaşarak tekrar dik durana kadar sanki akıyor gibiydiler, ona doğru eğildikten sonra dönüp ikisi de Tatyana'ya keskin bakışlarla baktılar.

"Kato'nun gözdesi," diye seslendi Arosh, "gel benimle konuş."

"Seni sarayın önünde sorguya çekmeye çalışacak, ama ona izin verme," dedi Kato. "Özel bir görüşme iste. Merhametini dile. Kalbinden geldiğini söylersen sana izin verecektir."

"Kalp meselesi..." Tatyana ayağa kalktı ve hızla odanın ortasına doğru yürüdü.

Ateş Kralı bekletilmekten hoşlanmazdı.

Arosh konuşmadan, Kato'nun sözleri ağzından döküldü. "Merhametli Lord Arosh, sizinle özel olarak bir kalp meselesi hakkında konuşabilir miyim?"

Lanet olsun, bu işe yaramazdı. Okul müdürüne aşık olmuş, duygusal bir aptal gibi konuşuyordu.

Ancak "kalbinden gelen bir mesele" onu bir insan olarak utandırır da, Arosh bunu düşünceli bir şekilde değerlendirdi.

"Elbette, canım." Sesi aniden yumuşadı. "Lütfen beni takip et." Tahtının arkasındaki özel odaya işaret etti ve Tatyana hafif bir şaşkınlıkla onu takip etti.

İşe yaramış mıydı?

Kahretsin. Onun kalp meselesi neydi? Hızlıca üzücü bir hikaye uydurması gerekiyordu.

Arosh, parlayan kömürlerin bulunduğu pirinç mangalın yanındaki alçak bir kanepeye oturdu ve yanındaki koltuğu okşadı. "Gel, yanıma otur."

Tatyana hafif bir panik içinde oturdu.

"Benimle konuşmaktan tedirgin olduğunu görebiliyorum," dedi Arosh. "Ama özgürce konuşabilirsin, sana güveniyorum."

"Teşekkür ederim, Lord Arosh." Tatyana, zaman kazanmak için tereddüt etti. "Bu konunun... Şey, ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum. Bu gece toplanan konukların ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Arosh iltifatları severdi. Onun için iltifatlar yemek kadar önemliydi.

"Sen benim evimin misafirisin." Ateş vampiri elini sırtına koydu, dokunuşu sıcak ve rahatlatıcıydı. "Ev sahibin olarak benim lütuflarıma güvenmelisin. Çatıştığını görebiliyorum, ama neden?"

"Çünkü... duygularım." Oh, bu konuda çok kötüydü. Ağzını açar açmaz yalan söylediğini anlayacaktı. "Oleg'e dönmemi istediğini biliyorum, ama ondan korkuyorum!"

Tamam, bu doğruydü.

Arosh'un sırtındaki eli durakladı. "Bunun nedeni Oleg'in sevgilin olması ve şimdi oğlum Samson'a karşı hisler beslemen mi?"

Tatyana gözlerini kırptı. "Samson'a karşı hislerim var." Sesi kısık çıkmıştı. "Ama... kalbim Oleg'in etkisinden kurtulamadı."

Bu doğruydü. Kesinlikle doğruydü.

Lanet olsun.

"Zihninin hala çok insani," dedi Arosh. "Bunu daha önce yeni doğmuş vampirlerde de görmüştüm. Ve şimdi bir yıldan fazla süredir ölümsüz olsan da, ölümsüz yaşamda bir bebeksin."

"Evet, Lord Arosh." O haklıydı. Hâlâ çoğu zaman tökezliyor ve beceriksizce davranıyordu.

"Kalp meselelerinde hala bir insan gibi düşünüyorsun. Belki de bu hayatta tek ve büyük bir aşkı bulacağına inanıyorsun." O hoşgörölü bir gülümsemeyle gülümsedi. "Ama bu bizim türümüz için nadirdir. Yüzyıllar boyunca birçok kişiyi, birçok farklı şekilde seveceksin. Kalbinde birçok aşka yer aç."

"Teşekkür ederim." Sesindeki anlayışa şaşırarak ona döndü. "Bu çok bilgece."

Arosh nazikçe gülümsedi. "Şimdi benimle seks yapmak ister misin?"

Ve işte buradaydı. "Hayır, ama... teşekkür ederim."

"Sadece sana büyük bir fiziksel zevk vereceği için teklif ediyorum." Omzuna hafifçe vurdu. "Senin kalbine ilgi duymuyorum."

"Teklifin için teşekkür ederim, ama Samson benim için çok değerli." Vampir ahlakı esnekti, ama belki de o kadar esnek değildi.

Arosh gülümsedi. "Samson, tanıdığım tüm vampirler arasında en saf kalpli olanıdır."

"Katılıyorum," dedi Tatyana. "Ama *benim* kalbim saf değil. Annem için endişelenmek ve bu dünyada yerimi nasıl bulacağım konusunda korkmakla doludur. Onu korumak için yeterince güçlü veya akıllı olmayacağımdan korkuyorum. Sadece vampir olduğum için onu tehlikeye atıyor olabileceğimden korkuyorum."

"Sesinde korku duyuyorum, ama aynı zamanda beni etkiledin, Tatyana Vorona." Arosh geriye yaslandı. "Ailene olan sadakatine hayranım, onlar insan olsalar bile, ve senin dünyamızda önemli bir güç olabileceğine inanıyorum. Sarayımda vakit geçirmekten hoşlanacağını düşünmüştüm, ama sen vampirlerden çok insanlarla vakit geçirmek istiyorsun gibi görünüyor."

"Sarayda geçirdiğim zamana minnettarım ve hayatımın geri kalanında Kato'ya sadık kalacağım." Bu mutlak gerçektir. "Ama aynı zamanda, sizin de önerdiğiniz gibi, daha geniş ölümsüz dünyada yerimi bulmanın da farkındayım."

Koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı ve şahin gibi bakışlarıyla onu delici bir şekilde süzdü. "İnsanların barlarında ve kulüplerinde vakit geçirerek mi?"

Tatyana artık daha emin hissediyordu. Bunu açıklayabilirdi. "Bilgisayarımın tanıdıklarına mesajlar gönderiyorum. Kendi müttefiklerime, diyebiliriz. Barlarda ve kulüplerde saklanarak onların kaynaklarını kullanıyorum."

Arosh kaşlarını çattı. "Dinliyor ve öğreniyorum."

Onun için şaşırtıcı derecede ilerici bir tavidir. "Ben mektup göndermeyen, telefon kullanmayan bir nesilden geliyorum. Bilgisayarlarımızı, sizin saraya haberci gönderdiğiniz gibi kullanıyoruz."

"Şimdi daha iyi anlıyorum." Arosh düşünceli bir şekilde başını salladı. "Sana şunu söyleyeyim, Alina senin onun bölgesine girip çıkmandan hoşnut değil. Yakın işbirliği içinde olması gereken bir müttefikine yanlış mesaj gönderdiğini düşünüyor."

"Oleg."

Arosh başını salladı.

"Ben de onun dikkatini çekmek istemiyorum, bu yüzden en azından birkaç ay daha dikkat çekmemeye çalışacağım."

"Burada değil mi?"

"Oleg'in muhasebecisinin Arosh'un sarayında olduğunu herkes biliyor," dedi Tatyana. "Burada nasıl dikkat çekmeden durabilirim?"

"Alina'nın bölgesinde değil mi?"

Tatyana başını salladı. "Seni ya da Alina'yı o duruma sokmak istemiyorum."

Arosh geriye yaslandı. "O zaman nerede dikkat çekmeyeceksin?"

"Tam olarak söylemek istemiyorum," dedi Tatyana, "ama Oleg'in burnunun dibinde olabilir."

Bölüm 7

Oleg

"Rüzgar vampirini takip et," dedi Oleg Mika'ya. "Arosh ve Alina'nın bölgesinde öyle hareket ediyor. Onu bulursak, onu da buluruz."

"Ama onu öldürme," dedi Mika.

Oleg evet demek istedi. Tatyana'nın narin elinin başka bir adam tarafından tutulduğu görüntüsü hâlâ aklındaydı.

Ama bu mantıksız ve kıskanç bir tepkiydi. Bu, onun seviyesinin altındaydı.

"Onu öldürme. Bu uluslararası bir olaya neden olur," dedi Oleg "Ama Tatyana'nın benim olduğunu anlamalı."

"O Arosh'un en sevdiği adam," dedi Mika. "Onu gücendirmemiz uluslararası bir skandala neden olur."

"Onu gücendirmemize gerek yok, sadece onu bulmamız gerekiyor." Oleg, Mika'nın masasındaki bilgisayarı işaret etti ve sertçe emretti. "Bunu hallet."

"Hallet," diye mırıldandı Mika. "Sanki parmaklarımı şıklatıp havadan vampirler yaratabilirmişim gibi."

"O bir rüzgâr vampiri, ama Alina'nın bölgesinde kalıyor," dedi Oleg. "Muhtemelen Kafkasya'nın kuzeyindeki benim bölgeme çok yaklaşmak istemediği içindir."

"Orada daha fazla casusumuz var."

"Aynen öyle." Oleg, birinin kulüpte Arosh'un oğlu ve Tatyana'nın profilinden çıktığı fotoğrafları dikkatle inceledi.

Onu gördüğünde geri dönüp o barda geçirdiği her anı izledi, her hareketini izledi. Dudaklarını okumaya çalıştı.

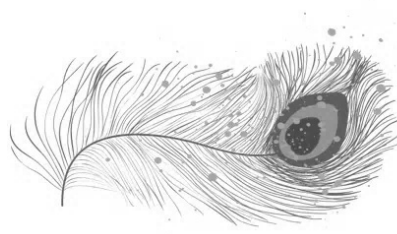
Kadın kendini çok iyi gizliyordu. Ne sinir bozucu.

Oleg çenesini kaldırdı. "Uçağı hazırla. Annesini ziyaret etmek istiyorum."

Mika Estonca mırıldanarak odadan çıktı, ama Oleg umursamadı.

Tatyana'yı kontrolü altına alamıyorsa, en azından annesinin kendi bölgesinde ve koruması altında olduğunu doğrulamak istiyordu.

"Ve Mika!" diye boyarın arkasından bağırdı. "Ona pasta sipariş et."

ANNA ASANOVA, Sevastopol'daki malikanesindeki fırından getirdiği elmalı turtadan bir parça yerken gözlerini kısarak onu izledi. Üzerinde sabahlık ve başında uyku bonesi vardı.

Hâlâ onda tuhaf bir tehditkarlık vardı. "Kızımın nesi var?"

Adamın gözlerine dik dik baktı.

"Hiçbir şey." Çatalını masaya bıraktı. "Neden bir sorun olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü sabahın üçünde birdenbire ortaya çıktın." —duvardaki saate baktı—"Ve şimdi mutfağında elmalı turta yiyorsun."

Oleg, Anna'nın posta güvercinlerinin dışarıdaki kümeslerinde yumuşak bir şekilde kıpırdadığını duydu. "Kuşların nasıl?"

"İyi olduklarını biliyorsun. Soruma cevap ver."

"Onu bulamıyorum," diye itiraf etti Oleg.

"Endişeleniyorum." "Nerede olduğunu bildiğini söylemiştin."

"Biliyorum. Yaklaşık olarak."

Kafkas Dağları'ndaki Arosh'un malikanesine hiç gitmemişti, ama yaklaşık olarak nerede olduğunu biliyordu. Ne yazık ki malikaneye ulaşmanın tek yolu

rüzgar vampirleriyle mümkün gibi görünüyordu ve Ateş Kralı, Tatyana ile dostça sohbet etmek için uçmasına izin vermeyecekti.

Anna başını salladı. "Kontrolün sende olmadığına hoşuna gitmiyor, değil mi?"

"Tabii ki sevmem." Elma tartına çatalını sapladı. "Kimse kontrolü kaybetmekten hoşlanmaz."

"Çoğu insan, kontrolün bir illüzyon olduğunu öğrenecek kadar uzun yaşar."

"Ben senden çok daha yaşıyım," dedi Oleg. "Çok, çok daha yaşlı."

"Evet, ama sen benim Tanya gibi genç yaşta ölümsüz oldun." Anna, sanki canını sıkan bir böceği kovar gibi elini ona doğru salladı. "Yani her şeyi bilmiyorsun, Vampir Adam. Genç ve güçlüydün, sonra vampir oldun ve daha da güçlü oldun. Bu yüzden, tüm kontrolün bir illüzyon olduğunu söylediğimde, haklı olduğumu bilmene rağmen bana gerçekten inanmıyorsun."

Oleg çatalını bıraktı. "Ne demek istiyorsun, Anna Asanova?"

"Dünyayı kontrol ettiğini mi sanıyorsun?" Anna öne doğru eğildi. "Hiçbir şeyi kontrol edemezsin. Hükümetler halkına sırtını döner. İlişkiler biter. İnsanlar ölür. Ve bunların olacağına dair her zaman önceden haberin olmaz." Parmaklarını şıklattı. "Tüm planların, bir otobüsün köşeyi dönmesi kadar kısa bir sürede yok olabilir."

Oleg kaşlarını çatı. "Başkaları sana güveniyorsa, planın olmaması kabul edilemez."

"Zayıf olmanın ne demek olduğunu anlamadan dönüştün." Anna omuz silkti. "Bu konuda senden daha akıllıyım."

"Bana güvenen insanlar var," dedi Oleg. "Onları korumak için kontrolü elimde tutmam gerekiyor. Ve senin kızının da benim korumama ihtiyacı var."

"İki gece önce hala hayattaydı," dedi Anna. "Yani bu... bir buçuk yıldan fazla oldu mu?" Anna dudaklarını büzdü. "Kendi başına hayatta kalıyor gibi görünüyor."

"Hayatta ve saklanıyor." "Ee?"

Oleg öne doğru eğildi, sinirli ve bir şeyleri parçalamak istiyordu, ama Anna'yı parçalamayacaktı. Tatyana'yı geri istiyorsa, bunu yapamazdı. "Saklanmak zorunda olmamalı."

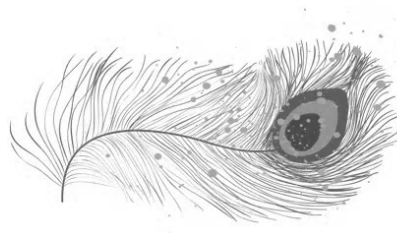
"Peki onu saklanmaya zorlayan kim?" Anna kaşlarını kaldırdı. "Sen, değil mi?"

"Benden korkması için bir neden yok."

"Buna inanmıyorum." Anna parmağını kaldırdı. "Bana ne kadar nazik ve düşünceli davransan da. Tatyana akıllı bir kız. Pratik bir kız. Senden korkuyorsa, bunun bir nedeni vardır."

Oleg hiçbir şey söylemedi, ama Anna'nın gece yarısı onun için demlediği çayı yudumladı. Belki de bu kadın biraz bilgeydi. Elbette vampir dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama kızı hakkında bazı içgörülerine sahip olabilirdi.

"Kızım senden korkuyorsa," dedi Anna, "nedenini kendine sormalısın."

Bir ay sonra

Neden benden korkuyorsun, küçük kurt?

Oleg onu bulmuştu.

Neredeyse bir aydır fısıltıları dikkatle dinliyor, alışkanlıklarını gözlemliyor ve Alina'nın adamlarından birkaçına para ödüyordu ama sonunda onu bulmuştu.

Gori'deki sessiz bir pub'ın duvarından içeriye baktı. Gori, bir nehir vadisinde bulunan küçük bir şehirdi. Bar, mükemmel Wi-Fi bağlantısı olan ve ateş çukurlarının etrafında gruplar halinde oturup bira ve kokteyllerini yudumlarken sohbet eden ve gülen gençlerin oluşturduğu canlı bir topluluğun bulunduğu bir pub'a bağlıydı.

Şehrin sınırlarına ulaştığı anda, ondan aldığı kanın canlı ve şiddetli bir şekilde atmaya başladığını hissetti. Oleg, bara dalıp onu omzuna atıp bir Viking'in köyü yağmalar gibi çıkıp gitmemek için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı.

Zihnini işkence eden bu kadını ele geçirme arzusu içini kemiriyordu.

Pub, şehrin kenarındaydı ve Tatyana'nın oturduğu açık hava bira bahçesi, yarım ayın yumuşak ışığı ve başlarının üzerinde asılı olan sarı ışıklarla aydınlanmıştı. Gökyüzü derin, canlı bir maviydi ve esinti, yakındaki portakal bahçesinin kokusuyla ılık ve hoş kokuluydu.

O köşede oturuyordu. Yalnız, her zamanki gibi yalnız, gümüş saçlı vampir kapıyı izliyordu.

Benim.

Oleg karanlıkta bekledi, aylar sonra onu görmekten doyamıyordu. Hissettiği temel işkence tek taraflıydı. O, onun kanını hiç içmemişti ve ondan bir şey hissediyorsa da bunu hiç göstermiyordu.

"Beni zorba mı sanıyorsun?"

"Hayır. Zorba gibi davranıyorsun dedim."

"Benden korkmuyorsun."

"Bazen biraz korkuyorum."

Ama neden ondan korkuyordu? Ateşinden mi korkuyordu? Onu her şeyini vermeye ikna ettiğinde kontrolünü kaybetmekten mi korkuyordu?

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Belki doğru söylüyorsun. Ama Ivan ve ateş kuşunu hatırla. En iyi niyetle başlasan bile, işler ters gider."

Mika'nın bira bahçesinin girişinin bulunduğu yan kapıya doğru yürüdüğünü ve rüzgar vampirinin başının kalktığını gördü.

Görüldü.

Vampir başını hızla çevirdi ve masadaki bir şeye çarptı, tiz bir ses çıktı.

Tatyana'nın başı birden yukarı kalktı. Mika bara girdi.

Tatyana çoktan harekete geçmişti.

Sırt çantasını omuzlarına attı ve Oleg'in artık onu göremeyeceği bir koridora saklandı. Boğazından bir hırıltı çıktı ve gölgelerden çıkıp bira bahçesine doğru yürüdü, ama gümüş saçlı vampir çoktan gitmişti.

Ya havada uçmuştu ya da o kadar hızlı yürümüştü ki, Oleg'in gözleri Tatyana'yı izlemekle meşgul olduğu için onu göremedi.

Mika, Oleg'in beklediği caddenin karşısındaki ağaçların gölgesine doğru dönmüştü bile.

Oleg akıl taşlarıyla kaplı yolu geçerken, önünden bir hava duvarı çarptı, onu ayaklarından yere düşürdü ve sedir ağaçlarının arasına savurdu.

Yere düştü, iğnelerle kaplı zemine ellerini dayadı ve ısınan avuçlarının altından duman yükseldi.

Lanet olası rüzgar vampiri görüşünü engellemişti ve Tatyana'yı kaybetmişti.

"Onu ara!" diye Mika'ya bağırdı.

Bir hava duvarı daha geldi, ama bu sefer Oleg saldırganını görebildi. Yakındaki bir ağacın tepesinde beyaz başlı bir yırtıcı kuş gibi duruyordu. Vücudu siyah bir pelerinle örtülüydü, sadece soluk saçları ve yüzü görünüyordu.

Oleg gözlerini ondan ayırmadan, yakasına alevler sıçrayarak ona doğru ilerledi. "Sen."

Soluk tenli adam alaycı bir şekilde parmaklarını şıklattı ve Oleg'in etrafında bir hava akımı yarattı. Hava akımı Oleg'in bacaklarını sardı ve rüzgârın baskısı ayaklarını sıkıştırarak onu neredeyse devirecekti.

Parmaklarını şıklattı ve bir ateş topu fırlatarak ağacın içine attı.

Nemli bahar gecesine rağmen, Oleg'in ateşi o kadar şiddetliydi ki sedir ağacının dallarına tutuşarak a bir can gibi patladı, yaprak dökmeyen ağacın tepesine doğru yayıldı ve solgun vampiri geceye doğru uçurdu.

"Ne yapıyorsun?" Mika geri koştu ve neredeyse ona bağırdı. "Alina'nın bölgesinde orman yangını ıkaramazsın." Elini kaldırdı ve ağacın üzerine serinletici bir sis püskürttü, barın içindeki insanlar alevleri fark ederken ateşi söndürdü.

Oleg döndü ve gölgelerin arasına kayboldu, restoranın ön tarafına ve içe açılan çift kapıya doğru ilerledi. Pencerelele koşarak yanan sedir ağacını görmek isteyen müşterilerin gürültüsünü duymazdan geldi.

Oleg döndü ve gölgelerin arasına kayarak restoranın ön tarafına ve içe açılan çift kapıya doğru ilerledi. Yanan sedir ağacını görmek için pencerelele koşan müşterilerin gürültüsünü duymazdan geldi ve kanını Tatyana'nın kanına bağlayan bağlantı ipliğine uzandı.

Kanında bir nabız atıyordu ve onu restoranın arkasına, karanlık bir koridora açılan bir kemerli geçide doğru yönlendiren temel bir dürtü vardı.

İçeri girer girmez onun kokusunu aldı.

Bir kapının çarpma sesi ve koridorun tekrar karanlığa gömülmeden önce ay ışığının hızlı bir parlaması duyuldu, ardından bir rüzgârın çarpması sesi geldi.

Bu sefer Oleg hazırlıklıydı. Soluk vampirin amnisini hissettiği anda kendini hazırladı, ileri atıldı, parmaklarını şıklattı ve avucuna bir avuç ateş topladı.

Karanlık siluet koridorun kapısını tekrar açtı ve gümüş saçlı vampir kadına uzandı, kolunu beline doladı ve kapı açılır açılmaz havalanmaya hazırlandı.

Hareket etmeden önce Oleg saldırdı ve ateşini koridorun ortasına gönderdi.

Alevler, gümüş saçlı vampiri mavi bir ateş halkasıyla sardı.

Arosh'un oğlu donakaldı. Bir santim bile kıpırdasaydı, alevler yüzünü saracaktı.

Dışarıdaki kapı yumuşakça kapandı ve karanlık figür öne adım attı, ona doğru yürürken sweatshirt'ünün kapüşonunu indirdi. "Oleg, dur."

Sesinin sesi göğsünde bir şeyleri harekete geçirdi. Öfke ve zevk.

O sakın. Çok sakın. Aç bir ayının dikkatinden kaçan bir geyik gibi.

Oleg onun bir geyik olmasını istemiyordu. Onun bir kurt olmasını istiyordu. Kadının temkinli sesi onu mantıksız bir şekilde öfkелendirdi. Oleg'in yüzünü saran alevleri izleyen rüzgar vampirine dişlerini gösterdi.

"Oleg." Kız onun adını tekrarladı. "Çek şunu. Lütfen."

Gümüş saçlı vampir donakalmıştı, gözleri Oleg'e dikilmişti, ama yüzünü yakmadan hiçbir şey yapamazdı.

"Beni buldun. Buradayım." Tatyana ellerini kaldırdı ve ona doğru bir adım daha attı. "Onu bırak. Sen beni istiyorsun, Samson'u değil."

Oleg gücünün tadını çıkararak alevleri neşeyle dans ettirip vampirin etrafında zıplatıyordu. Yanık saç kokusu aldı.

Tatyana onun ne yaptığını gördü ve ona bağırdı. "Oleg, hemen kes şunu!"

İşte buradasın.

Oleg elini havada tutarak alevleriyle gümüş saçlı vampiri yakalamaya devam etti, ama dikkatini, ondan kaçtığı andan beri aklını meşgul eden kadına çevirdi.

"Merhaba, küçük kurt."

Kadın, hafızasında canlandırdığından daha da güzeldi. Saçları biraz uzamıştı ve güneşin dokunduğu sarı rengi, daha zengin bir bal rengi altın rengine dönüşmüştü.

Cildi hatırladığından daha solgundu, bu da gök mavisi gözlerini daha da canlı gösteriyordu.

Kanları damarlarında kaynıyordu ve onu kendine çekiyordu.

Tatyana gözlerini kapattı. "Bana ne yapıyorsun?"

"Sana söyledim," dedi Oleg dikkatlice. "Sen benimsin." Gözlerini rüzgâr vampirine çevirdi. "Şimdi nefes al, arkadaşını sakinleştir ve oturup medeni bir şekilde konuşalım. O bana saldırmazsa ben de ona saldırmam. Anladı mı?"

"Evet, anladı," dedi Tatyana alaycı bir şekilde. "Ne istiyorsun? Hoş, dostça bir içki mi içmek istiyorsun?"

"Akşam yemeği," dedi Oleg. "Burada değil. Gel, benimle akşam yemeği ye. Mika ve arkadaşın burada bekleyip bize biraz mahremiyet verebilir." Ateşini avucuna geri çekti ve sessiz vampirin omuzları gevşedi. "Ayrıca arkadaşının bana ilk saldırdığını belirtmenin önemli olduğunu düşünüyorum."

Soluk tenli adam omzunu silkti.

"Bu konuda ikinizle de tartışmayacağım," dedi Tatyana dişlerini sıkarak. "Samson, lütfen Mika ile burada bekle." Vampir'in omzuna yumuşak bir el koydu ve anlaşılmaz bir bakış ve bazı işaretlerle iletişim kurdular.

Sonra Tatyana, gözlerini kısarak Oleg'e döndü. "Sen." Koridordan çıkarken Oleg'in yanından geçerek onun amnisini çılgına çevirdi. "Beni takip et."

Bölüm 8

Tatyana

S o kadar kızgındı ki.

Çünkü onu bulup, arkadaşını tehdit edip, nehir manzaralı güzel bir restoranda samimi bir akşam yemeğine davet etmekle kalmamış, ortaya çıktığı anda amnisini hissettiği anda, Tatyana'nın içinde bir şey yerleşmiş ve rahat bir nefes almıştı.

Ondan nefret ediyordu. Ona yaptıklarından nefret ediyordu. Ona hissettirdiklerinden nefret ediyordu.

Oleg, geleneksel Gürcü yemekleri sunan şık ve lüks bir restoranda, dizlerinin üzerine beyaz bir peçete sermiş, bir imparator gibi karşısına oturmuştu. Diğer masalardan gördüğü kadarıyla, burası bir balık restoranıydı ve tüm yemekler çok lezzetli kokuyordu. Hassas burnuna biraz ağır gelse de, lezzetliydi.

Sırt çantalı gezginler ve Batılı turistlere hizmet veren küçük pansiyonlar ve barların aksine, bu menü tamamen Gürcüce yazılmıştı ve Tatyana bu dili okumayı bilmiyordu ve çok az konuşabiliyordu, bu yüzden Oleg ikisi için de sipariş verdi.

Ne sürpriz.

"Aç değilim," dedi Tatyana. "Dün gece yemek yedim."

"Rahat olmak için midenizde bir şeyler olmalı," dedi. "Gücünüze rağmen, siz de bir beden sahibisiniz. Havyar ve yerel füme somon sipariş ettim."

"Füme somon sevmem." Füme somonu çok severdi ve yaz aylarında dedesi balık tutmaya gittiğinde birlikte hazırladıklarını hatırladı.

Oleg parmaklarını şıklattı ve saniyeler içinde garson yanına geldi. Gürcüce bir şey söyledi ama o kadar hızlıydı ki Tatyana

anlayamadı, ama adam başını sallayıp küçük bir selam vererek uzaklaştı.

"Füme somonu sevmediğine göre" —Oleg ona baktı— "çocuk menüsünden kızarmış tavuk şeritleri sipariş ettim. Belki onlar şu anki ruh haline daha uygun olur."

Lanet olsun ona. Gülmek istedi ama yapamadı.

"Arosh sana kızacak," dedi Tatyana. "Samson onun en sevdiği oğlu."

"Bu yüzden mi ona bu kadar yakın davranıyorsun?" Oleg, garsonun onlara doldurduğu beyaz şarabı yudumladı. "En sevdiği çocuğu aracılığıyla Ateş Kralı'nın gözüne girmeye mi çalışıyorsun?"

"Samson bir arkadaşım," dedi Tatyana. "Beni korudu." "Neden?"

Oleg soğuk gri gözleriyle ona baktı.

Senden.

*Fazla ilgiden. Babasının
kapislerinden.*

"Arosh senden hoşnut olmayacak," diye tekrarladı.

Oleg bardağını masaya koydu ve ellerini zarifçe masanın üzerinde birleştirdi. "Belki, ama hiçbir şey söyleyemez. Onun bölgesinde değiliz ve oğlu bana hiçbir sebep yokken saldırdı."

Tatyana, Oleg'in ellerine bakmaktan kendini alamadı. Onun yüzüne gözyaşları dökmesine neden olacak kadar yoğun zevk veren ellerdi. Yüzündeki gözyaşlarını silip, vücudundaki kanı yıkayan ellerdi.

"Tatyana."

Gözlerini kırıp başını kaldırdı ve bu vampirin zihninden silmeye çalıştığı hassas anıları.

"Buradayım," dedi sessizce. "Dediğin gibi, Alina'nın bölgesindeyiz. Burada bulunma iznim var. Sanırım senin de vardır. Ne istiyorsun?"

"Benimle geri dönmeni istiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer endişeleniyorsan, altın umurumda değil. Zaten mücevherleri sana verecektim."

"Ölmüş eşinin mücevherlerini mi verecektin?"

"Mücevherlerim," diye vurguladı Oleg. "Senin takmanı istediğim, biriktirdiğim mücevherler. Mücevherler önemli değil."

"Senden çaldığımı başka kimse biliyor mu?" Hayır, bilmiyordu. "Mika biliyor mu?"

"Yani benden çaldığını itiraf ediyorsun?"

Kahretsin. Ağzından kaçırmıştı. "Hiçbir şeyi itiraf etmiyorum. Zara benim efendimdi. Aldığım altın ona aitti. Efendinin çocuklarını dünyaya altınla uğurladığını sen kendin söylemiştin. Bana ait olanın çok küçük bir kısmını aldım." Sesi fısıltıya dönüştü. "Özellikle de beni öldürmeden ve rızam olmadan vampire dönüştürdüğünü düşünürsek."

Oleg ona gülümsedi. "Seni özledim." "Aynı

şeyi senin için söyleyemem."

Oleg başını eğdi. "Yani Ateş Kralı'nın haremde kalmaya niyetlisin?"

"Olmadığını bir şey gibi gösterme. O, cinsel arzularını tatmin etmek için kadınlardan oluşan bir harem tutmuyor. Orası bir sığınak."

"Onunla seks yapmadığını anlayabiliyorum. Kokunu alabilirdim." "İnan bana, teklif edildi."

"Öyleyse neden kendini şımartmıyorsun?" Öne doğru eğildi. "Beni özledin mi?"

Şimdi, sırf yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi görmek için Arosh'la yatmış *olmayı* diledi.

Ugh. Hayır. Kimseyle yatmak istemiyordu.

Oleg hariç.

Kafasındaki o sinir bozucu ses kesilse artık.

"Şu anda bir sevgili edinmek önceliklerim arasında değil," dedi

Tatyana. "Arosh'un sarayında çok şey öğrendim."

"Belki, ama orası senin ait olduğun yer değil."

"Peki ben nereye aidim?"

"Bana," dedi. "Benim örgütümde." Tatyana gözlerini kırptı ama hiçbir şey söylemedi.

"Pratik olalım." Oleg geriye yaslandı ve parmaklarını masanın kenarında gezdirdi. "Elene ölmeden önce seni işe almak istediğini söylemişti. Senin çok zeki olduğunu söylemişti ve ben de ona katılmıyorum. Amnis zihnini daha da geliştirmiştir; Sokolov organizasyonu için çok değerli bir kazanç olursun."

Oleg'den ne kadar sert bir tavır bekliyorduydu da, ona iş teklif edeceğini hiç beklemiyordu.

"Odessa'ya geri dön," dedi Oleg yumuşak bir sesle. "Aramızda ne varsa, bunu keşfetmek için zamanımız var. Acele etmek istemiyorum... bu ne olursa olsun." Masayı uzanarak parmak uçlarıyla kadının elinin sırtını okşadı.

Anında bir arzu, rahatlık ve huzur hissi uyandı.

Tatyana elini çekti. "Amnis'ini bana kullanma." "Amnis'ini sana kullanmıyorum. Artık sen bir vampirsin, bunu yapamam vampir olduğunu unutmadın, değil mi?"

"Bana bir şey yapıyorsun," diye fısıldadı. "Yapmıyormuş gibi davranma."

Oleg elini geri çekti, ama öne eğildi ve sesini alçaltarak konuştu. "Hissettiğin her şey, benden olduğu kadar senden de geliyor."

"Hayır." Onu ne kadar istediğini itiraf etmeyi reddetti.

Kucağına tırmanmak, kollarına sarılmak ve boynunu koklamak istiyordu.

O, tütsü ve sedir kokuyordu.

Büyükbabasının tütsü odası gibi kokuyordu. Ev gibi kokuyordu.

"Tatyana." Oleg'in sesi yumuşak ve baştan çıkarıcıydı. "Benimle geri dön. Bu gece. Şafak sökmeden Tiflis'teki evimde olabiliriz. Yarın gece Odessa'ya dönebiliriz. Ya da annenin çiftliğine. Seni özlediğini biliyorsun."

"Yapma." Elini kaldırdı. "Annemin adını kullanma." "Ona ben bakıyorum ve..."

"Onun sana bakmana ihtiyacı yok." Tatyana öfkesinin yükseldiğini hissetti. "Ona *ben* bakıyorum. Senin onu rahat bırakmana ihtiyacı var."

"Kızı olmadan yaşlanabilsin diye mi?" Oleg'in sesi sertleşti. "Kuşları, kedisi ve köpeğiyle çiftliğinde dolanıp, onu teselli edecek bir ailesi olmadan yaşayabilsin diye mi? Ağaçlar ve okyanus dışında arkadaşı olmadan? Ne tür bir hayat bu..."

"Bana *hayat* hakkında konuşma," diye tısladı. "Çünkü anneme ne hediye verirsen ver, bana ne sözler verirsen ver, ikimiz de biliyoruz ki, artık benim

. Onun asla torun sahibi olamayacağını sebebi sensin. Onun benim geleceğim için beslediği tüm umutların küle döndüğünün sebebi sensin."

Oleg geriye yaslandı ve yüzüne maske gibi düşen boş ifade, Tatyana'ya onun unutmadığını gösterdi. Hiç unutmamıştı.

Hatasını asla kabul etmeyecekti çünkü bir şeyi kabul etmek, başarısız olduğunu kabul etmek anlamına geliyordu. Onu Zara'dan korumayı başaramamıştı. Elene'yi hayatta tutmayı başaramamıştı.

"Sen benim seninle geri dönmemi istiyorsun, ama sana nasıl güvenebilirim?" Sesi fısıltıya dönüştü. "Senin kendi ağzından, kendi dişlerimi sana vermemi istediğini söylediğin halde sana nasıl güvenebilirim?"

Oleg geriye yaslandı ve gözlerini kırttı. Boş bakışları kayboldu ve gözleri her zamanki hesaplayıcı ifadesine döndü. "Ben öyle mi dedim?"

"Çok net hatırlıyorum." Tatyana'nın sesi sertleşti. "Beni sana karşı savunmasız bırakmak isteyebilirsin, ama bana zorla dayatılan bu hayattan ne yaparsam yap, sahip olduğum küçük gücü *asla* vazgeçmeyeceğim."

Ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi. "Anlıyorum." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ağzı tekrar seğirdi. "Bu... çok ilginç."

"Komik bir şey mi var?"

"Hiç de değil." Sesi, her zamanki baştan çıkarıcı tona büründü. "Söylediklerini anlıyorum, Tatyana Vorona." Yavaşça başını salladı. "Ve saygı duyuyorum."

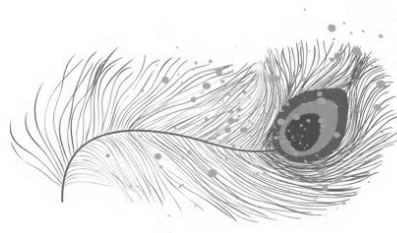
Kız gözlerini kırttı. Yüz yıl geçse bile Oleg Sokolov'un ona saygı duyduğunu söyleyeceğini hiç beklemezdi. "Öyleyse bağımsızlığımı kazanmam gerektiğini anlıyorsun," dedi. "Ve annemi bu işin dışında tutacaksın."

Şarap kadehini kaldırdı ve kokulu, altın rengi şarabı yudumladı. "Saçmalama, annenin icabına ben bakacağım. O benim bölgemde."

"Oleg..."

"Ve senin bağımsızlık arayışına saygı duyuyorum, volchitsa, ama sen hala benimsin." Şarap kadehini masaya koydu. "Oh, bak."

ve gülümsedi. "Kızarmış tavuk parçaların geldi."

Gori'nin kalbinden geçen nehrin kıvrımları boyunca, küçük parkların içinden, ışıklar yanan apartmanların önünden ve parlak kırmızı bir köprünün üzerinden yürüdüler.

Bir kısmı Samson'a geri dönüp uçmak istiyordu.

Ama daha büyük bir kısmı, Oleg ile bir tür barışa varmak iyi bir adım olduğunu, gelecekte ona daha fazla huzur getirebileceğini anlıyordu. Alina'nın tarafsız topraklarında onunla buluşmak, onun için olabilecek en güvenli şeydi.

"Teklifimi düşün," dedi. "Elene'nin ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Onun kaybının organizasyonumda büyük bir boşluk bıraktığını kabul ediyorum ve bu boşluğu senin doldurmana yardım edebilirim."

"Düşüneceğim."

"Beni arayabilirsin." Cebinden plastik kılıflı bir cep telefonu çıkardı. "Telefon numaramı ister misin?"

"Oleg Sokolov telefon taşımaz." Kadın başını eğdi. "Kimsin sen? Dublör mü?"

Adam hafifçe gülümsedi. "Mika benden rahatsız oluyordu. Bana bir şey söylemek istediğinde beni bulmak için zamanını boşa harcadığını, korumalarımı kovaladığını söylüyordu." Omuzlarını silktili. "Ben de pes ettim ve bir cep telefonu aldım."

Kız gözlerini kısarak baktı. "Ama Mika'yı sinirlendirmeyi seviyorsun."

"Biliyorum. Telefonu aldım ama numarayı ona vermedim." Gülmekten kendini alamadı. "Sen tam bir pisliksin."

"Eğer çok işbirlikçi olursam sıkılır." Oleg'in sesi yumuşadı. "Kahkaha duymak güzel. Elene öldüğünden beri pek gülmüyoruz."

Tatyana'nın gülümsemesi kayboldu. "Ailesi nasıl?"

"Yıkılmışlar." Sesi sertleşti. "Kızıyla düzenli olarak konuşuyorum. O benim vaftiz kızım, ona bakmak benim sorumluluğum. Elene'nin oğlu ve kocası benimle hiçbir şey yapmak istemiyorlar."

Tatyana'nın arkadaşı olarak gördüğü biri hakkında konuşmak iyi gelmişti. Mentor olmasını umduğu biri.

"Onun hayatını kıskanıyordum," itiraf etti. "Onun gibi olmak istiyordum. Mesleğinde başarılı. O kadar saygı duyulan. Bir ailesi ve bir kocası olsun." Tatyana başını salladı. "Her şeye sahipti."

Oleg yürümeyi bıraktı ve Tatyana ona döndü. "Ne?"

"Sen hala o şeylere sahip olabilirsin." Biraz kaşlarını çatı. "Şu ana kadar vampirlerin hayatını çok az gördün ve sen... tipik bir vampir sarayında değilsin."

Tatyana derin bir nefes verdi. "Yani senin örgütünün vampirleri sakın bir hayat mı yaşıyor? Evleniyorlar. Yerleşik bir hayat sürüyorlar. Sadece pazartesiden cumaya savaş baltalarını eline alıyorlar?"

"Hayır." O gülümsedi. "Druzhina'mdaki erkekler ve kadınlar savaşçı hayatı yaşıyor. Bazıları eşleri var ama genellikle aileleri yok."

"Yani Elene'nin yaşadığı şey..."

"Ama Minsk'te yaşayan kızlarımdan biri geçen yıl insan partneriyle iki çocuk evlat edindi." Oleg içini çekip tekrar yürümeye başladı. "Kilise'de evlenmelerini tercih ederdim, ama Polina bunun gerekli olmadığını söyledi ve ben de onun modern düşünce tarzını anlamaya çalışıyorum."

"Ne?" Tatyana sadece gözlerini kırpabildi. Oleg çok... geleneksel konuşuyordu. Çok babacan. "İnsan çocukları mı var?"

Oleg döndü ve sesini alçaltarak konuştu. "Bu bilgiyi saklayacağına güveniyorum. Lütfen, onların hayatlarının klanımdaki herkes için çok değerli olduğunu, ama ölümlü olmalarının onları düşmanlarımdan tehdidine daha fazla maruz bıraktığını anla."

"Asla" —başını salladı— "Asla kimseye söylemem."

"Teşekkür ederim." Yürümeye devam etti, dirseğini dışarı çıkardı ve onu bekledi.

Tatyana çekinerek kolunu onun koluna koydu. "O senin kızın mı?"

"Dört yüz yıldır, evet. Parlak bir iş kadını ve çok adil bir vali. Şu anda Belarus olarak bilinen bölgedeki topraklarımı yönetiyor. Sınırlar, insanlardan dolayı benim fethettiğim zamankinden farklı. Ama o bölgede."

"Bilmiyordum."

Oleg'in vampir kardeşinin, annesinin yaşadığı Soçi ve Kırım çevresindeki bölgeden sorumlu olduğunu biliyordu. Bir adamın, herhangi bir denetleyici olmadan bu kadar geniş bir imparatorluğu yönetmesinin mantıklı olduğunu düşündü.

"Demek istediğim," diye devam etti Oleg, "çoğu ölümsüz kuruluş, insan hükümetlerine çok benzer. Evet, her sarayın askeri kanadı vardır — her kralın bir ordusu olmalıdır — ama benim yaptığım işin çoğu sıradan işlerdir. Para kazanırız. Yatırım yaparız. Fabrikalar kurar ve iş yerleri yaratırız."

Tatyana, zihninde bilgileri hızla birleştiriyordu. "Zara'da çalışırken bazı maaş hesapları görmüştüm, ama hepsinin..."

"Paravan mı?" Oleg gülümsedi. "Kötü amaçlı faaliyetlerimiz için mi?" Biraz kıkırdadı. "Hayır, hepsi gerçek. Şirketlerimden biri, Avrupa ve Orta Asya'nın önde gelen tarım ekipmanları üreticisidir."

Oleg'in anlattıkları, suç örgütü olmaktan çok modern bir çokuluslu şirkete benziyordu. "İnsanlar her zaman yemek yemeye ihtiyaç duyacak."

Oleg homurdandı. "Evet, ve bilge ölümsüzler, insanlığın sağlığının bizim refahımızı doğrudan etkilediğini anlar."

Vampirlerin de elbette yemek yemesi gerekiyordu.

"Yüzyıllar boyunca pek çok şey yaptım," dedi Oleg. "Üretken olmayı seviyorum. Babam savaşmayı severdi ve ben de gerektiğinde savaştım, ama savaş çok israfıdır. Mümkün olduğunca savaştan kaçınırım."

"Keşke insan hükümetleri bunu daha iyi anlasa."

"Hmm." Oleg omuz silkti. "Savaşta ya da barışta, tarım iyi bir endüstridir. Sabanlar ve biçerdöverler askerleri ve sivilleri besler."

"Zara'nın şirketlerinden biri sera üreticisiydi."

Tatyana bazı hesapları hatırladı. "O zamanlar düşünmüştüm ki..."

Bu normaldi, ama onun ne olduğunu öğrendikten sonra garip geldi. "Birçok nedenden dolayı seraları vardı," dedi Oleg. "Bazıları meşru nedenlerdi." Elini kadının eline bastırdı. "Görüyorsun, benim çocukça ve dengesiz kızım bile birçok insanı çalıştırıyordu. Sen de insan olduğun zamanlar dahil." "Bana ödemeyi kesene kadar."

"Ödemeseydi ne olurdu bir düşün." Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Faturalarını ödeseydi, asla tanışamazdık."

"Oleg..."

"Pişman olamam," dedi sessizce. Oleg, suya bakan parlak kırmızı bir yaya köprüsünün tepesinde durdu ve kolunu hala onun koluna kenetlemiş halde ona baktı. "Beni suçlayabilir misin?"

Gözleri yumuşaktı ve onun keskin görüşüyle gece, karanlıktan çok alacakaranlığa benzeyen parlak bir griye büründü.

Bir an için sadece bir erkek gibi göründü. Sedir kokulu kolonya kokan, kolunu güvenle tutan sıcak bir erkek.

Tatyana'nın gözleri, zevkle dolgunlaşmış dudaklarına düştü.

Elini uzattı ve sakalına dokundu, çenesinin kenarını tırnaklarıyla kaşıyarak göğsünden gelen düşük bir uğultu duydu.

O eğildi, başını ona doğru eğdi, ama dudakları değmeden bir an önce durdu. "Seni öpebilir miyim?"

Hayır demeliydi. "Evet."

Ağzı bir keşif gibiydi. Yumuşak ve arayış içinde, dudaklarını açmaya ikna etti ve dili dudaklarına değdiğinde, kendini yeniden insan gibi hissetti ve vücudunun her santimi ısındı.

Parkın ortasındaydılar, ama saat sabahın üçüne gelmişti. Onun teninin kokusunu içine çekti ve bir an için her şeyi unuttu.

O bir erkekti, o bir kadındı.

Bu bir öpücüktü ve sanki ilk kez öpülüyormuş gibi hissetti. Nazikliği neredeyse acı vericiydi. Oleg ağzını çektiğinde gözleri kapalıydı.

"Nasıl pişman olabilirim?" dedi yumuşak bir sesle. "*Olağanüstü* bir vampir oluyorsun."

Vampir.

Büyü bozuldu, Tatyana gözlerini açtı ve Oleg'in uzun ve keskin dişlerinin parlak ay ışığında uzadığını gördü. Onun etrafında dönen gücünü görmekten çok hissetti.

Kanı onu Oleg'e doğru çekti. Boğazında yanan öfke, ihtiyaç, şehvet ve çaresiz özlem patlaması hissetti. Dişlerini Oleg'in boynuna geçirmek ve dizlerinin üzerine çöküp yalvarana kadar onun canını emmek istedi.

Tatyana bu görüntüden irkildi ve bir adım geri attı.

"Tatyana?"

Acı dilini kapladı. "Kaçırıldığım, dövüldüğüm ve neredeyse öldürüldüğüm için pişman olmayabilirsin, ama ben asla vampir olmak istemedim."

Çenesini kaldırdı ve geri adım attı. "Ama *öylesin*. En iyisini yapmaya çalış."

Elini uzattı, ama kız onu görmezden geldi ve köprünün kemerinden geçerek yaya yoluna geri döndü.

En iyisini yap?

Tatyana öfkesini yuttu ve sinirlenmemeye çalıştı. Çok yazık. Çok üzücü.

Güneş ışığında yürüyememe, bir ailenin olmama ve her gece kan içmek zorunda kalmadan normal bir hayat yaşayamama yeteneğini kaybettiğin için üzgünüm, ama en iyisini yapamaz mısın?

Daha kötüsü de olabilirdi!

Her zaman daha kötüsü olabilirdi. Annesi bunu ona hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

Oleg uzun adımlarla ona yetişti, onu takip ederek patikadan geçip caddeyi geçti ve nehir kıyısına bitişik başka bir apartman grubuna doğru yürüdü.

Turistik bölgelerden uzaklaşıp ağaçlıklı nehir kenarına doğru sessizce yürüyorlardı. Sokak lambaları birbirinden uzaklaşıyor, trafik sesi uzaklaşıyordu.

Ay yüksekti ve apartmanların ışıkları, uyuyan ailelerin evlerinde dağınık bir şekilde parlıyordu.

"Tatyana, bence biz..."

"Bara geri dönüp Samson'u bulmak istiyorum."

Gitmeye hazırdı.

Oleg ile aralarında husumet yoktu. Belki artık Oleg, onun kendisine takıntılı olmadığını biliyordu - öpücük pişmanlık verici olsa da - ve Tatyana da Oleg'in Zara'nın altınlarını aldığı için onu aramayacağını biliyordu, artık ayrı yollarına gidebilirlerdi.

O, binlerce ölümsüz imparator olarak kanla ıslanmış vampir hayatına devam edebilir, o da ruhunu emmeyen bir sonsuzluk köşesi yaratmaya çalışabilirdi.

Tek istediği buydu. Biraz huzur. Ev gibi hissedebileceği bir yer. Annesi için güvenlik.

"Bizi soymaya çalışacaklar."

Oleg konuşunca Tatyana durdu ve döndü. "Ne?"

Oleg, ellerini ceketinin ceplerine sokmuş, hareketsiz duruyordu ve bir ağacın gölgesinden çıkıp onlara doğru sendeleyerek yaklaşan bir grup koyu giysili adama başıyla işaret etti. "Bizi kaybolmuş turistler sanıyorlar."

O, düşüncelerine dalmış ve yanındaki sessiz vampiri düşünerek öfkelenmiş olduğundan onları fark etmemişti. "Oh, ne güzel. Kafaları koparmak için bir bahane daha."

Omuz silkti. "Eğer beni kızdırırlarsa ya da seni tehdit ederlerse..."

"Kısa bir süre önce bana hatırlattığın gibi, ben artık insan değilim." Ona yanından sert bir bakış attı. "Burada bekle, ben onlarla konuşayım."

"Sen mi?" Alaycı bir ifadeyle baktı. "Onlarla sen mi konuşacaksın? Harika. Umarım bıçakları yoktur. Eşlik etmemi istersen haber ver, küçük kurt."

Tatyana, çoğu genç gibi görünen çocukların yanına yürüdü ve "Annemiz nerede?" diye bağırdı.

Sürünün önündeki genç donakaldı. "Ee?" diye

devam etti Tatyana. "Neredeler?"

Çetenin önündeki genç adam şaşkın görünüyordu. "Biz... ne?"

O Georgianca cevap verdi, ama Tatyana, elinden gelen en iyi büyükanne tavrıyla Rusça cevap verdi. "Bu saatte dışarıda olduğunuzu biliyorlar mı?" Arkalarındaki

"Orada mı yaşıyorsunuz?" Ayakta işeyebilecek yaşta görünen çocuklardan birine baktı. "Sen! Annenin adı ne?"

"Uh..." Kekeledi. "M-Marie. Adı..." "Kapa çeneni, Georgi."

"Oh!" Tatyana devam etti. "Yani geri dönüp kapıları çalmalı ve Marie'ye Georgi'nin gece yürüyüşe çıkan insanları neden taciz ettiğini sormalı mıyım?"

"Siktir git, kaltak." Bu sözler grubun en uzun boylu çocuğundan çıkmış olabilir, ama sesi titriyordu. Sadece biraz. Yine de cebine uzanıp bir bıçak çıkardı. "Sen delisin. Kapa çeneni ve bana..."

Bıçak havaya kalkmadan, ona doğru atıldı, bıçağı elinden kaptı, bileğini çevirdi ve çocuğun boğazını eliyle sıkarak yere çarptı, sonra tepki verecek zamanı bile olmayan en iri çocuğa döndü.

Onun kulağını yakaladı, yüzüne doğru çekti ve kulağına fısıldadı. "Git. Eve git." Konuşurken onun cildini amnis ile kapladı ve göz bebeklerinin büyüdüğünü izledi. "Eve git ve kötü bir evlat olduğun için annenden özür dile."

Çocuklar, Tatyana'nın ani saldırısı ve liderlerinin kollarında sarkık bir şekilde durması karşısında şaşkınlık içinde, yerde yatan arkadaşlarının etrafındaki uzun çimlerde kavga ediyorlardı.

Onu yere düşmesine izin verdikten sonra onlara dönüp sessizce konuştu. "Hepiniz evlerinize gidin ve işsiz, okulu bırakmış, utanç verici, sorumsuz küçük pislikler olduğunuz için annelerinizden özür dileyin."

Hiçbir şey söylemediler, ama arkadaşlarını kaldırıp nehir kıyısındaki ağaçların gölgesine geri çekildiler. Birkaç saniye sonra, Tatyana onların koşmaya başladığını duydu.

Oleg, elleri hala ceplerinde ve yüzünde eğlenceli bir ifadeyle yanına geldi. "İnsanlarla başa çıkmak için anne suçluluğunu kullanmayı hiç düşünmemiştim. Beklenmedik bir şekilde etkili oldu. Araba çağırayım mı?"

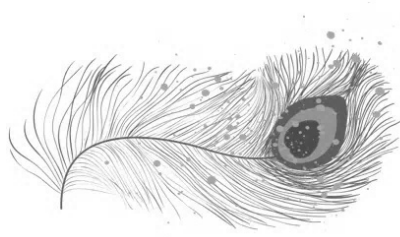
"Onlar aptal küçük çocuklardı." Ona döndü. "Evde onlardan çok tanıyorum. Sen onların kafalarını koparır ve

."

Tatyana, birlikte büyüdüğü çocukların yarısının muhtemelen çoktan öldüğünü fark edince göğsünde bir sızı hissetti. Bombalamalar. Savaş. Suç. Hepsi bir vampir kadar kolayca öldürebilirdi.

Dünya canavarlarla doluydu ve şimdi o da onlardan biriydi.

"Muhtemelen sadece liderini öldürmem gerekirdi." Oleg karanlığa bakakaldı. "Ama gerek yoktu." Ona baktı. "Gördün mü? Sana olağanüstü bir vampir olacağını söylemiştim."

Ertesi gece, Tatyana, Oleg'in kokusu hala tenindeyken Arosh'un dağında uyandı. Yüzünü yıkadı, saraya uygun kıyafetler giydi, sonra kapısından çıkıp, kompleksin en uzak köşesindeki bir odaya doğru yürüdü.

İki keskin vuruşun ardından, Sibella adındaki Poshani insan kapıyı açtı ve Tatyana'yı görünce gözlerini kısarak baktı.

"Sadece birkaç gün oldu. Benden tekrar beslenemezsin ve sana başka bir şey istemediğimi söyledim."

"Senden seks ya da kan istemiyorum." Yine de Tatyana odaya girip, odasında sakladığı kalın bir deste ABD doları çıkardı. "Ama bir teklifim var."

Bölüm 9

Oleg

Tatyana ile geçirdiği keyifli akşam yemeğinin ardından, Oleg kafasında konuşmalarını düşünmeye başladı.

Açıklamalar yapılmıştı. Bu bir ilerlemeydi.

"Senin kendi ağzından çıkan sözlere nasıl güvenebilirim ki, bana kendi ağzımdan dişlerimi vermemi istedin?"

Böyle bir anın bu kadar yanlış anlaşılması ilginç ve beklenmedik bir şeydi. Oleg aslında Tatyana'dan dişlerini vermesini istediğini söylemişti. Tutkulu bir itiraf olarak söylediği sözler, bir tehdit olarak anlaşılmıştı.

İlginç.

"Neden gülümsüyorsun?" Mika ona kaşlarını çattı. "Alina Machabeli'nin bölgesinde, Ateş Kralı'nın en sevdiği kişilerden biriyle aranızda küçük bir uluslararası olay çıkardın ve insanlar uçan ve ağaçları ateşe veren insanlar gördü. Sosyal medyada trend olmamana şaşırdım."

Oleg biraz güldü.

"Bunu komik mi buluyorsun?" Mika bir telefon gösterdi. "Bu akşam güvenlik şefi kulağıma alaycı sözler fısıldadı, Daria, Morella, Angel veya Arosh'un emrindeki diğer Amazonlardan hiç haber almadım."

"Hiç erkek çalışanı yok mu?" diye düşündü Oleg.

"Sadece birkaç tane," diye mırıldandı Mika. "Güvenlik görevlerinde kadınlara erkeklerden daha çok güvendiğini duydum."

Oleg dudaklarını büzdü. "Bunun için bir argüman öne sürülebilir."

Mika ona orta parmağını gösterdi. "Emekli olmuyorum, aklımdan bile geçirme." Su vampiri koltuğuna geri yaslandı. "Ya da belki de emekli olmalıyım, tüm bunlardan bıktım. Ivan'ın Poshani askerleri ve Polina'nın bölgesinde ortaya çıkan rastgele vampirlerle olan bağlantılarıyla ilgilenmemiz gerekirken, seni istemediğini açıkça belli eden bir kadının peşinde koşuyorum."

Parmağını kaldırdı. "O beni çok istiyor."

Mika gözlerini devirdi. "Tabii ki istiyor. Bu yüzden Arosh'a geri döndü."

Oleg sırıttı. "Biraz kovalamaca ruha iyi gelir, Mika. Kolayca elde ettiğin şeyler, uğruna savaştıkların kadar değerli değildir."

"Seks peşinde koşan biri için çok felsefi."

Oleg uzanıp avucunu Mika'nın göğsüne vurdu, vampirin nefesini kesip teğmenin boğazını sıktı.

Oleg dişlerini gösterdi ve Mika donakaldı. "Yeter." Göğsünden bir hırıltı çıktı. "Beni azgın bir okul çocuğu gibi bir kadının peşinde koşan biri mi sanıyorsun? Onu sadece seks için mi istiyorum sanıyorsun?"

Mika gözlerini kısarak Oleg'in kolunu itti. "Tatyana Vorona'nın senin üzerindeki etkisini açıkça hafife almışım. Endişelenmeli miyim?"

"O bizim örgütümüzde olacak," dedi Oleg. "Elene onun potansiyelini gördü, ben de gördüm. Ve bu, onun eski bir vampir tarafından eğitilmeden önceydi."

Mika ikna olmamıştı. "Biz onu öldürenler olduğumuz için bizimle hiçbir ilgisi olmak istemiyor."

"Bana hayattan bahsetme, çünkü anneme ne hediye verirsen ver, bana ne söz verirsen ver, ikimiz de biliyoruz ki benim hayatımın artık yok olmasının sebebi sensin."

Mika haklı olduğunda çok sinir bozucu oluyordu.

"Tamamen haksız sayılmazsın." Oleg boynunu bir yana, sonra diğer yana uzattı. Mika'yı azarlamak hoşuna gitmiyordu, ama bazen

baş boyarı konumuna biraz fazla güveniyordu. "Onu ikna edeceğim. Biraz zaman alabilir, ama o benim."

Mika bir saat boyunca hiçbir şey söylemedi, ama Oleg, insan asistanının Polina'dan gönderdiği raporu okurken, zihninde yankılanan Estonya küfürlerini duyabiliyordu.

"Mika."

Mika kitabından başını kaldırdı. "Evet, Knyaz?"

Birisi biraz sinirliydi. Sorun değildi.

"Odesa'ya vardığımızda Polina ile bir konferans görüşmesi ayarla," dedi Oleg. "Radu ile konuştuklarımızı ona aktarmak istiyorum."

"Tabii." Ceketinin cebinde tuttuğu küçük not defterini çıkardı ve bir not aldı. "Alina ile görüşmen hakkında bana notların var mı?"

"Çoğunlukla sohbet amaçlı bir toplantıydı. Lazlo'nun komşu bölgenin sorumluluğunu üstlenmeye devam edeceğini ona tekrar garanti etmek istedim."

"Ve Tatyana'yı sor."

Oleg başını kaldırıp Mika'nın gözlerine baktı ve vampir sert ses tonunu kaybetti.

"Sana Tatyana'nın video görüntülerini verdi," dedi Mika. "Gori'de küçük bir uluslararası olaya yol açan görüntüler. Alina, Arosh'un onu suçlayacağını düşünürse hiç hoşuna gitmeyecek."

"Görüntüleri bize *o mu* verdi?" Polina'nın raporunu karıştırdı. "Yoksa başkası mı verdi? O kadar çok kaynağımız var ki, bunu söylemek imkansız. Anonim birinden gelmiş olabilir."

"Peki." Mika yavaşça başını salladı. "Arosh'un adamları, neden oğlunu takip ettiğimizi bilmek isteyeceklerdir."

"Sorarlarsa, Tatyana'ya önemli bir bilgisayar güvenliği sorusu olduğunu ve onun bu konuda uzman olduğunu söyle."

Mika kaşlarını çatı. "Tatyana, onunla neden görüşmek istediğini söylemediği sürece bu işe yarayabilir."

Tatyana, Zara'nın altınlarını ve Oleg'in mücevherlerini aldığını ve ona olan duygularından kaçtığını itiraf edecek mi?

"Hiçbir şey söylemez." Oleg Mika'ya baktı. "Güven bana."

"Ve sanırım onu ve Arosh'un oğlunu izlemeye devam etmemi istiyorsun?"

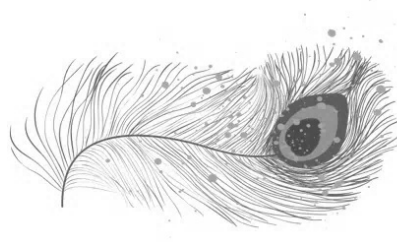
"Hayır."

Mika not defterini bıraktı. "Hayır mı?"

"Hayır." Oleg başını kaldırdı. "Cebine bir telefon koydum. Artık onu her yerde bulabiliriz."

"Bulduğunda yok eder."

Oleg omuz silkti. "Odessa'ya döndüğümüzde sinyali kontrol et. Telefonu saklayacaktır."

KIZININ yüzü, Odessa'daki özel ofisinin şöminesinin üzerinde asılı duran ekranı kapladı. İkizlerden birini kucağında tutuyordu, annesiyle sabaha kadar uyanık kalmayı seven, yaramaz küçük Natalya.

Bu Polina için çok uygun bir durumdu, ama partneri Alexi ve dadıyı rahatsız ediyordu.

"Şuna bak." Oleg, Polina'nın kucağında oturan küçük kızı görünce içini ısıttı. "Çok hızlı büyüyor."

"Evet, artık merdivenleri kendi başına inip çıkmaya çalışıyor." Polina gülümsedi. "Alexi'yi deli ediyor."

"O da bayılıyor." Oleg, bu adamdan şüpheleniyordu, ama Polina'yla ilişkilerinin onuncu yılında, Polina'nın evlenmek istememesine rağmen çiftin hayatı yoluna girmiş gibi görünüyordu.

"Seviyor." Polina Natalya'nın yanağına dokundu. "Tati, dedushka'ya merhaba demek istemiyor musun?"

"Kesinlikle hayır." Çocuklarının çocuk sahibi olması alışılmadık bir durumdu, bu yüzden Oleg, klanındaki sevimli küçük insanlara çok sevinse de, kimsenin dedesi değildi. "Tati, Papa Oleg'e el sallar mısın?"

Küçük kız elini kaldırdı ve parmaklarını sallayarak el salladı.

"Gördün mü? Bana Oleg diyecek. Bu yeter."

Natalya'nın göz kırpmaları gittikçe uzuyordu ve Polina'nın göğsüne kıvrılmaya başlamıştı, bu yüzden kızı bebeği uyuturken masasındaki bir dosya klasörünü aldı. "Radu sana vampirin adının Sami olduğunu söyledikten sonra, adamlarım biraz daha araştırma yapabildi."

"Sonra?" Oleg küçük kıza baktı ama bebek uykuya dalıyordu.

"Sami Novak onun resmi adıydı," dedi Polina, "ama kredi kartını takip ettiğimizde, internette birkaç kişiyle birlikte kiralık ev kayıtları bulduk."

"Kira kayıtları mı vardı?"

"Sadece kısa süreli," dedi Polina. "Uzaktan çalışan iş adamlarına hizmet veren bir çevrimiçi yerleştirme hizmeti kullanmış. Ve birden fazla kez yanında iki adam daha listelemiş: Manfred Novak ve Danior Kosinski. Bazen Danior'un soyadı farklıydı, ama neredeyse her zaman Manfred ve Danior ile birlikte Sami'nin adı geçiyordu."

"Sence onlar olay yerindeki diğer ikisi miydi?" Radu, öldürülen tek Poshani vampirin Sami olduğunu söylemişti, ama Manfred kolaylıkla Manfri'nin Batılı versiyonu olabilirdi ve Danior, Poshani'lerde yaygın bir erkek ismiydi. "Radu, onların sadece birinin olayda parmağı olduğunu söyledi."

Polina omzunu hafifçe silkti. "Radu yanlış bilgilendirilmiş olabilir. Ya da belki de birkaç Poshani vampirin asi olduğunu kimse itiraf etmek istememiştir. Kimse halkını kontrol edemiyormuş gibi görünmek istemez."

Olası. Hatta muhtemel. Poshani adaleti klan içinde hızlı işlerdi. Vampir dünyasında özgür ruhluydular, ama klan içindeki kültürel normlara bağlılık bir zorunluluktur. Asi bir Poshani, tüm topluluğu tehlikeye atardı.

"Bu diğer ikisi de Poshani'ydi ve kamyon soygunlarına karışmışlarsa," dedi Oleg, "bu sorun tahmin ettiğimizden daha büyük olabilir."

"Şu anda bunu doğrulamanın bir yolu yok. Bilinen kredi kartlarına uyarı koyduk, ama şu ana kadar hiçbir kullanılmadı." Polina dosyayı masaya koydu. "Radu'ya ne söyleyeceksin?"

"Şu anda hiçbir şey. Kesin bir şey bilmiyoruz ve ona sorarsam, bana anlattıklarına şüphe düşürmüş olurum."

"Yüzünü kaybetmek istemez," dedi Polina. "Seni susturur." Ve Poshani ailesi kadar sır saklayabilen başka kimse yoktu.

"Sezon sonunda beni Vashana'ya davet etti," dedi Oleg.

"O daha aylar sonra." Polina'nın ofisine biri girmişti, çünkü Oleg konuşmaya başladığında parmağını kaldırdı. "Bir saniye, baba."

Bir insan dadı gelip uyuyan kızı Polina'nın kollarından aldı, odadaki video ekranına bakmadı bile.

Polina, çalışanlarını iyi eğitmişti.

Dadısı çıkıp kapıyı kapattıktan sonra Polina tekrar konuştu. "Vashana sezonu sona ermek üzere, ancak altı ayda dört kamyon soygunu oldu ve sonuncusunda şoförümüz neredeyse ölecekti. Bu işi bitirmeli ve bir açıklama yapmalıyız."

"Katılıyorum." Oleg seçeneklerini düşündü. "Şoförü görmek için Moskova'ya uçacağım. Zaten Radu'nun adamlarından ona biraz para vermem gerekiyor. Radu'ya şahsen teslim edeceğimi söylemiştim."

Polina yüzünü buruşturdu. "Ivan'a selam söyle."

"Bu gece gitmiyorum. Birkaç gün bekleyelim." Şu anda yapacak başka bir şey olmadığı için Sami Novak'ın dosyasını kapattı. "Sami Novak öldü. Tüm komplocular da öldü. Belki bu tekil bir soygun dizisiydi, ama bunu zaman gösterecek."

Polina içini çekti. "Haklısın."

"Ve sen sabırsızsın." Oleg gülümsedi. "Yarın akşam video görüşmesi yapalım."

"Neden?"

"Valiler toplantısı yapacağım. Elene'nin yerine kalıcı birini atamamız gerekiyor."

Polina'nın çenesi sıkılaştı. "Elene'nin yeri doldurulamaz."

"Duygusal olarak bunu anlıyorum ve ikinizin ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum," dedi Oleg. "Ancak SMO, net bir liderlik eksikliğinden muzdarip. Şirketin denizaşırı nakliye kolu, önümüzdeki yüzyıldaki kurumsal planımızın merkezinde yer alıyor ve şu anki siyasi

insanlarla olan siyasi durumun istikrarlı bir ele alınması gerekiyor. Bu boşluğu doldurabilecek birini işe almalıyız."

"Peki." Polina açıkça memnun değildi, ama o da bir iş kadınıydı. "Adaylar hakkında elinde olan tüm dosyaları ve güvenli bir bağlantı gönder. Tabii Alexi ve benim için uçak göndermeyi düşünmüyorsan."

"Şimdilik ekran üzerinden bir toplantı yeterli," dedi. "Henüz aday yok. Herkesten en iyisini önermelerini istiyorum, bölgenizden bu göreve kimlerin uygun olabileceğini düşünün."

"İnsan mı?"

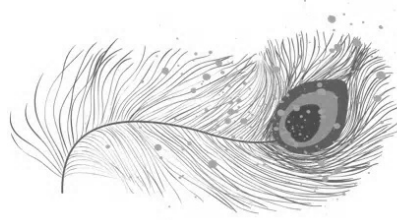
"Evet. Gündüz toplantıları bir zorunluluk, bu yüzden evet. Organizasyon içinden terfi ettirmek istiyorum, ama fikirlere açığım. Nihai oylama yüz yüze yapılacak."

"Anladım." Masasındaki bir düğmeye uzandı. "Sanırım Natalya yine ağlıyor. Yarın akşam görüşürüz."

"Polina?"

"Ne?" Gözleri kapıya doğru kaydı.

"Seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum," dedi Oleg yumuşak bir sesle. "Torunuma bir öpücük ver."

OLEG, Odessa'da bir masanın başında oturuyordu, etrafında beş vampir, güvendiği bir insan kâtip ve üç valisinin yüzlerinin görüntüsünün yer aldığı üç ekran vardı.

"En güvendiğim valilerim," dedi toplantıyı başlatarak. "Hepinizi görmek güzel."

Druzhina'sı (iç çevresi) valiler arasında ağırlıklı olarak temsil edilirken, Oleg'in kişisel çevresinde yer *almamalarına* rağmen valilik koltuklarına atanan iki vampir, kardeşleri Ivan ve Pavel de vardı.

Her ikisi de imparatorluğunun önemli bölgelerini yönetiyordu. Pavel, hayatta olan en yaşlı kardeşlerinden biriydi ve yüzyıllardır kuzey limanlarını yönetiyordu. Oleg'in en sorunlu kardeşi Ivan ise, kurduğu suç çetesiyle Moskova'yı ve Rusya'nın büyük bir bölümünü yönetiyordu.

"Lidik Odessa'da." Pavel ekranda görünüyordu ve sesi suçlayıcıydı, ama bu yeni bir şey değildi. "Dış valilerin uçarak geldiğini bilmiyordum."

Pavel mesafeli, soğuk ve son derece verimli biriydi. Aynı zamanda ıslak bir kedi kadar sinirli de olabilirdi.

"Lidik, başka bir iş için bu bölgede bulunuyordu." Oleg, şirketin konferans odasında sert bir şekilde oturan Sibiryalı kadına bir göz attı.

"Yarın akşam çocuklarımdan biriyle buluşacağım," dedi Lidik sessizce. "Kaşgar'dan Kapadokya'ya taşındı."

"Sizi görmek çok güzel." Polina da ekranda görünüyordu. "O taşındığına göre artık buraya daha sık gelecek misiniz?"

"Sanmıyorum." Lidik, Oleg'e baktı. "Her zamanki gibi, knyaz istediğinde burada olacağım."

Lidik nadiren Sibiry'a'dan ayrılırdı ve Oleg bununla bir sorunu yoktu. Odessa'nın ılık bahar havasına rağmen, geleneksel Sibiryalı kıyafetleri giymişti, çoğu kürkten yapılmıştı. Uzun saçları özenle örülmüştü ve önündeki masaya bakarak cııalılı aşıabın damarlarını izliyordu.

Rüzgâr vampiri, klanının hiçbir üyesiyle kan bağı yoktu, ama dört yüzyıl önce Oleg onun hayatını kurtarmıştı. Bu nedenle Lidik, Oleg'e kan bağı olan çoğu kişiden daha sadıktı.

Ayrıca Polina ve kardeşı Oleg'in konferans odasında yanında oturan çocuğu Juliya'nın da en sevdiği kişiydi.

"Yazmanları sayabilirsek," dedi Juliya, "toplantıya başlayabiliriz. Bu prosedür gereği ama önemli."

"Bu saçmalığın neden gerekli olduğunu anlamıyorum." Ivan'ın gür bariton sesi odayı doldurdu. "Ne zamandan beri insanlar gibi kayıt tutmaya başladık? Bizim hissedarlarımız yok ki kardeşim."

"Ben istiyorum, o yüzden gerekli," dedi Oleg. "Bilmene gereken tek şey bu."

Ivan bir anlığına ona baktı; sonra yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Ne modern! Çok ileri görüşlüsün kardeşim."

Ivan, Oleg'e hiç yakın olmamasına rağmen genellikle *kardeşim* diye hitap ederdi. Sanki Oleg'e, karşılıklı nefretlerine rağmen Truvor'un kanını paylaştıklarını hatırlatmaktan zevk alıyor gibiydi.

Oleg, Ivan'ın Odessa'da olduğunu fark etmemişti ve kardeşi burnunun dibinde şehre gizlice girmiş olmasına biraz sinirlenmişti.

Mika'ya baktı, ama Estonyalı sadece koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı.

Oleg'un toplantının dakikalarının bir amacı vardı. Mika ve muhtemelen Tatyana ile birlikte, finans müdürü adaylarını tek başına incelemek niyetindeydi. İnsan olalı çok kısa bir süre olduğu için, bu konuda değerli bir bakış açısına sahip olacaktı.

"Pavel." Vampirin kesik sesi listeyi başlattı. "Ekran aracılığıyla hazır."

"Mika, Odessa'da hazır."

"Polina," diye seslendi kızı. "Ekran aracılığıyla hazır."

"Lazlo," Oleg'in en büyük ağabeyi köşedeki ekrandan homurdandı. "Yine televizyonda Oleg'in suratına bakıyorum. Bilginiz olsun, hala çirkin bir piç."

Oleg gülümsedi ve etrafındaki tüm vampirler kıkırdadı.

Lazlo'nun sözlerini dikkatle not alan yazmanı fark etti.

Harika. Bu Tatyana'yı eğlendirecektir.

"Rudov." Oleg'in son kardeşi konuştu. "Ve ben Odessa'dayım."

Normalde Rudov ve Ivan da ekran aracılığıyla katılacaktı, ancak Ivan bir nedenden dolayı habersiz gelmişti ve Rudov da Kırım limanlarının mevcut durumu hakkında Juliya ile görüşmek için Odesa'da bulunuyordu.

"Bu kadar çok valinin bir arada olması nadir bir durum," dedi Oleg. "Bu yüzden bu toplantıyı çağırdım. Yeni bir CFO'ya ihtiyacımız var ve bu kişinin sizin organizasyonlarınızdan birinden olmasını istiyorum."

"Mükemmel bir fikir," dedi Ivan. "Bu görevi üstlenebilecek çok yetenekli birkaç kişi var. Onlardan hiçbirini kaybetmek istemem

ama sevgili kardeşim için?" Ivan başını salladı. "Klanımız için bu fedakarlığı yaparım."

Moskova ekonomik bir güç merkeziydi ve Oleg, Ivan'ın bu görevi üstlenebilecek yarım düzine mükemmel insanı olduğuna şüphe duymuyordu.

Ne yazık ki, hepsi Ivan'a sadık kalacaktı. Oleg hariç.

"Bu çok cömertçe," dedi Oleg. "Bu gece sadece isimler öneriyoruz. Düşünmek için biraz zaman ayırın." Pavel'e baktı, titiz vampir konuşmadan önce itirazını hissetti. "Bu kişinin üstleneceği rol ve kimin yerine geçeceği konusunda dikkatlice düşünün. Elene Beridze'nin yerini doldurmak imkansız, ama elimizden geleni yapmalıyız."

"Benim sektörümdeki küçük ticari çıkarlar, Elene'nin yerini alabilecek bir insan yetiştirmiş olduğunu sanmıyorum," dedi Lidik. "Ama düşüneceğim."

"Aklımda iki kişi var," dedi Rudov. "Juliya en az birini tahmin edebilir."

Juliya, Dinyeper Nehri'nin batısında ve Romanya'ya doğru güneybatıya uzanan bölgenin valisiydi, yani bölgesi hem Kiev'i hem de Odessa'yı kapsıyordu, Rudov ise Ivan'ın bölgesinin güneyinde, Karadeniz'e kadar uzanan bölgeyi yönetiyordu. İkisi, özellikle nakliye ve lojistik konusunda sık sık yakın işbirliği içinde çalışıyordu.

Rudov aynı zamanda Juliya'nın babasıydı. Teknik olarak Rudov'un himayesinde olmasına rağmen, Oleg'in otoritesine sadakat yemini etmek için babasından izin istemiş ve Rudov da bunu kabul etmişti. İkili, insan siyasetinin çalkantılı ve kanlı olabileceği bir bölgede güçlü ve istikrarlı bir ikili oluşturuyordu.

"Tüm fikirlerinizi duymak istiyorum," dedi Oleg. "Ne aradığımı özetleyeceğim, sonra sorularınızı sorabilirsiniz. Düşünün, en iyi iki adayınızın dosyalarını bana gönderin, ben de değerlendirim. Bir ay sonra tekrar toplanıp oylama yapacağız."

Oleg odanın içinde dolaşarak etrafına baktı. "Son kararı elbette ben vereceğim, ama sizin görüşlerinizi de duymak istiyorum."

Sekiz ses konuştu. "Evet, Knyaz."

Sekiz yüz. Sekiz baş sallama.

Sekiz çok güçlü kişilik.

Oleg, onların işbirliğı olmadan Kiev Rus'u gibi geniş bir bölgeyi asla yönetemeyeceğini biliyordu. Aslında, babasından aldığı imparatorluğu parçalamayı sık sık düşünürdü.

Ivan'a bakarak bunun imkansız olduğunu biliyordu. Truvor'un imparatorluğunu bölmek, vitray bir pencereyi parçalamak gibiydi.

Her parçası bir sonrakini destekliyor ve tutuyordu. Bütün parçalar bir arada olmadan, sayısız keskin kenar ortaya çıkardı.

Ve keskin kenarlar kanamaya yol açardı.

Kiev Rus'un Ölümsüz İmparatorluğu tarih, savaş ve kanla birbirine bağlıydı.

Oleg'un sorumluluğı, onu bir arada tutmaktı.

Bölüm 10

Tatyana

Kutaisi'de bir barda oturuyordu ve müzik etrafında gümbür gümbür çalıyordu. Kulaklarını acıtıyordu, ama kulaklık takamadığı için oynadığı video oyununun sesini bastırmanın en iyi yolu buydu.

—Bir planım var.

Ekranının sol tarafı patlıyordu, karakteri yine uzaylılar tarafından yutulmuştu. Oyundaki diğer oyuncular hakaretler yağdırıyordu ama Tatyana onları duymazdan geliyordu. Grimace ile konuşmaya odaklanmıştı.

Grimace, birbirlerine mesajlaşırken bile uzaylılara ateş etmeye devam ediyordu.

—Plan ne?

—Saklanabileceğim bir yer var ama orada internet olmayabilir.

—küfürcü pidge

—Bir şeyler ayarlamadıkça planın işe yaramayacağını biliyorum

—Neye ihtiyacın var?

—Donanım

Ekran heyecanlı emojiyle doldu.

—evet, daha fazla anlat

Sibella, kamvasa'da saklanarak neler bekleyebileceğini biraz açıklamıştı ve gizlilik çok önemli olduğu için tüm elektronik cihazlara el konulmuştu. Görünüşe göre Poshani, ara sıra dış dünyayla iletişim kurmak için bir cep telefonu veya tablet verecekti, ama bu Tatyana için yeterli değildi.

Annesini kontrol edebilmesi gerekiyordu. Yatırımlarını kontrol edebilmesi ve servetinin bir kısmını sakladığı kripto para birimlerini alıp satabilmesi gerekiyordu.

—Bilgisayara benzeyen bir bilgisayar lazım. Ama yalıtılmış olmalı. RFID engelli. Her şey dahil.

Tatyana, insan bilgisayarları kullanmak için kendi kısayollarını oluşturmuştu. Eldivenler ve plastik yardımcı oluyordu, ama bu başka bir seviyeydi.

Tatyana'nın karakteri, küçük bir dijital vampir gibi yeniden canlandı ve Grimace ile sohbet etmeye devam ederken, tentacled uzaylıların yaşadığı Güney Amerika ormanlarına benzeyen bir yerde savaşmaya başladı.

—Kimden saklanıyoruz? diye sordu Grimace. —Siviller mi, profesyoneller mi?

Belki varsayımda bulunuyordu, ama Tatyana, Poshani vampir klanının Grimace'in alışık olduğu türden siber güvenlik uzmanlarına sahip olmadığını tahmin ediyordu.

—Sivil. Akıllı, ama sivil.

—çok kolay, pidge, zaman çizelgesi?

—iki hafta.

—şimdi beni öldürmeye çalışıyorsun.

—İyi tasarlanmış bir valizin içine saklarsan, muhtemelen yeterli olur.

Karakteri, tüylü bir tentaklden ilk darbeyi aldı.

Grimace'in ekranın sağ tarafını öfkeli bir şekilde yazarak doldurduğunu görünce, gözlerini sol ekrana kilitledi ve düşman uzaylının kafasına fütüristik bir raylı silah doğrulttu. Uzaylı sonunda öldüğünde, ne yazdığını görmek için geri döndü.

—Bir fikrim var. Eğlenceli proje için teşekkürler. Arkadaşımdan yardımı gerekmeyecek, ama teslimat adresi lazım. Bitmiş ürün muhtemelen bir hafta kadar sürer, çünkü kendim yapabiliyim.

—Mükemmel. Teslimat için bu adresi kullanın— Samson'un sahibini tanıdığı Kutaisi'deki bir otelin adresini yazdı — Gönderdiğinizde bana mesaj atın.

—Tamam.

—Teşekkürler, parayı alacaksın, biliyorsun.

—Çok tatlısın, pidge. Bir gün...

—Bir gün ne olacak?

Onun sözlerine gülümsedi. Grimace her zaman yüz yüze görüşmekle tehdit ediyordu, ama o, görüşmeden önce onun yaşlı bir adam olacağını hissediyordu.

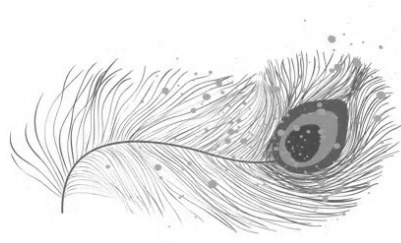
Tatyana ise elbette hala genç olacaktı.

Karakterinin aksine, o yine bir uzaylı tarafından öldürülmüştü. Bu sefer iki tentacle karakterinin kafasını iki yönden kopardı ve her yere kan sıçradıktan sonra karakteri yere yığıldı.

—Bu oyunda çok kötüsün.

—Teşekkürler, biliyorum. Haftaya kedi kafede oynayabilir miyiz?

—lol hayır

"Yine beni terk ediyorsun." Saçını yüzünden çekerek, "Geri gel." dedi.

"İznim olmadan rüyalarım girip çıkamazsın." Sözleriyle onu uzaklaştırmaya çalıştı, ama ona sarıldı, kollarını beline doladı, vücudunu onun kaslı gövdesinin yanan sütununa yaslayarak ısındı.

O, dağların soğuk odasında cildini ısıtan bir şömine gibiydi. Rüyada parmaklarını serbest bırakarak, ellerini onun sırtındaki kasların çıkıntıları boyunca gezdirdi. Cildi pürüzsüzdü, cildini yumuşatması gereken ince tüyler, damarlarında akan ateş tarafından yakılmıştı.

Boynuna değen sakalının sert dokusuna yaslandı.

Konuştuğunda yumuşak dudakları cildine değdi. "Benimle kal." benimle."

"Neden beni aradın?" Gözlerinin köşelerinde soğuk gözyaşları birikti. Tatyana üşüyordu. Her zaman üşüyordu. "Neden seni özlediğimi hatırlatıyorsun?"

"Çünkü sen benimsin."

Rüyalarında çok basit geliyordu ve rüya gördüğünü biliyordu. O çok nazikti. Çok rahatlatıcıydı.

Rüyalarındaki Oleg, onun arzuladığı sevgilisiydi, nazik gücü onu ağır bir battaniye gibi sarıyordu. Rüyalarında, soğuğu uzaklaştırıyordu.

"Daha yakın."

Cildi çıplaktı ve onun cildine yapışmıştı. Kolları onu sarmıştı. Elleri cildini okşayarak sırtını yukarı aşağı okşuyor, parmakları kalçalarının çıkıntıları üzerinde dans ediyor ve iç uyluklarının hassas cildini okşuyordu.

Lezzetli bir arzu kanında dans ediyordu ve Oleg bacağını kaldırıp bacaklarını açtığında ve vücuduna girdiğinde, yumuşak bir iç çekiş duyuldu.

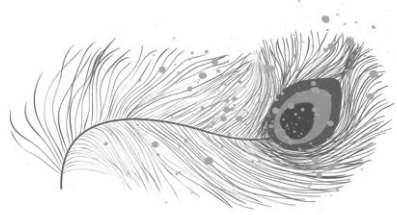
Evet.

İhtiyacı olan şey buydu. Adam onu doldurdu ve sabit, itici kalçaları vücudundaki soğuğu uzaklaştırdı. Lezzetli zevk ayak parmaklarından başladı ve adam kulağına anlaşılmaz tatlı sözler fısıldarken onu doldurdu.

Zevk doruğa ulaştığında, kız çığlık attı ve adam onun iç çekişlerini ağzıyla yuttu. Öpüşmeleri devam etti, devam etti, devam etti, ta ki her şey olana kadar ve kızın hissettiği tek şey, adamın vücudunun kendi vücudunda olması, adamın kanının kendi ağzında olması, adamın menisinin kendi menisiyle karışıp kaynaşması oldu.

TATYANA GÖZLERİNİ AÇTIĞINDA, etrafındaki oda karanlık ve boştu.

Soğuk gözyaşları yanaklarında kalmıştı.

"BUNDAN EMİN MİSİN?"

"Hiçbir şeyden emin değilim." Arosh'un dağında, mentorunun yüzyıllardır saklandığı suyla çevrili kalede Kato ile buluşmuştu.

Onun tanıdığı Kato, eski dünyanın güçlü imparatoru değildi, çünkü bu ölümsüzün zihni yüzyıllar önce bir zehirle silinmiş ve yeniden yazılmıştı. Panzehiri olsa bile, anılarının bir kısmını geri kazanması yıllar almıştı.

"Poshani'ye güvenilebilir," dedi Kato. "İnsan sana yalan söylemedi. Ama en az altı ay boyunca dünyadan kopacaksın. Bunu istediğinden emin misin?"

"En iyi kısmı da o." Tatyana, haremdeki giysi malzemeleri arasında bulunduğu basit siyah bir mayo giyerek suya girdi. "Bu sayede Arosh'un uzun ve parlak saçlarından kurtulacağım."

Kato gülümsedi. "Saçlarıyla çok gurur duyar, bilirsin. Ateş vampirleri bu kadar sık kendilerini ateşe verdiklerinde saçlarını korumak zordur."

O da gülümsedi. "Barbarlar."

Ona göz kırptı. "En kötüsü."

Kato'nun odasında mermer ve altınla yapılmış geniş, Roma tarzı bir banyo vardı. Sıcak, gül kokulu buhar havayı kaplamıştı ve duvarlar mermer banklarla kaplıydı. Alexander'ın bir oyukta uzanmış, açık bir kitap tutarak göremediği biriyle konuştuğunu görebiliyordu.

Burası Kato'nun alanıydı ve Arosh, eski dostu izin vermedikçe buraya girmezdi, bu da Tatyana'nın dağdaki en sevdiği yer olduğu anlamına geliyordu.

"Önce su ipliği yapalım," dedi Kato.

"Bu işe yaramaz bir parti numarası." Tatyana, havada suyla oynamayı ya da dalga çekmeyi denemek istiyordu, ama Kato ona bu elemental güçlerin temellerini öğretmiş olsa da, büyük güç gösterilerinden çok ince motor becerilere odaklanıyordu.

"Kontrol için iyidir." Parmaklarını şıklattı. "Bir iplik çiz." "Tamam."

Ellerini suyun altında birleştirdi ve amnis'ine odaklanarak bir elini yukarı kaldırdı ve parmak uçları arasında suyu çekerek

parmak uçları arasında çekerek, sisli havada ince, parlak bir su çizgisi titreyene kadar kaldırdı.

"Poshani konusunda emin değilsen, neden burada kalmıyorsun?" Kato, avuçları arasında tuttuğu su ipliğini izledi. "Sabit tut."

"İkimiz de gitmem gerektiğini biliyoruz ve altı ay saklanmak bana plan yapmak için daha fazla zaman verir." Su ipliğini elleri arasında sabit tuttu, amnisinin maddi olmayan gücünün heyecanlı bir köpek yavrusu gibi titrediğini hissetti.

"Bir saklanma yerinden diğerine geçmek bir plan değil."

"Belki değil, ama şu anda Oleg'in bölgesine dönmek ya da Alitea'da Saba'nın himayesinde yaşamak istemiyorsam, elimdeki tek seçenek bu."

"Birleşik Devletler var. Orada bölgeler o kadar eski değil ve sana bağlantılarımı sunabilirim."

"O dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorum." En azından Poshani Doğu Avrupa'da vardı. Bu biraz tanıdık geliyordu.

"Kontrolün her gece daha da iyiye gidiyor," diye mırıldandı Kato. "Çok iyi. Biraz daha tut."

Ellerinin arasındaki ince su çizgisini korumaya çalışırken zihni ağrıyordu. "Kamvasa'da saklanmak bana altı ay güvenliği sağlar. Altı ay sonra ne olacağını kim bilir? Belki Oleg emekli olmaya karar verir ve ben Sevastopol'a geri dönebilirim. Belki Poshani beni o kadar sever ki beni evlat edinmeye karar verirler."

"Oh evet. Her ikisi de çok olası." "Umut edebilirim."

"Kontrolün etkileyici," dedi Kato. "Şimdi koparmadan, bir avucuna bırak."

Tatyana nefes almadan, parıldayan su çizgisinin dalgalanıp akmasını izledi. Su, sol avucunun ortasında ipek bir iplik gibi toplanmaya başladı.

Küçük su birikintisi avucunda durduğunda nefes verdi.

"Mükemmel." Kato gülümsedi. "Asla unutma, senin gücün yeni bir vampir için kesinlikle ortalama."

"Lütfen." Elindeki suyu ılık su birikintisine döktü. "Övgülerinizi kesin, yoksa başım dönüyor."

"Böylesine ortalama bir öğrenciye ders vermek benim için keyifli bir egzersiz." Kato onun alaycılığını görmezden geldi. "Kaba kuvvet senin için bir seçenek değil, bu yüzden en iyi taktiğin hassasiyet olacak. Kontrol her şey olacak ve gücün de oradan büyüyecek."

"Hala insan olduğum zamanları hatırlıyorum." Tatyana başını salladı. "Zara bana çok güçlü gelirdi."

"O sıradandı," dedi Kato. "Senin gibi. Ama insanlara kıyasla, sen şimdi çok güçlüsün."

"Ve çok savunmasız," diye ekledi. "Işık yok. Tek bir besin kaynağı içmek zorundayım, yoksa kururum. Gündüzleri uyumak zorundayım. Ölümlü olduğum zamankinin yarısı kadar zamanım var."

"Doğru." Kato çenesini kaldırdı. "Bu, ölümsüzlük ve elemental gücün bedeli."

"Ve ben bu anlaşılmaya uymak zorundayım."

Annesi hayatta olduğu sürece.

Tatyana iki elini havuzun yüzeyine koydu ve parmaklarının etrafında suyun dönerek enerjisiyle onu rahatlatıldığını hissetti.

En azından su onu seviyordu. Etrafındaki havayı dolduruyor ve cildini okşuyordu. Amnis'i bazen zar zor kontrol altında tutulan bir köpek yavrusu gibi hissediyor olsa da, kontrol ettiği element kıvrımlı ve neşeli bir kedi idi.

"Buna değer mi?" Kato'ya baktı. "Güvende hissetmek için yüzyıllar boyunca gücümün artmasını beklemek mi?"

Kato gülümsedi. "Her zaman bir kısayol bulabilirsin. Yaşlı ve güçlü bir vampirle çiftleşip kanını paylaşabilirsin."

Oleg'in boynuna batmış dişlerinin hatırası ve buna eşlik eden heyecan dalgasını hissetti ve hızla bastırmaya çalıştı. "Bu olmayacak."

"Vücudun az önce tepki verdi," dedi Kato. "Oleg'u mu hatırladın?"

"Sormak zorunda mısın?" Aylar önce, kendini özellikle savunmasız ve çaresiz hissettiği bir anda Kato'ya içini dökmüştü.

Oleg'e olan özlemi, zihninde inatçı bir arıza gibiydi ve duyguları ping-pong gibi arasında gidip geliyordu. öfke ve özlem. O ikna olmuştu

onun, aralarındaki kilometrelerce mesafeye rağmen, ona bir şey yaptığından emindi.

"Kaç kez kanını aldı?"

Kafasını salladı. "Hatırlamıyorum." Hâlâ boynunda onun dişlerini hissetmek istiyordu. Onları istiyordu. Onun ısırığını arzuluyordu.

O piç.

"Vampir olduğun zaman, değil mi?"

"Evet." Neden bunu soruyordu? Sanki babasıyla seks hakkında konuşuyormuş gibi.

Eğer bir babası olsaydı.

Kato kaşlarını çatı. "Onunkini hiç almadın mı?"

"Ne?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır."

"İstememiş miydin?" Kato havuzun kenarına yaslandı ve su etrafında dans etti. Odanın diğer ucundaki Alexander'a bir göz attı. "Alexander, onun kanını aldığımı bilmenizi sorun etmezdi bence."

Gülümsemek zorunda kaldı. "Öyle olduğunu düşünmüştüm."

"Eğer o ölümsüz olsaydı..." Kato'nun yanakları biraz kızarmış mıydı? Vampirler kızarabilir miydi, yoksa bu sadece onun hayal gücü müydü? "Ben de onun beni ısırmasını isterdim. Tek söylediğim bu."

Tatyana, Kato'nun yanındaki köşeye oturdu, ama çok yakın değil. Bu konuşma yeterince garipti. "Oleg ve ben sevgiliydik, ama sizin gibi değildik. Siz birbirinizi seviyorsunuz. Birbirinize saygı duyuyorsunuz. Bu çok açık."

"Sevgililerim insan olduğunda," dedi Kato, "onların kanını içmek seksin zevkli bir parçasıydı. Ama vampirler arasında kan alışverişi çok daha samimi bir şey. Sana bunu anlatmıştım."

"Bu bir bağ yaratır." Tatyana, Oleg onu ısırığında anlamamıştı ama şimdi anlıyordu.

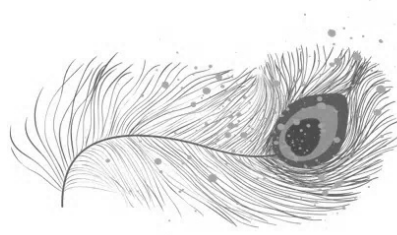
"Oleg hakkında karmaşık duygular içinde olduğunu biliyorum," dedi Kato, "ve onun davranışlarını savunmak için hiçbir şey yapmayacağım. O zamanlar çok genç ve savunmasızdın, o takasın ne anlama geldiğini anlayamazdın."

"Bu bir değişim değildi," dedi Tatyana. "Mesele de bu. Beni kontrol etmek için kanımı aldı. Ben onun kanını almadım."

Kato'nun ağzının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. "İronik olarak, muhtemelen kaybını çok derinden hissediyordur. Senin amnisin onun kanından çıkması yıllar alacak, ama onun amnisin senin sistemine hiç girmedir. Girseydi, ayrılman çok daha zor olurdu."

Tatyana gözlerini kırptı. "Ne?"

"Bu yüzden artık bir vampirin kanını, karşılığında kendi kanını içmeme izin vermeden asla almam," dedi Kato. "Mesafeni korumak akıllıca bir hareketti, Tatyana. Ona dişlerini vermiş olsaydın, gitmen çok daha zor olurdu."

Eğer ona dişlerini vermiş olsaydın, ayrılman çok daha zor olurdu.

Kato'dan ayrıldıktan sonra, yerleşkedeki odasına geri dönerken bu sözler kafasında yankılanıp duruyordu.

Eğer ona dişlerini vermiş olsaydın...

Tatyana penceresiz odasının kapısını açtı ve arkasında kilitledi. Oleg'in kokusu tüm duyularını kapladı.

Lanet olası vampir. Her yerdedir. Kesinlikle her yerde.

Dolapta asılı duran paltoya doğru yürüdü. İki gece önce Gori'de giydiği paltoydur, onu tekrar gördüğü gece. Bir şekilde kokusunu giysilerine, cildine işlemişti ve hatta zihnine bir şey yapmıştı ki, rüyalarında onu daha da canlı görüyordu.

Poshani kamvasa'ya bir an önce katılmak istiyordu. Kato'ya anlattığı için artık gitmek için sabırsızlanıyordu.

Tatyana, Sibella'nın verdiği numarayı aramış, geçiş izni istemiş ve bir fiyat teklifi almıştı, ama

Poshani'nin güvenli evinde yerinin onaylandığını duymamıştı. Saba'nın sarayı tek seçeneği mi olacaktı?

Her halükarda, Arosh'un sarayındaki günlerinin sayılı olduğunu biliyordu.

Dolabını açtı ve Kato'nun odasından çıkarken giydiği kalın bornozu astı. Oleg'in onu bulduğu gece Gori'de giydiği paltosuna öfkeyle baktı. Sıcak sedir ağacı, tütsü ve biraz da deri kokuyordu. Döndüğünden beri ona dokunmamıştı, ama dolabını her açtığında sanki Oleg birden ortaya çıkıp onu öpüyordu.

Kahretsin.

Belki de o lanet paltoyu yakıp kurtarmalıydı, ama annesi üniversiteye giderken ona bu sıcak yünlü giysiyi vermişti ve biraz büyük olmasına rağmen onu çok seviyordu.

Stres yüzünden zayıflamış olduğu bir dönemde dönüştürülmüş olması tam da onun şansıydı. Artık sonsuza kadar kemikli kalacaktı.

Tatyana, saraya uygun bir pantolon ve Kato'nun ona verdiği, onun imzası olan mavi renkli sıcak yün tunik giydi. Gecenin geri kalanını Arosh'un sarayında oturup Kato'nun öğrencisi olarak onu dinleyerek geçirecekti.

Belki bu, Poshani onun çağrısına cevap vermeye karar verene kadar Ateş Kralı'nın egosunu yeterince besler ve onu rahat bırakırdı.

İçinde bir ses, Poshani'nin aramasına hiç cevap vermeyeceğinden endişeleniyordu. Sibella, kamvasa'ya geçiş için başvuruların hepsine yer verilmediğini söylemişti ve Kato da Poshani'nin bağımsız bir klan olmasına rağmen Oleg'in tarafında olduğunu söylemişti.

Oleg, vampir sığınağındaki yerini sabote eder miydi? Garip vampir klanından haber almadan geçirdiği süre uzadıkça, endişesi de artıyordu.

Biri kapısını çaldı. "Tatyana Vorona," diye bir ses duyuldu. "Ateş Kralı, taht odasına gelmeni istiyor."

Kahretsin.

Bu iyiye işaret olamazdı.

"YAPTIĞINIZ ŞEYLER tüm ırkımızı tehlikeye attı," dedi Arosh. "Bir video çekildi ve bilgisayarlarınıza ve insan televizyon kanallarına yüklendi."

Birkaç gece sürmüştü, ama görünüşe göre Oleg ve Samson'un kavgası Arosh'un kulağına gitmişti.

Harika.

Samson, Arosh'un sağında boş bir ifadeyle durmuş, yere bakıyordu.

Tatyana, Kato'nun yanında durarak seyirci salonunun ortasında duruyordu. Hiçbir şey söylemedi. Arosh bu kadar öfkeli iken, internet ve sosyal medya hakkında bilgisini düzeltmek, kelimeleri boşa harcamak gibi görünüyordu.

Sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Lordum Arosh..."

"Öfkeni Varangian'a yöneltmen daha iyi olmaz mı?" Kato, Gürcü vampir kraliçesinin yağcı temsilcilerinin durduğu sağ tarafına bakarak sözünü kesti. "Samson, Oleg'in müdahalesine aşırı tepki göstermiş olabilir, ama orman yangını çıkaran o değil. Bu konuyu Alina'nın Oleg'le konuşması daha uygun olmaz mı?"

İki Gürcü vampir birbirlerine fısıldaşırken, Arosh Kato'ya öfkeyle baktı.

"Kardeşim, öğrencin benim sarayımda son sorununu yarattı.

Ya gidecek ya da senin odana hapsedilecek."

"Anlıyorum," dedi Kato. "Zaten taşınma hazırlıkları başladı, ama ayrılmaya hazır olana kadar benimle kalmasını isterseniz, itirazım yok."

"Varangian'ın ona olan ilgisi sorun yaratıyor."

Tatyana artık dayanamadı. "Bu saçmalık!" diye bağırdı. "Tatyana." Kato elini omzuna koydu. "Şimdi olmaz."

Arosh eğlenmiş görünüyordu. "Oh hayır. Bırak devam etsin kardeşim."

"Bu tamamen saçmalık." Anlamının yanlış anlaşılması için Farsça'yla dikkatlice telaffuz etti. "Oleg'in beni takip etmesi benim suçum değil. Ve kesinlikle Samson'un da suçu değil. O, Alina'nın bölgesinde olmaması gereken iki vampirden beni koruyordu." Alina'nın sarayından gelen iki temsilciye baktı. "Neden burada olduğunuzu anlamıyorum. Oleg'in Gori'de neden yangın çıkardığını öğrenmek istiyorsanız gidip ona sorun."

"Sen onun muhasebecisisin," dedi içlerinden biri sessizce. "Bunu herkes biliyor. Ona geri dönmelisin."

"Ben onun hiçbir şeyim değilim." Kato'nun eli omzunda sıkılaştı, ama o bunu görmezden geldi. "Efendim öldü. Benim koruyucum yok. Ben Kato'nun öğrencisiyim, hepsi bu."

Hepsi buydu.

Çünkü Kato'nun imparatorluğu yoktu. Toprakları yoktu. Ona sunabileceği bir himayesi yoktu.

Tatyana göğsünde bir boşluk hissetti. Öğretmeni arkasında, bir güç kaynağı olarak durmasına rağmen, hala yalnızdı. Tamamen ve tamamen yalnızdı. Kimseyi yoktu. Efendisi yoktu.

Kimse yoktu.

Gözleri yaşlarla doldu ama ağlamayı reddetti. Arosh'un gözlerine baktı. "Bir hafta içinde gideceğim."

Bir hafta, Grimace'in ona gizli bir bilgisayar bulması için verdiği süreye uyuyordu. Poshani'den hala haber almamıştı, belki de bu plan suya düşecekti.

Ama bir hafta, ekipmanlarını ve eşyalarını toplamak ve saklanacak yeni bir yer bulmak için yeterli bir süreydi. Artık yeni doğmuş bir bebek değildi. İnsanların arasında yaşayabilirdi.

Arosh'un sarayında geçirdiği bir yıl boşa gitmemişti. Saklanmayı öğrenecekti.

"Sözüne güveniyorum, Tatyana Vorona." Arosh, Alina'nın sarayından gelen Gürcü vampirlerine baktı. "Kato'nun öğrencisi haklı. Alina'nın başka şikâyeti varsa, oğluma saldıran Varangian'la konuşsun. Bana kalırsa bu mesele kapanmıştır."

Kato fısıldadı, "Tatyana, hemen odana dön."

Arkasını dönüp Arosh'un kabul odasından çıktı, yürürken tüm vampirlerin gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu.

Yalnız, yalnız, yalnız. Tamamen yalnızdı.

Koruması gereken bir annesi vardı ve tamamen yalnızdı.

Derisinde ürperten bir his uyandı ve kaçma dürtüsü hissetti.

Koş, koş, koş.

Annenin icabına bakacağım. O benim bölgemde.

Bir kez olsun, Oleg'in sözü onu kızdırmadı; Tatyana rahatlamıştı. Etrafındaki vampirleri kızdırıyordu ama en azından Anna ve çiftlik güvende olacaktı.

Oleg'in sözünü tutacağına güveniyordu çünkü o eski kafalı biriydi ve nedense annesi onu eğlendiriyordu.

En azından bu vardı.

Kimse onunla konuşmaya çalışmadan odasına geri döndü ve odanın kapısını kilitler kilitlemez, masasındaki telefon çalmaya başladı.

Ekrana baktı ama numara tanıdık gelmedi.

Yine de, cevap vermek için yeşil simgeye dokundu. "Alo?"

"Tatyana Vorona?" diye Rusça bir ses duyuldu. Aksanı tanıdık gelmiyordu.

"Kimsiniz?"

Aramanın arka planında düşük bir mırıldanma duyuldu.

"Poshani, ihtiyatlı davranışınızı onayladı. Kamvasa'ya geçiş izni talep ettiniz."

Tatyana'nın kalbi göğsünde atmaya başladı. Rahatlamıştı!

Ama akıllı hâlâ başındaydı ve artık kimseye güvenmiyordu. "Soruma cevap vermedin. Kimsin?"

Arka planda yine mırıldanmalar duyuldu. "Kamvasa'nın bir Hazar'ıyla konuşuyorsun. Sibella'nın amcasıyla konuşuyorsun."

Tatyana nefes verdi. "Tamam." Bu bir tuzak değildi. "Evet, kamvasa'dan geçiş izni talep ettim."

"Ve fiyatımızı kabul ediyor musun?"

"Evet." Telefonda söylenen fiyat küçük bir servetti, ama Sibella onu bu konuda uyarmıştı. "Bir sezon boyunca barınma karşılığında fiyatınızı kabul ediyorum."

"Eşyalarını topla. Sadece iki valiz. Elektronik cihazlar ve takip cihazları yok. Bu gece sana bir banka hesap numarası göndereceğiz. Ödemeyi aldığımızda, sana bir adres gönderilecek. İki gece sonra orada olacaksın."

İki gece mi? Hayır! Grimace'den aldığı bilgisayar hazır olmayacaktı. Kafasını salladı. "Daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Daha fazla zamanın yok. Eğer artık geçişi istemiyorsan..." "Bekle."

Bir şekilde idare etmek zorundaydı. Altı aydı.

Altı ay. Annesini arayabilirdi, ama diğer herkesten kopuk kalacaktı.

Altı ay boyunca.

Tatyana karanlıkta sendeleyerek yürüyor gibi hissediyordu, ama Oleg'in bölgesine dönmek istemediği sürece başka seçeneği yoktu.

Ve ona altı ay boyunca güvenliği garanti ediyorlardı.

"Orada olacağım," dedi. "Yeri mesaj at, oraya gelirim." "Çok iyi," dedi ses. "Koruma altına alındın."

Poshani, Tatyana Vorona. İki gece sonra görüşürüz.

Bölüm 11

Oleg

"Kıpır kıpırsın." Mika uçakta başka bir şiir kitabını karıştırdı. "Bu şoförle tanışacağın için gergin olamazsın."

Oleg, Polina'nın bölgesinden gelen ve hastaneden rehabilitasyon merkezine nakledilen yaralı insan şoförle buluşmak için Moskova'ya gidiyordu. "Gergin değilim." İnsanlarla buluşmaktan hoşlanıyordu. "Sadece kaleden çok uzun süre uzak kaldım."

"Kalen bir yere gitmiyor."

Onu çağıran kale değildi, yalnızlıktı. Boşluktu. Fiziksel aktiviteydi. Çok uzun süredir vampirler, insanlar ve şirketin kısıtlamalarıyla çevriliydi. Dağlarda kendine biraz zaman ayırmazsa, Mika'yı öldürecekti.

Adam kan şarabını öyle içmeye devam ederse, bunu yine de yapabilirdi.

Slurp.

Mika her zaman bu kadar gürültüyle şarap içer miydi?

Slurp.

Oleg dudaklarını kıvırdı, göğsünden düşük bir homurtu çıktı ve Mika başını kaldırdı. Vampir gözlerini kırptı, sonra Oleg'in dişlerini görünce kaşlarını çattı.

"Kalenize ihtiyacınız yok, birini sikmeniz lazım." Mika başını salladı. "Vorona'yı unutun ve Moskova'da istekli bir kadın bulun." Cebinden küçük siyah bir defter çıkardı. "Eski kız arkadaşlarınızdan birini aramamı ister misiniz? Şu anda Moskova'da yaşayan iki tane var..."

"Yeter," diye hırladı Oleg. "Siktir git."

"Hayır, ciddi, siktir *git*." Mika iç geçirdi. "Bu gerginliği çözmezsen Ivan'ı öldüreceksin."

Ivan'ı öldürmek kulağa hoş geliyordu. Oleg gözlerini kapattı ve en nefret ettiği kardeşini nasıl öldüreceğini hayal etti.

Balta ile kafasını kesmek klasik bir yöntemdi ama nedense yetmiyordu.

Ivan'ın kafasını vücudundan koparabilirdi. Parmaklarını Ivan'ın boynuna geçirip ateşini kardeşinin zayıf beynine gönderebilirdi.

Mika'ya Ivan'ın vücudundaki suyu emmesini söyleyip, kurumuş cesedini bir şenlik ateşinin ortasına koyabilirdi.

"Şu anda Ivan'ı nasıl öldüreceğini hayal ediyorsun, değil mi?"

"Neden onun bölgesine gidiyoruz ki?" diye mırıldandı Oleg. "Bu şoförü tatile Soçi'ye götürebiliriz."

"Gidiyoruz" —Mika öne eğildi— "çünkü orası Ivan'ın bölgesi değil, *senin bölgen*."

Doğru. Moskova, o şehirden hoşlanmasa da onun toprağıydı.

"Ivan'a çok fazla özgürlük verdin. Artık insanlar Sokolov adını duyduklarında ne düşünüyorlar?" diye sordu Mika. "Silah ticareti? Uyuşturucu ve alkol?"

"Ne demek istiyorsun?" Oleg, halkının güvenliği sağlandığı sürece itibarının ne olduğu umurunda değildi. Hatta itibarı ne kadar kötü olursa, düşmanları da o kadar uzak dururdu.

"Sokholov duyduklarında, Ivan'ı düşünüyorlar." Mika gözlerini devirdi. "Tüm Ivan'ları."

Oleg'in ağabeyi, çocuklarına Ivan ismini vermek gibi sinir bozucu bir alışkanlığı vardı. Dünyada yaşayan ve çalışan en az bir düzine ölümsüz Ivan Sokholov vardı ve asıl Ivan bunu çok komik buluyordu.

"Onu dizginleyeceksin," dedi Mika, "yoksa druzhina hoşuna gitse de gitmese de bir şeyler yapmak zorunda kalacak."

Oleg, baş boyarına gözlerini dikti, ama Mika bakışlarını kaçırmadı.

Dışarıdan bakanlar imparatorluğunun yapısını genellikle yanlış anlardı. Oleg, klanın reisi ve knyazdı, ama bu, onun sonuçsuz bir şekilde hüküm sürdüğü anlamına gelmezdi.

Druzhina, gerekirse onu görevden alıp yerine başkasını geçirirdi.

"Yapmazsınız," dedi Oleg. "Çünkü bu lanet işi benden başka kimse istemiyor."

Ve son günlerde, bundan pek emin değildi. Klanın başı olmak, Truvor'u öldürmek, asi vampirleri kontrol altına almak, toprakları fethetmek ve kaostan düzeni sağlamak anlamına geldiğinde, bu görevden büyük zevk alırdı.

Bu günlerde Kiev Rus'un knyaz'ı olmak, ofis binaları, bilgisayar dosyaları, yönetim kurulu toplantıları ve evrak işleri demektir.

Ve Moskova'ya uçup, himayesindeki insanlarla el sıkışmak.

"Ben toplantılar için yaratılmadım," dedi Oleg yavaşça. "Evrak ve dosyalara bakmak için yaratılmadım. Bana yaptığın bu saçmalık da ne, Mika? Oturup Odessa'da otururken, yapabileceğim şeyler varken..."

"Orta Avrupa'da uzun bir tekneyle gezip, geceleri yağmalayıp düşman askerlerini yakmak mı?"

Oleg dişlerini gösterdi. "Belki."

Mika ona baktı ve kan şarabından bir yudum daha aldı. "Bu çağda, iyi bir vergi muhasebecisi tutarsan çok daha fazla yağmalayabilirsin."

Oleg göğsünden gelen bir hırıltı çıkardı ve Mika'nın elinden kan şarabı kadehini yere vurdu. "Çok gürültülü içiyorsun."

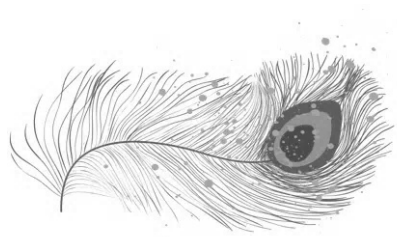
Mika, bölmelerindeki halılara sızan kanı izledi. "Cesar'a zam yapıyorsun."

"İyi," diye homurdandı Oleg. "Zaten zamanı gelmişti."

"Vorona kadını bul ve onu becer," dedi Mika. "Ya da *birini* bul. Seninle yaşamak çekilmez hale geliyor."

İletişim sisteminden bir ses geldi.

"Moskova'ya inişe geçiyoruz," dedi pilot. "Lütfen uçağı iniş için hazırlayın."

OLEG, adamın sert elini kendi eliyle sıkı ve temas etmeden önce cildini ısıtmaya özen gösterdi. "Seni bu kadar iyi görmek güzel. Ailenin yanında daha hızlı iyileştiğini biliyorum."

Goretski adlı şoförün gözleri yaşlarla dolmuştu. "Siz olmasaydınız bu tedaviyi asla karşılayamazdım, Bay Sokolov."

Goretski'nin yeniden yürümeyi öğrendiği rehabilitasyon merkezinin yakınındaki bir apartmanın geniş oturma odasında buluşmuşlardı. Oleg'un akşamüstü görüştüğü doktorlara göre, adam fiziksel yeteneklerinin çoğunu geri kazanacaktı, ancak çevresel görüşü kalıcı olarak hasar görmüştü. O gece şöminenin yanındaki rahat koltukta oturuyordu, ama Oleg yakınlarda yürüteç olduğunu görebiliyordu.

Polina, artık ticari şoförlük yapamayacağı için, adam için kendi kuruluşlarında başka bir iş ayarlamaya başlamıştı.

"Bu tartışmaya bile gerek yok." Goretski'nin hoş görünümü, tombul karısına bir bakış attı. "Beni görmeye ve ailenle tanıştırmaya zaman ayırdığın için onur duydum."

"Elbette, Bay Sokolov." Goretski ve ailesi Oleg'i şirketin CEO'su olarak tanıyordu, vampir olarak değil. Neyse ki Oleg, yüzyıllar önce ortama uyum sağlama sanatını mükemmelleştirmişti.

Goretski ailesi, orta yaşlı bir şoför, karısı ve Oleg'e şaşkın gözlerle bakan iki gençten oluşuyordu. Oğlan sıksa ve henüz büyüme çağındaydı. Kızın yanakları hala tombuldu, ama büyüüp çarpıcı özellikleri ortaya çıktığında çok güzel bir kız olacaktı.

Oleg, Bayan Goretski'ye döndü. "Anladığım kadarıyla, kocanız iyileşirken çocuklara özel öğretmenler tutmuşsunuz."

"Evet," dedi kadın. "Ofisim de burada kalmam için izin verdi."

"Sevindim. Onlarla ilgili herhangi bir sorun olursa lütfen bize haber verin."

Goretski'nin karısı Minsk'te memurdu ve Polina'nın çevresinde hükümette pek çok bağlantısı vardı.

"Özel öğretmenler yeterli olmuştur umarım. Çocuklar muhtemelen arkadaşlarını özliyordur." İki gence bir göz attı. "Eğitim çok önemlidir ve bu korkunç kaza yüzünden çocuklarınızın eğitimlerinin aksamasını istemeyiz."

"Burada çok güzel zaman geçirdiler," dedi Bayan Goretski. "Anna da burada resim dersleri alıyor."

"Anna." Oleg gülümsedi. "Sevgili arkadaşımın annesinin adı Anna. Genç bir sanatçı için ne güzel bir isim. Umarım bir gün çizimlerini görebilirim."

Sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Teşekkür ederim, Bay Sokolov."

"Dövüş sanatları öğreniyorum," dedi çocuk. Konuşurken göğsünü kabarttı.

konuşurken.

Oleg, genç adamın cesaretine saygı duyarak çenesini kaldırdı. "Harika bir fikir. Umarım eve döndüğünde bu disiplini sürdürebilirsin."

Çocuğun yanakları biraz kızardı ama başını salladı. "Öğretmenim Minsk'te pratik yapabileceğim bir stüdyo olduğunu söyledi."

"Mükemmel."

"Oleg!"

Adının çağrıldığını duydu ve dikkatlice bir gülümseme takındıktan sonra kardeşine döndü. "Ivan."

"Bu harika aileyle tanıştığını görüyorum." Ivan, lacivert takım elbise ve kan kırmızısı kravatıyla odaya gürültüyle girdi. "Böyle aileler, şirketimizin bel kemiğidir, değil mi?"

"Öyleler."

"İki güzel çocuğunuz var, değil mi? Kızınız çok güzel, oğlunuz da şimdiden sert bir karaktere sahip, değil mi?"

Ivan çocuğun saçlarını okşadı ve genç ilgiye gülümsedi.

Kardeşi her zaman yağcı olmuştu ve Oleg, Ivan'ın övgülerinin Bay ve Bayan Goretski üzerinde istenen etkiyi yarattığını görebiliyordu. El ele tutuşmuş, gururla gülümsüyorlardı.

"Bay Goretski iyileşirken aileyi bir arada tutabildiğimiz için çok rahatladım," dedi Oleg. "Onları buraya getirmek çok cömert bir davranıştı."

"Ah, ama buradaki rehabilitasyon merkezinin dünya standartlarında olduğunu biliyorum," dedi Ivan. "Kendi oğullarımdan biri de burada tedavi gördü."

Onu kendin dövdükten sonra mı, yoksa vampir çocuklarından birini mi üstüne saldın?

Oleg söylemedi, ama kendi babaları onları eğlence için acımasızca dövmeyi ya da oğullarını birbirine düşürmeyi alışkanlık haline getirmişti ve Ivan da bu özelliği ondan almıştı.

Knyaz olmasına rağmen Oleg, Ivan'ın iç işlerine karışmak istemiyordu. Sonuçta, oğullarının çoğu, Ivan'ın suç örgütünde yükselmiş alt düzey insan askerler olarak ona gelmişti. Ivan'ın işkence yöntemlerine katılmak istiyorlarsa, bu onların kendi işiydi.

"Sizi daha fazla alıkoymak istemiyoruz." Oleg, Bay Goretski'ye başını eğdi. "Saatin çok geç olduğunu ve doktorlarınızın dinlenmeniz gerektiğini söylediğini biliyorum. Bu akşam görüşebildiğimize sevindim."

"Oleg, daha önce konuştuğumuz meseleyi görüşmek için vaktin oldu mu?"

Ivan'ın neyden bahsettiğini bilmiyordu ama belli etmedi. "Elbette."

"Peter ve Gabriela, kendinize iyi bakın." Ivan çifti işaret etti. "Yarın akşam görüşürüz, değil mi? Bana pasta sözü vermiştin."

"Elbette, Bay Sokolov." Bayan Goretski geniş bir gülümsemeyle cevap verdi. "Unutmadım."

"Umarım unutmazsınız." Ivan adamın omzuna hafifçe vurduktan sonra Oleg'in yanına gitti ve onunla birlikte odadan çıktı.

Kapıdan çıkıp mermer kaplı merdivenlerden aşağı inerken Ivan tekrar konuştu. "Son zamanlarda Georgia'da çok zaman geçiriyorsun."

"Öyle mi?" Ivan'ın, bölgenin dışındaki eylemleri onu ilgilendirmezdi.

"Bu kaçırma olayları çoğunlukla Polina'nın ve benim bölgemde oluyor. Ama doğu sınırında sorunlar çıkarsa, bu konularda liderliği üstlenebileceğimi biliyorsun."

Eminim istediğin budur.

"Bana Polina bu işi iyi idare ediyor gibi geliyor." Oleg sesini sakın tuttu. "O grupla ilgilendi. Kamyonlara saldıran suçlular ortadan kaldırıldı." Oleg merdivenlerde durdu ve Ivan'a döndü. "Onların arkasında daha büyük bir örgüt olduğunu düşünmek için bir nedenin var mı?"

Ivan'ın gözleri parladı. "Kızın hepsini öldürdüyse endişelenme. O da babası kadar acımasızdır."

Oleg, Ivan'dan gelmesine rağmen iltifatı kabul etti. "Teşekkür ederim."

"Bazen çimlerdeki yılanları görmek kolay değildir, biliyorum."

Ivan ve Oleg neredeyse aynı boydaydı, bu yüzden Ivan Oleg'i gülümseyerek tehdit ettiğinde, kardeşinin neşeli gözleriyle karşılaştı.

Oleg de gülümsedi ve dişlerinin ucunu gösterdi. "Zeki bir yılanın saklanma yeteneğini asla küçümsemem."

Yine merdivenlerden inmeye başladı ve Ivan'ın kötü gizlenmiş tehditlerine amnisinin tepki vermesiyle ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Ama yine de" —Oleg merdivenlerin başında durdu— "Moskova'da hala gizlenen zeki yılanların sayısı giderek azalıyor, değil mi?" Omzunun üzerinden bakarak Ivan'ın yüzündeki küçümseme ifadesini zar zor yakaladı. "Senden daha zeki olan herkesi öldürdün."

Ivan özellikle zeki değildi, ama insanları manipüle etmek için acımasız ve kurnaz bir yeteneği vardı ve zayıflıkları görmede ustaydı.

"Zara'nın zeki muhasebecisinin Ateş Kralı'nın sarayında olduğu söyleniyor." Ivan, Oleg'in beklemediği bir konuya saptı. "Orada olması garip. Arosh'un onun becerilerine ihtiyaç duyacak modern bir işi yok."

Oleg kaşlarını çatarak şaşkınmış gibi yaptı. "Zara'nın en küçüğünden mi bahsediyorsun? Elene ile çalışan genç kadın mı?"

Ivan'ın gözleri kısıldı ve dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Belki artık Alina'nın kızıdır. Nasıl olur da o kadar küçük bir kızı kontrolünden kaçıırırsın?"

"Zara'nın kızı bizim bölgemizde her zaman hoş karşılanır, Ivan, ama o çok küçük. Ben, dolaşmak isteyen genç vampirleri kaçıran biri değilim."

Oleg daha fazla şey söyleyebilirdi, ama Ivan'ın onu kışkırtmaya çalıştığını biliyordu. Yapabileceği en kötü şey, Tatyana Vorona'ya ne kadar ilgi duyduğunu

dikkatini Tatyana Vorona'ya verdiğini ortaya çıkarmak.

O zaman hemen Ivan'ın hedefi haline gelirdi.

Ivan, Oleg'e doğru bir adım daha attı. "Yani onu geri almaya çalışmıyorsun?"

Oleg omuz silkti. "O benim için ne ki? Ateş Kralı'nın sarayındaki görevini bitirdiğinde muhtemelen evine dönecektir. Bizim türümüz köklerine dönme eğilimindedir, değil mi?"

Oleg, kökleriyle kesinlikle bağlantılıydı.

Oleg, Truvor'un ölümünden sonra kardeşini hayatta bırakmanın bir hata olduğuna giderek daha fazla ikna oluyordu. Truvor'un acımasızlık konusunda bir varisi varsa, o da Ivan'dı.

"Duyduğuma göre çok güzel ve bilgisayar dahisiymiş," dedi Ivan. "Belki de Elene'nin yerini alacak kişi odur."

"Eminim çok zeki biridir, ama bu rol için bir insana ihtiyacımız var." Oleg, Ivan'ın konuşmasına dahil oldu. "Peki adaylarınız kimler?"

Ivan kaşlarını çatı. "Ne?"

"CFO rolü için tabii ki."

Ivan onu kışkırtıp tepki vermesini sağlamaya çalışıyordu. Kardeşine karşı en iyi savunma, tepki vermemektir. Sıradan iş konularına odaklanmış gibi davranıp Ivan'ı önemsizmiş gibi görmezden gelmek.

Bu, vampiri çılgına çevirirdi.

Oleg ağabeyinin omzuna hafifçe vurdu. "Rudov ve Juliya bana isimleri gönderdi ama senden bir haber yok. Senin de dikkate değer adayların olduğunu biliyorum. Umarım dikkatlice düşünüyorsundur."

Binadan çıkıp Moskova'nın bahar sokaklarına adım attılar. Çıktıkları bina parlak sarı renkte boyanmıştı ve çiçeklerle kaplı dalların kaldırımın üzerinde bir kemer oluşturduğu bir parkın kenarındaydı.

"Oh, düşünüyorum." Ivan alaycı bir şekilde gülümsedi. "Şirket masalarını doldurmak benim önceliğim."

"Güzel, güzel." Oleg gülümsedi. "Bölgeleri denetleme işini Polina'ya bırak, kardeşim. Sen şehre daha uygunsun."

Bu, Truvor'un oğullarına verilebilecek en büyük hakaretti.

Oleg kollarını açtı. "Ne güzel bir bahar, değil mi?" Siyah camlı bir araba kaldırıma yanaşmışken, caddeye doğru adım attı. "Görüşürüz. Adaylarını gönder! En yetenekli adaylarını görmek için sabırsızlanıyorum."

Oleg siyah sedana bindi ve araba, Ivan'ın arka camda küçülürken yavaş akşam trafiğine karıştı.

Mika bir manila klasörü uzattı. "Haklıydın. Buradaydılar." Oleg başını salladı. "Moskova'da mı?"

"Şehrin dışında kaldılar, ama Sami ve Danior Novak'ın ilk kamyon kaçırılmasından iki hafta önce Krasnogorsk'ta bir otelde kaldıklarına dair kayıtlar var."

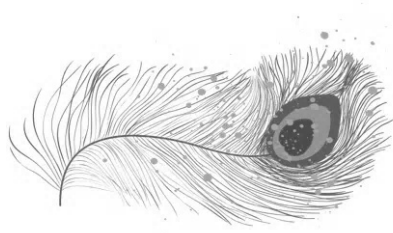
"Ivan'ın adamlarıyla buluştuklarına dair herhangi bir kanıt var mı?" "Hayır, ama en kötüsü bu değil."

Oleg dosyaları karıştırdı, ama gözleri sadece üstüne göz attı. "Kendi kardeşim nakliye işimi baltalamaya çalışıp insan çalışanlarımı neredeyse öldüresiye dövmesinden daha kötü ne olabilir?"

"Ivan o askerleri Poshani'den kaçırmamış olabilir. Ivan'ın ofisindeki muhbirimi aradım. Vano le Krizenov, Sami Novak Moskova'da kaldığı sırada Ivan ile bir toplantı yapmıştı."

Oleg'un başı birden yukarı kalktı. "Hayır." Mika başını salladı.

"Bu gece havaalanına gitmeliyiz," dedi Oleg. "Bükreş'e uçuş ne kadar sürer?"

Gece yarısını iki saat geçe Bükreş'e indiler ve Mika, iner inmez Radu'nun ofisindeki bağlantısını aradı, ama yine cevap yoktu.

"Hala bir şey yok mu?" diye sordu Oleg.

Mika başını salladı. "Sesli mesaja düşüyor." "Seçeneklerimiz ne?"

"Bunun gerçekten acil bir durum olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Vano bir Poshani terrin," dedi Oleg. "O klanın üç üst düzey lideri var ve o da onlardan biri."

"Ve kamvasa'nın başlamasının zamanı geldi."

Gezici güvenli ev, Poshani klanının büyük mevsimlik kervanını başlatmak üzere olduğu anlamına geliyordu ve liderlerinin çoğu dış dünya ile iletişimi kesilmiş olacaktı.

"Yine de," dedi Mika. "Ivan ile görüşmelerinin tamamen meşru nedenleri olabilir..."

"Mümkün." Oleg başını salladı ve eliyle kapıyı kavradı. Plastiğin çatladığını duydu ve elini çekti.

"Vano insanlarla ilişkili işlerin çoğunu hallediyor," dedi Mika. "Radu ve Kezia iç işlerle ilgileniyor, Vano ise paradan sorumlu."

"Evet, ama iş meselesi olsaydı, neden biz bilmiyorduk? Vano, Kiev'de Polina veya Juliya ile ilgilenmesi gerekirdi, Ivan'ın özel sekreterini aramamalıydı."

"Tank." Mika şoföre seslendi. "Radu'nun kulübünü hatırlıyor musun?"

"Evet, patron."

"Bizi oraya götür."

Oleg, siyah sedanın arkasındaki Mika'ya baktı.

Mika omuz silkti. "Seçenekler istemiştin, işte seçeneklerimiz. Telefonuna ulaşamazsak, muhtemelen o berbat kulüpte olacaktır."

Oleg karanlık pencerelere bakmak için döndü. "Radu bize Sami Novak'ın Vano'nun adamı olduğunu söylemişti, ama Vano ve Sami'nin aralarının bozuk olduğunu ima etmişti. Radu'nun bana yalan söylediğini sanmıyorum."

Mika başını salladı. "Ama Vano Radu'ya yalan söylemiş olabilir."

"Vano'ya güvenmiyorum," dedi Oleg. "Hiç güvenmedim, ama o sadece terrinlerden biri ve gücü Radu ve Kezia tarafından kontrol ediliyor." Sedan trafikte durduğunda Oleg boğazında bir hırıltı hissetti

ve öfkesi doruğa ulaştı. "Vashana Zata sezon sonunda yapılacak, Mika. Oraya gidip şahitlik etmem gerekiyor."

Mika sesini sabit tuttu. "Vano, kardeşi veya kız kardeşine haber vermeden Ivan'la komplo kuruyorsa, Poshani'nin büyük bir sorunu var demektir."

"Ve eğer Vano, Ivan ile komplo kuruyorsa ve Radu ile Kezia da bunu biliyorsa, o zaman *bizim* bir sorunumuz var demektir." Ve yüzlerce gizemli, yetenekli Poshani insanı ve vampiri, bölgelerinde özgürce dolaşıyor.

Poshani'lerin geleneksel toprakları diğer vampirlerin topraklarına benzemiyordu. Tek bir vatanları yoktu, ancak Romanya'daki varlıkları önemliydi. Sınırları aşarak, sadık ve gizli insanlardan ve yetenekli zanaatkar ve tüccarlardan oluşan bir klanla memnuniyetle çalışan çok sayıda vampir hükümdarla dostane ilişkiler sürdürüyorlardı.

Geçen yüzyılda Oleg, Poshani müteahhitlerini fabrikalar ve tesisler inşa etmek için kullanmış, kişisel ofislerinin ve evlerinin planlarını onlara emanet etmiş ve insanların işe almak için milyonlar harcamıştı.

Bir iş için gelmişlerdi, cömertçe ödeme almışlardı ve sonra yoluna devam etti.

Oleg hiç endişelenmemişti endişelenmemişti o o
sırların olabileceğinden gizli

Poshani güven ve gizliliği her şeyden çok değer verdiği için açığa çıkabilir.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Mika yumuşak bir sesle.

"Hemen sonuca varmadan önce Radu ile konuşmak istiyorum." "Anladım."

Oleg, şüphe yüzünden eski bir ittifakı bozmak istemiyordu. Büyük olasılıkla, gayet makul bir açıklaması vardı.

Trafik tekrar yoğunlaşmaya başladı, Bükreş şehir merkezine ve insanların taksi çağırmak ya da zombi gibi cep telefonlarına bakmak için dolaştığı kulüplerin ve barların yanıp sönen ışıklarına doğru ilerliyordu.

Zarvă'nın arka girişine geldiler ve hemen araçtan indiler. Mika onları tanıtırken Oleg güvenlik görevlilerinin nazik selamlarını eliyle savuşturdu.

Birkaç dakika sonra, dans pistine bakan ses geçirmez vampir salonuna çıkan merdivenleri tırmanıyorlardı.

Mika, Oleg'den önce kulübe girdi, etrafı dikkatle süzdükten sonra Oleg'e içeri girmesini işaret etti. "Onu göremiyorum."

Oleg'un gözleri tanıdık, koyu renkli, kıvrıkcık saçlı bir kafaya odaklandı. "Radu'yu görmüyorum, ama kız kardeşi burada."

Kezia le Almásy, Poshani'nin terrin'i ve Radu ile Vano'nun kız kardeşi, Radu'nun birkaç hafta önce onlarla buluştuğu köşedeki masada oturmuş, bir kadeh kan şarabı yudumlarırken gözleriyle Oleg'i kendine çekiyordu.

Oleg'in tanıştığı en baştan çıkarıcı kadınlardan biriydi, ancak hiç sevgili olmamışlardı. Kendisi kadar güçlü ölümsüz kadınlar ve insan erkekler arasında gidip geliyordu, ancak Oleg her zaman onun gerçek arkadaşlarının gözlerden uzak bir yerde saklandığını düşünmüştü.

Kulübün içinden geçerken dudaklarının köşesinde beliren gülümsemeyi engelleyemedi. Kezia'nın kumral saçlı koruması onu ararken sabırla bekledi.

Mika akıllıca mesafesini korudu.

"Kezia." Oleg başını sallayarak onu selamladı. "Hatırladığımdan daha da güzelsin."

Bu doğrudu. Poshani liderinin cildi solgundu ve dolgun dudakları kırmızıydı. Neredeyse siyah kıvrıkcık saçları yüzünü çevreliyor, avını cezbeden narin hatlarını vurguluyordu.

"Oleg Sokolov." Gülümsedi ve ona yaklaşmasını işaret etti. "Beni ziyarete gelen ne kadar da güçlü birisi. Otur. Gergin görünüyorsun. Yardımcı olabilir miyim?"

"Sen benimle seks yapmak istemiyorsun." Kolunu kabinin arkasına uzattı ve elinin arkasında mavi alevler dans etti. "Seni yakarım."

"Belki de bundan zevk alırım." Kezia'nın kohl sürülmüş gözleri onun elini izledi. "Radu'yu arıyorsun."

"Evet."

"O çoktan gitti." Ona dönüp baktı ve parmaklarını havada dans ettirdi. "Kamvasa'ya gitti, sevgilim. Karşılanacak misafirler var ve o en cana yakın olanı."

"Geç kalıyor musun?"

O utangaç bir gülümsemeyle, "Giriş yapmayı severim" dedi.

"Peki, bu yıl yaz kampın nerede başlayacak?"

"Bilmek istemez misin?" Kezia ince bir puro çıkardı. "Sakıncası var mı?"

"Memnuniyetle." Oleg parmaklarını şıklattı ve kuru havadan bir alev çıkardı, Kezia'nın sigarasını yakması için ona uzattı. "Kardeşine bir mesaj iletmem gerekiyor."

"Mesajını ben iletebilirim ya da kamvasa'da yer satın alabilirsin." Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Bence bu yıl çok ilginç geçecek."

"Vashana Zata bu yıl, değil mi?"

"Radu seni partiye davet ettiğini söyledi."

"Eğer bana güvenip davet ettiyse..."

"Ah, ah." Kezia, Oleg'e parmağını salladı. "Yer çok daha sonra bildirilecek. O zamana kadar, herkes gibi sen de habersiz kalacaksın."

"Bu önemli." Oleg öne doğru eğildi. "Çok, çok önemli olmasaydı bu konuyu ısrarla gündeme getirmezdim, Kezia."

Gözlerini kısarak masanın üzerine ince bir duman üfledi. "Bunun ne hakkında olduğunu söyle," dedi yumuşak bir sesle. "Radu'yu rahatsız edecek kadar önemli olup olmadığına ben karar veririm."

Bölüm 12

Tatyana

Samson, iki gece sonra Tatyana'yı Gürcistan'ın Zugdidi kentindeki bir otoparkın bodrum katına götürdü. Yanında sadece iki takım giysi, annesinin verdiği palto ve bir sırt çantası vardı.

Kato, bilgisayarını ve geri kalan eşyalarını annesinin çiftliğine gönderiyordu. Bunları ne zaman tekrar görebileceğini bilmiyordu. Grimace'e iptal etmek zorunda kaldığı iş hakkında mesaj attı, ama cevap alamadı.

Bilgisayarı olmadan, cep telefonu olmadan, hiçbir şeyi olmadan vahşi doğaya doğru gidiyordu.

Tatyana kendini çıplak hissediyordu.

Karanlıkta indiler, bulutlu gökyüzü gece yarısı onları gizliyordu. Samson, sırt çantasını alıp Poshani'nin aracıyla buluşması için talimatlarda belirtilen ikinci kata doğru yürümeye başladı.

"Lütfen nazik olabilir misin?" dedi Tatyana yumuşak bir sesle. "Bu noktada çok sınırlı seçeneklerim vardı."

Samson dönüp göğsüne vurduktan sonra öfkeyle işaret etti.

Ben. Beni yakaladın.

"İkimiz de, barınacak bir yere ihtiyacım olduğu için seninle kalmamın kötü bir fikir olduğu konusunda anlaşmıştık."

Samson başını salladı ve yürümeye devam etti.

"Ve bana gittiğim için kızgın olmadığında, haklı olduğumu anlayacaksın." Ona yetişmek için koştu. "Samson."

Elini kaldırdı. *Sus.*

"Tamam," diye mırıldandı kız. "Ne harika bir veda bu. Sanki ben ölüyormuşum gibi davranıyorsun, oysa ben altı aylığına tatile gidiyorum."
O tek kelime bile etmedi.

Tatyana onu bir alt kata kadar takip etti, Samson aniden durdu ve önüne bakakaldı.

Garajın sonunda siyah bir nakliye kamyoneti bekliyordu ve yanında üç kişi duruyordu.

Tatyana midesinin düğümlendiğini hissetti. İşte bu an gelmişti.

Samson uzanıp elini tuttu ve soğuk parmaklarını kendi parmaklarının arasına katladı.

"Teşekkür ,," diye fısıldadı. "Kato ve Alexander diyor kamvasa'nın hiç misafirini kaybetmediğini söylüyorlar. Bin yıldır, bir kez bile."

Samson başını salladı.

"Yani onlarla güvendeyim."

Elini bıraktı. *Onlara para verdin mi?*

"Tabii ki."

O zaman güvendesin, diye işaret etti. *Poshani misafirperverlik kanunları kutsal kabul edilir.*

"Tamam." Titrek bir nefes verdi ve elini tekrar tuttu. "Nerede olduğumu bilmeyeceğim, değil mi?"

O başını salladı.

"Ama bir tablet vereceklermiş. Böylece seni görüntülü arayabilirim."

Mesajlaşma uygulamanı kontrol et. Mümkün olduğunca çabuk ararım." Adam başını salladı.

"Korkuyorum," diye fısıldadı. "Tüm vampir hayatım, bir bıçak ucundan diğerine atlamış gibi geçti. Sadece dinlenebileceğim bir yer bulmak istiyorum."

Samson durdu, döndü ve sırt çantasını yere bırakarak onu sıkıca kucakladı. Kızın başını göğsüne bastırdı ve kalbi kulağında sessizce atıyor olsa da, bu yine de rahatlatıcıydı.

Birkaç saniye sonra ayrıldı ve işaret diliyle, *"Burası senin dinlenme yerin olsun. Altı ay boyunca tek yapacağın şey dinlenmek olacak. Güvenliğin konusunda endişelenme. Oleg'un seni bulacağından endişelenme. Babamın sabırsızlanacağından endişelenme. Kamvasa'da güvende olacaksın," dedi.*

Tatyana başını salladı.

Bu ayları kalbine bakmak için kullan. Güçlü insanlar kamvasa'ya katılır. Hatta çalışmak isteyeceğin bir vampir bile bulabilirsin. Bu zamanı bağlantılar kurmak ve nefes almak için kullan.

"Öyle yapacağım."

Ve altı ayın sonunda, gelip seni bulmamı istersen, gelirim. Samson gözlerini devirdi. Babamı kızdırıp paçayı kurtarabilirim.

"Sen bilge ve nazıksın," diye fısıldadı kız. "Ve ben seninle olma şansını kaçırdığım için muhtemelen aptalım."

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. *Oleg'e aşıksın.*

"Hiç de değil. O sadece kafamda."

Samson omuz silkti. *Bir düşün.*

"Tavsiyeni dinleyeceğim, ama şimdi bu insanların yanına gitsem iyi olacak.

Beni oyalamaya çalıştığımı düşünecekler."

Artık onlar senin için çalışıyor. Bekleyebilirler.

Derin bir nefes aldı.

Tatyana nefes almaya ihtiyaç duymuyordu. İstersen bir gölün dibine batıp günlerce orada kalabilirdi. Ama bu hareket onu sakinleştirdi.

Parmak uçlarına yükseldi ve Samson'un yanağına bir öpücük kondurdu. "Hazırım."

O zaman gidelim. Sırt çantasını tekrar aldı, elini tuttu ve kolundan çekerek yürümeye başladı.

Yaklaştıklarında, Tatyana üç kişinin iki kadın ve bir erkek olduğunu gördü. Kadınlardan biri insandı, ama diğerleri vampirdi.

"Bayan Vorona?" Vampir kadın öne çıktı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben Carlotta, bu da David ve Alissa."

"Merhaba." Samson'a bir bakış attı. "Sadece bir sırt çantam var. Fazla giysim ya da... başka bir şeyim yok."

"Sorun değil," dedi Carlotta. "Ek giysilere ihtiyacınız olursa, kamvasada terziler var." Elini uzattı. "Bakabilir miyim?"

Samson sırt çantasını ona uzattı ve Carlotta da Alissa'ya verdi.

"Kusura bakma, ama Alissa çantada elektronik sinyal veya takip cihazı olup olmadığını kontrol etmeli," dedi Carlotta. "Bu senin ve bizim güvenliğimiz için."

"Tabii ki."

Tatyana'nın büyük şaşkınlığına, Alissa'nın sırt çantası üzerinde salladığı sensör alarm vermeye başladı.

"Ne?" Carlotta'ya şaşkın gözlerle baktı. "Hiçbir şey getirmedim. Yemin ederim."

"Birisi senin haberin olmadan antana bir izleme cihazı yerleştirmiş olabilir." Kadın Samson'a bir bakış attı.

"Samson yapmaz." Tatyana onun elini tuttu. "O benim arkadaşım."

Alissa gülümsedi. "antanızı açar mısınız lütfen?"

Tatyana minibüsün arka kısmına doğru ilerledi ve bagajda büyük bir tabuta benzeyen kahverengi bir kutu fark etti.

"O senin taşıma kutun," dedi Alissa. "Kamvasa'ya varana kadar seni güvende tutmak için. İçeriden kilitleniyor ve sen kilitledikten sonra biz açamıyoruz."

"Tamam." Hala tabuta benziyordu.

Omzunun üzerinden Samson'a baktı ve Arosh'un onu çantasına bir şey koymaya ikna etmiş olabileceğinden şüphelenmesinden nefret etti.

Alissa, dikkatlice sarılmış giysilerinin üzerinde sensörü gezdirdi ve tek alarm veren şey eski paltosuydu.

"Ne..." Tatyana paltoyu açtı ve hemen ceplerini aradı, elleri sorunu hemen buldu.

Sert plastik bir kutu içindeki tek kullanımlık cep telefonu gibi görünen şeyi çıkardı.

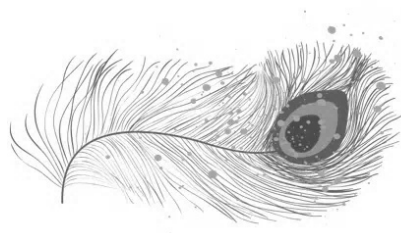
"Bunu en son Gori'de giymiştim." Dudaklarını büzdü ve Samson'a döndü. "Bu Oleg. Ceketimin içine koymuş olmalı, ben fark etmedim." Carlotta'ya döndü. "Eskiden Oleg Sokolov için çalışıyordum. Beni geri kazanmaya çalıştığını bilmelisiniz. Bu..." Telefonu kaldırdı. "Bu muhtemelen beni haberim olmadan takip etmek için yaptığı bir girişimdir."

Carlotta elini uzattı ve Tatyana telefonu avucuna koydu. Vampir, küçük telefonu avucunun içinde kapatırken gülümsedi. "Kiev Rus'unun knyaz'ı bile kamvasa'ya girdiğinde seni bulamaz," dedi Carlotta. "Ben hallederim."

Telefonu Alissa'ya uzattı, Alissa da onu metal kaplı gri bir çantaya koydu ve sonra Tatyana'ya döndü. "Hazır mısın?"

Tatyana, Samson'a baktı, o da başını salladı. *Git, işareti yaptı. Yerleşince beni ara.*

"Evet." Tatyana gülümsedi. "Hazırım."

TATYANA, boğazının arkasında bir yanma hissiyle karanlık ve sessizlik içinde uyandı.

Hava yosun ve çam kokuyordu, ama hiçbir şey göremiyordu. Elini uzattı ve nakil kutusunun yan tarafını okşadı, sonunda yan tarafına gömülü küçük tuş takımını buldu.

Önceki gece girdiği kodu hızlıca tuşladı ve kilit bip sesi çıkararak açıldığında rahat bir nefes aldı. Kutunun kapağı açıldı ve yana doğru kaydı.

Tatyana oturdu ve perde arasından şafak vakti gibi parıldayan soluk bir ışık gördü. Yumuşak sarı ışık giderek güçlendi ve bir dakika içinde etrafı görünür hale geldi.

Pencereler yoktu, sadece şafak vakti simülasyonu yapan küçük, parlak bir lamba vardı.

Nakliye kutusu, Kiev'deki ilk öğrenci dairesinden daha büyük lüks bir karavanda, bir yatağın üzerine yerleştirilmişti.

Geniş yatak yükseltilmiş bir platformun üzerindeydi ve o uyurken iki sürgülü kapı açılmıştı.

Kısa bir merdivenin aşağısında, bir masa, deri bir kanep ve şeffaf dolapların arkasına sabitlenmiş bir kitaplık bulunan bir oturma alanı vardı.

Yerleşik bir masanın üzerinde bir satranç takımı vardı ve masanın üzerinde gümüş bir sürahi ve yanında kristal bir kadeh duruyordu.

seramik bir kaseye dökülmüş güzel bir taze kır çiçekleri aranjmanı vardı.

Küçük kütüphanenin ötesinde, bir duvar boyunca uzanan büyük bir raf vardı ve Tatyana'nın tahminine göre kan şarabı şişeleriyle doluydu.

Oturma odasının ötesinde küçük bir mutfak vardı, ancak karavanda neredeyse hiç yer kaplamıyordu. Onun ötesinde, yarı açık bir başka Fransız kapı vardı. Arkasında bir küvet ve duş görebiliyordu.

Pencereler yoktu ve sadece bir kapı vardı, ancak mutfağın üzerinde, muhtemelen rüzgar vampirleri tarafından kullanılabilecek kayar kapaklı bir tavan penceresi görebiliyordu.

Zemin ahşaptı, kalın İran halıları ile süslenmişti ve karavan deri, ağaç yağı ve limon kokuyordu.

Koku ona evini hatırlattı.

Tatyana küçük bir kahkaha attı. Poshani onu evinde hissettirmeye çalışıyorsa, Kırım'daki dedesinin çiftlik evini hatırlatan bu koku karışımı bunun için en uygun şeydi.

Yatağın büyük bir kısmını kaplayan fiberglas kutudan çıktı. "Bunu nereye koyacağım?" diye mırıldandı.

Belki de ev sahipleri, artık... nerede olursa olsun, onu buradan götürmek için geleceklerdi.

Dünyanın neresinde olduğunu hiç bilmiyor olmak tuhaf bir duyguydu. Rusya'dan çıkmış mıydı? Romanya'da mıydı? Polonya'da mı? Avusturya'da mı? Tatyana daha önce hiç gitmediği bir yerde seyahat ediyor olabilirdi ve bunun hakkında hiçbir fikri yoktu.

Önceki gece giydiği kıyafetleri giyiyordu, bu onu rahatlattı. Cildinde tanıdık olmayan bir koku yoktu. Merdivenlerden aşağı indi ve sürahinin bulunduğu masaya doğru yürüdü. İçinde taze kan olduğunu tahmin ediyordu ve kapağı açtığında kokusunu aldı.

Dişleri uzadı ve kanı hızla kadehe döktü, boğazındaki yanma hissini gidermek için bir dikişte içti.

Açlığı doyduktan sonra, yabani çiçeklerin bulunduğu kasenin altında bir zarf olduğunu fark etti.

Zarfı açtı ve içindeki mektubu çıkardı.

Sevgili Bayan Vorona,

Kamvasa'ya ve Poshani halkının misafirperverliğine hoş geldiniz. Dariganlar, gündüz saatlerinde kervanınızı koruyan ve ona bakan insan personelimizdir. Hazar muhafızları ise gece kervanı koruyacaktır.

Muhafızlarınız sizi ve evinizi kendi canları pahasına koruyacaklardır, bu nedenle burada kaldığınız süre boyunca tamamen güvende olduğunuzdan emin olabilirsiniz.

Önümüzdeki altı ay boyunca evinizde hoş geldiniz. Gizliliğiniz ve konforunuz bizim için en önemli önceliktir. Daha fazla tanışmak istediğinizde, kapınızdan dışarı çıkmanız yeterlidir.

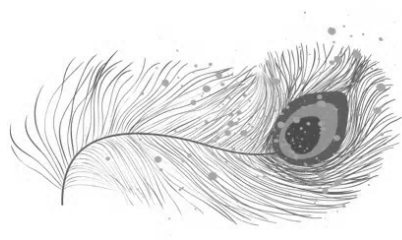
Kali'nin kutsamaları sizinle olsun, Poshani Klanı

Kafası çok karıştı, ama Tatyana merakını bastıramıyordu. Dışarı çıkmak için can atıyordu. Kapıya yürüdü ve anahtarı çevirdi.

Kapı açıldı ve Tatyana, uzakta uzun çimlerin dalgalandığı açık bir çayırılığa inen iki basamak gördü. Çayırılığı, yoğun çam ormanlarıyla kaplı yuvarlak tepeler çevreliyordu ve parlak sarı çiçekler hafif esintiyle sallanıyordu.

Kapının açılma sesiyle, koyu renkli bir silüet çayırdan dönüp baktı. Adam, belinden bağlanan koyu kırmızı bir ceket ve bol pantolon giymişti. Onu görünce gülümsedi ve kollarını açtı.

"Kamvasa'ya hoş geldin, Tatyana Vorona. Ben senin ev sahibin, Radu."

TATYANA VE RADU, modern ve geleneksel karavan şeklindeki evler, seyyar restoranlar ve tavernalar ve akla gelebilecek her türlü dükkanın bulunduğu, ancak gezici bir kasaba olarak tanımlanabilecek bir yerden geçtiler.

Carlotta'nın önceki gece bahsettiği gibi giyim mağazaları vardı. Çanta, kemer ve dizgin satan deri işçileri. Enstrüman ve müzik aletleri satan arabalar, eczaneler, tıbbi arabalar ve hatta gezici kütüphaneye benzeyen şeyler vardı.

"Kamvasa sezon boyunca düzenli aralıklarla hareket edecek," dedi Radu. "Bazen bir hafta boyunca bir yerde kalacağız, bazen sadece birkaç gece. Her şey darigan tarafından belirlenen koşullarına bağlı olacak."

"Yani dariganlar biz uyurken her şeyi yönetiyor mu?" Tatyana yanlarından geçen insanlara bakarak, hiçbirinin ona ikinci kez bakmadığını fark etti. Vampirlerin aralarında dolaşmasına açıkça alışmışlardı.

"Doğru." Radu devam etti, "Herkesin güvenliği için, bulunduğunuz yeri tespit etmeye çalışmamanız önemlidir. Bu hem sizin hem de bizim güvenliğimiz için."

"Elbette."

"Karavanındaki masanın üst çekmecesinde, sanal özel ağımıza bağlı, vampirlerle uyumlu bir tablet bulacaksın."

"Annemle konuşabilir miyim?"

Radu başını salladı. "Elbette. Dünyadan kopmuş değilsiniz, sadece tehlikelerden korunuyorsunuz. Seçilmiş birkaç güvenli mesajlaşma uygulamasından sesli ve görüntülü arama yapabilirsiniz. Ağ izlenemez."

"Teşekkür ederim." Bu kadarı yeterli olacaktı. Radu, Oleg'in ceketine yerleştirdiği cep telefonundan bahsetmedi, o da konuyu açmadı.

"Beslenmeyle ilgili sorunuz var mı?" dedi Radu. "Her gece karavanınıza taze kan getirilecek ve kapının yanındaki kilitli teslimat kutusuna konulacak, ancak canlı donör tercih ederseniz insan donörler de mevcuttur. Bu, konaklama ücretine dahildir."

"Teşekkürler. İhtiyacım olursa haber veririm." Her gece bağışlanan kanın yanı sıra haftada en az bir canlı donör ihtiyacı vardı, ancak etrafında bu kadar insan varken bunu dile getirmek kabalık olurdu.

İki çığlık atan çocuk çimenli yoldan koşarak geçtiler, Tatyana ve Radu'nun yanından gülerek geçtikten sonra ağaçların arasında kayboldular.

"Ne harika bir çocukluk," dedi Tatyana. "Özgürce."

"Bugün cuma olduğu için geç saatlere kadar dışarıdalar, yarın okul yok." Adam gülümsedi. "Normalde bu saatte küçükler yatmış olur."

Dükkanlar ve tavanaların yanı sıra, her yerde gördüğü çok sayıda çocuk için olduğu belli olan, sıkıca kapatılmış gezici okullar da vardı.

Tatyana gülümsedi. "Yine çocukların arasında olmak güzel."

"Gençlerimiz bizim hazinemizdir, Bayan Vorona. Kabilemizin geleceği."

"Lütfen bana Tatyana deyin. Ben de hala gencim. Normal insanların arasında olmayı özledim."

O, birçok neslin bir arada yaşadığı bir mahallede büyümüştü. Oleg'in otelinde, Soçi'deki kompleksinde ve ardından Arosh'un sarayında yaşamak, yıllardır insanlığın dostane kaosunun içinde yaşamamış olduğu anlamına geliyordu.

Radu gülümsedi. "Tüm misafirlerimize kapsamlı güvenlik kontrolleri yapıyoruz, bu yüzden bunun gereksiz bir uyarı olduğundan eminim, ancak size şunu söylemeliyim

insan ailemize karşı işlenen herhangi bir suç veya suçun derhal ölümle sonuçlanacağını söylemeliyim."

"Anladım." Tatyana, tepkisini gizlemeye çalışarak başını salladı. Bu... çok dolaysızdı.

Elbette, dünyadan saklanan herhangi bir vampir, avcı olduğu kadar av da olabilirdi.

"Tabii ki, alınmayın."

"Alınmadım." Tatyana hemen onu rahatlattı. "Özellikle etrafta bu kadar çok aile varken, ihtiyatlı olmanızı anlıyorum."

"Her Poshani ailesi kamvasa'ya katılmak ister," dedi. "Orası klan hayatımızın merkezidir. Tabii ki her aile her yıl katılabilir. İş, okul. Dış dünya sık sık araya girer."

"Anlıyorum." Hâlâ etrafında çok insan vardı ve çoğu insandı. Vampirlerden çok daha fazla insan vardı.

Ve hepsi Radu'yu selamladı. Taşıdığı ölümcül güç havası olmasa, onu girişken ve sevilen bir amca sanmak kolaydı.

"Sorun bir şey var mı? Gün boyunca dariganların koruması konusunda endişen varsa, ki bu gereksiz ama klanımıza yeniysen anlaşılabilir bir durum, karavanının altında güvenli bir gündüz odası var."

"Görmedim."

"Bu kasıtlıdır elbette." Gülümsedi. "Ama size nasıl ulaşacağınızı gösterebilirim. Nakliye kutunuz gibi, sadece içeriden açılabilir."

"Birisi karavanımdan nakil kutusunu mu alıyor?" Omzunun üzerinden işaret etti. "Oldukça büyük."

"Gündüz ya da gece, izniniz olmadan kimse karavanınıza girmez," dedi Radu. "Ama mutfak alanındaki zili çalmanız yeterlidir, darigan gelip onu çıkarır. Temizlik isterseniz, oda servisini de çağırabilirsiniz."

"Teşekkür ederim."

Yürürken, Tatyana çayırın etrafındaki açık hava tavernalarında ve restoranlarda vampirler ve insanların toplandığını gördü.

Gitar ve kemanla geleneksel müzik çalan bir grup müzisyenin yumuşak melodileri havada yankılanıyordu.

"Bu Poshani müziği mi?" diye sordu.

"Evet." Radu gülümsedi. "Tarihimiz hakkında bir şey biliyor musun?"

"İnternette biraz araştırma yapmaya çalıştım ama neredeyse hiçbir şey bulamadım." "Gizliliği tercih ederiz," dedi Radu. "Kültürümüz çok eskilere dayanır

Asya'ya dayanıyor, ama yüzyıllar boyunca Doğu Avrupa'ya göç ettik. Klanımızın babası yüzyıllar önce rüzgar vampirine dönüştü ve bizim şu anki yaşam tarzımızı oluşturdu."

"İnsanlar ve vampirler birlikte mi yaşıyor?"

"Burada  l ms zler arasında hiyerarşı yoktur," dedi Radu. " l ms z aile üyelerimiz, insan kardeşlerimize hizmet etmek için varlar. Biz onları koruruz, onlar da bizi korur."

"Ama sen... yöneticilerden birisin, değil mi?"

"Halk tarafından seçildim," diye ekledi Radu hemen. "Kardeşim ve kız kardeşimle birlikte hizmet ediyorum. Tüm kararlar halkın iyiliği için alınır." Kollarını açtı. "Ve barış ve refah içinde yaşıyoruz."

Tatyana, Radu'nun sözlerinde cömert bir ruhun yanı sıra güçlülerin ayrıcalığını da duydu. Poshani'nin insan  yelerinin, Radu'nun onları önemliymiş gibi gösterdiği kadar önemli hissettiklerini umdu, ama etrafına baktığında, enstrüman çalan, içecek servisi yapan veya dükkan işleten tüm insanların insan olduğunu gördü.

Öte yandan vampirler oturmuş, kendilerine servis yapılıyordu ya da diğer vampirler ve insanlarla fısıltıyla konuşuyorlardı.

İlginç.

"Poshani dilini öğrenmek istersem," diye sordu Tatyana, "ders var mı?"

Radu'nun gözleri parladı. "İlginizle halkımızı onurlandırılıyorsunuz."

"Altı ay burada kalacağım," dedi Tatyana. "İşim yok.

"Bunu düşünürüm," dedi Radu. "Sana yardımcı olabilecek bir  ğretmen tanıyabilirim."

"Bunu düşüneceğim," dedi Radu. "Sana yardımcı olabilecek bir  ğretmen tanıyorum."

Tatyana küçükken, büyükannesi ona örgü ve nakış gibi şeyler öğretmeye çalışmıştı, ama okul ve annesine bakmakla meşgul olduğu için hiç vakti olmamıştı. Şimdi, önünde aylar uzanıyor ve dikkatini dağıtan bir bilgisayar yoktu, belki de bu tür şeyleri öğrenmenin zamanı gelmişti.

Vampirlerin politikasından ve entrikalarından uzaktaydı. Her ihtiyacı karşılanıyor ve dinlenebiliyordu. Belki de ölümsüzlerin entrikalarına karışmadan ve hayatı için korkmadan nasıl bir hayat kuracağını görmenin zamanı gelmişti.

Samson'un tavsiyesine uyacaktı. Zihnini dinleyecek ve nefes alacaktı.

"Ah!" Radu uzakta bir şey gördü. "Kız kardeşim tavernada. Gel, seni Kezia ile tanıştırayım. Bükreş'ten yeni geldi."

Bölüm 13

Oleg

Oleg solgun bilgisayar programcısının karşısında oturmuş, adam terlerken bile bakışlarını ondan ayırmıyordu.

Fiziksel olarak güneş ışığına maruz kalabilen biri için, zayıf adamın teni şok edici derecede solgundu. Vücudundan gelen kokudan, çok fazla kızarmış yiyecek yediği anlaşıyordu.

Bir konferans odasında oturuyorlardı ve Mika, Tatyana'nın telefonunun neden çalışmadığını açıklaması için bu adamı ona göndermişti.

Görünüşe göre Mika'ya bağırması sonuç vermiyordu, bu yüzden baş boyarı, Oleg'in sadık çalışanlarına eski arkadaşına davranacağından daha kibar davranacağını düşünerek, ona bir bilgisayar programcısı göndermişti.

Mika haklıydı, ama bu terli adam Oleg'in sabrını zorluyordu.

Oleg kaşlarını çattı. "Sizi çok mu fazla çalıştırıyoruz?"

Adam, konuşmanın yönüne şaşırılmış bir şekilde gözlerini kırptı. "Ne? Hayır, Bay Sokolov. Hiç de değil."

"Elene iki yıl önce ne uygulamaya koymuştu? Sağlıkla ilgili bir şey mi?"

Adam kaşlarını çattı. "Çalışan sağlığı programı mı?"

"Evet, o." Oleg parmaklarını şıklattı. "İhtiyacınız var mı? Doktora ihtiyacınız var mı?"

Genç adam başını salladı. "Sanmıyorum?" Yüzü daha da soldu. "Kanser miyim?"

"Ben nereden bileyim?" diye sordu Oleg. "Ben doktor değilim."

"Sen... bir koku aldın mı? Vampirler kanseri koklayabilir, değil mi?"

"Beagle köpeği gibi mi görünüyorum?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır, efendim."

Beagle köpekleri kanseri koklar mıydı? Hayır, onlar havaalanında yiyecek koklayan köpeklerdi.

İnsanlar çok garip ve sınırlıydı. "Bir koku aldım," dedi Oleg.

Adamın gözleri cam gibi oldu. "Biliyordum. Anneme ne diyeceğim?"

"Terinin kokusunu aldım. Kızarmış patates ve plastik gibi kokuyorsun."

Genç adamın yüzü dondu. Yanakları kızarıırken önce bir anlık rahatlama, ardından utanç dolu bir ifade belirdi. "Ah."

"Tabii, kanser olabilirsin, ama ben sadece kızarmış patates kokusu alıyorum." Oleg sekreterinin getirdiği bir fincan siyah kahveyi aldı. "Doktora gitmelisin," dedi. "Belki daha fazla yürüyüş yap. Bir köpek al. Evden çık."

"Evet, Bay Sokolov," diye fısıldadı adam. "Sağlığıma daha iyi bakacağım. Söz veriyorum."

"Güneşe çıkabilirsin," dedi Oleg. "Bu sadece insanlara tanınan bir ayrıcalık. Boşa harcamayın. Adın ne?"

"Grisha... Grigori, Bay Sokolov."

"Güzel, güçlü bir isim," dedi Oleg. "O yüzden sağlığına dikkat etmelisin, Grigori. Dışarıda daha fazla vakit geçir."

"Evet, efendim." Bilgisayarını işaret etti. "Bay Arakis, size bir şey açıklamamı istediğinizi söyledi?"

"Evet, ama sağlığınız için endişelendiğimi unutmayın," dedi Oleg. "Çünkü Sokolov grubu... çalışanlarının sağlığına önem verir."

Grisha başını salladı. "Spor salonuna gitmeyi düşünüyorum."

"Spor salonu kapalı mı?"

"Evet."

"O zaman oraya gitme." Oleg elini yüzünün üzerinde salladı ve kaşlarını çatı. "Vampir gibi solgunsun. Bu iyi değil."

"Bu konuşma düşündüğüm gibi gitmiyor," diye mırıldandı Grisha.

"Hayır, çünkü plastik ve kızarmış patates kokun dikkatimi dağıttı." Oleg ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Birine yerini takip etmesi için telefon verdim, ama bu işleri takip eden özel sekreterim artık konumunu göremediğini söylüyor."

Telefon birkaç gece Arosh'un kalesindeydi, sonra bir otoparkta görüldü, sonra birdenbire ortadan kayboldu.

"Oh." Grisha dizüstü bilgisayarını açtı ve yazmaya başladı. "Aramayı denedin mi?"

"Hayır."

"Tamam." İnsan kaşlarını çatı, sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu kişi telefonun kendisinde olduğunu *biliyor* mu?"

"Sanırım evet. Şimdiye kadar aramış olmalı." "Ama seni aramadı."

"Hayır."

"Telefon numaran var mı?" Kaşlarını çatı. "Telefon numaran var mı?" Telefon numaran *var mı?*"

"Var." Oleg cebinden ince elektronik cihazı çıkardı. Bu, sahip olduğu ilk telefondur ve içinde sadece bir numara kayıtlıydı. Cihaz kalın bir plastik kılıfın içindeydi ve her sabah uyurken sekreterine emanet ediyordu. "O numarayı telefona kaydettim."

"Ama onu aramadın mı?"

"Hayır." Onu aramak Tatyana'ya kalmıştı. Artık onu takip etmeyecekti.

Aslında peşindeydi, ama ona takip edildiğini hissettirmek istemiyordu, onun kendisine ulaşmaya çalıştığını hissetmesini istiyordu. "Telefonun şu anda nerede olduğunu öğrenmenin bir yolu var mı?"

Grisha ellerini birleştirdi ve öne doğru eğildi. "Yani telefonun şarjı biterse, bulamayız."

"Neden?"

"Ona bir telefon verdin," dedi Grisha. "Çip ya da takip cihazı gibi bir şey yok mu? Mesela... bir etiket?"

Oleg kaşlarını çatı. "O da beagle değil."

İnsan iki elini kaldırdı. "Tabii ki değil, ama en olası olan şey, telefonun onda olduğunu bilmiyordu"

, bu yüzden şarjı bitmiştir. Ve şarj bittiğinde, telefon da ölmüş demektir."

"Anlıyorum." Oleg piller hakkında düşünmemiştir. Elindeki siyah plastik şeyi çevirdi. Onun telefonu her zaman şarjlıydı. Pillerin kendi kendine şarj olduğunu sanıyordu. "İlginç."

"Ama telefonu açarsa, izleyebilirim," dedi Grisha. "Numara verirseniz, alarm kurarım, böylece telefon açıldığında ve baz istasyonuna sinyal gönderdiğinde, üçgenleme yaparak konumunu bulabilirim. Böyle bir durumda size haber veririm. Ya da sekreterinize."

Oleg'un bu sözlerin çok azını anladı, ama yine de başını salladı. Mika, genç adamın en yetkin bilgisayar çalışanlarından biri olduğunu söylemişti.

"Evet," diye tersledi Oleg. "Yapın bunu."

"Tabii." Grisha tekrar yazmaya başladı. "Numarayı söyler misiniz lütfen?"

Oleg numarayı hızlıca söyledi, sonra masadan geri çekildi. "İyi. Bulduğunda Mika'ya veya sekreterime mesaj gönder."

"Eğer." Adamın sesi biraz panikleşti. "Eğer bulabilirsem. Eğer telefonu şarj etmezse..."

"Evet, evet." Oleg ayağa kalkarken elini salladı. "O şarj eder." Küçük kurt, telefonun nereden geldiğini çok merak ederdi.

Ya da telefonun nereden geldiğini bilirdi ve onu ısrarcı ya da otoriter olduğu için azarlardı.

Oleg ayağa kalkarken Mika odaya girdi. "Bitirdin mi?"

"Evet, genç dostum Tatyana'nın telefonunu takip edecek ve tekrar açıldığında bana haber verecek."

"Eğer atmamışsa ya da kısa devre yapmamışsa," dedi Mika.

"O yapmaz." Oleg çenesini kaldırdı. "Ne istiyorsun?"

"Minsk'te bu konuyla ilgili bilgi sahibi olabilecek biriyle karşılaştık."

"Harika." Oleg Grisha'ya döndü. "Beni haberdar et."

Ve lütfen dışarı çık." "E-

evet, Bay Sokolov."

Mika sesini alçaltarak konuştu. "Polina'dan haberlerim var."

İnsanların bilgisayarlarına tıklayıp kulaklıklarla çeşitli dillerde konuşarak dünya nakliye rotalarında mal akışını yönettikleri SMO International ofislerinden geçtiler.

"Kızım ne bulmuş?"

Polina'ya Ivan'ın Vano ve klanıyla birlikte çalışıyor olabileceğini söylemişti. Doğu Poshani'nin başkanı, Polina'nın bölgesinin sınırına yakın bir yerde karargahını kurmuştu, bu yüzden bu ipucunu takip etmesi en mantıklı seçimdi.

"Polina bir hayalet buldu," dedi Mika sessizce.

Oleg koridorun ortasında durdu, iki fincan kahve taşıyan kısa boylu bir sekreteri neredeyse devirecekti.

"Kim?" diye homurdandı.

Gözleri fal taşıyan sekreter hızla uzaklaştı.

Mika koridorun boşalmasını bekledi. "Danior Kosinski ölmedi."

"O, Sami Novak'ın sık sık birlikte kaldığı arkadaşlarından biri, değil mi?" "Evet."

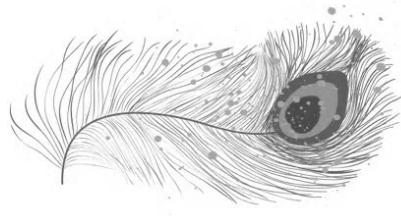
Demek kendi halkına saldıran başka bir vampir daha vardı.

"Danior *henüz* ölmedi demek daha doğru olur." Oleg, kırk iki yaşında yürüteç kullanan Bay Goretski'yi düşündü.

"Onun adamları, çalıntı içkiyle Belarus'a geçmeye çalışan bir kamyonu Polonya sınırında durdurdu," dedi Mika. "Adamlarından biri, birkaç hafta önceki brifingden o ismi ve yüzü tanıdı. Vampirle birlikte olan insanları elinde tutuyor, ama Danior'u kaleye gönderdi."

"Mükemmel." En sevdiği eve gitmek için mükemmel bir bahane. "Cesar'ı ara ve uçağı hazırla."

Oleg eve gidiyordu.

RÜZGAR VAMPİRİ, Oleg'in zindanlarından birinde gömülüydü, boynu kırılmış ve vücudu toprağa gömülmüştü. Oleg, zindanın diğer tarafındaki bir sandalyede oturmuş onu izliyordu.

"Poshani'nin öfkesini üzerine çekiyorsun." Danior alaycı bir şekilde gülümsedi. "Halkım beni kaçırdığını öğrenirse..."

"Senin halkın zaten senin öldüğünü düşünüyor." Oleg, portakal kabuğu aromalı siyah Seylan çayından bir yudum aldı. Çay çok lezzetliydi. "Vano'nun halkına kan bedelini Radu aracılığıyla ödedim. Sen Vano için çalışıyorsun, değil mi?"

Adam ağzını kapattı ve duvara bakakaldı.

Oleg, hizmetkarlarının zindana getirdiği yuvarlak masaya fincanı koydu ve yanan elini göğsüne sürdü.

Gömleği yoktu, sıcak bahar gecesi yüzünden değil, ara sıra ateşinin dışarı çıkıp vücudunu kaplamasının, boynuna kadar gömülmüş rüzgâr vampirini korkutuyor gibi görünmesinden dolayıydı.

Mika sandalyeye ters oturmuş, Danior'a bakıyordu. "Sen Vano'nun ailesindensin, değil mi?"

Danior hiçbir şey söylemedi.

"Seni bu şekilde oldukça uzun süre burada tutabiliriz," dedi Mika. "Poshani vampirlerine yapılabilecek en kötü şeyin onları hapsedmek olduğunu duydum. Kanını zehirliyor."

Danior takdire şayan bir şekilde sessiz kaldı, ama ateş vampiri ayağa kalkıp gömülü vampirin yanına yürürken gözleri Oleg'e kaydı.

Oleg çömeldi ve alevlerin göğsünü kaplayarak vücudunu canlı bir zırh gibi örtmesine izin verdi. "Benden çaldın, halkımı incittin." Omuzlarını silktilti. "Bazen iş iştir. Ama ihanete tahammülüm yok."

"Sana nasıl ihanet edebilirim?" dedi Danior. "Sen benim için bir hiçsin."

"Poshani benim topraklarımda dolaşmıyor mu?" dedi Oleg. "Misafirperverlik kanunları senin için bir anlam ifade etmiyor mu? Ben senin ev *sahibinim*, Danior. Kamvasan benim topraklarımda, benim sağladığım güvenli geçiş sayesinde var."

Vampir dudaklarını kıvırdı. "Poshani'lerin senin güvenliğine ihtiyacı yok."

"Vano, Ivan ile anlaşma yaptığı için mi?"

Fazla bir şey yoktu. Danior'un gözünün köşesindeki bir parıltıdan ibaretti.

Kesin bir şey yoktu.

Oleg gülümsedi. "Bu onun küçük planı mı? Ivan, Poshani terrin ile anlaşma yapabilecek kadar kendi topraklarının efendisi olduğunu mu sanıyor?"

Danior dudaklarını sıktı. "Truvor'un klanı hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Oleg'in kolu hızla öne doğru uzandı ve eli Danior'un boynunu kavrayarak vampiri demir gibi bir tutuşla yakaladı.

Vampir gözlerini kocaman açarak izlerken, Oleg'in omzundan alevler aşağıya doğru süzülerek giderek yaklaşıyordu.

"Dur," diye fısıldadı. "Dur."

"Klanım." Oleg, elini sıkarken sesini yumuşak tuttu. "Klanım hakkında söyleyecek bir şeyin mi vardı?"

"Yanlış ifade ettim," diye boğuk bir sesle söyledi Danior. "Sadece sen ve Ivan'ın..."

"Valimi mi kastediyorsun?" dedi Oleg. "Benim astımı mı?"

"Evet." Danior'un gözlerinden kanlı gözyaşları süzüldü. "Hatalarımı bağışlayın, Lord Oleg."

Oleg ateşini geri çekti ve Danior'un boynunu bıraktı. Sonra derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. "Hâlâ benden bir şey saklıyormuşsun gibi hissediyorum, Danior. Bu çok hayal kırıcı."

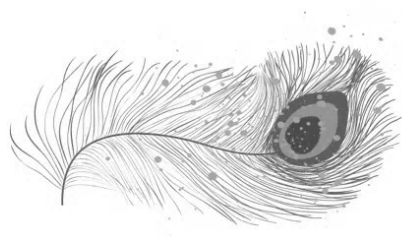
"Belki de biraz daha kalede kalması gerekir." Mika, bir yılanın fareyi izler gibi adama baktı.

"Sanırım haklısın," dedi Oleg. "Eminim yarın gece kendini kurtarabilir. Aceleye gerek yok."

Danior'un dişleri ağzından dışarı çıkarak dudağının kenarını kesti, ama sessiz kaldı.

"Sonuçta," dedi Mika, "Vano ve klanın geri kalanı Danior'un öldüğünü düşünüyor." Sandalyesinden kalktı. "Klanına kan bedelini ödedin."

"Bu da teknik olarak" —Oleg, Danior'un gözlerine bakmasını bekledi—"senin kanın bana ait demek."

OLEG, ertesi gece odasında ^{kalarak} yalnızlığın ve sessizliğin tadını çıkardı. Yeni bir eser üzerinde çalışıyordu, karanlık bir ormanın ortasında mavi gözlü bir kurt bulunan yuvarlak bir masa. Gözler için safir taşlar yerleştirdi ve kürklere gri ve beyaz süt beyazı cam parçaları kullandı.

Masanın kenarlarında, ormanı çevreleyen dans eden ateşlerden oluşan bir bordür vardı.

"Biraz bariz, sence de öyle değil mi?"

Döndü ve odasının köşesindeki döşemeli koltukta uzanmış, gözlerini deviren kızını gördü. Akıllı ağzı alaycı bir gülümsemeyle büzülmüştü, bu yüzden avucundaki mozaik taşlarını yere bırakıp ona doğru yürüdü.

"İşimi bölmeyi seviyor musun?" Kızın bacaklarını ayırıp arasına diz çöktü ve ellerini kızın uyluklarının dışındaki yumuşak etlerine doğru kaydırды.

Bale kostümünü andıran, dalgalı mavi bir elbise giymişti. Gündüz odasının loş ışığında elbise parıldıyordu, yumuşak lamba ışığı kumaşın içine dokunmuş gümüş iplikleri ortaya çıkarıyordu.

Elbisinin yumuşaklığı, dilinin keskinliğiyle tezat oluşturuyordu. "Büyük bir sanatçı çalışırken dikkatini dağıtmak mümkün mü?"

"Evet." Yaklaşarak çenesini ısırды, sonra dudaklarını ele geçirdi. "Sen dikkatimi dağıtırsın. Beni rahat bırakmazsın."

Kadın çenesini kaldırdı. "Beni parmağında oynatan adam konuşuyor."

"Seni kontrol altında tutmak istemiyorum." O, kalçalarını kendine doğru çekti, ereksiyonunu kadının yumuşak uyluklarına bastırdı. "Ama seni altında istiyorum."

"Her gece benim olsaydın, Oleg Sokolov" —elini kaldırıp parmaklarını saçlarına geçirdi— "benden çabucak sıkılırdın."

Dudaklarını ısıttı ve çenesinin boyunca gezdirdi. "Senden asla bıkmam."

"Yalancı."

"Şimdi aklımı okuyabiliyorsun?" "Belki."

Geri çekildi ve ona baktı. "Seni güneş ışığında, saçlarında ışıkla görmek istedim."

Mavi gözleri onun gözleriyle buluştu. "Artık bu asla olamaz."

"Mümkün olsaydı, sana günün sana ait olduğu bir dünya inşa ederdim."

"Sen bile o kadar güçlü değilsin."

"Senin için bir orduyu yok ederdim. Bir imparatorluğu fethederdim." "Bunun beni etkileyeceğini mi sanıyorsun?"

"Seni neyin etkileyeceğini bilmiyorum." Kaşlarını çatı. "Gerçekten bilmiyorum."

Elini, eskiden kalbinin attığı yere, göğsüne bastırdı. "Senin bana vermek istediğin şeyleri istemiyorum."

"Peki ne istiyorsun?"

"Ne mi istiyorum?" Elini yukarı kaydırıp boynunun arkasını okşadı. "Ne mi istiyorum?"

"Bilmek istiyorum."

"Sana söyleyemem." Onu kendine çekti ve dudaklarını onun dudaklarına bastırarak, bahar sabahı tadı ve gece açan yasemin kokusu olan bir öpücük verdi.

Oleg, narin öpücüğün sarhoşluğuyla kollarını onun beline doladı. öpücüğün sarhoşluğuyla.

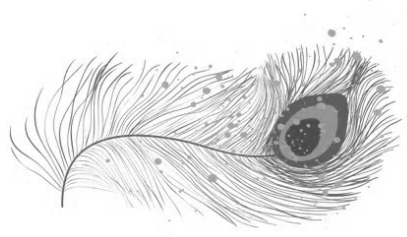
Kendini ona kaptırmak istediğinde hissettiği şey, şefkatin tadıydı. dişlerini onun etine geçirmek istedi. Dişlerinin onu morartmasını istedi.

Ama onun yerine, kız onu şefkatle alay etti.

"Oleg," diye fısıldadı.

"Evet."

"Oleg."

"OLEG!"

Kapının çarpma sesiyle gözleri birden açıldı.

Rüya görüyormuş. Oleg en son ne zaman rüya gördüğünü hatırlamıyordu. Hâlâ kızın öpücüğünün sinir bozucu hassasiyetini hissedebiliyordu.

Bacaklarını yatağın kenarından aşağıya atarak, gün boyu kaldığı odayı kalenin geri kalanından ayıran kalın meşe kapıya doğru yürüdü, bir pantolon giyerek rüyasının uyandırdığı şiddetli ereksiyonu görmezden gelmeye çalıştı.

"Ne istiyorsun?" Kapıyı açtığı anda karşısında Mika'yı gördü.

Boyarı kaşlarını çattı. "Hâlâ uyuyor muydun?"

"Hayır."

Mika ağzını açtı, sonra kapattı. "Grisha'nın telefonuna bir arama geldi."

"Telefonu açmış mı?"

"Öyle görünüyor." Mika başını eğdi. "Ama konum İsveç'te görünüyor."

"İsveç mi?"

Mika omuz silkti. "Grisha bunun yanlış bir iz olduğunu düşünüyor. Konumu gizlemenin bir yolunu bulmuş olmalı."

"Tabii ki öyle yapardı." Küçük kurt, elektronik oyuncaklarda bir dahiydi. "Telefonum nerede?"

Mika, lastik kılıf içindeki siyah cihazı uzattı. "Bunu da kırma."

"Git." Oleg telefonu aldı ve kapıyı çarparak kapattı. Sonra omuzlarına bir battaniye attı ve Tatyana'yı hayal ettiği sandalyeye oturdu.

Kılıfın yanındaki kalemi kullanarak Tatyana'nın adının yazılı olduğu düğmeye dokundu, ardından hoparlörü çalıştırmak için simgeye dokundu.

Onun tatlı, alaycı sesini duymak için bekledi.

"Bu yeterince uzun sürdü," diye mırıldandı. "Tatyana, eve dönmelisin." Söyleyeceklerini zihninde prova etti.

Annesi onu özlüyordu.

Şirkette ona ihtiyaç vardı.

Ona ihtiyacı vardı.

Hayır. Bu çaresizce geliyordu.

"Alo?"

Oleg, telefona bir erkek sesi cevap verince ayağa fırladı. "Kimsiniz?"

"Kimsiniz?"

"Telefona bak, kim olduğunu biliyorsun," diye bağırdı. "Tatyana nerede?"

Bir sessizlik oldu, ardından bir tereddüt. Sonra alçak, tanıdık bir kahkaha duyuldu.

"O güvende, eski dostum. Çok, çok güvende."

Hat kesildi ve Oleg, öfkeyle bir kükreme atmadan önce telefonu gündüz odasının taş duvarına fırlattı.

O sesi tanıyordu.

Ve Tatyana'nın nereye kaçtığını da çok iyi biliyordu.

Bölüm 14

Tatyana

Poshani'nin koruması altında geçen bir ayın sonunda, Tatyana kendini evinde hissetmeye başlamıştı. Hatta o kadar evinde hissediyordu ki, sıkılmaya başlamıştı.

Poshani dilini oldukça iyi öğrenmiş, diğer vampir misafirlerle tanışmış ve kaynaşmış, gitar çalmayı öğrenmeye başlamıştı. Yine de her gece maraton koşma, balta sallama veya çok sert bir şeye yumruk atma dürtüsüyle mücadele ediyordu. Nakış ve örgü, enerjisini boşaltmak için yeterli gelmiyordu.

Belki de huzurlu bir hayat için yaratılmamıştı.

Zihninin derinliklerinde, Oleg'un ona güldüğünü duyabiliyordu.

Karavan, başka bir manzaralı çayırda kamp kurmuştu. Bu çayır, uzaktaki nehrin öbür tarafında parıldayan ışıkların görüldüğü, inişli çıkışlı tepelerin bulunduğu bir vadiye bakıyordu.

O gece, çayırın ortasında bir oyun sahneleniyordu. İnsan ve vampir oyuncular, kimlik karışıklığı ve insan yozlaşmasını konu alan saçma bir komedi olan "*Devlet Müfettişi*"ni canlandırıyorlardı.

Görünüşe göre bu oyun, kamvasa'daki yaşlı vampirlerin ve insanların en sevdiği oyundu. Poshani tiyatro topluluğu her hafta yeni bir oyun sahneliyordu ve genellikle orijinal hikayeler sahnelese de, insanlar tarafından yazılmış birçok sevilen oyun da repertuarlarında yer alıyordu.

Tatyana, parlak süslemeli karavanları ve sürekli eğlenceleriyle ödeme yapan vampirlerin oluşturduğu merkez çemberden uzaklaştı ve kamvasanın dış çemberlerine, operasyonu yöneten insanların yaşadığı yere doğru yürüdü.

Havada, onu kendi türünden uzaklaştırıp insan hayatının nostaljik uğultusuna çeken bir şey vardı.

Cuma geceleri Poshani için en hareketli gecelerdi. Çocuklar arkadaşları ve kuzenleriyle kampta koşuşturuyor, dükkanlar ve restoranlar daha uzun süre açık kalıyor, tavernalar dolup taşıyordu.

"Tatyana?"

Tanıdık bir ses duyunca döndü.

"Sen misin?" Rumi gülümsedi. O, akıcı Rusça konuşan ve ona ders vermeye razı olan insan kadınlardan biriydi. "Burada ne yapıyorsun?"

Rumi, iki çocuk annesi ve Sibella'nın kuzenlerinden biriydi, ama aynı zamanda kamvasa'nın baş aşçılarından biriydi. Her akşam, Poshani vampirlerinin insan dariganlarla birlikte yemek yiyebildiği saatte ana akşam yemeğinden sorumluydu.

O gece lekeli bir önlük giymiş, büyük bir odun ateşinin üzerinde asılı duran büyük bir tencereyi karıştırıyordu. Tatyana, baharatlı paprikash veya gulaş gibi kokan yemeğin kokusunu içine çekti.

"Sadece yürüyordum." Tatyana etrafına baktı. "Umarım sorun olmaz."

"Kamvasa'nın her yerinde hoş karşılanırsınız." Rumi ellerini önlüğüne sildi. "Yiyecek bir şey ister misiniz? Gece eğlencesinden önce akşam yemeği servis edileceğini biliyorum, ama farklı bir şey isterseniz..."

"Hayır." Neden gelmişti? Neden ayakları onu ölümsüz dostlarından uzaklaştırıp, çoğu Poshani olmayan vampirleri ihtiyatla uzak tutan insanlara doğru götürmüştü?

Ekmek. Fırından çıkan ekmek kokusunu almıştı.

"Merak ediyordum da..." Tatyana kendini garip hissetti. "Bu garip bir istek gibi gelebilir."

Rumi hafifçe gülümsedi. "Senden garip bir şey isteyeceğini hayal bile edemiyorum." Uzun tahta bir kaşık aldı ve tekrar güveci karıştırmaya başladı. "İnan bana, ücretli misafirlerimizden duyduğumuz bazı istekler kulaklarını kanatır."

"Nedense bu beni şaşırtmıyor." Tatyana, diğer ücretli misafirlerin biraz tuhaf olduğunu düşünmüştü.

Tatyana gibi tüm sezon için kayıt yaptıran üç vampir daha kamvasa'da kalıyordu, ancak bazı misafirlerin daha geç gelmesi veya erken ayrılması beklenebilirmiş. Her şey Radu ile yaptıkları anlaşmaya bağlıymış.

Rumi gülümsedi. "Artık beni pek bir şey şaşırtmıyor."

Tatyana dev tencerenin altındaki ateşi izlerken, Oleg'in ateşi mırıldanan bir kedi gibi ellerinde tuttuğunu düşündü. "Diğerlerinden bazıları o kadar yaşlı ki ne isteyebileceklerini hayal bile edemiyorum."

Onun karavanının yanında park etmiş karavanda Darius adında bir vampir vardı ve Tatyana onunla tanıştığında aklına gelen ilk kelime "yaşlı" olmuştu.

O eski Persli, yarısı heykel gibi duruyordu. Neredeyse hiç kıpırdamıyordu ve kıpırdadığında da o kadar hızlı hareket ediyordu ki, modern dünyaya nasıl uyum sağladığını anlayamıyordu.

Ama tabii ki, bu dünyaya hiç uyum sağlayamadığı için kamvasa'nın sık sık misafiri olması da mümkündü.

Rumi gülümsedi ve Poshani'ye döndü. "Dilini pratik yapmak ister misin?"

Bu kadar evcil ve samimi bir konu ile becerilerini geliştirmek iyi olurdu.

Tatyana aynı dilde devam etti. "Ekmeğin var mı?"

"Yemek için mi?"

"Hayır." Rusça'ya geri döndü. "Üzgünüm, Poshani'de bu kelimeyi öğrenmedim." Ellerini uzattı. "Yoğurmak için ekmek. Fırında pişirmek için. Fırında pişirmek için ne gerekiyorsa."

Rumi'nin kaşları kalktı. "Ekmek yoğurmak mı istiyorsun?"

"Çocukken pişirirdim," dedi. "Büyükannemle birlikte. Hamur yoğurmakta oldukça iyiyim."

"Ha!" Rumi çok sevindi. "Hava daha soğuk olsaydı, teklifini hemen kabul ederdim, ama biz sadece kışın vampirlerin ekmek yoğurmasına izin veriyoruz."

"Ne?" Tatyana kaşlarını çattı. "Neden?"

"Senin enerjin." Rumi, Tatyana'nın ellerini işaret etti, sonra tekrar güveç tenceresine döndü. "Maya vampir enerjisini sever. Böyle sıcak olduğunda

, çok hızlı kabarır ve kıvamı bozular." Tatyana'nın

ağız açık kaldı. "Şaka yapıyorsun."

"Keşke şaka yapıyor olsam, çünkü vampirler mükemmel fırıncılardır." Rumi ona göz kırptı. "Ödünç alabileceğimiz ateş vampirleri tanıyor musun?"

"Ben... Hayır." Kekeledi. "Yani... Hayır."

Rumi bu konuda daha fazla soru sormak ister gibi göründü, ama bunun yerine güvenci işaret etti. "İstersen bunu karıştırabilirsin" — Tatyana'nın ellerine bakarak— "böylece ben bir sonraki parti için soğanları doğrayabilirim. Çok ısınırsa, ateşi nasıl söndüreceğini biliyorsun, değil mi?"

Havadan su çekip ateşi söndürmek, Tatyana'nın Kato'dan öğrendiği ilk derslerden biriydi. "Evet, yapabilirim."

"Güzel. Yapışmasına izin verersen, darigan bunu asla unutmaz." Rumi, Tatyana'yı güvenci karıştırırken bırakıp mutfak arabasının yanından katlanmış ahşap masaya doğru yürüdü. "Demek sıkılmadan bir ay dayandın."

Gülümsedi. "Hiç işsiz kalmış bir insan olmadım. Çocukken bile annemle veya dedemlerle ev işleri yapardım."

"Ekmek pişirmek gibi mi?"

"Benim için bir zevkti," dedi Tatyana. "Çoğunlukla bir sürü pislik kürekledim."

Rumi kahkahayla güldü. "Böyle bir şeyi itiraf eden bir vampir hiç duymamıştım."

Bu çok daha iyiydi. Rumi soğan doğradığı ve Tatyana tencerenin başında durduğu sırada onunla konuşmak, sanki büyükannesinin mutfağına geri dönmüş gibi hissettiriyordu.

"Annem kuş besliyor," dedi Tatyana. "Güvercin mi? Onları çok seviyor, ama çok pisler, bilirsin."

"Kuş pislği bahçeye iyi gelir."

"O da hep öyle derdi. Komşumuz kovalarla toplar, karşılığında bize sebze verirdi, iyi bir takasdı. Çatı katında oturuyorduk, annemin bahçesi yoktu, sadece büyüdüğü çiftliğe giderdik."

"Sen gençsin, değil mi?" diye sordu Rumi. "Bir vampir için."

"Evet." Tatyana başını salladı. "Bu hayata yeni başladım."

“Ama efendinin yanında değilsin?” Rumi kaşlarını çatdı. “Uzakta olmak zor olmalı. Efendinin yanında olmalısın.”

Tatyana, Zara'nın kanının onları birbirine bağladığı göğsünde yakıcı bir acı hissetti. "Karmaşık bir ilişkimiz vardı."

"Aile her zaman karmaşıktır." Rumi başka bir şey söylemedi. "Yine de, burada kalacak paran varsa, hayatın iyi gidiyor olmalı."

Tatyana gülümsedi. Poshani insanları vampirlerin yanında saygılı davranmazdı. Kibar, evet. Ama aynı zamanda açık sözlüydüler. Bu harikaydı. "Çoğu yaşlı vampirin aksine, ben bilgisayar teknolojisinde oldukça iyiyim."

Yıllar içinde, bilgisayarlara üstü kapalı atıflar yapmanın, insanların onu hayal ettikleri gibi biri olduğunu düşünmelerini sağladığını keşfetmişti. Deneyimlerine göre, çoğu insan teknoloji alanında çalışanların çok para kazandığını düşünürdü ve genellikle nasıl kazandıklarını sormazlardı.

"Kardeşim seninle tanışmak ister." Rumi doğranmış soğanı bir kaseye koydu ve diğerine başladı. "Vano'nun ofisinde çalışıyor... bilgi sistemleri ya da öyle bir şey mi?"

Tatyana bu bilgiyi ileride gerekirse kullanmak üzere aklına kaydetti. "Vano, daha sonra kamvasa'ya katılacak terrin, değil mi? İnsanlarla ilgili işlerin çoğunu halleden kişi?"

Rumi başını salladı. "Eskiden Kiev'deki Poshani'nin ana ofisini yönetiyordu, ama son zamanlarda Varşova'ya taşındı."

"Tabii ki. Şu anki siyasi durum..." Anlamalı bir omuz silkmeye sözünü bitirdi.

"Nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet." Tatyana'ya ölümsüz yaşamda normal gelen tek şey varsa, o da iktidar ve siyasetin sürekli değişmesiydi.

"Diğer insanlar toprağa bağlanırlar," dedi Rumi. "Binalara, heykellere ve okullara bağlanırlar." Dudaklarını kıvırdı. "Ve sonra bir şeylerini kaybettiklerinde savaşa girerler."

"Poshani'ler öyle değil."

Diğer vampir klanlarının aksine, Poshani'lerin sürekli değişen bir toprakları vardı.

Rumi soğanı doğramaya devam etti. "Biz yerleşik insanlardan farklı düşünüyoruz. Bu hayatta hiçbir şey kalıcı değil, değil mi? Aile

bizi bir arada tutar. Gelenekler bizi bir arada tutar. Kamvasa bizi bir arada tutar. Para, binalar, evler... Hepsi yok olabilir." Parmaklarını şıklattı. "Böyle."

Parmaklarını şıklatması onu Oleg'e geri götürdü.

"Hayattayken de parmak şıklatmayı sevmezdim, şimdi de sevmiyorum."

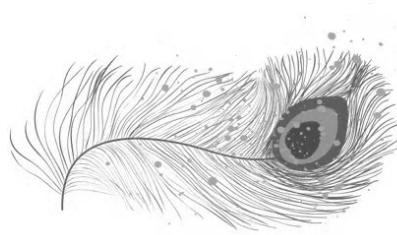
"Hâlâ hayattasın, volchitsa. Dişlerin sadece daha keskinleşti."

Hâlâ hayattaydı ve her gece dişleri biraz daha keskinleşiyor, bakışları biraz daha alaycı oluyordu. Rumi ile ekmek pişirme hakkında konuşmak iyi geliyordu. Çocukluktaki ev işleri ve ailenin karmaşık evrenselliği hakkında.

"Kampta ne gibi dedikodular var?" Tatyana, tencerenin dibinin yanmamasına dikkat ederek gulaşı karıştırmaya devam etti. "Bilmem gereken herhangi bir olay var mı?"

Rumi gülümsedi. "Sen garip bir vampirsin, Tatyana."

"Kısa hayatımda tanıdığım vampirleri düşünürsek, bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

BİR HAFTA SONRA, Tatyana yıldızların altında minderli bir kanepede oturuyordu. Karavanı yine Poshani kampının iç çemberindeydi, çimlerin üzerine yemyeşil halılar serilmişti ve kamvasa çocukları *Baba Yaga* ve *Üç Kız Kardeş* adını verdikleri kendi yazdıkları eğlenceli bir oyun sergilerken, açık hava büfesinde füme balık ve havyar içeren hafif bir yemek sunulmuştu.

"Ama bebeğimi ormanda unuttun!" diye bağırdı küçük bir kız, çayırın ortasındaki sahneden. "Şimdi onu bulmam lazım, yoksa Baba Yaga beni canlı canlı yiyecek!"

Kız kardeşlerden biri, kadrodaki tek erkek çocuk olmanın getirdiği ilgiyi açıkça keyifle yaşayan, kırmızı yanaklı bir çocuk tarafından canlandırılıyordu. "Küçük kız kardeşim, ormandaki cadıyı merak etme. Sen iyi bir yemek olmak için çok zayıfsın."

İnsan ve vampir seyirciler, çocuğun tiz sesi ve aptalca ifadeleriyle güldüler.

"Gel, küçük kız." En büyük kız elini uzattı. "Hadi babamın ahırına gidelim. İneklerin ipini alıp senin ayak bileğine bağlayalım. Kaybolursan, ipi takip et, seni eve geri götürür."

"Ve cadıyı korkutmak için boynuna inek çanını takmayı unutma." Çocuk, taktığı peruğun sarı buklelerini çevirdi.

"Saçmalama!" En küçük kız kardeş öfkeleni. "Beni inek sanırsa, akşam yemeğinde kesinlikle yer."

İnsanlar ve vampirlerden oluşan seyirciler, çocuklar bir sonraki sahneye hazırlanmak için yeşil kadife perdenin arkasına saklanırken gülüp alkışladılar.

Tatyana, en son bu kadar keyif aldığı oyunu hatırlayamıyordu. çocuklar aptalca aptalca ve düşüp ve tam aynı aynı çocuklar olması olması olması oynamalı oyun ol yazdıkları yazdıkları bir oyunda rol aldılar. Seyirciler coşkuyla alkışladı ve tezahürat yaptı. Müzisyenler, küçük oyuncular için profesyonel bir toplulukmuşçasına bir müzik parçası çaldılar ve kostümler özenle hazırlanmış ve uygun

Müzisyenler sahne değişikliği için sahneden indikten bir an sonra, vampir enerjisinin yaklaştığını hissetti.

Tatyana doğruldu ve amnis'i alarma geçti. Nemli gece havası cildine yapıştı, ancak Radu olduğunu fark edince biraz rahatladi.

Zeki rüzgar vampiri ellerini kaldırdı ve karanlıkta dikkatlice yaklaştı. "Size katılabilir miyim?"

Kadın, yanındaki kanepede boş olan yere işaret etti. "Lütfen. Korkmuş gibi davrandıysam özür dilerim. Kimsenin bana katılacağını beklemiyordum."

Çoğu ücretli misafir kendi halindeydi, ancak o, sezon için kamvasa'ya katılan başka bir vampir olan Madina ile bir içki içmişti.

kamvasa'ya katılmış başka bir vampirle içki içmişti.

Madina onun kökenleri hakkında aşırı meraklı görüldüğü için Tatyana akşamın çoğunu gülümsemek, başını sallamak ve Poshani müzisyenlerinin yetenekleri ve seyahat karavanının konforu hakkında konuşmakla geçirdi.

Rumi ile konuşmak gibi, vampirlerle yapılan küçük sohbetler hiç eğlenceli değildi.

Hiç

Madina çok önemli ve çok kaba görünüyordu. Muhtemelen Tatyana'nın sığ bir aptal olduğunu düşünüyordu, ama Tatyana umursamadı. Kadını tanımıyordu ve onda aç ve entrikacı bir şeyler hissediyordu.

"Oyunu beğendin mi?" dedi Radu. "Ne dediklerini anlayabiliyor musun? Kız kardeşim Kezia, Poshani'de oldukça konuşkan olduğunu söylüyor."

"Evet, çoğunu anlıyorum." Tatyana'nın gözleri sahneye döndü, kırmızı elbiseli küçük bir kız, ayak bileğinde parlak beyaz bir ip ile perdenin arkasından çıktı. "Belki de yetişkinlerle konuşmadan önce çocuklarla konuşmam gerek."

Radu gülümsedi. "Yeni bir şey öğrenirken hepimiz çocuk gibiyiz. Dilimize ve geleneklerimize meraklı olman harika bir şey," dedi. "Çoğu ücretli misafirimiz öyle değil."

O, yanından ona bir bakış attı. "O zaman bu onların kaybı, bu kadar meraksız olmaları."

"Belki de bir ölümsüz için en büyük hakarettir."

"Belki de onların sonu," diye fısıldadı. "Ben gencim ve dünyayı hala öğreniyorum. Darius kadar yaşlı olup da etrafındaki dünyanın nasıl değiştiğiyle ilgilenmemek nasıl bir şey hayal et?" Tatyana omuz silkti. "Yeni şeyler öğrenmek istemeyen bir vampir çok uzun yaşamaz bence."

"Bana Oleg Sokolov'u hatırlatıyorsun," dedi Radu.

Kafasını yana çevirip ona baktı, çocukların oyununu unutmuştu. "Öyle mi?"

"Sanırım bir süre onun için çalışmıştın," dedi Radu.

"Evet."

Orada çalıştığı zamandan beri kimse ona "Oleg'in muhasebecisi" dememişti, ama aralarındaki bağlantının söylentileri yayılmasına şaşırmamıştı.

Bağlantıları hakkında söylentiler yayılmasına şaşırılmamıştı. Poshani'nin vampirleri kamvasa'ya kabul etmeden önce kontrol ettiğini biliyordu ve o sezon Oleg'in bölgesinden geçmeleri çok muhtemeldi.

Radu, onun tepkisini fark etse de, yorum yapmadı. "Varangian kadar yaşlı olup hala meraklı olmak takdire şayan bir şey. Bence onu iktidarda tutan şeylerden biri de bu. Zamana ayak uydurma isteği. Ve tabii ki, halkı için acımasız olmaya ve onların çıkarlarını her şeyin üstünde tutmaya hazır olması. Bir lider olarak, bunu takdir ediyorum."

"Evet, çok koruyucu." Oyundan aldığı zevk biraz azalmış olsa da sahneye geri döndü. "En azından, kendisine ait olan insanları ve şeyleri koruyor."

Radu yaklaşarak sesini alçaltı. "Varangianlarla müttefik olsak da, güvenliğiniz ve mahremiyetiniz bizim için önceliklidir, umarım bunu anlıyorsunuzdur," diye fısıldadı. "Sizi arayan biri olursa, müttefikimiz olsa bile, kamvasa sizi ihanet etmeyecektir. Bu, ev sahibiniz olarak bizim sorumluluğumuzdur. Poshani'nin misafiri olduğunuz sürece, sizi canımız pahasına koruyacağız."

Kadın Radu'ya döndü. "Sahnedeki çocuklar," diye fısıldadı. "Onlar size mi ait?"

Gözlerini kısarak, "Tüm Poshani çocukları benim sorumluluğumdadır. Ben onların terrin'iyim," dedi.

"Yani biri onları tehdit ederse," dedi kadın, "onları korursun."

Karanlık gözleri lamba ışığında parladı. "Kendi kanımdanmış gibi."

"Ben de aynısını yapardım," dedi Tatyana sessizce. "Hatta onlar için öldürürdüm. Onların varlığından sadece birkaç haftadır haberdarım, ama onları korumak için şiddet bile kullanırdım. Nedenini sor."

"Neden?"

"Çünkü dünyada masumiyet var ve o korunmayı hak ediyor," dedi Tatyana. "Sırf var olduğu için."

Radu uzun bir süre ona baktıktan sonra başını eğdi. "Sana saygı duyuyorum, Tatyana Vorona."

"Eskiden Oleg için çalışıyordum," diye devam etti. "Ve evet, eminim benzer yanlarımız var. Ama biz aynı değiliz."

Radu cebine uzanıp katlanmış bir kağıt parçası çıkardı. "Bu senin için."

"Bir mesaj mı?"

"Bir telefon numarası." O numarayı uzattı. "Senin isteyeceğini söyledi."

Demek Oleg aramaya çalışmıştı. Bu da, nerede olduklarını bilmesede, kamvasa ile birlikte olduğunu bildiği anlamına geliyordu. "Çok fazla varsayımda bulunuyor."

"Numara senin, istediğin gibi kullanabilirsin." Radu elini ateşe doğru uzattı. "İstersen yakabilirim."

"Ver bana." Kağıdı kapıp cebine soktu.

"Peki." Çocukları izlemek için çayırdaki sahneye döndü. "Karavanındaki tablettan yapılan aramaların izlenemeyeceğini unutma. Tüm mesajların ve sesli aramaların şifreleniyor."

"Teşekkür ederim." Kız koltuğunda kıpırdadı. "Muhtemelen aramayacağım; muhtemelen yakacağım."

"Bu senin hakkın, dostum." Radu hafifçe gülümsedi. "Ama ona numarayı bana verdiğini söyleyebilirsiniz."

"Sadece sen istersen."

"Oh, hayır." Dudaklarını büzdü. "Sen söyle."

Tatyana Radu'ya baktı, ama o sahneyi eğlenerek izliyordu.

Sahnedeki küçük kız, tahta ağaca yaslanmış oyuncak bebeğini gördü. Dizleri ve elleri üzerinde sürünerek oyuncak bebeğine doğru ilerledi.

Ancak ayak bileğindeki ip tarafından geri çekilince yüksek bir çığlık attı.

"Baba Yaga!"

Bölüm 15

Oleg

"Kadın yüzünden değil." Oleg, Minsk'te bulunan Polina ile video görüşmesi yaparken, Mika masanın karşısında oturuyordu. "Ivan, Vano'nun adamlarını kullanarak bize karşı çalışıyor olabilir."

Polina'nın kaşları kalktı. "Yani uzun süredir devam eden anlaşmayı bozup Poshani kamvasa'nın rotasını bulmamı mı istiyorsun?"

"Radu, klanının tehlikeye atılmış olabileceğini bilmeli."

"Ivan'ın Vano'nun adamlarıyla çalıştığını biliyoruz," dedi Mika. "Vano'nun da bu işin içinde olup olmadığını bilmiyoruz." Omuzlarını silktiler. "O pisliliği hiç sevmedim."

"Ivan mı, Vano mu?" diye sordu Polina.

"Ivan." Mika dudaklarını kıvrırdı. "Belki ikisi de."

"Soru hala aynı," diye Oleg tartışmaya karıştı, "Ivan'ın Vano'nun adamlarını Poshani klanından ayırdığını mı, yoksa Vano'nun Radu ve Kezia'nın arkasından Ivan'la işbirliği yaptığını mı bilmiyoruz. Bunlar bağımsız sorun çıkaranlar mı, yoksa daha büyük bir sorun mu var?"

"Vano öyle iddia etti," dedi Polina. "Kamyonumuzu kaçırانların Poshani vampirleri olduğunu öğrendiğimizde, onların klandan ayrılmış haylaz sorun çıkaranlar olduğunu ima etti."

"Daha büyük Poshani klanı Ivan ile ittifak kurmuş olabilir mi?" diye sordu Oleg. "Radu ile iyi bir ilişkim var, ama o sadece terrinlerden biri. Kezia ile ilişkilerim ise çok yüzeysel."

Mika, "Klan içindeki güç dengesi değişiyor olabilir," dedi.

"Aynen öyle," dedi Oleg. "Bunlar cevaplarını bulmamız gereken sorular. Bu yüzden kamvasa'yı bulmalıyız."

Bunun nedeni Tatyana'nın onlarla birlikte olması değildi. Sadece bu yüzden değildi.

"Kervan neredeyse iki aydır dolaşıyor," dedi Polina. "Bölgemimin doğusunda olduklarını sanıyorum, ama sorduğum için kesin olarak bilmiyorum! Dolaşma hakkı ve gizlilik için bize iyi para ödüyorlar."

Mika, cebinde tuttuğu küçük bir deftere bir şeyler yazıyordu. "Yüzyıllardır böyle devam ediyor, Oleg. Poshani ile olan anlaşmamızı değiştirmek istiyorsan..."

"Uzun vadede değiştirmek istemiyorum, ama bu yıl farklı."

"Kadın yüzünden," dedi Mika.

"Çünkü bu yıl yeni liderler seçiliyor."

"Biliyorsun" —Mika onu duymazdan geldi— "Orada sadece birkaç ay daha kalacak, sonra onu Odessa'ya geri çekebilirsin."

Polina başını salladı. "Muhtemelen daha fazla para istiyor. Bizim gibilerin çoğu teknoloji konusunda yetenekli değil, eğer dediğin kadar yetenekliyse..."

"Mesele para değil." Oleg soğukkanlı davranmaya çalışıyordu, ama Tatyana'nın telefonunun diğer ucunda Radu'nun sesini duyduğundan beri dişleri gıcırıyordu.

İkinci telefonunu kırdıktan sonra yeni bir telefon aldığında, Radu'yu geri aradı, numarasını Tatyana'ya iletmesini istedi ve bekledi.

Üç hafta boyunca.

Oleg, Tatyana'nın telefonunu birden fazla aramak istemiyordu. Bu onu çaresiz gösterir ve Tatyana'ya fazla dikkat çekerdi.

"Baban şu anda çok huysuz, Polina." Mika, Oleg'e bir göz attı. "Bence ava çıkması lazım."

"Kır evinde geyik bol," dedi Polina. "Alexi geçen hafta sonu arkadaşlarıyla oradaydı ve..."

"Avlanmaya ihtiyacım yok." O geyik avlamak istemiyordu; Tatyana Vorona'yı avlamak istiyordu. Sadece

eski bir müttefikıyla sorun yaratmak istemiyordu. "Poshani kamvasa'yı bulmam lazım."

"Bulamıyoruz değil," dedi Polina. "Tabii ki bulabiliriz. Ama etrafa sormanın bile sorun yaratacağına eminim, baba. Yollarını dikkatle koruyorlar ve onları aradığımızı ima etsek bile rahatsız olurlar."

"Vashana Zata'ya davet edildin," dedi Mika. "Birkaç ay daha bekleyebiliriz. Şimdiye kadar başka kamyon saldırısı olmadı ve Ivan sakinleşmiş görünüyor."

"Biliyorum," dedi Oleg. "Bu yüzden endişeleniyorum."

"Birkaç gece önce Varşova'da Vano ile konuştum ve Sami Novak'ı tekrar gündeme getirdim." Polina parmağını kaldırdı. "Danior'dan bahsetmedim. Hala Sami'nin tüm arkadaşlarının öldüğünü düşünüyor sanırım."

"İyi." Oleg ve Mika aynı anda konuştular.

"Vano da Ivan'dan hiç bahsetmedi. Çok dostçaydı, Grodno'da önerdiğim konut projesinde çalışmaya çok hevesliydi."

Oleg sordu, "Yani Vano hala seninle arası iyiymiş gibi davranıyor mu?"

"Benimle arası iyi," dedi Polina. "Vano'nun Ivan ile çalıştığına dair hiçbir kanıtımız yok. Adamlarından bazıları açıkça onunla çalışıyor, ama Vano pisliğin teki olabilir. Bağımsız düşünen bir ölümsüz, onun kontrolü altında kalmak istemeyebilir."

Mika başını kaldırdı. "Ona katılıyorum. Vano'nun Ivan'la arkamızdan iş çevirdiğini varsayamayız. Biz ihanete uğrayabilirsek, o da uğrayabilir."

"Bu durum hiç hoşuma gitmiyor," dedi Oleg. "Ve birkaç hafta içinde Vano muhtemelen o aptal gezici güvenli eve kaybolacak."

Tatyana ile birlikte.

Onun Tatyana'sıyla.

"Kamvasa'yı bulmalıyız," dedi Oleg. "Yap şunu, Polina."

Kızı inledi. "Bu Grodno projesini mahvedecek."

"Sokolov Industries'in gelecekteki istikrarı bir projeden daha önemli." Oleg'in sesi kesikti. "Tam yerini bilmeme gerek yok."

Yerini bul, gerisini ben hallederim. Vano'nun adamları sorun çıkarırsa, doğrudan benimle konuşsunlar."

"Evet, baba." Polina'nın sesi alçalmıştı. "Tabii ki."

Birkaç saniye sonra Polina telefonu kapattı ve Mika Oleg'e baktı.

"Ne?" Oleg birdenbire kötü bir ruh haline büründü.

Üç hafta. O lanet karavanda ne yapıyordu? Örgü örmeye mi başlamıştı? Tatyana örgü iğneleriyle onu bıçaklayabilseydi ancak o zaman ilgilenirdi.

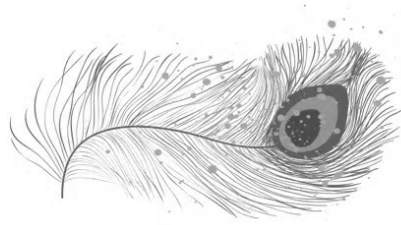
"Bunun o kadın yüzünden olmadığını söyle," dedi Mika.

"Yüzyıllardır müttefikimiz olan birinin bize ihanet edip en tehlikeli kardeşimle işbirliği yaptığından şüpheleniyoruz ve sen benim aşırı tepki gösterdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır." Mika başını salladı. "Neler olup bittiğini öğrenmemiz gerektiğine katılıyorum ve muhtemelen Ivan'ı öldürmemiz gerekecek. Ama aciliyetini sorguluyorum. Acele ne? Neden sonbahara kadar beklemiyoruz?"

Çünkü sonbahara kadar başka biriyle bağlantı kurabilir. En az onun kadar güçlü biri. Onun gibi bir geçmişi olmayan biri.

"Çünkü Poshani halkı bu sezonun sonunda yeni liderlerini seçecek." Oleg ayağa kalktı. "Vashana Zata sadece yüz yılda bir gerçekleşir. Radu emekli olmayı düşünüyor olabilir. Vano, kardeşlerinin arkasından iş çevirip tüm klanın güvenliğini tehlikeye atıyorsa, eski dostlarıma bunu bildirmek benim görevim."

OLEG, Elene'nin halletmesi gereken sıkıcı işlerle saatlerce uğraştıktan sonra, şafak sökmeden önce Odessa'daki özel dairesine döndü.

Lanet olası kızı.

Zara'yı tekrar öldürmek istiyordu. Birçok şey için, ama en çok da en sevdiği arkadaşlarından birini öldürdüğü için. Ve sonra ona daha fazla evrak işi verdiği için onu tekrar öldürecekti.

Oleg, Tatyana'nın vampir olmasına pişmanlık duymuyordu, ancak bunun nasıl yapıldığına pişmanlık duyuyordu. Ama Elene?

Onu çok özliyordu. Belki Elene'nin kızı ve torunları tatile çıkmak isterlerdi. Çocukların sesini özliyordu.

Odasının bir yerinde garip bir vızıltı duydu ve tetikte oldu.

Ne olabilirdi? Biri dairesine patlayıcı yerleştirmiş olabilir miydi? Bu mümkün değildi. Mika'nın güvenlik ekibi düzenli olarak elektronik cihazları tarıyordu ve...

Oh.

Artık kendi elektronik cihazı vardı.

Oleg masasına yürüdü ve çekmeceyi açtı. Sadece bir kişinin bildiği numaradan gelen telefon çalıyordu.

Telefonu aldı, yeşil düğmeye dokundu, masanın üzerine düz bir şekilde koydu ve ona sert bir bakış attı. "Alo?"

"Gerçekten cep telefonu almışsın."

Döşemeli deri koltuğuna çöktü ve ellerini masanın üzerine yayarak, kadının sesini dinlerken cihaza dokunmamaya çalıştı. "Evet."

Bu bir rüya değildi.

Kadın konuşmaya devam etti. "Numarayı Mika'ya verdin mi?"

"Hayır. Verirsem, benimle konuşmak isteyecektir."

Kadının alçak bir kahkahasını duydu, ama hoparlör yeterince iyi değildi. Cep telefonu kadının sesinin zenginliğini yakalayamıyordu. Ses tiz ve rahatsız ediciydi.

"Sesin normal değil."

"Bağlantı iyi olmalı." Sesi, bir sorunu düşünürken sık sık kullandığı o dalgın, düşünceli tona düştü. "Ama VPN kullanıyorum, bu yüzden mümkün olabilir..."

"Sen burada değilsin." Oleg sandalyesine yaslandı ve telefona baktı. "Senin gerçek sesini duyamıyorum, sadece elektronik versiyonunu duyuyorum."

."

"Ah. Evet, telefonlar böyle çalışır." "Öyle duymuştum."

"Sen *bana* kendi *numaranı* *programladığın* *yepyeni bir telefon verdiğin*

"Ah. için bu şaşırtıcı olmamalı."

Evet

, "Sana numaramı programladığım yepyeni bir telefon verdim," dedi.

telef

onlar

öyle

alış

ır."

"Bana ulaşmak istersen diye," dedi. "Beni takip etmek istedin, Oleg." "Seni takip etmek isteseydim, sana telefon verirdim, takip cihazı yerleştirirdim."

"Seni takip etmek isteseydim, sana telefon verirdim, takip cihazı yerleştirmezdin."

"Oleg..."

"Adımı söyleme şeklin hoşuma gidiyor." Gözlerini kapattı. Saçma. Bir okul çocuğu gibi konuşuyordu. "Her zaman hafif bir küçümseme var. Az önce kızım ile konuşuyordum. Bana çok saygılı davranıyordu. Canımı sıktı."

"Ne kadar kötü."

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Alaycı tavrın şaşırtıcı derecede iyi yansıyor."

"Neden saygılı davranıyordu? Sen korkutucu muydun?"

"Ben asla korkutucu değilim." Sandalyesine yaslandı ve bacaklarını uzattı. Onun kokusunu alamıyordu, ama en sevdiğ i muhasebecisiyle atışmak her zaman eğlenceliydi. "Ben çok modern bir ölümsüz liderim. Artık kimseyi ayak parmaklarından asmıyorum. Yıllardır kimseyi de bağırsaklarından çıkarmadım."

Yoksa öldürdü mü? Mika'ya sorması gerekecekti.

"Tabii, hiç korkutucu değilsin. Öldürdüğ ün vampirlerden veya insanlardan birine söyle de."

"Tabii ki bu mümkün değil, çünkü onlar öldü."

"Peki, o zaman Marta'ya söyle. Hala hayatta olduğ unu varsayıyorum."

"Marta kim?" Marta adında bir vampir tanıyor muydu? Onun için çalışan biri miydi?

"Elene'nin sekreteri. Hâlâ senin için çalışıyor, değil mi?" Tatyana endişeli bir sesle konuştu.

"Ah, o mu? Evet, gayet iyi." "İyi."

Oleg omuz silkti, sonra Tatyana sadece sesini duyabildiği halde neden omuz silktiğini merak etti. "Aslında, Elene hayattayken yaptığından çok daha fazla iş üstlendiği için zam almayı hak ediyor."

"Eminim öyledir. Ayrıca senden çok korkuyor."

"Hayır, bu mümkün değil," dedi Oleg. "Benden hoşlanıyor. Koklayabiliyorum."

Tatyana iç geçirdi. "Lütfen o zavallı kadına senden hoşlandığını kokladığını sakın söyleme. Seni şaşırtabilir ama birinden korkmak, ona hoşlanmadığın anlamına gelmez."

Oleg kaşlarını çatı. "Bu çok sağlıksız görünüyor."

"Ben insanken senden hem korkuyordum hem de çekici buluyordum," dedi Tatyana. "Ben sağlıksız mıydım?"

"Ama şimdi benden korkmuyorsun," dedi. "Ve önemli olan da bu."

Tatyana hiçbir şey söylemedi.

"Volchitsa." Sesini yumuşattı. "Benden korkmadığını söyle."

"Korkmuyorum..."

Telefonuna yaklaşarak, kanının kokusunu alabilmeyi diledi. Saçlarının kokusunu. Damarlarında akan canlı enerjiye dokunabilmeyi diledi. "Benden korkmanı istemiyorum, Tatyana. Asla."

O yumuşak bir iç çekiş bıraktı. "Kızın az önce neden sana saygılı davranıyordu?"

Tamam, konuyu değiştir.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve göğsünde görmezden gelmeye çalıştığı bir ağrı hissetti. "Ondan yapmak istemediği bir şey yapmasını istedim."

"Ah."

"Yapacak."

"Eminim
yapacaktır."

"Ve bu benden korktuğu için değil," diye ekledi Oleg. "Çünkü benim istediğim şeyin organizasyonumuz için önemli olduğunu biliyor."

"Sormayacağım."

"Sormalısın." Çenesini yumruğuna dayadı ve sevgilisinin konuştuğu küçük siyah dikdörtgene bakakaldı.

"Artık senin için çalışmıyorum," dedi kadın. "Bu beni ilgilendirmez."

"Ama olabilir. Aslında bu konuda senin fikrini almak isterdim, ama saklandığın yeri bildiğim için..."

"Saklanmıyorum," dedi. "İlginç insanlarla çok lüks bir tatil yapıyorum."

"Altı ay kamp yapmak lüks bir tatil değil, volchitsa. Yazını benimle Akdeniz'de bir yatta geçirebilirken."

Sessiz kaldı.

"Planlarını değiştirmek ister misin?" Gülümsedi. "Portofino'da ışıltı almayan güzel bir teknem var. Sen söyle, ben..."

"Aslında burayı seviyorum."

İç çekmesini zorlukla bastırdı. Hem rahatlamış hem de sinirlenmişti. "Peki... iyi. Radu kötü biri değildir, seni güvende tutacaktır."

Çünkü eğer korumazsa, onu bulur, kalbini göğsünden söker ve o izlerken iç organlarını kurt köpeklerime yediririm.

Oleg bunu yüksek sesle söylemedi.

Ve Radu'yu kurt köpeklerine yem etmek zorunda kalmayacaktı. Tatyana'nın ikinci kez ortadan kaybolmasına rağmen, onun Ateş Kralı'nın sarayında kaldığı bir yılı aşkın süre boyunca içinde büyüyen korku azalmıştı. Poshani'lerle yaşamak, onun koruması dışında olabileceği en güvenli yeri.

"Burada çok değerli bir şey var." Yumuşak bir sesle konuştu. "Bir şey... harika bir şey." Yumuşak sesiyle konuşunca sesi daha da bağımlılık yapıcıydı.

"Nedir o?"

"Henüz

bilmiyorum."

"Tatyana..."

"Son zamanlarda çiftliğe gittin mi? Annem, işçilerin gelip ahırın çatısını tamir ettiğini söyledi. Çatının aktığını kimseye söylememişti bile."

"Annene bakacağımı söylemiştim." Kollarını göğsünde kavuşturup geriye yaslandı ve Tatyana'nın bir köşede kıvrılmış halini hayal ederek gözlerini kapattı. Tatyana küçük olduğu ve bacaklarının sallanmasından hoşlanmadığı için sandalyesinde ayaklarını yukarı kaldırırdı. "Şehirde çok meşguldüm," diye devam etti. "Ama yakında onu ziyaret etmeye çalışacağım."

"Onu ziyaret etmek zorunda değilsin."

"Aradığını biliyorum ama seni özlüyor. Sen gitmelisin..."

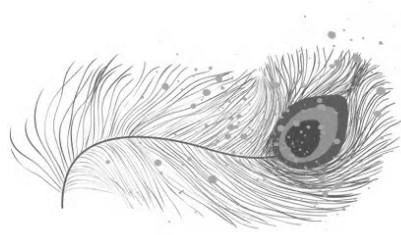
"Bana bir daha gelmememi söyleme." Sesi neredeyse fısıltı gibiydi. "Lütfen yapma, Oleg."

Çenesindeki dişlerinin ağrıdığını hissetti, ama gözlerini kapalı tuttu ve Tatyana'yı sanki karşısına oturmuş gibi hayal etti. Kucağında oturmuş, başı göğsüne yaslanmış. Kollarını ona dolayabilir ve yavaş kalp atışlarını dinleyebilirdi. Uzun saçları sakalına dolanabilirdi.

Ne tuhaf, evcil bir görüntü. Göğsündeki ağrı tekrar başladı ve elini yumruk yaptı. "Geri dönmeni istiyorum."

"Lütfen, Oleg. Yapma..."

"Seni özledim." Elini uzattı, telefonu sertçe vurdu ve plastik cihaz, yanan elinin altında cızırdayarak eridi.

MIKA Kaşlarını kaldırdı. "Yine bir telefon mu kırdın?" "Evet."

"Ne oldu?"

"Eriydi." Oleg, boyar ofisinin duvarına yaslanarak Mika'nın masasındaki dosya yığınlarına bakıyordu. "Meşgulsün."

"Evet, ama sana Nocht uyumlu başka bir cihaz getirmesi için birini gönderebilirim. Anton!"

"Anton'u zahmet etme," diye mırıldandı Oleg.

Kısa boylu bir adam kafasını ofise uzattı. "Evet, patron?"

"Oleg'e yeni bir telefon lazım."

Anton'un şerefine, soru sormadı. "Hemen. Aynı numara mı?"

Kadın onu tekrar aramak isteyebilirdi. Tabii ki o kadını arayamazdı, çünkü numara engellenmişti.

"Evet," diye homurdandı Oleg. "Aynı numara." "Peki efendim." Anton hızla uzaklaştı.

Mika kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu sefer numarayı bana ver."

"Gerek yok." Oleg, Mika'nın masasının durumuna baktı. "Birkaç hafta boyunca ofisteki işlerini devralacak biri var mı?"

"Evet." Mika gözlerini kısarak sordu. "Neden?"

"Bir süre ofis dışında olmana ihtiyacım olabilir."

"Las Vegas'a poker turnuvasına gitmek için mi?"

Oleg sırtıttı. "Kulağa eğlenceli geliyor, ama hayır."

Oleg ne yapacağına karar verince, göğsündeki o rahatsız edici bükülme hissi artık onu rahatsız etmiyordu.

Polina birkaç gün içinde kamvasanın yaklaşık yerini ona söyleyecekti.

Bunu öğrendikten sonra başka kimseye ihtiyacı kalmayacaktı. Tatyana'nın kanını almıştı. Yeterince yaklaşıncaya, amnis onu ona götürecekti.

Birkaç gün içinde, hatta daha da çabuk bulabilecekti.

Mika açıkça şüpheleniyordu. "Belki İtalya'da tatil yapmak istiyorsundur? Tekneyle gezintiye çıkmayalı çok oldu."

"Hayır."

"Arjantin'e iş gezisi mi?" Mika ellerini açtı. "Buenos Aires sonbaharda çok güzeldir ve çiftliği ziyaret etmemizin üzerinden çok zaman geçti. Ne harika bir fikir."

Oleg hafifçe gülümsedi. "Aklımda çok daha yakın bir yer vardı."

Boyar gülümsemesi, dişlerini gösterir gibi görünüyordu. "O zaman neden ofisten ayrılmamı istiyorsun?"

"Çünkü sen, ben, Lazlo ve belki Ludmila ve Oksana — ava çıkacağız."

"Ne harika bir öneri. Polina haklıymış. Kır evi çok misafirperver. Lütfen geyik eti istediğini söyle, başka bir şey değil..."

"Kamvasa'yı kendimiz bulacağız." Oleg ellerini çırpı. "Ne eğlenceli. Polina bize bölgeyi söylediğinde, sadece birkaç gün sürer."

Mika ayağa kalktı, kapıya yürüdü ve dikkatlice kapıyı kapatıp tekrar konuştu. "Bu çok kötü bir fikir ve Radu ile Poshani'nin geri kalanını kızdıracaksınız."

"Eskiden olduğu gibi vahşi doğada kamp yapabiliriz."

"Druzhina'nın kanlı, aç ve babasının eski müttefiklerini ortadan kaldırmaya çalışırken diğer vampirler her gece bizi öldürmeye çalıştığı zamanları mı kastediyorsun? O zamanları mı?" Mika dudaklarını kıvrıdı ve masasının arkasına geri döndü. "Bu çok saçma bir fikir."

"Lazlo bize rahat mağaralar kazabilir. Sen de Slovenya'daki yaşlı adamdan öğrendiğin o harika avcı yahnisi yaparsın. Ludmila çok sevinecek."

"Çünkü Ludmila'nın ideal sığınağı soğuk bir taş mağara ve üzerinde uyumak için bir tahta parçası dışında her şeyi gereksiz lüks olarak görüyor." Mika ona doğru eğildi. "Neden bunu yapıyorsun? Poshani'nin iç politikası ya da bir müttefikin yararı için olduğunu söyleme."

"Ne diyebilirim ki?" Oleg yanına gidip Mika'nın omzuna vurdu. "Şehirden çıkma ihtiyacı duyuyorum," dedi. "Kendi elementimle yeniden bağlantı kurmak istiyorum."

"Sen bir ateş vampiri," dedi Mika. "Neden Hawaii'ye uçup sen volkanlarda oynarken ben güzel kadınların tadını çıkarmıyoruz?"

"Bunu bu kadar heyecanlandığın için sevindim." Oleg arkadaşının kafasını okşadı. "Köklerimize geri dönüyoruz."

"Senden nefret ediyorum ve kendime zam yapıyorum."

"Sorun değil." Oleg kapıya doğru yürüdü. "Diğerlerini çağır. Bu çok eğlenceli olacak."

Bölüm 16

Tatyana

"Tatyana Vorona."

Kırmızı boyalı tavernadan adının sesini duyunca döndü.

Poshani'nin terrin'i Kezia ona el sallıyordu.

"Merhaba." Poshani ile geçen aylar geçtikçe ve Tatyana kamvasa'daki yaşamın ritmine alıştıkça, dalgalanmalar da fark etmeye başladı. "Bu akşam nasılsın?"

Çatlaklar değil. Henüz değil. Ancak hayatın yüzeyi pürüzsüz bir şekilde akarken — insanlar ve vampirler düzenli bir ritimle günlük görevlerini yerine getirirken — Tatyana, yüzeyin altında başka akıntılar hissetmeye başlamıştı.

Ve bunların merkezinde, Kezia çok büyük bir taş gibiydi.

"Gel, bir içki içelim." Kezia karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

"Teşekkür ederim." Tatyana yanına gidip karanlık saçlı kadına karşı oturdu.

Tatyana, Radu'nun kız kardeşiyle, ücretli konuklar için düzenlenen lüks partilerden birinde değil, Rumi ve diğer insan kadınlarla şakalaşırken yemek çadırının yakınında tanışmıştı.

Onlar, Tatyana'nın bazı Poshani kelimelerini telaffuz edişiyle dalga geçiyorlardı ama dili ne kadar çabuk öğrendiğini övüyorlardı.

Kezia da kısa sürede onlara katılmış, ziyaretçi bir kız kardeş gibi sohbe karışmış ve tüm bu süre boyunca gözlerini Tatyana'dan ayırmamıştı.

Kezia'nın gelişinden sonra Tatyana konuşmakta yavaşlamıştı, ama kadınların ve Kezia'nın konuştuğu her şeyi dinliyor, Poshani hakkında hızla büyüyen zihinsel dosyasına kaydediyordu.

"Haftan nasıl geçti?" diye sordu Kezia. "Yarın yeni bir oyun olacakmış."

"Ama *Baba Yaga ve Üç Kız Kardeşler* kadar iyi olacak mı?"

"Duydum!" Kezia elini göğsüne koydu. "Kaçırdığımı inanamıyorum."

"Çok büyüleyiciydi."

"Çocuklar, değil mi?" Kezia şarabından bir yudum aldı. "Çok sevimli."

"Evet, kampı çok neşeli yapıyorlar." Ve canlı. Saat geç olmuştu.

Gece yarısıydı, tüm çocuklar çadırlarında ve karavanlarında uyuyordu, ama uzaktan bir bebeğin ağlama sesi geliyordu ve bu ses onu rahatlattı. "Sessiz bir hafta oldu, ama bana bahsettiğin restorani denedim. Harikaydı."

"Kuzu kaburga, değil mi?" Kezia parmak uçlarını öptü. "Floreas'ın arabasından mı? Çok yumuşak."

"Ve çok ağır da değiller." Tatyana koyun etinin tadını her zaman sevmişti, ama vampirlerin damak tadına göre çok keskin bir tadı vardı. Kezia, kaburga satan küçük bir karavan önermişti ve Tatyana, bu kaburgaları bu kadar beğeneceğine şaşırmıştı.

"Evet, vampir misafirler için sadece bahar kuzularını kullanıyorlar." Kezia bir garsonu çağırdı ve genç adam bir kadeh kan şarabı doldurup Tatyana'nın önüne koydu. "Sadece anne sütüyle beslenenler. Bu yüzden bu kadar lezzetli."

Tatyana midesi bulandı. Eh, o eti bir daha yemeyecekti. etini bir daha *yemeyecekti*.

Çiftlikte büyüdüğü için etin nereden geldiği konusunda hiçbir yanılsaması yoktu, ama büyükbabası hiç bahar kuzularını ya da genç buzağları almamıştı.

Onlara iyi bir hayat veriyoruz, onlar da bize et veriyorlar. Ama önce onlara iyi bir hayat vermeliyiz.

Büyükbabasının sesini zihninde duyabiliyordu, ama Poshani liderlerinden birine kaba davranmak istemiyordu. Bu sadece

diplomatik değildi, kendi kültüründe değildi ve bunun çok iyi farkındaydı.

Radu, yaşlılardan en küçük çocuklara kadar herkesle şakalaşan en sevilen amca gibi görünürken, Kezia kamvasa'nın kadınlarına odaklandı, onlarla ilgilendi, gece ihtiyaçlarını sordu, kampta dolaşan dedikoduları öğrenmeye çalıştı.

Tatyana, karavanın etrafında devriye gezen ölümsüz muhafızlar olan Hazarlara da Kezia ve Radu'ya düzenli olarak rapor verdiklerini gördü.

"Kardeşin Vano kamvasa'ya katıldı mı?" diye sordu Tatyana. "Diğer herkesi tanışmış gibi hissediyorum."

"Fynn bile mi?"

"Evet, Fynn bile. Kısa bir süre, ama tanıştım." Neredeyse hiç konuşmayan vampir Alman aksanıyla konuşuyordu, ama içine kapanık biriydi. İlgilendiği tek şey, genç Poshani erkek ve kadınların onun için dans ettiği dans geceleriydi.

Tatyana'nın bu konuda bir fikri yoktu.

"Vano gelecek hafta geliyor," dedi Kezia. "Senin gibi sezon sonuna kadar bizimle kalacak olan Fransa'dan yeni bir misafirin naklinde yardım ediyor. Yani birkaç ay kalacak."

Yeni bir arkadaşın geleceği sevindiriciydi. Kamvasa'daki insanlarla vampirlerden daha fazla zaman geçiriyor olsa da, sohbet için yeni fırsatlar olması hoş olacaktı. "Akşamları yeni bir yüz görmek güzel olacak."

"Oh, evet." Kezia'nın dudakları gülümsemeye kıvrıldı. "Fransız vampirin yüzünü beğeneceksin, hatta hafif bir eğlence arıyorsan yüzünden daha fazlasını da beğenebilirsin."

Tatyana'nın gülümsemesi dondu. "Anlıyorum."

Kezia güldü. "Henüz bir sevgiliye ihtiyacın yok mu? Yoksa hâlâ Arosh'un becerilerinin tadını mı çıkarıyorsun?"

"Sevgili aramıyorum." Oleg'in görüntüsü anında zihninde canlandı.

Hayır. Geçen gece paylaştıkları şefkatli sözlere ve alaycı tavırlara rağmen, o onun sevgilisi değildi.

Onu neden aradığını bilmiyordu.

Yalancı.

Biliyordu. Açıkça biliyordu.

Seni özledim.

Lanet olası adam bunu rüyalarında duyduğu o şefkatli sesle söylemişti ve sonra hat kesilmişti. Geri aramayı bile denemişti, ama telefon hiç kurulmamış bir sesli mesaja bağlanmıştı.

Oleg neyin peşindeydi?

Tatyana'nın yüzünde sinirlilik belli olmuş olmalı ki Kezia güldü.

"Kime kızgınsan, René ile yatmak intikam almak için harika bir yol olur. O çok iyidir ve ikiniz birlikte muhteşem olursunuz. Ama ciddi bir şey aramıyorsan onu tavsiye ederim."

"Tavsiyen için teşekkürler." Kezia'nın verdiği yeni restoran önerileriyle birlikte bunu da aklına yazdı. Garsonun doldurduğu kan şarabındaki kan ve porto şarabının tatlı karışımını yudumladı. "Şu anda öyle bir şey aramıyorum."

Tabii ki değil, çünkü sen benimsin.

Oleg'e zihninde susmasını söyledi, sonra dikkatini tavernanın vagonlarına yemek tepsileri taşıyan kadınlara çevirdi. "Biliyor musun, vampir akşam yemeklerimizin şefleri sanki dünyanın en iyi restoranlarından gelmiş gibi yemek yapıyorlar."

Kezia başını salladı. "Evet, öyle. Şu anki şef aşçıyı Avustralya'daki bir Wallace otelden çaldık. Onu buraya ben kendim getirdim."

"O olağanüstü birisi," dedi Tatyana. "Ama ben aile yemeklerini daha çok seviyorum. Bana evimi hatırlatıyor."

"Çok nazıksın." Kezia'nın bakışları biraz daha yumuşadı. "Çoğu ölümsüz, kamvasa'yı bir tür kalıntı olarak görür. Neredeyse hareketli bir müze gibi."

"Oh hayır. O çok daha fazlası." Tatyana başını salladı. "Kültürünüzü yaşatan bir yolculuk. Geçmişten geleceğe uzanan bir yol." Şarabına baktı. "Üzgünüm. Bunu biliyorsunuz tabii."

"Özür dilemene gerek yok." Kezia gözlerini kısarak, "Teşekkür ederim. Ailemiz hakkında böyle hissetmene sevindim. Çünkü biz bir aileyiz." dedi. Yüzü tekrar diplomatik bir maskeye büründü. "Ölümsüz olduğun için şimdi nereye seyahat etmek istediğini bana söylemelisin. Asya'yı ziyaret ettin mi? Eğer fikir arıyorsan, sana harika yerler önerebilirim."

"Teşekkür ederim."

Kezia'nın halkı hakkında söylediği güzel sözlere rağmen, Tatyana'nın zihninin bir köşesinde, vampirin kamvasa'daki insanlara karşı tutumunun, hayvanlara karşı tutumu kadar soğuk olup olmadığını merak ediyordu.

Çünkü Tatyana'nın vampirler hakkında öğrendiği bir şey varsa, o da bazılarının insanları kesinlikle hayvanları gördükleri gibi gördükleriydi. aynı şekilde gördükleriydi.

Onları şımartır, onlara bakarız, ama onlar bizim rahatımız için vardır.

Onlara iyi bir hayat veriyoruz, onlar da bize kanlarını veriyorlar.

Ama önce onlara iyi bir hayat vermeliyiz.

Bölüm 17

Oleg

Oleg'in en sessiz keskin nişancısı Ludmila, Oleg'in onu Rusya'yı işgal eden Nazilere karşı serbest bıraktığı İkinci Dünya Savaşı'ndan beri gördüğü en neşeli haliyle karşısındaydı. Doğu Karpat Dağları'ndaki Oleg'in kalesinin önünde park etmiş eski Land Cruiser'lardan birinin arkasına iki büyük spor çantası atarken ısıklık çalıyordu.

Arkadaşı Oksana ise hiç de memnun değildi. "Neden bunu yapıyoruz?"

"Kız arkadaşını bulmak için," dedi Ludmila. "Hani şu güzel sarışın kız." Lazlo'ya sırtarak baktı. "Kardeşinin bir tipi var, değil mi?"

"Evet." Lazlo, Ludmila kadar neşeli bir sesle konuştu. "Güzel, sarışın, dengesiz ve düşmanca olanları seviyor."

Oksana, "Tatyana'nın Ateş Kralı'nın sarayında olduğunu sanıyordum," dedi.

"Artık değil," dedi Lazlo. "Sezon için kamvasa'ya bilet aldı."

Üçü Oleg'in orada olduğunu biliyordu, ama umursamıyorlardı, bu da Oleg'in onları druzhina'sı için seçmesinin nedenlerinden biriydi. O, kışını öpen insanlara ihtiyacı yoktu, kendi başına düşünebilen akıllı savaşçılara ihtiyacı vardı.

Bu bazen onları çok sinir bozucu yapsa da.

"Bu eğlenceli olacak." Ludmila gülümsedi. "Poshani izlerini çok iyi saklarlar ve bizi keşfederlerse şiddet kullanırlar."

Lazlo gözlerini kısarak baktı. "Sende bir sorun var." "Sıkılmayı sevmem, ihtiyar."

"Kapa çeneni," diye bağırdı Oleg. "Hepiniz. Toplanmaya devam edin."

Oksana, Oleg'e bir bakış attı. "Biliyorsun, güzel, sarışın ve düşmanca davrananların kötü insanlar olmadığını açıklığa kavuşturmak istiyorum. Eğer sarışın olsaydı, o benim eşim olurdu."

"Doğru." Lazlo başını salladı. "Ve kardeşim, sen çok daha kötülerini yatmışsın."

"Süper modeller," diye mırıldandı Ludmila.

"Mirasçı kızlar daha kötüydü," dedi Lazlo. "En azından mankenlerin bir işi vardı."

Oleg yaklaşıp bir buz sandığını kamyonun arkasına kaldırdı. "Yeter."

"İlk yılında hiç insan öldürmediğini duydum." Ludmila, Oleg'in omzuna hafifçe vurdu. "Bu iyi bir şey."

"Eski Kato'nun onun öğretmeni olduğunu duydum," dedi Lazlo. "Şanslı bir dönüş. Dzbog'un gözdesi."

"Tamam, evet." Oksana, ikinci Land Cruiser'ın arkasına bir tüfek kutusunu yerleştirdi. "Slav yağmur tanrısının gözdesi olabilir, ama unutma, onun ilk öğretmeni bendim."

Ludmila, küçük bir orduyu yok edecek kadar silah almakta ısrar etti. Oleg, aracın yarısını silahla doldurmanın kesinlikle gerekli olduğunu düşünmüyordu, ama silahları bırakmayı önerdiğinde Ludmila ona, kışın Moskova sokaklarında çırılçıplak koşmayı önermiş gibi baktı.

"Ve sen de ne kadar iyi bir öğretmendsin." Ludmila eşinin omzuna hafifçe vurdu. "Lazlo haklı. Mary o genç kızı seviyor. Çok şanslı."

Mika yanına gelip Oleg'in yanındaki Land Cruiser'a yaslandı. "Biliyor musun, askerlerinizin dini çeşitliliği akademisyenler için zengin bir malzeme olurdu."

Oleg'in baş boyarı, en az iki hafta boyunca cep telefonu çekmeyen bir yerde olabilmek için sorumluluklarını ayarlamak için bir telefon görüşmesi yapıp duruyordu.

"Pagan." Oleg Lazlo'yu işaret etti. "Ortodoks." Ludmila'yı işaret etti. "Birkaç Muhammed takipçisiyle birlikte, yaz ortasında bir gök tanrısı ya da ona benzer bir şeye kızcılık dalları yakmıyorsunuz, değil mi?"

"O sadece gelenek," diye mırıldandı Mika. "Hazırız mı?"

"Evet." Oleg, Mika'nın telefonuna baktı. "O şeyi getiriyor musun?"

"Hala yapılacak işler var." Mika konuşurken cihazda gezinmeye başladı. "Hepimiz her şeyi bırakıp bir kadını aramaya çıkamayız ve..."

"Şu anda çok dikkatli ol," dedi Oleg sessizce. "Son yarım saattir üçünü dinliyorum."

Mika başını kaldırdı. "Poshani'yi bulup iç hiyerarşilerinde olası bir güvenlik ihlali konusunda uyarmak için mi?"

"Evet, aynen öyle."

"Bu bizim işimiz değil," dedi Mika, "ama kalbimizde yaşayan hayırseverlik duygusuyla yaptığımız bir şey."

"Bunu netleştirdiğimize sevindim." Oleg, Mika'nın telefonuna baktı. "Polina'dan başka haber var mı?"

"Vano kaçtı ve başka bir kamyon kaçırıldı."

Oleg dik durdu. "Ne?" Daha fazla çalışan kaybolursa, Tatyana'yı bulma planlarını ertelemek zorunda kalacaktı, Tatyana ne kadar ısrarla aklını kurcalarsa da.

Mika elini kaldırdı. "Bu sefer insan-insan suçu gibi görünüyor," diye ekledi çabucak. "Polina'nın adamları polise haber verdi. Çalışanlarımıza zarar gelmedi. Rus sınırında silahla alıkonulmuşlar ve kamyon çalınmış, ama şiddet yok. Kimse yaralanmadı."

"Yük neydi?"

"Elektronik eşya," dedi Mika. "Çoğunlukla cep telefonları. Konteynerde takip cihazları vardı, ama devre dışı bırakılmış."

Bu pek de olağandışı bir suç değildi, ama Oleg'in malına dokunulması onu her zaman sinirlendirirdi. "Belki de şoförlerimize silahlı korumalar koymamız gerekiyor."

"Bu, Ivan'ın önerdiği bir olasılık."

"Tahmin edeyim, kendi adamlarını işe almak istiyor, değil mi?" Mika gülümsedi. "Ne dersin?"

Oleg, Ivan'ın Oleg'in kamyonlarını hedef alıp, sorunu çözmek için Ivan'ın adamlarını işe almak zorunda kalması için bir sorun yaratacağına kolayca inanabilirdi.

Bu, Oleg'in geçmişte rakiplerine yaptığı bir şeydi.

"Kamyon nerede durduruldu?" diye sordu Oleg.

"Smolensk."

"Hmm." Bu şehir, Oleg'in imparatorluğunun sınır bölgesinde, Polina'nın yönetiminin bittiği ve Ivan'ın başladığı yerdeydi.

"Evet, ben de ilginç buldum." Mika yine telefonuna bakıyordu. "Ivan, polisin ilerleyişi hakkında günlük güncellemeler gönderiyor."

"Ne kadar yardımcı. Rus polisini elinde tuttuğumuzu bilmediğini mi sanıyor?" diye sordu Oleg.

"Şimdilik oyuna devam ediyoruz," dedi Mika. "Tabii daha proaktif bir şey yapmamı istemezsen."

"Yine onun adamları olacaktır. Daha sıkı kontrol altında tutabileceği adamlar."

"Evet, Polina ve ben bu olasılığı düşündük." Oleg, Ivan konusunda bir şeyler yapmalıydı.

Bir kardeşini daha öldürmek zorunda kalacaktı.

Ama her sorun tek tek halledilmeliydi.

Şu anda Tatyana'yı bulması ve Vano'ya güvenip güvenemeyeceğini anlaması gerekiyordu. Mümkünse Poshani'leri müttefik olarak tutmak istiyordu. İnsanları kendi topraklarından kovmaktan hoşlanmıyordu ve açıkçası, onlara özgürce dolaşma hakkı vermekten başka bir şey yapmadan cömert bir gelir elde ediyordu.

"Radu, anlaşmamızı ihlal ederek kamvasa'nın izini sürdüğümüzü öğrenirse, bize saldırabilir ve kimse onu suçlayamaz."

"Evet." Oleg, arkasındaki kapının çarpmasının yankısını hissedince araçtan uzaklaştı. "Bu yüzden orada olduğumuzu asla fark etmeyecekler."

Bölüm 18

Tatyana

"Onu gördüm," dedi Rumi. "Ve onun için, dişleri umurumda bile değil."

Yemek arabasının etrafındaki kadınlar sevinçle bağırdı.

"Ben de gördüm." Desiree adındaki bir kadın, Tatyana'nın bir tencerede sığır eti ve arpa çorbası karıştırırken dirseğiyle onu dürttü. "Tanya, onu gördün mü? O senin tipin. Karşılama yemeğinde tanışmış olmalısın."

"Onunla tanıştım." Omuz silkti. "Özel bir yanı yok."

"Oh hayır." Rumi onu işaret etti. "Sana bir an bile inanmıyorum. Eğer kalbin atıyor olsaydı, kızarırdın."

"Kalbi atıyor, sadece çok yavaş."

Ateşin etrafında duran üç kadın yüksek sesle güldü ve Tatyana gülümsemekten yanakları çatlayacak gibi hissetti. Hiç böyle hissetmemişti... belki de hiç.

Rumi oradaydı ve Tatyana'dan biraz daha yaşlı olan Desiree. Ayrıca Katrina adında kırklı yaşlarında, hızlı zekası ve hikayeleriyle herkesi güldüren yaşlı bir kadın da vardı.

"Tamam, bunu bir Poshani vampirine asla sormam," dedi Katrina. "Ama kan akışı, iyi zamanları *iyi* yapan şeydir, anlarsın ya." Rumi ve Desiree sırtarak, belinin altını işaret etti. "Vampir olduğunda orgazm olmak çok uzun sürer mi?"

"Katrina, ne soru bu!" Rumi elini ona doğru salladı. "Tanya, onu dinleme. Çok kaba."

"Tamam, ama şimdi gerçekten merak ettim." Desiree başını eğdi. "Bunu daha önce hiç düşünmemiştim."

Tatyana utancını yenerek cevap vermeye zorladı kendini. "Sanırım amnis yüzünden." Elini kaldırıp sis dalgasını onlara doğru çekti ve pişirme ateşini soğuttu. "Bilirsin, bizim enerjimiz."

"Evet, mantıklı." Katrina kalçalarını salladı. "Şimdi bunu çok yakışıklı Fransızla denemeliyiz."

Tatyana, Rumi ve Desiree'ye katılarak güldü.

René DuPont, Fransız vampir ve sezonun geri kalanında kamvasa'nın konuğu, önceki gece gelmişti ve onun yakışıklılığı ve cazibesi hakkında söylentiler, Poshani kadınları arasında hızla yayılıyordu.

"Cidden," dedi Rumi. "Hanzi ile evlenmeden yıllar önce vampir sevgililerden vazgeçmiştim, ama bekar olsaydım? O adamın beni ısırmasına izin vermeyi düşünebilirdim."

"Bütün Poshani kızlarının vampir erkek arkadaşları mı var?" diye sordu Tatyana. "Bu yaygın bir şey mi?"

"Hepimiz bir dönemden geçeriz," dedi Katrina. "Gençken ölümsüz erkek ve kız arkadaşlarım vardı, ama sadece birini sevdim."

Tatyana kendini durduramadan soruyu patlattı. "Ne oldu?"

Katrina hüzünle gülümsedi. "Saçlarım ağardı."

"Oh, ne pislik," dedi Rumi. "İza'yla ayrılma sebebinin bu olduğunu bana hiç söylemedin."

"Hiçbir şey söylemedi," dedi Katrina. "Ama ben anladım. Benden uzaklaşıyor ve daha genç kadınlara bakıyordu." Omuzlarını silktili. "Ne yapabilirsin ki? Otuz altı yaşına bastıktan bir yıl sonra ayrıldık. O, o Fransız gibi sonsuza kadar yakışıklı kalacak. Benim hayatıma devam etmem gerekiyordu."

"Asla bir vampirle gerçek bir ilişki kurmaya çalışma," dedi Desiree. "Annelerimiz hep bize aynı şeyi söyler." Tatyana'ya baktı. "Romantik ilişkiler demek istedim. Arkadaşlık farklı."

"Tabii ki!" Rumi hemen ekledi. "Sadece erkeklerden bahsettiğimizi biliyorsun."

Tatyana hiçbir şey söylemedi, ama ölümlü ya da ölümsüz olsun, bu kadınların onu gerçekten arkadaş olarak gördükleri düşüncesi kalbini ısıttı.

Ya da en azından olası bir arkadaş.

Tatyana başını salladı. "Sana söylüyorum, René DuPont'u unut. Onun gibileriyle daha önce tanıştım. Muhtemelen o da sadece kendini düşünen başka bir erkek. Karanlıkta güzel bir yüz göremezsin."

Rumi güldü. "Vampir değilsen tabii."

"Tamam, haklı olabilirsin." Tatyana gülümsedi ve çorbayı karıştırmaya başladı.

"Ondan daha yakışıklı birini gördün mü?" Desiree'nin kaşları kalktı. "Hadi ama Tanya. Bize geçmişin hakkında hiçbir şey anlatmıyorsun."

"Var." Poshani kadınlarına karşı açık davranmıştı. Nasıl dönüştüğünü değil, ama nerede büyüdüğünü anlatmıştı. "Size neyi anlatmadım?"

"Geçmişteki erkek arkadaşlarını kastediyor." Katrina göz kırptı. "Erkekler hakkında konuşma şekline bakılırsa, büyük bir hayal kırıklığı yaşamış olmalısın."

Tatyana donakaldı. "Ne?"

Radu, Oleg'i biliyordu. Kampta diğerlerine ateş vampiri ile olan geçmişinden bahsetmiş miydi?

"Hadi ama," dedi Rumi. "Erkeklerden yanmamış kim var ki?" Oh.

Ohhh. Sessizce nefes verdi. "Aynen öyle. Kim bir erkek tarafından incitilmemiştir ki?"

"Hadi." Katrina Desiree'yi dürttü. "Ateş Kralı'nın sarayında olduğunu söyledi. Eminim oradaki en iyisi tarafından yanmıştır."

Rumi güldü. "Hepimiz Arosh'un hikayelerini duymuşuzdur."

"Her Poshani kızı Arosh'u bilir," dedi Desiree. "Ben de birkaç yıl Ateş Sarayında geçirdim." Parmak uçlarını birbirine sürttü. "Vanımı nasıl aldığımı sanıyorsun?"

"Akıllı davranırsan sorun yok." Rumi başını salladı. "Hepimiz Katrina gibi üniversiteye gidip ofis işleri bulamıyoruz."

Tatyana sormamıştı, ama Katrina'nın uzaktan bir tür teknoloji işi olduğu ve seyahatte olmadığı zamanlarda Varşova'daki iş ofislerinde çalıştığı anlaşılıyordu. Kamvasa'ya sadece birkaç hafta önce katılmıştı.

"İşler sıkıcı," dedi Katrina. "Tanya'nın seksi vampirlerle olan geçmişi hakkında daha fazla şey bilmem lazım."

"Ben..." Gülümsedi. "Sana söylemeyeceğim."

"Oh, o zaman ciddiymiş." Desiree ona yaklaştı. "Şimdi kesinlikle bilmemiz lazım."

"O öyle değildi..." Gerçekten bunu mu anlatacaktı? "Çok sahipleniciydi. Çok baskıcıydı."

"Kötü anlamda mı?" Rumi, doğradığı havuçlardan başını kaldırmadan sordu. "Hanzi sahiplenici, ama ona kükrersem kedi gibi olur."

"Ah, sorun o zaman buydu," dedi Tatyana. "Hırlamayı denemedim; bir dahaki sefere hatırlarım."

Herkes ona güldü ve Tatyana konuyu değiştirirler umdu.

Ama şansları yoktu.

"Bir sevgili sahiplenici olmalı," dedi Katrina. "Ama aynı zamanda senin dünyasının merkezi olmadıklarını da bilmeliler. Hayatlarımız var, değil mi?"

"Aynen öyle," Tatyana dedi. "insan bir kendi kendi kendi kimliği olmalıdır."

"Gençsen, bu daha zor," dedi Rumi. "Zamana bırak." Tatyana'ya baktı. "Şu anda bolca zamanın var."

Bölüm 19

Oleg

Başladıkları günden üç hafta sonra Oleg nihayet amnisinde bir hareket hissetti.

"Güney."

Lazlo arabayı sürüyordu. "Ne?"

"Güneye gitmeliyiz."

Tatyana onu terk etmeden önce, hem açgözlülükten hem de onun iyiliği için birçok kez kanını almıştı. O kan bağı sayesinde onu bulabilirdi. Onu korumak için de kullanabilirdi.

Onu, babasının ölümünün acısını ondan alıp onu hayatta tutmak için kullanmıştı. Zara'nın ölümünün acısını, kendi kanında amnisinin öldüğünü hissederken kendi vücudunda toplamıştı.

Kendisinin ve Tatyana'nın kaybının birleşen acısı onu dizlerinin üzerine çökertmişti.

Tatyana'nın kanı, Oleg'i terk ettiğinde ona işkence etmiş, yanındayken ise onu teselli etmişti.

Şimdi, taşıdığı amnis'in uzandığını ve ona ulaşmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Amnis, onun elemental gücünü arıyor ve Oleg'i fiziksel konumuna yaklaştırıyordu.

Onun nerede olduğundan o kadar emindi ki, Oleg sol omzunun üzerinden bakarsa, gözünün ucuyla onu görebileceğini hissetti. "Güneybatıya gitmeliyiz."

"Oradan geldik ama madem öyle." Lazlo, gösterge panelindeki haritayı işaret etti. "Şuna bak ve bana bir yol bul."

Aramanın ilk haftasında, asfalt yollardan ayrılıp vahşi doğada ilerlemiş, çakıl ve toprak yollardan geçerek uzak çiftlik bölgelerini, ormanları ve izole nehir vadilerini keşfetmişlerdi.

İkinci hafta, Tatyana'nın amnis'i damarlarında uyanmaya başladıığında, havada onun kanının izlerini hissetmeye başladı.

Ama şimdi...

"Onu hissedebiliyorum." Haritayı aldı ve onları daha yakına götürecek bir yol aradı. Henüz patikaya sapmamışlardı, ama sapacaklardı. Eninde sonunda yürüyerek gideceklerdi.

"Yeterince yaklaştığımızda araçları park etmeliyiz," dedi Lazlo. "Hazarlar devriye gezecek."

Hazarlar — keskin görüşleri ve savaş becerileriyle ünlü Poshani rüzgar vampirleri — bu girişimde Oleg'in en büyük tehdidiydi. Bir ölümsüzü tehdit olarak görürlerse önce saldırır, sonra soru sorarlardı.

Poshani, rotalarını dikkatlice planladı, izole köylerden geçerek şehir merkezlerine yeterince yaklaşıp, insanlarına fazla dikkat çekmeden erzaklarını yeniledi.

Bu, geleneksel dansları kadar karmaşık ve zor bir bulmacaydı ve Oleg onlara bu yüzden her zaman saygı duymuştu.

Ne yazık ki, bu ihtiyat ve gizlilik, onu avından ayıran tek engeldi.

Mika, Ludmila ve Oksana arka araçtaydı, Lazlo ve Oleg ise dostça bir sessizlik içindeydiler.

Lazlo, ormanın içinden geçerken gözlerini karanlık yoldan ayırmadı. "O buna değer mi, kardeşim?"

"Ne demek bu?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdandı Lazlo. "Sen bu kadını bulabilesin diye eski bir müttefikimizin öfkesini göze alıyoruz."

"Hepinizin düşündüğünün aksine, Vano'nun Poshani klanında bir darbe girişiminde bulunabileceğinden gerçekten endişeleniyorum."

Lazlo homurdandı. "O her zaman Ivan'a fazla dostça davranmıştır."

"Aynen öyle." Yolları gösteren bir hükümet haritası ele geçirmişlerdi, ama harita pek doğru değildi. "Yarım kilometre ileride bir yangın yolu var. Oradan sola dön."

"Anlaşıldı, patron."

"Ve evet."

"Evet, ne?" dedi Lazlo.

"O buna değer." Oleg gözlerini haritadan ayırmadı, kardeşine bakmayı reddetti. "Bence o çok olağanüstü bir vampir olma potansiyeli var."

"Güzel, parlak şeyleri toplayıp şatonun duvarlarına asmak istemezsen sen sen olmazsın."

Oleg kaşlarını çatı. "Neden bahsediyorsun?"

"Sen her zaman sıra dışı şeylere ilgi duymuşsundur," dedi Lazlo. "Kadınları da öyle topluyorsun. Bu yüzden Luana'ya ilgi duydun." Yan tarafa baktı. "Bu kadının Luana gibi zihinsel dengesizliği olduğunu ima etmiyorum, ama..." Lazlo başını salladı. "O ilginç bir kadın."

"Ben kadınları *koleksiyon* yapmıyorum."

"Tabii ki topluyorsun." Lazlo hızını yavaşlattı ve Land Cruiser'ı dar toprak yola sürdü. "Kırık kanatlı kuşları kurtarmayı ve onları iyileştirmeyi seviyorsun. Hepimiz öyle yapıyoruz. Bu şekilde telafi ediyoruz."

"Neyin kefareti?"

"Neyin için olduğunu biliyorsun, aptal," diye homurdandı Lazlo. "Onun emri altında bütün kültürleri yok ettik. Kasabaları yerle bir ettik, nehirleri kanla kırmızıya boyadık."

Oleg'in zihninin derinliklerinde insan çığlıklarının tüyler ürpertici sesi yankılandı. "Başka seçeneğimiz yoktu."

"Yaptık!" Lazlo bağırdı. "Ölümü seçebilirdik. Hepimiz ölümü seçebilirdik ve bazılarımız da öyle yaptı."

Oleg önüne bakarak, "Ölümümüz neye yarardı? Ölmek *kolay* olurdu," diye tükürdü. "Hepimiz tanrılarımızın önünde ağlayıp atalarımızdan af dileyerek üzgün şehitler olabilirdik, geride bıraktığımız dünya ise küle dönüşürdü."

Lazlo yavaşça başını salladı. "Haksız değilsin."

"Sen ve ben, Pavel ve Rudov ve diğer dürüst olanlar ölmeyi seçseydik, tüm Kiev Rus'u İvan ve onun gibiler yönetiyor olacaktı."

"Yanlış yaptık mı dedim?" Lazlo omuz silkti. "Sadece hepimizin kendi yolunu seçtiğini söylüyorum. Bazılarımız sefil ölümlülerin dünyayı yok etmesini engellemeye çalışıyor, sen ise bir canavarın imparatorluğunun parçalarını alıp biraz daha az şiddetli ve acımasız hale getirdin."

Oleg buna cevap veremedi, bu yüzden sessiz kaldı.

"Eğer sonsuzluğunu biraz daha az korkunç hale getirmek için ilginç ve güzel kadınları bir araya toplamak istiyorsan, seni suçlayamam."

"Tatyana Vorona'yı *toplamıyorum*," diye mırıldandı Oleg. "O sinir bozucu. İnatçı. Küçümseyici. Ve o kadar inatçı bir bağımsızlıkçı ki, onu güvende tutmak için muhtemelen kilit altına almak zorunda kalacağım. Onun ölüm arzusuna sahip olduğuna inanmaya başlıyorum."

"Peki ya ölürse?"

"Bu *kabul edilemez*." Oleg, bu düşünceyle içindeki öfkenin patlamak üzere olduğunu hissetti.

Lazlo uzun bir süre sessiz kaldı, sonra kahkahalara boğuldu.

Ses o kadar şaşırtıcıydı ki Oleg sadece bakakaldı.

"Seni aptal." Lazlo gözlerinden kanlı gözyaşlarını sildi. "O senin istediğin hiçbir şey değil, ama ihtiyacın olan her şey." Tekrar kahkahalara boğuldu, sonra Oleg'in omzuna vurdu. "Bunu sevdim."

"Sen bir aptalsın ve hiçbir şey bilmiyorsun," diye mırıldandı Oleg.

"Ona aşık olacaksın. Zaten yarı aşıksın." "Lütfen sus yoksa seni öldürürüm."

Bölüm 20

Tatyana

Şafak sökmeden önceki sessiz saatlerde, Rumi, Desiree ve Katrina çoktan yatmışken, Tatyana kamvasadan uzaklaştı ve gözüne çarpan çevredeki Hazar'lara başıyla selam verdi.

"Göl kenarına gidiyorum," dedi gardiyana. "Gözümüz üzerinizde," dedi adam hafifçe başını sallayarak.

Hazarlar geceleri her zaman oradaydı, kamvasa'daki insanları ve vampirleri koruyan muhafızlardı. Sadece gerektiğinde ortaya çıkan sessiz bir orduydular. Bazen Radu veya Kezia'ya bir şey bildirmek için, bazen de çok uzağa gitmiş maceracı bir çocuğu geri getirmek için.

Cam gibi gölün kenarına doğru yürürken vampirin dikkatli bakışlarını hissetti. Ay ve yıldızlar, ayna gibi yüzeyde yansıyordu.

Kenara oturup, düşmüş bir kütüğün üzerine tünedi ve amnis'ine tepki veren suyun, suya doğru uzattığı çıplak ayaklarına dokunmak için kıyıya doğru sürünmesini izledi.

Gece ılık geçiyordu. Günün sıcaklığı gece yarısına kadar sürmüştü, hafif bir esinti kalkıp gölün üzerinden geçerek suyla serinletilmiş havayla insanlara rahatlama getirmişti.

İki gece önce küçük vadiye varmışlardı ve uzaktan yüksek bir dağ silsilesi görünüyordu. Hâlâ coğrafi olarak nerede olduğunu bilmiyordu, ama vampir olduğundan beri ilk kez kendini evinde hissetmeye başlamıştı.

Bunun, küçük bir gardırop, yığınla kitap ve ilginç

bir taş koleksiyonu topladığı rahat karavandan değildi.

Çocukluğundan beri ilk kez yeniden yazmaya başladığı günlükler de değildi.

Poshani'nin giderek daha tanıdık hale gelen ritmi de değildi, ama o da bunun bir parçasıydı.

Poshani kamvasa'nın izole baloncuğunun içinde, Tatyana müziği sevdiğini ve dans etmeyi özlediğini hatırlamıştı.

Arkadaşlarıyla şakalaşmanın nasıl bir his olduğunu hatırladı.

Şafak vakti gözlerini kapatıp ertesi gece ne olacağını korkmadan uykuya dalmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladı, çünkü kimi göreceğini ve onların kendisinden ne beklediğini biliyordu.

Kamvasa artık evi gibi gelmeye başlamıştı ve yaz ortası çoktan geçmiş olmasına rağmen kalbinde bir acı hissediyordu.

İki ay sonra bu sığınak ortadan kalkacaktı. Ondan sonra ne olacaktı? Ne yapacaktı?

Su ayaklarını öptü, kanında kaynamaya başlayan elektrik enerjisini yatıştırdı.

Güvende.

Güvendesin.

Su ona güven verdi ve Tatyana derin bir nefes aldı. Kamvasa sona erdikten sonra ne olursa olsun, bu dünyada yolunu bulabileceğini fark etti. Vampirlerin arasında daha güvenli hissediyordu ve hatta Radu'ya iş hakkında konuşmayı bile düşünmüştü.

Elindeki parayla uzun süre yaşayabilirdi, ama Tatyana mutlu olmak için bir işe ihtiyacı olduğunu biliyordu. Belki Poshani'nin işlerinde yardımcı olabileceği bir şeyler vardı.

Huzurlu bir saatin ardından Tatyana ayağa kalktı ve kamvasanın merkezine doğru yürüdü, onu izleyen Hazar'a başıyla selam verdi.

Kampın ortasındaki diğer karavanlarla aynı olmasına rağmen, kendi karavanını kolayca buldu.

Ama elini kapıya koyduğu anda donakaldı. Olamazdı.

Onun kokusu çok belirgindi. Havada onun amnisini hissedebiliyordu.

Kanları kaynadı ve karavanın kapısını açarak Hazar'a bağırmaya hazırlandı, ama karavana girer girmez adamın eli ağzını kapattı.

Oleg eğildi, gözlerini onun gözlerine kilitledi ve alnını alnına bastırdı, dudakları ağzına bastırılmış parmaklarına değdi. "Şşşş. Benim. Benim."

Elini çekip, "Sen olduğunu biliyorum!" diye tısladı.

O kıpırdamadı. Birbirlerinden birkaç santim uzaklıkta donakaldılar ve kadının amnis öfkeyle köpürüyordu.

Öfkeyle değil.

Sessiz karavanının güvenliği içinde, sadece ikisi vardı. Cildi toprak ve kül kokuyordu. Nefesi dudaklarında sıcacıktı.

Korkmuyordu. Öfkeliydi.

Ve ona o kadar açtı ki ağlamak istiyordu.

Tatyana elini onun boynuna koydu ve aralarındaki mesafeyi kapatarak Oleg'in dudaklarına öfke dolu bir öpücük kondurdu.

Bölüm 21

Oleg

Öpücük sadece birkaç saniye sürdü, ama Oleg'i dumanlar içinde bırakmaya yetti.

Tatyana geri çekildi ve havadaki nemi emerek Oleg'in boynunda yükselen ateş dalgasını söndürdü.

"Kendine hakim ol." Karanlık karavanın içinde etrafına bakındı. "İkimizi de öldürmek mi istiyorsun?"

Dudaklarında onun soğuk nefesini hissedebiliyordu ve öfkeli fısıltısı tenine okşama gibi değdi. "Bunun olmasına asla izin vermem, ama aferin, volchitsa. Kendini çok iyi kontrol ediyorsun."

"Övgülerin kulağıma gitmiyor." Sesi küçümseyiciydi, ama konuşurken bile başı yine ona doğru eğilmişti, tıpkı onun ona çekildiği gibi.

"Yine de aldın." Oleg kampa girmeden önce yakındaki bir nehirde vücudunu yıkamış, haftalarca biriken çamuru ve külleri temizlemişti.

"Buraya nasıl girdin?"

"Kolay olmadı." Avucunun içi boynunun yanında sıcacıktı ve amnisinin uzayıp cildinde akışını hissedebiliyordu.

Poshani Hazar önce elemental enerjiyi aradı ve Oleg kadar eski ve güçlü bir vampir için, amnisini sıkı kontrol altında tutmak çok zor bir işti. Elemental gücünü gizlemek için harcadığı çaba, boğazına geçirilmiş bir ilmek gibi hissettiriyordu.

"Burada olamazsın." Tatyana'nın sesi öfke ve endişe arasında gidip geliyordu. "Hazar seni bulursa..."

"Onlar seni çağırmadıkça beni bulamazlar." Oleg başını yana eğdi ve kadının kokusunu içine çekti. Taze su ve güller.

Dizlerinin üzerine çökme isteğiyle mücadele etti. "Onları çağırarak mısın?"

Dudakları birbirine değmiyordu, ama aralarında sadece birkaç santim vardı. "Ve ormanda bir yerlerde gizlenmiş bir ordu olduğunu bildiğim halde kavga mı çıkaracağım?"

"Ordu değil." Eli, kadının boynunun yanından omzuna kaydı ve başparmağıyla kadının köprü kemiğini okşadı. "Sadece birkaç kişi ve hepsi tanıdıklar."

Onları çağırması önemli değildi. Oleg onu bulmuştu, artık hiçbir yere gitmeyecekti.

O, senin istediğin hiçbir şey değil, ama ihtiyacın olan her şey.

Lazlo'nun alaycı sözlerini zihninden uzaklaştırdı. Tatyana kesinlikle istediği kadındı.

Tatyana başını kaldırıp gözlerine baktı. "Oleg, ne..." Başını salladı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sanki bilmiyormuş gibi soruyorsun." Sol eli omuz kemiklerinin üzerinde dolaşırken, sağ eli beline kaydı ve onu kendine çekti. "Sana söyledim, seni özledim."

Çenesi bir an için sıkıştı. "Öyle dedin, sonra telefonu yüzüme kapattın."

Onun kendisini kendine çekmesine izin verdi ve vücudunu ona bastırdı. Sözleri öfkeli olabilir, ama vücudu ve kanı tam olarak ne istediğini biliyordu ve bu kavga değildi.

Oleg sanki açlıktan ölmüş ve şimdi önüne bir ziyafet serilmiş gibi hissediyordu. Onun uyarılmasını koklayabiliyordu ve penisi çoktan sertleşmişti.

Onu yakalamamak, geniş yatağa atmak ve kıyafetlerini yırtmak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Vücudunu onun vücuduna sarmak istiyordu. Derisinin her santimini tatmak istiyordu. Penisini onun vücuduna, dişlerini boynuna batırmak istiyordu.

Onun tadının hatırası dilinde tatlı bir tat bırakmıştı.

"Seni özledim." Artık itiraf ettiği için, bunu söylemekten kendini alamıyordu. "Aklımı zehirledin."

Oleg ona bir mil yaklaştığı anda, kanında taşıdığı amnis kükreyen bir aslan gibi uyandı. Vampir ona dikkatli olmasını ve acele etmemesini söylediğinde Mika'nın kafasını neredeyse koparıyordu.

"Seni ben *mi bulaştırdım*?" Oleg onu geri itti. "Bu ne anlama geliyor?" Gözlerini kısarak, "Belki *enfeksiyon* yanlış kelimeydi" dedi. "Burada olamazsın." Bu sefer fısıltısı daha güçlüydü. "Sen Poshani ile yaptığın anlaşmayı ihlal ettin ve Radu seni bulursa..."

"Öyleyse çağır." Oleg ona doğru geri çekildi, onu duvara sıkıştırdı ve yüzünü tekrar onun yüzüne yaklaştırdı. "Çağır." Eğilip fısıldadı, dudaklarını onun cildinde gezdirerek, "Seni durdurmayacağım."

Ellerini omuzlarına koydu ve onu itti. "Onları çağırmalıyım. Hemen şimdi bağırmalıyım." Sözlerine rağmen, gözleri dudaklarına düştü.

Tatyana da onun için en az onun kadar açtı.

Oleg eğildi, giydiği yırtık tişörtü yırttı ve yere attı. Sonra kollarını kadının etrafına doladı, duvara yaslanarak kadının vücudunu kendi vücuduyla kapattı ve başını eğerek kadının kokusunu içine çekti.

"Nefes almaya ihtiyaç duymanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyor musun?" Onun sonsuz derecede büyüleyici yüzündeki ifadeleri izledi. "Hatırlamıyorum. Çok uzun zaman oldu."

"Yanıyor." Elini yumruk yapıp göğsüne bastırdı. "Tam burada."

Oleg'in gözleri kadının göğsüne indi. "Evet, yanıyor."

Onun enerjisi onunkiyle karışırken, havadaki nem vücuduna çekildi ve Oleg gücünü dikkatlice kontrol etmeye devam etti.

"Burada olamazsın." Tekrar etti, ama bu sefer neredeyse fısıltıydı.

Elleri kalktı ve parmak uçları onun cildine dokunduğunda nemliydi. Onun göğsüne değen elementi cızırdadı ve etraflarında orman, su ve gül kokusu ile dolu buhar yükseldi.

"Gitmemi söyle," diye mırıldandı Oleg. "İzinsiz girdiğimi biliyorum. Gitmemi söyle, gideceğim."

Parlak mavi gözleri onun bakışlarıyla buluştu. "Belki sen de beni enfekte ettin."

"Yeter." Kollarını ona doladı ve dudakları buluşurken onu kaldırdı.

Tatyana bacaklarını beline doladı ve Oleg, ellerini onun yuvarlak kalçalarının altına dayayarak, yatak doğru yürürken narin kıvrımlarını okşadı.

Sonunda. *Sonunda.*

Ağzının tadı şarap gibiydi. Öpücüğünden sarhoş olmuştu ve vücudunu zar zor kontrol altında tutuyordu. Boğazı yanıyordu ve tek istediği, kanını tatmak ve ağlayana kadar onun zevkini içmekti.

"Hayır." Tatyana saçının arkasını çekti ve Oleg zorlukla hırlamaktan kendini alıkoydu. "Duş. Su."

"Akıllıca." Yönünü değiştirip suyun kokusuna doğru ilerledi.

Kapıyı açtığı anda, bu karavanın sunduğu lüksü hafife aldığını fark etti.

Bu basit bir karavan değildi. Banyo alanı yatak odası kadar büyüktü ve Tatyana'yı duvara dayayıp cildini örten gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında, kız uzanıp musluğu açtı.

Oleg, buz gibi su boynuna çarptığında sırtını kavradı.

"Üzgünüm." Kız, kolları karıştırdı. "Dur, ben..."

"Önemli değil." Onun *içinde* olmak kadar önemli bir şey yoktu. Su, amnisini uzak tutacaktı, bu da birkaç yüz yıldır ilk kez gerçek bir sorun gibi geliyordu.

Kontrolünü kaybedecek miydi, gerçekten emin değildi.

Ona ne yapıyordu? Bir eliyle tişörtünü kavradı, ağzını onunkinden ayırdı ve dişleriyle vücudunu onunkinden ayıran kumaşı yırttı.

"Oleg!" Dişlerini gıcırdatarak bağırdı. "Beni indir."

Dudaklarını kıvırdı ve boğazından bir hırıltı çıkardı ama onu yere indirdi. Kız, sırlıslık olan giysilerini çıkardı

ve çenesini kaldırdı.

Alt dudağında, dişlerinin kestiğı yerde bir damla kan vardı. Elini kaldırdı ve parmakları küçük yaranın üzerinde durdu. Eli titriyordu. "Bana ne yaptın?"

Bölüm 22

Tatyana

Ona ne yapmıştı? O *ona* ne yapıyordu?

Tatyana her şeyi aynı anda hissetti.

Öfkeliydi ve rahatlamıştı.

O, onun kutsal alanını ihlal etmişti ve o bundan mutluydu.

O, onun varlığının lanetiydi ve yatağında istediği tek erkekti.

Oleg dudaklarına dokundu, ağzından bir damla kanı sildi, sonra başparmağını kaldırıp cildine bulaşan koyu kırmızı kan damlasını yaladı.

Dudakları kıvrıldı, dişleri ortaya çıktı ve Tatyana, Oleg'in kontrolünü tamamen kaybettiği anı gördü.

Onun suyu onun ateşiyle buluştu ve etraflarındaki oda buharla doldu. Oleg dizlerinin üzerine çöktü, bacaklarını ayırdı ve ağzını kalçalarının tepesine sabitledi.

Tatyana'nın dizleri, Oleg'in dilinin ucundan vücudunun ısınmış merkezine ve omurgasına doğru fırlayan zevk okuyla titredi.

Oleg, Tatyana yere düşmeden bir an önce ayak bileğini tutup bacağını omzuna kaldırdı. Eli Tatyana'nın belini tutarken, omuzları duşun duvarına yaslandı ve ikisinin etrafına su dökülürken, omuzlarında ateş patlayarak cildinde cızırdadı, sonra söndü ve tekrar patladı.

Onun dişlerini istiyordu.

Tatyana aşağı uzandı, bir eliyle bir şey tutmaya çalışırken çığlık atmanın eşiğindeydi.

Adam bir kalçasını bıraktı ve elini kavradı, parmaklarını birbirine dolarken diğer kolunu bacağına doladı ve yukarı uzanarak kadının cinsel organını yalarken meme ucunu çimdikledi.

"Lütfen," diye hıçkırdı, dudağını o kadar sert ısırdı ki kanın tadını aldı.

Vücudunun patlamaya başladığını hissetti ve Oleg onu bıraktı, pantolonunu indirip sert bir hamle ile içine girdi, amniyoz sıvısı dalgalar halinde cildinden fışkırdı. Oleg'in kalçaları onu duvara doğru ittiğinde, kollarını onun omuzlarına doladı.

Zirveye ulaştığında, sanki bir şelale gibi etrafına yayıldı, sırtında dalgalar halinde yayıldı ve zevkten titremeye başladı.

Nefes almıyordu. Nasıl nefes alınacağını unutmuştu.

Oleg sessizdi, ama elleri onu sıkıca tutuyordu ve sertleşmiş penisi onu en zevkli şekilde deliyordu. Kollarını omuzlarına doladı ve ona sarıldı. Tırnakları boynuna battı ve havada kanının kokusunu aldı.

Evet, bu.

Evet, o.

Bu. Bu adam. Bu canavar.

Benim.

Zihnindeki vahşi fısıltı onu nefes nefese bıraktı ve Oleg bu avantajı kullanarak, itişlerini yavaşlatıp derinleştirirken dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı ve çılgın bir istiladan yavaş ve istikrarlı bir yolculuğa dönüştürdü.

Onun kanını emmek ve dilinde yoğun tatlılığı tatmak istiyordu. Onun penisini yalamak ve şişkin derisinin üzerinde dişlerini gezdirmek istiyordu.

Oleg acele etmedi, yeni pozisyonundan klitorisine vurmak için eğilerek itişlerinin açısını değiştirdi ve onu tekrar zevke boğdu.

"Çok fazla." Parmaklarını boynundaki kaslara gömdü ve Oleg, başını yana atarak, körelmiş ön dişleriyle başparmağını ısırdı.

"Benim." Onun küçük bir inilti duyunca geri çekildi, onu duvara sıkıştırırken gözlerini onun gözlerine kilitledi. "Sen benimsin."

Öyle miydi?

Yoksa onu ele geçiren o muydu?

Zihni tamamen berrak, tamamen odaklanmıştı. Hafızası hiç olmadığı kadar keskinleşmişti.

Omuzlarında mavi bir ateş dalgası vardı. Gözlerini onunkilere dikerek, suyu avuçlarına çekti ve yanan cildinin üzerine ellerini yumuşakça koydu.

"Şşş." Öne eğildi ve boynunun yanına bir öpücük kondurdu. Gözlerini kapattı ve dişlerini onun derisine batırdığını, boğazından tatlı bir şekilde akan kanını yudumladığını hayal etti.

Evet. Bunu zihninde canlandırabiliyordu ve ağzı sulandı.

"Bana ne yaptın?" Oleg'in sesi öfke ve şaşkınlık arasında bir tondaydı. "Tatyana..."

Kendi ağzıyla onun ağzını kapattı, fazla düşünmesine neden olabilecek sözleri keserek.

Konuşmasını istemiyordu. Onun vücudunu, dişlerini ve ateşini istiyordu.

Oleg kollarını Tatyana'nın beline doladı ve onu göğsüne o kadar sıkı bastırdı ki, aralarında sadece birbirine uzanan, ateşle suyu okşayan, Oleg boşaldığında zevkle patlayan amnisleri kalmıştı.

Oleg amnisini geri çekince, vücudunun her santimetresinde minik enerji patlamaları hissetti, o kadar sert çekmişti ki, vücudu içten içe yanıp kül olacağını sandı.

Ona yaslandı, vücudu onun vücuduna bağlı kalarak onu sıkıca sarıp sardı.

Benim. Zihninde yine o fısıltıyı duydu. Bu güçlü canavar. Bu yanan ateş.

Tatyana, vahşi bir gurur ve boğazını saran sahiplenme içgüdüğü hissetti.

Benim.

Su üzerlerine dökülüyordu ve başını kaldırdığında Oleg'in gözleri kapalıydı.

Onu hiç bu kadar huzurlu görmemişti ve dişlerini omzuna geçirmek, kendi bölgesini işaretlemek için hazırды.

Bu iyi değildi.

Biraz uzaklaşması gerekiyordu. *Düşünmesi* gerekiyordu. Ve Oleg yakınında iken bunu yapamazdı. "Oleg."

"Hmm." Elini kızın başının üzerinde gezdirdi, avucunu ıslak saçlarının uzunluğunda aşağı doğru kaydırды.

"Neredeyse şafak söküyor."

Gözlerini açıp yana baktı. "Evet, hissediyorum." "Ne yapacaksın?"

Tatyana'yı yavaşça yere indirdi ve vücudundan uzaklaştı. Boşluk. O onu terk ettiğinde kendini boş hissetti.

Bana ne yapıyorsun?

Birbirlerine ne yapıyorlar?

"Gitmelisin," diye fısıldadı. "Burada kalamazsın."

"Bunu sürekli söylüyorsun." Parmağını kulağının üzerinden boynunun yanına doğru kaydırды. "Beni gönderiyor musun?"

"Hiçbir zaman aynı odada kalmadık ve şimdi de kalmak isteyeceğini sanmıyorum." Tatyana, zevkten kızarmış ve kana susamış, başının döndüğünü hissetti. "Şafak sökmeden gitmelisin çünkü uyanınca aç olacağım ve seni burada istemiyorum."

Bu bir yalandı ve Oleg'in ağzının köşesindeki sinsi gülümseme den , bunu o da en az onun kadar iyi biliyordu.

Onu istiyordu. Onu yatağında istiyordu. Alacakaranlıkta uyanmak, dişlerini boynuna geçirmek ve başı patlayana kadar onu becermek istiyordu.

Onun kanını damarlarında hissetmek istiyordu ve bu arzunun vahşiliği onu ondan uzaklaştırıyordu.

"Nasıl istersen, küçük kurt." Oleg eğilip duşun zemininde birikmiş sırlıslıklam siyah kanvas pantolonunu aldı. "Ama geri geleceğim."

"Radu ve Kezia ile büyük bir sorun yaşarsın, eğer denersen bile..."

"Geri döneceğim." Kolunu kızın boynuna doladı, onu göğsüne çekti ve dudaklarını kızın dudaklarına uzun, baş döndüren bir öpücükle yapıştırdı. Kız, Oleg onu bıraktığında geriye sendeledi. "Bu gece değil. Ama yarın gece geri döneceğim. Ve biz..."

Bunu tekrar mı yapacağız?

"Konuşacağız." Oleg çenesini kaldırdı ve parmaklarıyla kızın çenesini sıkıştırarak yüzünü kendine doğru çevirdi. "Evet, konuşmamız gereken şeyler var."

"Konuşmak abartılıyor." Kız göğsünü kollarınınla kapattı, aniden kendini çıplak hissetti. Uzanıp duşu kapattı, ikisi de sırılsıklam ve damlayan halde kaldı.

"Hmm." Oleg omuzlarını geriye doğru çevirdi ve elemental gücün dalgalanmasıyla omuzlarını kaplayan su buhara dönüştü. "Göreceğiz."

Eğilip boynuna sıcak nefesini üfledi, omzunu yaladı ve son bir öpücük verdikten sonra duştan çıktı ve onu yalnız bıraktı.

Tatyana uzanıp büyük bir banyo havlusu aldı, ama banyodan çıktığında Oleg gitmişti.

Bölüm 23

Oleg

Oleg yere düştü ve Hazar kapının önündeki çimlere inmeden bir saniye önce karavanın altına yuvarlandı.

Sessiz bir kapı çalındı. "Bayan Vorona?"

Oleg, kadının ne yapacağını merak ederek donakaldı.

Kapı açıldı. "Evet?"

"Güvende misiniz?"

"Oldukça güvendeyim, teşekkürler." Sesinde biraz kibir vardı. "Bir arkadaşım az önce ayrıldı. Bir sorun mu var?"

Hazar, Tatyana'nın karavanından gelen element enerjisinin patlamasını fark etmişti elbette — kör bir insan bile onların birleşik gücünün doruk noktasını hissedebilirdi — ama rüzgâr vampirleri, Tatyana'nın karavanındaki patlamanın nedenini bilmiyorlardı ve bunun kendilerini ilgilendirmediyi de biliyorlardı.

Ayaklar geri çekildi. "Elbette değil, Bayan Vorona."

"Beni kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim." Sesi biraz yumuşadı. "İlginiz için minnettarım."

"Elbette, surati."

"İyi geceler." Kapıyı kapattı ve birkaç saniye sonra Hazar uçup gitti.

Surati.

İlginç. Poshani Hazar, abla anlamına gelen bu kelimeyi kullanmıştı ve Oleg, Tatyana'nın bunun anlamını anlayıp anlamadığını merak etti.

Surati, kız kardeş anlamına geliyordu, ama aynı zamanda bilgelik veya sağduyu sergileyen tüm kadınlara saygı gösterme terimiydi. Poshani, küçük muhasebecisini sevmişti.

Bu durum onu hem rahatlatmış hem de rahatsız etmişti.

"Bir arkadaşım az önce çıktı. Bir sorun mu var?"

"Tabii ki yok, Bayan Vorona."

Nedense, Oleg, kızın "arkadaşım" derken çenesinin ağrıdığını hissetti.

Seni aptal, o senden bahsediyor.

Hazar, Tatyana'nın kamvasa'da başka bir ölümsüzle eğlendiğini düşünecekti ve Oleg bu düşünceyle gözleri seğirdi.

Kamvasa'da başka kim vardı? Tatyana'yı elde etmek için ona engel olacak bir rakibi mi vardı? O lanet olası gümüş saçlı vampir onu takip etmiş miydi?

Tatyana'yı bulmak için acele eden Oleg, bu sezon kamvasa'da başka kimlerin sığındığını araştırmak veya gözetlemek için zaman harcamamıştı.

Tatyana, Radu ve Kezia'dan bahsetmişti. Vano hâlâ yok muydu?

Oleg gökyüzünün aydınlanmaya başladığını gördü ve hızla karavandan dışarı fırladı, kamvasanın ortasından çayırın kenarına doğru ilerlerken gölgelerin arasında kayboldu.

Amnis'i derisinden çıkacak gibi atıyordu, ama vücudu doygun olduğu için gücünü gizlemek biraz daha kolaydı. Ormanın kenarına ulaşır ulaşmaz gücünün bir kısmını serbest bıraktı ve koşmaya başladı.

Onun üzerinde başka birinin kokusu yoktu. Bu iyiydi.

Soğuk gece havası ciğerlerini doldurdu ve göğsünü doldurdu. Hala cildinde onun kokusunu alabiliyordu ve ilkel bir parçası, boynunda bıraktığı küçük izlerin tadını çıkarıyordu. Onları yara izine dönüştürebilseydi, yapardı, ama vampirler ölümsüz olduktan sonra yara izi kalmazdı. En şiddetli yanıklar bile sonunda iyileşirdi.

Kamvasa sınırından bir mil uzaklaşıp Lazlo'nun taş çamlarla kaplı küçük bir tepenin yamacına kazdığı mağaraya yaklaşıp kadar nefes bile almadı.

Mika, mağaranın ağzında bir kütüğün üzerinde oturuyordu ve Oleg yaklaşıncaya ayağa kalktı. "İyi. Ölmedin."

"Bunun gerçekten mümkün olduğunu mu düşündün?" Oleg bir ağaca yaslandı. "Sence beni öldürürler mi? Ya da denerler mi?"

"Onlar Poshani, Oleg. Kamvasa'nın kutsallığını ihlal ettiğinde her şey mümkün." Mika ellerini pantolonuna silip mağaraya doğru yürüdü. "Lazlo'nun hala mağara yapımında çok yetenekli olduğunu duyunca sevineceksin. Gün batmadan önce senin gündüz odanı bitirdi."

"Güzel, değil mi?" Oleg aya ve hızla aydınlanan gökyüzüne baktı. "Üç yüzyıldır bunu yapmamıştık, Mika."

"Mağara hayatını mı özledin? Su tesisatının olmaması ve ateşte yemek pişirmeyi mi özledin?"

"Druzhina'mla kaliteli zaman geçirmeyi ve onları elektronik oyuncaklarından ve video eğlencelerinden uzaklaştırdığımda yüzlerinin kızardığını görmeyi özledim." Oleg gülümsedi. "Ah, dur, o sadece sendin."

Mika başını salladı. "En azından kadını becerdin. Stresin azaldı mı?"

Oleg, Mika'nın sözlerini kaçırmaması için sessiz ve net bir şekilde konuştu. "Saygılı konuş, yoksa seni öldürürüm."

"Biraz daha mantıklı davranacağını sanmıştım." Mika ayağa kalktı ve gözlerini devirdi. "Görünüşe göre öyle değilmiş."

Bu pek olası değildi. Tatyana Vorona'yı çok kısa süreliğine tatmak, kadına olan açlığını daha da artırmıştı.

"Bir süre kamvasa'nın izini süreceğiz," dedi Oleg. "Diğerlerine söyle. Ben odama dinlenmeye gidiyorum."

Tatyana ile arasında ne oluyorsa, artık bunu çözmenin zamanı gelmişti.

Bölüm 24

Tatyana

"Tatyana Vorona!"

Çayırdaki Kezia'nın sesini duyunca döndü. Gün içinde yer değiştirmişlerdi ve Tatyana, Hazarların kampa birinin izinsiz girdiğinden şüphelendiğini düşündü.

Kezia'nın arkasında, Hazar'lara benzeyen, dar siyah tişörtü ve koyu renkli güneş gözlüğü takmış bir vampirle birlikte ona doğru yürüdüğünü gördü. Adamın kum rengi kahverengi saçları asker tıraşlıydı ve çenesi kare şeklindeydi.

Tatyana'nın gözlemlerine göre, rüzgar vampirleri uçarken güneş gözlüğü takıyordu, bu da gözlerin tahriş olmasını önlemek için mantıklıydı. Bazı vampirler ise ekranlara veya parlak ışıklara bakarken gözlük takıyordu.

Ama kampta güneş gözlüğü takarak yürümek saçma görünüyordu.

"Tatyana." Kezia tekrar onun adını çağırdı ve el salladı. "Seni bulduğuma çok sevindim."

Tatyana ayağa kalktı ve Kezia'ya doğru yürüdü, Poshani kadınlarının onu selamladığı gibi, önce bir yanağını, sonra diğer yanağını Kezia'nın yanağına hafifçe bastırarak kadını selamladı.

"Bulduğuna sevindim," dedi Tatyana. "Dariganlar bu gece bizim için ne kadar güzel bir yer bulmuşlar."

"Değil mi?" Kezia suya döndü. "Burası en sevdiğim yerlerden biri."

Yavaşça akan bir derenin beslediği çok büyük bir göletin kenarına park etmişlerdi ve kamvasa bu yerde eşmerkezli daireler halinde yayılmak yerine kıyıyı çevreliyordu.

İnsanların vagon ve römorklarının çoğu merkezi kamp alanının karşısındaydı ve yemek pişirme ateşlerinin kokusu, mutlu sohbetlerin ve sessiz müziğin sesleriyle birlikte su üzerinden yayılıyordu.

"Vano, yeni surati'miz Tatyana Vorona ile tanışmalısın." Kezia, Tatyana'nın elini tuttu ve Tatyana'nın koruma sandığı adamı işaret etti.

Kezia'nın sıcak tanıtımına rağmen, Tatyana Vano'dan hiçbir şey almadı. Ne sıcaklık ne de mesafe. Adamın enerjisi boşluk gibi hissediliyordu.

Vano ona Rusça selam verdi. "Dawn Caravan'a hoş geldiniz, Bayan Vorona."

"Şafak ne?" Kezia'ya baktı.

"Yabancıların çoğu kamvasa'ya böyle diyor." Kezia gülümsedi. "Vano bizim iş adamımız. Paradan o sorumlu, bu yüzden çoğu gece Poshani'den daha fazla yabancıyla konuşur. O Poshani biliyor kardeşim. Şaşırtıcı derecede çabuk öğrendi."

Vano hafifçe başını salladı. "Bizi onurlandırdınız."

"Çok güzel ve büyüleyici bir dil." "Bazıları öğrenmesi zor buluyor."

"Ben bu zorluğu sevdim. Sizinle tanışmak çok güzel."

"Gezgin evimize hoş geldiniz." Vano biraz sırıttı. "Kezia ve Radu, bu yılki seyahat sezonumuza çok keyif kattığınızı söylüyorlar. Sizi övüp duruyorlar."

"Çok nazikler."

"Kervana yeni kan girmesi iyi oldu."

"Sezon çok çabuk bitiyor," dedi Tatyana. "Burada olmayı çok seviyorum."

"Belki zamanın olduğunda bizi tekrar ziyaret edersiniz." Vano'nun ses tonu sözleriyle uyuşmuyordu. "Keşke bir sezon boyunca kendimi ofisten koparabilsem."

"Yapabilirsin," dedi Kezia. "Ama sen hesaplarını seviyorsun, kardeşim." Tatyana gülümsedi. "Biliyorsun, benim geçmişim muhasebe."

"Duydum." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Oleg'in zeki muhasebecisi."

"Bir süre Oleg için çalıştım." Tatyana gülümsemesini maske gibi yüzünde tuttu. "Rakamları severim ve bana ilginç bir iş vermişti. Artık

Artık bağımsızım."

Tatyana, Poshani'deki yeni arkadaşlarıyla iletişimini sürdürmek istiyorsa, Vano'dan iş isteyebilirdi.

Başını eğdi. "Yani Oleg'den bağımsız mısın?"

Belki de dün gece sevişmeden önceki kadar değil.

"İyi şartlarda ayrıldık" —ve o sırada çıplaktık—"ama evet, onun himmesinden bağımsızım. Çeşitli muhasebe ve teknoloji projelerinde danışmanlık yapıyorum."

Vano ne demek istediğini anlamış gibiydi. "Yani, finanslarımızı modern dünyaya uydurmak için dışarıdan bir uzmana ihtiyacım olursa, seni işe almalıyım?"

"Olabilir." Başını eğdi. "Teknoloji alanında deneyimim var ve ben bir vampirim. Bizim türümüz için bu geçiş karmaşık olabilir."

Bizim türümüz. Sanki on yıllardır vampirlerle çalışıyormuş gibi konuşuyordu. "Bu uçurumu kapatmak için hem modern insan iş dünyasında hem de ölümsüz şirket yapılarında deneyimi olan birinin olması yararlı olur diye düşünüyorum."

Tanrım, yine bir vampirle anlaşılmaya mı çalışıyordu?

En azından bu sefer, mecazi pazarlık masasının diğer tarafındaki canavara hemen çekilmedi. Vano, bir rulo alüminyum folyo kadar karizmatikti.

"İlginç bir fikir." Kezia, Vano ile bakıştılar. "Vashana'dan önce Radu ile konuşabiliriz."

Vano omuz silkti. "Sadece üç hafta kaldı."

"Ama işten bu kadar yeter." Tatyana, Kezia'nın konuyu değiştirmek istediğini hemen anladı. "Az önce sahneyi kurduklarını gördüm mü?"

"Evet, oyuncular *The Captain's Daughter*'ı sahneye uyarladılar," dedi Kezia. "Çok heyecanlıyım. Yarın akşam sahneye çıkacaklar, ama daha önce halka açık bir prova yapacaklar, istersen izleyebilirsin."

"Sabırsızlıkla bekliyorum." Tatyana Vano'ya döndü. "Tiyatro sever misin?"

Tam o anda, bir rüzgâr esti, bacaklarının arkasını vurdu, saçlarını yüzüne savurdu, sonra dönüp Vano ve Kezia'ya doğru esti.

Çayırın öbür tarafına bakmakta olan Vano, aniden ve yoğun bir ilgiyle başını Tatyana'ya çevirdi. Gözleri kısıldı. "Affedersiniz, ne sormuştunuz?"

"Tiyatro." Nefesini tutarak, olduğu yerde donakaldı. "Tiyatroyu sever misin?"

O gece, dün gece Oleg ile birlikte aldığı duşun yanı sıra iki kez daha duş almıştı. Adamın kokusu cildine işlemiş olamazdı.

Vano ne kokuyordu?

Vano gözlerini kırptı. "Tiyatro mu? Herkes kadar severim sanırım." Kezia'ya başını salladı. "Bu akşam dariganla bir toplantım var. Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Vorona, oyunun keyifli geçmesini dilerim."

Vano hafifçe başını salladı, döndü ve uzaklaştı.

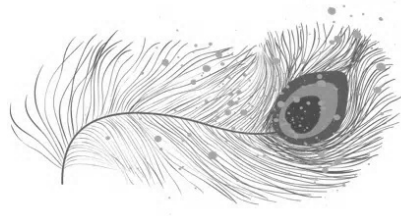
Tatyana hala karnında bir gerginlik hissediyordu, ama Kezia, Vano ile arasındaki gerginliğin farkında değil gibiydi. "Kardeşin partinin neşesi, değil mi?"

Kezia kahkahayı bastı. "Çok doğru! O en kötüsü, ama onu seviyoruz." Omuz silkti. "Şikâyet edemeyiz çünkü bize çok para kazandırıyor ve hiçbirimiz sözleşmelere bakmayı sevmiyoruz, değil mi?" Kolunu Tatyana'nın koluna taktı. "Gel. Söylentilere göre bir sevgilin varmış."

"Bu kamvasa, dedikodu için yaşlılar evinden daha kötü," diye mırıldandı Tatyana.

"O zaman bana her şeyi anlatmalısın, yoksa kendim uydururum."

"Kesinlikle olmaz."

Gece yarısı geçmişti ve Tatyana, o geceki oyun provasında Rumi, Katrina veya Desiree'yi görmemişti. Oyun, beklediğinden çok daha iyiydi. Basit bir konusu, cesur bir kahramanı ve sempatik bir kahramanı vardı. Mutlu sonuyla birlikte, tam da Rumi'nin seveceği türden bir eğlenceydi.

Tatyana, göletin diğer tarafındaki yemek vagonlarına doğru yürürken, bilmediği bir iş olup olmadığını merak ediyordu.

"Rumi?" Arkadaşlarını çağırdı. "Desiree?"

Arkadaşları bir proje için çok çalışırken o tiyatrodaki oturmuş olsaydı, kendini suçlu hissedirdi.

Uzakta sert sesler duyunca yavaşladı.

"...bu tür israf." Ses alaycıydı. "Klanın sonsuz hazinesi mi var sanıyorsun?"

"Yani çocuklara atıştırmalık vermememiz mi gerekiyor?" Tatyana, Rumi'nin sesini duyunca donakaldı.

"Küçük insanlar aç mı? Hayır. Yeterince yemek yiyorlar. Bütün gün kek ve şekerleme yemelerine gerek yok. Zaten ormanda vahşi hayvanlar gibi oynamak yerine, anne babalarıyla çalışmalılar."

Gölgelerin arasında sessizce köşeyi dönerek ilerledi.

Uzakta, iki eski model vardo arasında gizlenmiş Rumi ve Katrina, Vano ve Tatyana'nın tanımadığı bir Hazar'ın karşısında duruyorlardı.

"Demek şimdi durum bu?" diye sordu Rumi. "Kervan içine her kuruşun hesabını sana verecek muhbirler mi yerleştirdin?"

"Bu operasyonun ne kadara mal olduğunu biliyor musun?"

"Bazı vampirlerin buraya gelmek için ne kadar ödediğini biliyorum." Rumi geri adım atmadı. "Ve kardeşlerimin Minsk ve Budapeşte'de ailelerinin geçimini sağlamak için evler inşa edip tuğla istiflemek için ne kadar çok çalıştıklarını da biliyorum."

"Terrin'e işlerin nasıl bölüştürüldüğünü sorgulamak senin görevin değil." Vano'nun sesi yükseldi. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Rumi çenesini kaldırdı. "Poshani ebeveynlerine çocuklarını nasıl yetiştireceklerini söylemek mutfağın ya da terrin'in görevi değil. Açlarsa onları besleriz." Bir elini diğerine vurdu. "*Tek* görevimiz bu."

"Zor kazandığımız parayı boşa harcıyorsunuz." Vano sözlerini tükürdü. "Nankörler—"

"Parayı kim kazanıyor?" Katrina onun tiradını kesti. "Çünkü ben senin karavanları topladığını ya da vagonları çektiğini görmüyorum, Vano." Ona alaycı bir şekilde baktı ve Tatyana'nın anlamadığı bir şey Poshani dilinde fısıldadı. "Sen bize iş hakkında ders verme, sen..."

Vano kadına vurmak için elini kaldırdı ve Rumi ellerini kaldırıp "Hayır!" diye bağırdı.

Tatyana neredeyse öne atılacaktı, etrafındaki hava akşam sisiyle titriyordu, ama Vano donakaldı ve yanındaki Hazar eğilip kulağına bir şey fısıldadı.

Vano'nun açık eli işaret parmağına dönüştü ve Katrina'nın çenesinin altına koydu. Kafasını yukarı kaldırarak, "Yerini bil, fahişe," diye tısladı.

"Vano, bu kabul edilemez." Rumi omuzlarını düzeltti ve Vano ile Katrina'nın arasına girdi. "Bir terrin bile kamvasa'nın aşçılarına bu şekilde hitap edemez. Bu konuyu Radu ile konuşacağım."

"Yapın bakalım." Vano geri çekildi ve gömleğini düzeltti. "Ve çocuklara kek vermeyi bırakın."

Tatyana donakaldı. Vampirlerin kamvasa insanlarına şiddet uygulaması, kendi yanağına bir tokat atılmış gibi hissettirdi.

Poshani klanının karanlık yüzü bu muydu? Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordu. Karşılıklı saygının gerçekten değer gördüğü bir insan veya ölümsüz topluluğu yoktu. Bu bir hayaldi.

Hayal, burada yaşamayı sevdiği ve kendini güvende hissettiği için kendi zihninde oluşturduğu bir ideal.

Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı.

Sen hayalperest bir çocuk değilsin, Tanya. Büyü artık.

Dönüp karavanına doğru yürümeye başladı. Saat sabahın ikisiydi, ama belki annesi uyanıktır. Belki Anna gece yarısı bile olsa onu aramasına aldırılmaz.

Aklı, karanlıkta duran Rumi ve Katrina'ya dönüp duruyordu. Çeneleri, onlara nutuk atan güçlü vampire meydan okurcasına havaya dikilmişti.

Bir terrin bile kamvasa'nın aşçılarına bu şekilde hitap edemezdi. böyle konuşamaz.

Tatyana durdu onuyolunda ve ve arkasına
arkasına ve ve

Rumi'nin şokuna ve Katrina'nın öfkesinden anlamalıydı.

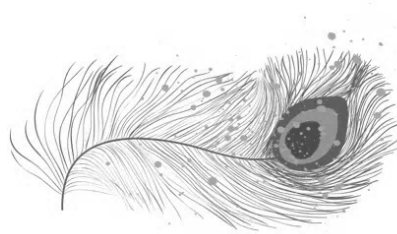
Bunu Radu ile konuşacağım.

Bu normal bir davranış *değildi*. Rumi, Vano'yu rapor edecekti çünkü bu anormal bir durumdu.

Tekrar karavanına doğru yürümeye başladı, ama aylardır ilk kez sırtında birinin gözleri olduğunu hissetti.

Kezia'nın kardeşinde bir şeyler dönüyordu ve Tatyana dikkatli olması gerektiğini biliyordu.

Aylar sonra ilk kez kendini güvende hissetmiyordu.

TATYANA, ertesi gece *The Captain's Daughter'ın* prömiyerini izliyor ve Oleg'in onu gerçekten tekrar bulup bulmayacağını merak ediyordu. Kısa ve patlamalı karşılaşmalarından sonra kamvasa yer değiştirmişti; nerede olduğunu hiç bilmiyordu.

Oleg'un onları bulması ihtimaline karşı karavanında beklemesi gerektiğini düşünmüştü, ama sonra bu fikri kafasından attı.

Onu beklemeyecekti. Arkadaşlarına katılıp oyunu izleyecek, lezzetli yemekler yiyecek, şarap içecek ve yıldızları seyredecekti. Belki Oleg şafak sökmeden karavanına gelirse onunla konuşabilirdi.

Ama onu beklemeyecekti.

Darigan, seyircilerin oyunu izlemek için oturduğu tepenin yamacına kabarık kanepeler ve lüks yastıklar yerleştirmişti. Tepede doğal bir amfityatro oyulmuştu — ya da belki yıllar önce bir toprak vampiri oymuştu — ve zemin zengin yün halılarla kaplıydı.

Vampirler ve insanlar, bir yer bulmak için toplanan seyircilerin arasında parmak uçlarında yürüdüler, çocuklar çıplak ayakla çimlerin üzerinde koşarken arkadaşlarına el salladılar. Mutfak vagonlarından gelen kırmızı biber kokusu rüzgârla yayıldı.

Poshani, hem insan hem de vampir, yamacın yarısına kadar çıkan parlak yeşil bir kanepenin bir tarafına otururken onu ismiyle selamladı. Mutfak vagonlarının yanında gördüğü çizgili gri bir kedi kanepeye atladı, ona göz kırptı, sonra kanepenin uzak koluna dikkatle oturdu ve çimleri izlemeye başladı.

Odun dumanı ve toz. Taze çam ve hafif bir yabani menekşe kokusu. Yaz gecesi onu çağırıyordu, zihnini dolduran ve hafızasını canlandıran bir koku ve ses senfonisi.

"Tatyana."

Adını duyunca döndü. "Darius, bu akşam nasılsın?"

"İyiyim." Eski Persli, Madina'nın yanına oturdu. Kadının omzuna dokundu ve ikisi de ona doğru dönüp başlarını salladılar.

"Tatyana."

"Madina."

Topluluğun kenarında, her zaman yalnız görünen Fynn'i gördü.

O gece Vano, Fynn'in yanına oturdu ve ikisi başlarını birbirine yaklaştırdı. İkisi de kaşlarını çatmıştı. Katrina, Vano'nun

, Katrina'ya vurmak için kaldırdığı elini ve yakıcı hakaretlerini görmeden bakamıyordu.

Dudakları içgüdüsel olarak kıvrıldı.

"Cesaret edebilir miyim, mademoiselle?"

Dönüp baktığında, biraz uzakta duran sarışın bir vampir gördü. "Merhaba."

Adamın sarı saçları, güzel gözleri ve öpülmek için yaratılmış dolgun dudakları vardı. Yanağında bir gamze ve yüzünde şakacı bir ifade vardı.

"Sen Tatyana olmalısın." Bir adım daha yaklaşarak, aksanlı İngilizceyle ona seslendi. "Chérie, Kezia'nın söylediği kadar güzelsin. Ben Tornai'den René DuPont des Trous. Tanıştığımıza memnun oldum."

Tatyana ondan hemen hoşlanmadı.

Fazla çekiciydi. Fazla arkadaşçaydı.

Ve o kaba davranıyordu. Aksanından nefret etmesine rağmen İngilizce cevap verdi. Fransızcası daha iyiydi. "İyi akşamlar, Bay DuPont. Ben de tanıştığımıza memnun oldum. Kamvasa'ya hoş geldiniz."

Adam, kadının oturduğu neredeyse boş kanepeye baktı. "Size katılabilir miyim?"

"Ah, maalesef bu koltuğu bir arkadaşım için ayırdım." Bir gülümseme takındı. "Belki yarın akşamki tekrar gösterisi için?"

Adam kaşlarını kaldırdı ve kadını işaret etti. "Sözünü tutmanı bekliyorum."

Söz mü vermişti? Harika. Neyse. Birkaç hafta boyunca seyahat arkadaşı olacaktı, en azından dostça davranmaya çalışmalıydı.

Bu adama karşı içgüdüsel olarak duyduğu nefret, onun yaptıklarından çok Anna Vorona'nın kızı olmasından kaynaklanıyordu. Annesi gibi, çekici erkeklere karşı şüpheli bir yapıya sahipti.

Tepenin etrafına dağılmış ışıklar birer birer söndü ve sahnedeki ışıklar parlak bir şekilde yanmaya başladı.

"Hoş geldiniz." Tören sunucusu dramatik bir reveransla sahneye çıktı. "Kamvasa'nın konukları, Poshani'nin kardeşleri, *The Captain's*

Kaptanın Kızı'nın ilk gösterisine hoş geldiniz. Savaş ve sadakatle dolu büyüleyici ve romantik bir aşk ve mücadele öyküsü."

Seyirciler alkışladı ve Tatyana, diğer vampirlerin nerede oturduğuna bakmak için etrafına göz gezdirdi.

Hazarlar havada süzülüyordu ve kamvasa konukları yamaçta dağınık bir şekilde oturuyordu. Darius ve Madina garsonlar tarafından çevrilmişti, Kezia ve René parıldayan vampirler ve insanlardan oluşan eklektik bir grup içinde şarap içiyordu, Fynn ise kalabalığın kenarındaki masasında oturuyordu. Radu onunla birlikte oturmuş, gözleri sahnedeysen kalaydan bir kadehten içki içiyordu.

Vano onun görüş alanında değildi.

Tatyana rahatlamaya çalıştı. Vampir ne yapabilirdi ki? Poshani vampirleri ve insanlarla çevriliydi. Sahnede ışıklar yanıyordu. Kampta neredeyse herkes oyunun galası için toplanmıştı.

Tören sunucusu devam etti. "Dostlar, Romalılar" —birkaç kahkaha duyuldu— "*Poshani*." Seyirciler çılgınca alkışladı ve birkaç kişi yuhaladı. "Karşınızda... *Kaptanın Kızı*!"

Işıklar tekrar karardı ve yeniden yandığında, sahnede kar yağıyordu ve kalın giysiler giymiş genç bir adam, huş ağacı ormanı gibi görünen bir yerde yavaşça yürüyordu.

"Merhaba!" diye seslendi aktör. "Bana yardım edecek kimse var mı?"

Sahnenin yanındaki loş gölgelerde, Tatyana bir su vampiri elinde kalın kar taneleri toplarken ve soğuk nefesiyle sahneye üflerken gördü.

Vampirlerin yarattığı sahne karı. Tatyana gülümsemeden edemedi. Daha sonra kar yapmayı deneyecekti.

"Bu koltuğu ayırdığını duydum."

Onun sesini duyunca başını hızla çevirdi. Vano karanlıkta duruyordu, gözleri Tatyana'ya sabitlenmiş, yanındaki boş koltuğu işaret ediyordu.

Ne kadar rahatsız edici.

"Hâlâ çalışıyor olmalılar." Kanepenin uzak tarafını işaret etti. "Lütfen, bana katılın."

"Memnuniyetle." Vano o gece güneş gözlüğü takmamıştı, ama siyah pantolonu ve siyah gömleğiyle yine de ona bir Hazar'ı andırıyordu.

siyah gömleğiyle yine de bir Hazar'ı andırıyordu. Seyircilerin çoğu şenlikli kıyafetler giymişti — Tatyana gök mavisi bir sundress giymişti — ama Vano hala muhafızları taklit ediyor gibi görünüyordu.

"Arkadaşlarınız" —Vano sesini fısıltıya indirerek— "eğer size katılabilirlerse, tabii ki yerimden kalkarım."

"Hayır, gerek yok." Rumi, Desiree ve Katrina'nın oyunu izleyecek zamanları olacağını sanmıyordu, her ne kadar çok sevecek olsalar da. Vano'nun önceki geceki konuşması, vampirlerin yanında olma isteklerini soğutmuş olabilirdi.

Özellikle de yanındaki kız.

Orman kaybolup huş ağaçları, kırmızı ceketli bir yüzbaşı emirler yağdırırken, donuk kahverengi ceketli adamların yürüdüğü eski bir askeri kaleye dönüşürken, gözlerini oyuna dikti.

Erkekler marş yapıp şarkı söylerken davullar çalıyordu ve Vano kanepede Tatyana'ya yaklaştı.

"Kezia, aşçılarla vakit geçirdiğini söyledi." Biraz gülümsedi. "Poshani'yi onlar mı öğretiyor?"

Sesini alçaltarak konuştu, çünkü onun keskin ölümsüz kulaklarının sahnedeki davulların sesini duyacağını biliyordu. "Evet, bana öğretme nezaketinde bulundular."

Kezia, Tatyana ile Poshani dilinde konuşsa da, Vano ona çok resmi bir Rusça ile hitap etti.

"Daha ileri düzeyde bir dil öğretmeni isterseniz, ayarlayabiliriz."

Tatyana ona döndü. "Poshani ile büyümüş kadınlar bana öğretecek kadar dili iyi bilmiyorlar mı diyorsun?"

"Onların eğitimsiz aşçılar olduğunu ve bu dili konuşuyorlar."

"Hmm." Tatyana çenesini kaldırdı. "Ben bir çiftlikte büyüdüm, yeni öğrendiğim Poshani bana çok yakışıyor. Teşekkür ederim."

Gözleri parladı ve Tatyana fazla açık verdiğini fark etti.

Onların bütün gün kek ve şekerlemeye ihtiyacı yoktu. Zaten ormanda vahşi hayvanlar gibi oynamak yerine, aileleriyle birlikte çalışıyor olmaları gerekirdi.

Vano, onun konuşmalarını duyduğunu bilmiyordu, ama Tatyana ona söylemişti.

Aptal Tanya. Çok aptal.

"Arkadaşların geçen geceki konuşmamızı sana anlatmış olmalı."

Bunu, kulak misafiri olduğunu itiraf etmeden yalanlayamazdı. "Onlar da bu konuşmayı Radu ve Kezia ile paylaşacaklardır. Bu, bizim konuşmamız gereken bir konu değil."

"Aynen öyle." Vano'nun dişleri dudaklarının arkasına çekildi, ama birinin ucunu ona göstermeye izin verdi.

Bir uyarı. İnce ama agresif.

"Poshani'nin işi Poshani'ye kalır," dedi Vano. "Misafirperverliğimizin tadını çıkarsanız iyi olur, Bayan Vorona. Ve buradaki konuğunuz olduğunu unutmayın."

"Poshani'nin misafirperverliğini asla unutmayacağım," dedi Tatyana. "Bundan emin olabilirsiniz."

Başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve uzaklaştı. Geri çekilmiyordu, ama elleri hafifçe titriyordu ve amnis'i onun tehdidiyle uyanmıştı. Vano'nun yanında daha fazla oturursa, onun kafasını koparacaktı. Ya da en azından deneyecekti.

Tiyatro gösterisi için pek uygun bir davranış değildi.

Kalabalığın kenarından geçerken bir Hazar muhafızına başıyla selam verdi.

Vampir hafifçe kaşlarını çatarak başını eğdi. "Her şey yolunda mı, surati?"

Hayır, terrin az önce beni tehdit etti ve bu konuda çenemi kapalı tutmamı söyledi.

O kızgındı kızgındı ve korkmuştu. O piç düşündü onu onu tehdit edebileceğini mi sandı? Rumi ve Katrina'yı tehdit edebileceğini mü sandı?

Yapabilirdi.

Vano, kamvasa'nın arkasındaki güç olan Poshani halkının bir terrin'iydi.

Tatyana ifadesini düzeltmeye ve ellerinin titremesini durdurmaya çalıştı. "Işıklar gözlerimi biraz rahatsız etti." Şakağına dokundu. "Yarın ikinci gösteriye gelirim, gözlüklerimi de getirmeyi unutmayayım."

"Elbette, Bayan Vorona." O eğildi ve onun karavanına doğru yürürken izledi. "Yalnızlığınızın tadını çıkarın ve gözlerinizi dinlendirin."

"Teşekkür ederim."

Yaklaştığı anda onu hissetti. Tatyana merdivenleri çıktı ve sallanan kalemle şifresini girip kapıyı açarak karavanına girdi.

Elleri hâlâ titriyordu ve adrenalin seviyesi yüksekti.

Oleg, küçük masanın önündeki kanepede uzanmış, düşünu yeni almış ve yakası açık lacivert bir gömlek giymişti. "Oyun çok hoşmuş. Puşkin, değil mi?" Okuduğu kitaptan başını kaldırdı. "Neden gittin?"

O, haklılık duygusu onu sararken, ona bakarak ayakta durdu.

Orada mısın? Seni kibirli, sinir bozucu, her şeyi bilen vampir. Orada mısın?

Kahretsin.

"Tatyana?" Oleg kaşlarını ve yüzünü ve ayağa ayağa
"Ne

"Ne oldu?" Burnunu kaldırıp havayı kokladıktan sonra hırlayarak dişlerini gösterdi. "Seni kim korkuttu?"

Bölüm 25

Oleg

Dişleri aşağıdaydı, ama Tatyana ona doğru yürüdü, parmak uçlarına yükseldi ve çenesine bir öpücük kondurdu.

Sesi neşeli ve kaygısızdı, bu da onun üzgün olduğunu açıkça gösteriyordu. "Oyunu seviyordum ama arkadaşlarımdan hoşlanmıyordum. Bizi bu kadar çabuk nasıl buldun?"

"Tatyana, korkunu koklayabiliyorum," diye hırladı. "Kimi öldüreyim?" "Kimseyi." Diye iç geçirdi ve kanepeye oturdu. "Ne kadar evcil.

Kiev Rus'un vampir lordu, arkadaşlarımla geçirdiğim bir gecenin ardından beni bekliyor."

Muhtemelen bunun onu kırıncı bulacağını düşünmüştü, ama Oleg, kadının zihninde canlandırdığı görüntüden açıkça hoşlanmıştı. Onu tiyatro ve baleye götürmek, vampir gözleriyle keyifle izlemesini, müziği yeni kulaklarla dinlemesini istiyordu.

Onunla paylaştıkları bir yere dönmesini beklemek, akşamını anlatacağını ve alaycı mizahıyla onu güldüreceğini bilmek hoşuna gidiyordu.

"Adrenalin ve kortizol kokusu alıyorum," dedi. "Seni korkutan biri olduğunda senden aldığım koku bu. Kim olduğunu söyle, yoksa o toplantıya gidip vampirleri ateşe vermeye başlayacağım."

"Sakinleşir misin?" Ayağa kalktı ve onun önüne geçti. "Saçmalıyorsun," diye tısladı. "Beni kızdıran ya da korkutan herkesi öldürerek dünyanın sonuna kadar peşimden gelemezsin."

"Neden?" diye hırladı.

"Çünkü sen..." Diye başladı, sonra nefesini verdi. "Çünkü bu saçmalık."

"Tehditlere aşırı tepki vermiyorsun... Kendimi düzelteyim... Benden başka vampirlerin tehditlerine aşırı tepki vermiyorsun."

"Aşırı tepki mi? Sana aşırı tepki verdiğimi mü düşünüyorsun?"

Adam başını eğdi. "Ölümsüz olalı sadece birkaç ay olmuşken, şafak sökmeden birkaç saat önce evimden kaçmaya ne diyorsun?"

"Hayatta kalmak mı?"

O homurdandı. "Peki seni tehdit eden kimdi?"

"Sen!" Ağzı açık kaldı. "Hayır..." Nefesini verdi, ondan uzaklaştı ve karavanın diğer tarafına yürüdü. "Senin düşündüğün gibi değil."

Kaybettiğini hissetti, ama sık sık yaşamadığı bir duygu olan şaşkınlıkla donakaldı. Kız onunla kavga ediyordu ve en son ne zaman biri ona böyle davrandığını hatırlayamıyordu.

Yüzyıllar?

Belki daha da uzun. Mika bile onunla yüzleşmeye cesaret edemezdi, ama bu küçük kız onunla boy ölçüşebileceğini mi sanıyordu?

Peki. Aylardır bu kavgayı erteliyorlardı ve sabrının sınırına gelmişti.

Oleg yavaşça yaklaştı, sesini kasten yumuşak tuttu. "Seni nasıl tehdit ettim, Tatyana? Nasıl? Seni koruyarak mı? Zara'yı öldürerek mi?"

Kız hiçbir şey söylemedi, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Oleg'in ayaklarına bakıyordu.

"Belki de Zara'nın ölümünün acısını kendi bedenime çekerek seni tehdit ettim, böylece sen sadece birkaç aylık bir ölümsüzken efendinin kaybından ölmeyecektin?"

Bu sözler tepki yarattı. Kız kollarını indirdi ve ona doğru bir adım attı. "Yapmadın."

"Tabii ki yaptım. Ben senden daha güçlüyüm. Senin kanından yeterince aldığım sürece onun ölümünden kurtulabileceğini biliyordum ve haklıydım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu yüzden mi kanımı aldın? Bu yüzden mi beni ısırdın?"

"Hayır." Oleg yanına yaklaştı, eğildi ve boğazından bir hırıltı çıkardı. "Kanını aldım çünkü *istedim*."

Ve daha fazlasını istiyordu. Korkunun kokusu yok olmuştı, onun uyarılmasının kokusu her yeri sarmıştı. Onun kanını, öpücüğünü, seksini, kahkahasını istiyordu. Onun dansını görmek istiyordu ve onun güvende olmasını istiyordu.

Siktir et onu, Lazlo haklıymış.

"Seni kim tehdit ediyordu?" diye fısıldadı.

Kız olduğu yerde donakaldı. "O öldüğünde senin acını ve benim acımı hissettin."

"Evet, ve yine yapardım. Bu gece seni kim tehdit ediyordu?"

"Onu öldürmeni istemedim." Tatyana onu itti, ama o elini tuttu ve kız uzaklaşırken bile ellerini birbirinden ayırmadı.

"Tatyana..."

"Onu öldürecektim." Kız dönerek bağırdı. "Onu öldürmek *istedim*. Yoksa Mika yapabilirdi. Bunun sana acı vereceğini biliyordum, sen zaten Luana'yı öldürmüştün..."

"Sen beni korumuyorsun!" Bu düşünce bile onu öfkeliendirdi. "Sana bunu zaten söylemiştim. Benim dünyam böyle işlemiyor. *Sen beni korumuyorsun.*"

"O zaman benden ne istiyorsun?" Elini onun elinden çekerek, "Bana ihtiyacım olmasını istiyorsun" —eli kalbinin üzerinde yumruk haline geldi— "ama benden *hiçbir şey* istemiyorsun."

O başını salladı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Ah, doğru ya. Beni *sahiplenmek* istiyorsun." Ona doğru yürüdü ve dişlerini gösterdi. "Beni, ölü eşinin evinde duran bir ganimet gibi istiyorsun, varlığımı hatırladığında seni sikmek için." Çenesini kaldırdı. "Ne şanslı bir kız! Büyük Oleg Sokolov'un bana ilgi göstermesini beklemek."

Soğuk, sert göğsündeki her şey yumuşadı ve kalbinin bir kez attığını hissetti. "Bana böyle mi bakıyorsun, volchitsa?"

"Sen benim dünyamın senden başka bir şey olmamasını istiyorsun." Ağzı acı bir gülümsemeyle büküldü. "Beni sahiplenmek istiyorsun, ama daha kötüsü ne biliyor musun?" Tatyana gözlerini kırptı ve pembe gözyaşları yanaklarından süzüldü.

Oleg hiçbir şey söylemedi.

"Sochi'de seninle kalsaydım, bunu yapmana izin verirdim." Gülümsemesi acıydı. "Seninle kalsaydım, hiçbir şey olurum"

hiçbir şey olurdu. Ve sonra..." Sesi fısıltıya dönüştü. "*Sonra* benden nefret ederdin."

Yavaşça doğruldu. "Eğer sonsuza kadar senin için istediğim şeyin bu olduğunu düşünüyorsan, ben başarısız oldum."

Hiçbir şey söylemedi, ama başını salladı ve sağ elinin tersiyle gözlerini sildi.

Oleg elini tuttu ve tuz ve kanla karışmış gözyaşlarını öptü, başarısızlığının tadını aldı. "Bu gece söylediklerini düşüneceğim ve yarın daha fazla konuşacağız." Küçük elini iki elinin arasına aldı. "Ama bu gece seni kimin korkuttuğunu bana söylemelisin."

"Oleg..."

"Bunu, senin yetenekli ya da zeki olmadığını düşündüğüm için değil, senden daha yaşlı olduğum ve ölümsüz dünyayı senden daha iyi bildiğim için söylüyorum. Tehlike varsa, ne yapman gerektiğini bilmeni istiyorum."

Kız hiçbir şey söylemedi.

"Bunu kabul ediyor musun? Poshani'nin karanlık politikalarını senden daha iyi anladığımı?"

"Evet." Kız içini çekti.

"Tamam." Oleg, kızın konuşmasını bekledi.

"Vano," dedi kız sessizce. "Vano beni tehdit etti."

Oleg homurdandı. "Onu öldüreceğim."

"Hayır, yapmayacaksın." Elini onunkinden çekti.

Evet, yapacaktı. Zaten Vano'yu öldürmek istiyordu ve bu da en iyi bahaneydi. Adamın Oleg'in arkasından Ivan ile çalıştığından şüpheleniyordu ve şimdi de Oleg'in değer verdiği kadını korkutmuştu.

"Bu yüzden sana söylemek istemedim." Kadın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Burada bile olmamalısın, ve eğer dışarı çıkıp Vano'yu ateşe verirsen..."

"Neden seni tehdit ettiğini açıklanırsan yapmam." Oleg elini omzuna koydu ve onu kitapların olduğu duvarın karşısındaki kanepeye götürdü. "Acil bir tehlike yoksa, onu öldürmeyi bekleyeceğim."

"Onu öldüremezsin." Tatyana oturdu. "Bunun için değil."

Oleg yanına oturdu ve konuşmasını bekledi.

Bir süre sonra konuştu. "Kamvasa'nın aşçıları olan bazı insan kadınlarla arkadaş oldum. Poshani öğrenmeme onlar yardım etti. Vano birkaç gece önce geldi ve dün gece çocuklara atıştırmalık ve ikramlar vererek para harcadıkları için o kadınlara bağırdı."

"Bu saçmalık; Poshani'ler maddi sıkıntı çekmiyor." Vano'nun sakladığı bir şey yoksa, Oleg'in ilişkide olduğu Poshani işletmeleri gayet iyi gidiyordu. "Örgütümüz onlarla düzenli olarak çalışıyor ve mali durumlarında herhangi bir sıkıntı görünmüyor."

"Bence bu bir kontrol ve güç meselesiydi." Tatyana kaşlarını çatı. "Mali argüman sadece bir bahane. Burada geçirdiğim sezon için ne kadar ödediğimi biliyorum ve Radu ile Kezia'nın konuşmalarından, aile indirimi aldığımı hissediyorum."

"Adil olmak gerekirse, Radu seni kazıklamış olsa bile aile fiyatı ödediğini hissettirirdi." Elini uzattı, elini tuttu ve parmaklarını kendi parmaklarının arasına kaydır.

"Bu beni şaşırtmaz." Tatyana dalgın dalgın onun parmak eklemlerini başparmağıyla okşadı. "Ama yine de diğerlerinden daha fazla para aldıklarını düşünüyorum."

Başparmağının eklemlerini okşaması son derece tatmin ediciydi. "Vano, o kadınları tehdit ettiğini gördüğünü biliyor mu?"

"O, onların bana bunu anlattığını ve benim onu düzeltmediğimi düşünüyor. Ama Rumi, Vano'nun tehditleri ve saygısızlığı hakkında Radu ile konuşacağını zaten söylemişti, bu yüzden neden beni tehdit ettiğini anlamıyorum."

"Muhtemelen bunu iç mesele olarak görüyor. Poshaniler dışarıya karşı her zaman birleşik bir cephe göstermeye çalışırlar, ama her klan gibi onların da iç güç mücadeleleri vardır."

"Mantıklı." Kitaplara bakıyordu, ama aslında bakmıyordu. "İlk başta hissettiğimden daha fazla gerginlik var."

"Vano'ya karşı dikkatli ol." Oleg onu oradan uzaklaştırmak istedi, ama kızın sözleri aklında yankılanmaya devam ediyordu.

Beni sahiplenmek istiyorsun. Beni, ölen eşinin evinde duran bir ganimet gibi istiyorsun, varlığımı hatırladığında sıklıkla için.

Kız, onun hakkında en kötüsünü düşünürken onu kamvasa'dan uzaklaştıramazdı.

"Dikkatli olacağım." Ona baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Ya sen?"

"Seni tehdit ettiği için Vano'yu öldürmeyeceğim. Bu gece." Diye iç geçirdi. "Sanırım bununla yaşayabilirim."

"İyi." Adam başını salladı. "Bu verimli bir görüşme oldu." Kadın sıırıttı. "Bu gece beni baştan çıkarmayacak mısın?"

"Hayır, sana kur yapmaya karar verdim."

"Ne?" Gözlerini kırptı. "Neden bahsediyorsun?"

"Sana kur yapmayı planlıyorum, Tatyana Vorona." Saçının bir tutamını kulağının arkasına itti. "Çünkü görünüşe göre beni sadece bir ganimet olarak gördüğünü düşünüyorsun, ama durum öyle değil."

"Dinle, eminim ki kendi kafanda..."

"Hayır." O eğildi ve dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdu. "Artık tartışma olmayacak... En azından bu konuda. Benden ne istediğimi sordun, değil mi? Sana kur yapacağım ve ne istediğimi göreceksin."

"Bana kur yapmak mı?" O geri çekildi ve ona baktı. "Kim böyle konuşur?"

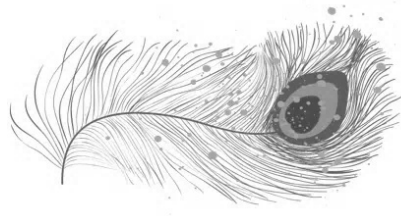
"Senden çok daha yaşlı biri," diye mırıldandı. "Ama bu iyi olacak. Sen hala kamvasa'dayken sana kur yapacağım."

Kız başını salladı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Birlikte zaman geçireceğiz, birçok şey hakkında konuşacağız ve seks olmayan deneyimlerimizi paylaşacağız. Böylece sen benim karakterimi anlayacaksın, ben de seninkini."

O yüzünü buruşturdu. "Yani... seks yok mu? Altı hafta boyunca sadece konuşmak mı?"

"Saçmalama," dedi. "Seks yaparken de konuşabiliriz."

OLEG, tartışmalarından kısa bir süre sonra kızı terk etti, ancak druzhina'sıyla birlikte kamp yerine dönmek için acele etmedi. Kamvasa'nın kenarında neredeyse bir saat bekledi, Hazar'ın hareketlerini takip etti ve Tatyana'yı diğer vampirlerin onu savunmasız görebileceği bir yerde bırakma kararını sorguladı.

Hazar'a güvenmediğinden değil, ama Oleg kampa gizlice girebiliyorsa, başkalarının da girebilmesi mümkündü. Amnis'ini gizleyebilen tek kişi o değildi.

Bir saat sonra, Lazlo'nun kazdığı mağaraya geri dönmeye başladı, yürürken temiz gece havasının tadını çıkarıyordu.

"Azgın bir ayı kadar sessizsin."

Oleg başını kaldırdı. Ludmila birkaç metre ötedeki bir ağacın alçak dallarında oturmuş, tüfeğini kafasına doğrultmuştu.

"Övgüleri bırak. İstediyin yeni tüfeği alacağım."

"Ben çoktan aldım." Silahının emniyetini açtı ve çam ağacının çentiklerine yerleştirdi. "Küçük muhasebecini tavlarken kimseyi öldürdün mü?"

Oleg gözlerini kısarak baktı. "Mika sana nerede olduğumu söyledi mi?"

"Onun gibi kokuyorsun." Ludmila havayı kokladı. "Ağır parfüm kullanmıyor ama kokusu belirgin."

"Onun kokusunu bilmen beni rahatsız ederdi, ama sen eşin olan bir vampirsin." Oleg ağacın gövdesine yaslandı ve Poshani'lerin arabalarını daire şeklinde dizdiği uzaktaki loş ışığa baktı. "Vano kampta."

"Ve?"

"Tatyana'yı tehdit etti. Ve onunla arkadaş olan bazı insanları da."

"Onu öldürmeliyiz."

Ludmila'nın en sevdiği kişi bu yüzden oydu.

"Katılıyorum, ama Tatyana bunun akıllıca olmadığını düşünüyor."

"Ugh." Ludmila homurdandı. "Mika gibi konuşuyor. 'Bilinen müttefikleri kışkırtma, Ludmila.'" Estonyalı'nın aksanını taklit etti. "'İş rakiplerimizin aptal çalışanlarını sakatlamayı bırak.' Onları sakatlarsam, aptal olmamayı öğrenirler. Fiziksel acı çekmezlerse aptal olmamayı nasıl öğrenecekler?"

Gözlerini kısarak baktı. "Sen ve Oksana çocuk evlat edinmeyi düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Ludmila başını salladı. "Onlara karşı çok yumuşak olacağımı biliyor."

"Arkadaşının düşünceleri benimkilerle ne kadar da aynı, inanılmaz." Oleg, Ludmila'nın tüfeğinin dipçik kısmını omzunda hissetti. Silahları alıp Ludmila'nın ağaçtan atlayabilmesi için uzandı.

"Vano, kendini olduğundan daha akıllı sanan zayıf bir adam." Ludmila, Oleg'in baktığı aynı ışıklara bakarak tüfeğini omzuna astı. "Hazarlar az kalsın seni yakalıyordu. Onların dikkatini dağıtmak zorunda kaldım. Bugün kamvasa'yı tekrar taşıyabilirler."

"Taşımazlar. Kezia o küçük göleti çok seviyor. En az bir hafta orada kalacaklar. Tiyatro topluluğu yeni bir oyun sahneledi ve sahnenin kurulumu çok karmaşık."

"Eğlence için güvenliği feda ediyorlar."

"Hepimiz bazen yaparız."

"Muhasebecinin peşinden gitmek için örgütün güvenliğini tehlikeye atmaktan mı bahsediyorsun?"

Oleg onu duymazdan geldi. "Beni gözetlerken yararlı bir şey öğrendin mi?"

"Yeni bir misafir var," diye ekledi. "René DuPont."

"Fransız hırsız mı?"

"Fransız mı?" Gözlerini kısarak baktı. "Belçikalı sanıyordum."

"Önemli mi?"

Ludmila omuz silkti. "Muhtemelen Fransızlar ve Belçikalılar için." "Onun hakkında ne biliyoruz?"

"Bir kedi gibi hareket ediyor." Ludmila, Oleg'e bir bakış attı, sonra tekrar uzaktaki ışıklara döndü. "İyi bir hırsız gibi hareket ediyor. Çok sessiz."

seni fark etti, ama seni tanıyacak kadar yakın değildi."

"Sence kamvasa'yı soymayı planlıyor mu?"

"Bu aptalca olur." Omuz silkti. "Ama suçlular genellikle aptaldır."

"Biz de suçluyuz."

Ludmila yüzünü buruşturdu. "Artık değil, patron. Son zamanlarda yasalara çok uyuyorsun. Kazançlı iş, yanlış anlama, ama biraz sıkıcı olabiliyor."

"Belki bazı korsanları nakliye filomuzu hedef almaları için ikna edebilirim."

"Bu eğlenceli olabilir. Eminim Ivan çoktan planlamıştır." Ona baktı. "Onu öldürmen gerekecek."

"René DuPont
mu?" "Ivan."

Onun Ivan'dan bahsettiğini biliyordu, ama şu anda bununla uğraşmak istemiyordu. "Sanırım Tatyana Vorona'ya aşık oldum."

"Fena değil. Luana gibi deli değil, eğer endişen oysa."

"Hayır, birine aşık olmaktan daha çok endişeliyim." Omzunu kaldırdı. "Bunu planlamamıştım."

"Hayat sürprizlerle doludur. Benim, boyalı ördek koleksiyonu yapan ve İngiliz pasta programlarını izlemekten hoşlanan bir su vampiriye aşık olmayı planladığımı mı sanıyorsun?"

Ludmila'nın eşi Oksana bir rugby oyuncusu gibi görünüyordu, bir Varangian gibi balta kullanıyordu ve Oleg, onun tek bir kılıç darbesiyle üç vampirin kafasını kopardığını görmüştü.

"Oksana boyalı ördekler mi topluyor?"

Ludmila içini çekti. "Odesa'da gece yarısına kadar açık olan bir çömlek boyama kafesi bulmuş. Şu anda dairesinde beş tane var."

"Hepsi aynı ördekler mi?"

"Hayır, farklı ördekler." Ludmila kaşlarını çattı. "Sanırım birbirini tamamlayan ördeklerden oluşan bir koleksiyon var."

"Küçük olanlar da mı?"

"Evet, küçük olanlar en şirinleri ama boyaması daha zor."

"Hım." Belki de Tatyana annesinin kedisini özlüyordu. "Tatyana'ya bir kedi yavrusu almalıyım. Kedileri sever."

"Bu kadına aşıkısan, ona zaman, para veya bakım gerektiren hediyeler verme."

"Bu muhtemelen iyi bir tavsiye." Kaşlarını çatı. "Onu sahiplenmek istediğimi düşünüyor."

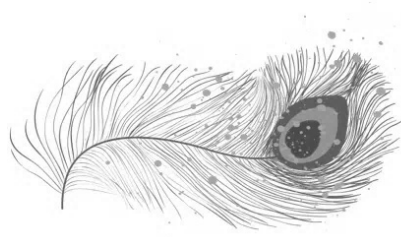
"Tabii ki istiyorsun. Sevdiğin herkesi ve her şeyi kendine ait yapmak istiyorsun, çünkü o zaman sevdiğin her şeyi dikkatle kontrol ettiğin ve koruyabildiğin sınırların içine sığdırabilirsin."

"Sevdiğin şeyleri korumakta yanlış bir şey yok."

"Hayır, ama sen hiç ölçülü biri olarak bilinmedin, Knyaz." Ludmila başını kaldırdı. "O senin askerin değil ve takip edecek bir lider aramıyor."

"O zaman ne arıyor?"

"Bunu ben nereden bileyim?" Ludmila arkasını dönüp Lazlo'nun mağarasına doğru yürümeye başladı. "Onu tavlarken bunu senin bulman gerek."

O senin askerin değil ve takip edecek bir lider aramıyor.

LUDMILA'NIN SÖZLERİ, ertesi gece ormandan Tatyana'nın karavanını izlerken kafasında dönüp duruyordu.

Tatyana alacakaranlıkta uyanmış ve önceki gece kaçırdığı oyuna gitmişti. O gece oyun tekrar sahneleniyordu, oyuncular daha rahattı ve Tatyana'nın arkadaşları da dahil olmak üzere daha fazla Poshani insanı seyirci olarak katılmıştı. Karavanına döndüğünde Oleg onu bekliyordu.

Şimdi kahve masasında satranç oynuyorlardı ve Oleg, Tatyana'nın oyunla ilgili ayrıntıları anlatmasını dinliyordu.

"O su vampiri sahnede karı nasıl üflediğini anlamaya çalışıyorum." Atını almak için piyonunu hareket ettirirken yüzü parlıyordu. "Denemek istiyorum, ama ne kadar konsantre olursam olayım, nefesimi suyu donduracak kadar soğutamıyorum. Çok ince bir sis olsa bile." Hafifçe kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Sen suyu dondurabiliyor musun?"

"Dondurmak mı?" Gülümsedi ve başını salladı. "Kesinlikle hayır. Isıtmak soğutmaktan daha kolay bence."

"Senin için tabii." Geriye yaslandı ve onun hamlesini bekledi. "Sıra sende."

"Öyle mi?" Oleg satranç oyununu umursamıyordu, ama onun dikkatinin dağıldığını fırsat bilip sevindiğini görmek çok hoşuna gidiyordu. Bir fil hareket ettirmeden önce tahtadaki kraliçesinin konumunu düşünerek öne eğildi.

Kız gözlerini devirdi. "Kaybetmeye mi çalışıyorsun?" Kalesini hareket ettirdi. "Şah."

"Erken konuşma." Oleg, daha önce yerleştirdiği fili hızla hareket ettirerek kızın kalesini aldı.

Oyunu bitirmek istiyordu, ama çok çabuk değil.

"Isı üretmek kolaydır çünkü amnisimiz titreşim için yaşar ve titreşim ısı üretir," dedi. "Benim için biraz daha kolay çünkü benim elementim bu, ama her vampir ısı üretebilir. İnsanların yanında cildimizin buz gibi olmasını bu şekilde önlüyoruz."

"Mantıklı." Kız başını yana eğdi. "Ama karı anlayamıyorum."

Dudaklarını öyle büzerek çok sevimliydi. Oleg sordu,

"Vano oyunda mıydı?"

Tatyana başını salladı. "Onu görmedim ve Rumi de ondan bahsetmedi."

"İyi. Vano ile olan kavgayı Radu'ya anlattı mı?"

"Eğer bildirdiyse, bana söylemedi, ama söylemezdi çünkü kavgalarını gördüğümü bilmiyor."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Sen ona söylemedin mi?"

Tatyana omuz silkti. "Hiçbir şeyin değişmesini istemedim."

"Neden bir şey değışsin ki?"

"Çünkü o zaman o başka bir vampirle çatışmaya girdiğinde ben bir vampir olurum." Öne doğru uzanıp şövalyesini yeniden yerleştirdi.

O son derece bağımsızdı ve adam bu özelliğini onaylamıyordu. Kendi kendine yetebilmek herkes için iyi bir özellikti, ama kendilerini izole eden ve yardım almayı reddeden vampirler genellikle onun dünyasında uzun yaşamazlardı.

"İnsan arkadaşların senin vampir olduğunu biliyor, Tatyana. Eğer onlar senin arkadaşlarınsa, bunun bir önemi olmaz." Adam, Tatyana'nın ona doldurduğu kan şarabını aldı.

"Ama öyle. Poshani, vampirler ve insanların klan içinde eşit olduğunu söylüyor, ama bu doğru değıl." O arkasına yaslandı ve ellerini belinin üzerinde birleştirdi. "Bunu mutlaka fark etmişsindir."

"Fark ettim... Poshani vampirlerinin Minsk'te gulaş pişirdiğini veya ev inşa ettiğini görmüyorum." Gülümsedi. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

"Aynen öyle."

"Yine de çoğı örgütten daha iyidir."

Satranç tahtasına bakarak dudaklarını büzdü. "Sözüne inanmak zorundayım, ama bana pek eşit gelmiyor."

"Hala bir insan gibi düşünüyorsun."

"Biliyorum ve bunun değışmesini istemiyorum." Ayağı kalktı, kanepeye yürüdü ve kollarını yana iterek bacaklarını onun kucağına attı.

Oleg arkasına yaslandı ve Tatyana'nın kucağına oturması konusunda çok net bir fikri olan penisini görmezden gelmeye çalıştı. "Bu pozisyonunda olman, satranç maçını kaybettiğini bildiğini gösteriyor."

"Öyle bir şey yok." O öne eğildi ve yüzünü boynunun kıvrımına koydu, derin bir nefes aldı.

Oleg gülümsedi ve başını yana çevirdi. "Kokladın." "Kokunu seviyorum."

"Vampir." Ellerini kalçalarına koydu ve parmak uçlarıyla nazikçe dairesel hareketler yaptı. "Bu elbise sana çok yakışmış."

"Teşekkür ederim."

Kadın, yanlarında yarıklar olan, oturunca bacaklarını ortaya çıkaran, hafif yeşil renkli, uçuşan bir şey giyiyordu. Adam onu

onu yırtmak istiyordu, ama bu, Tatyana'nın ona bu kadar doğrudan yakınlık gösterdiği ilk seferdi.

Oleg geriye yaslanıp bunun tadını çıkarmaya karar verdi.

Kız başını omzundan kaldırmadı ve Oleg, kızın nefesini boynunda hissedebiliyordu.

"Tatyana."

"Hmm?"

Oleg elini kadının başının arkasına koydu ve ipeksi saçlarını okşadı. "Geçen gece bana senden ne istediğimi sormuştun."

Kız biraz güldü. "Ne istediğini biliyorum galiba." Bacaklarını daha da açarak, aralarında ağır ve sert duran penisinin kalın sırtında cinsel organının ısınısını hissetti.

"Beni terk etmeden önce senden ne istediğimi söylemiştim," diye mırıldandı Oleg. "Sen sadece ne demek istediğimi yanlış anladın." Başını daha da yana eğdi ve kadının ağzını boynuna doğru çekti. "Sana söylemiştim, küçük kurt: *Dişlerini istiyorum.*"

Bölüm 26

Tatyana

Tişte
buradaydı.

Aynı sözleri bir yıl önce de söylemişti, ama aylarca ayrı kalmış ve onun hakkında öğrendiği her şey ışığında, anlamı çok daha netti.

O, rüyalarında olduğu gibi, onun altında yatıyordu ve dişleri onun boğazındaydı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Onun ne teklif ettiğini.

Ağzı sulandı ve zihninin derinliklerinde küçük bir ses fısıldadı: *Onu terk edemeyeceksin.*

Yine de ağzını açtı, dişlerini onun derisine sürüp kanının yüzeye çıkmasını izledi.

Oleg boğazından bir inilti çıkardı ve parmaklarını kalçalarına gömdü. "Yemeğinle mi oynuyorsun, küçük kurt?"

Yemeği mi? Ağzının suyu akıyordu, sanki onun sıcak, tatlı kanının ağzında olduğunu hissedebiliyordu.

Onun amnis derisinin üzerinde gezindi, meme uçlarını hassas noktalara kadar okşadı, derisinde tüyleri diken diken etti.

Oleg doğaüstü bir şekilde hareketsizce oturdu ve avcıya dönüştüğü kadına kanını sundu.

Kız onun boynunu yaladı, ona doğru eğildi ve bacaklarının arasında sertleşmiş ereksiyonunu sürttü. Onu siktiği anda, yine efendisi olacaktı, vücudunu kontrol edecek ve duyularını alt üst edecekti.

Ama bu?

O, boynuna sıcak nefesini üfledi ve parmaklarının kalçalarının etine kıvrılmasıyla oluşan ince tepkiyi zevkle izledi. O,

, ereksiyonunu onun tahrik olmuş tenine sürüyordu, ama başını kıpırdatmıyor, boynunu onun dişlerine açıyordu.

Nefes bile almıyordu. Odadaki tek ses, onun cildine çarpan düzensiz nefesiydi.

Onun
seçimi.

Onun
ısırtığı.

Onun kanı.

Dudaklarını geri çekti ve dişlerini Oleg'in boynuna geçirdi.

Oleg, zevkten boğuk bir inilti çıkardı ve elini kadının başının arkasına götürdü. "Daha sert."

O, onu doldurması için açgözlülükle ısırmaaya devam etti. Boynundan kan emerek pantolonunun düğmelerini açmaya çalıştı.

Oleg sonunda eğildi, pantolonunu ortasından yırttı, onu kaldırdı ve kendini onun vücuduna sonuna kadar soktu.

O, zevkli istilaya inleyerek karşılık verdi, ama dişleri boynundan hiç ayrılmadı.

Oleg hiçbir şey söylemedi, onu sıkıca tutarak tekrar tekrar ileri geri hareket etti.

Tatyana, onun zengin, tatlı kanını yutarken onu sürdü. Bu, daha önce tattığı hiçbir şeye benzemiyordu. Su yudumladıktan sonra şarap içmek gibiydi. Onun amnisinin vücuduna akıp damarlarına yayıldığını hissedebiliyordu ve onun ateşinin gücü içinde kıvrılıyor, bedenlerinin birbirine bağlandığı yerden daha da yakın bir şekilde onları birleştiriyordu.

Daha fazla dayanamadı ve nefes nefese onu bıraktı.

Oleg, yumruğuyla saçlarının arkasını kavradı ve kanlı ağzını dudaklarına yaklaştırdı, öpücükleri o kadar vahşiydi ki, elemental gücü içinden akarken başı dönüyordu.

Oleg, sanki onu kaldıracakmış gibi ellerini kalçalarının altına koydu, sonra donakaldı, geri çekildi ve ellerini kalçalarına koyarak onu yukarı aşağı kaldırdı. O ise kendini ona doğru eğdi ve onu bir girdap gibi içine çekmeye başlayan zevk seline odaklandı.

Onun amnis kanında dolaşıyor, penisi vücudunu deliyor, sesi onun anlayamadığı bir dilde fısıldıyordu.

Oleg öne eğildi ve Tatyana onun kontrolü ele almak, onu kaldırmak, ters çevirmek ve çılgılık attırmak istediğini anladı.

Bunun yerine, vücudunun etrafında sıkılaşmaya başladığını hissedince, yumuşak ellerle ve acı verecek kadar yavaş darbelerle ona emirler verdi.

"İşte böyle." Sonunda anlayabileceği bir şey fısıldadı. "Gel. Zevkinin benimkine katıldığını hissetmeme izin ver."

Vücudu duyuların cümbüşü içindeydi, ama elemental enerjisi bir sel gibiydi. Onun amnis. Onun amnis. Azgın bir nehirdeki ikiz akıntılar gibi akıyordu. Nefesini kesen zevkin doruğuna ulaştı ve Oleg avuçlarıyla yanaklarını kavradı, nefes nefese, açık ağzına nazik bir öpücük kondurdu.

Konuşamıyordu. Nefes alamıyordu.

O geldiğinde, yüzünü boynuna bastırdı ve göğsünden koparılmış gibi gelen boğuk bir nefesle onun adını fısıldadı.

Ağzı boğazındaydı ve kız onun dişlerini bekliyordu. Onun dişlerini istiyordu.

Onun yerine, kızın cildine öpücükler yağdırdı ve ellerini omuzlarından, çıplak bacaklarından ve dokunduğu her yerden geçirdi. Dokunduğu her yerde, kızın vücudundaki minik tüyler diken diken oldu ve onu takip ederek, kızın okşamalarıyla onun parmaklarını okşadı.

Tatyana titriyordu.

Kendini ona karşı yok etmişti ve tek istediği saklanmaktı.

Çok açıkta kalmıştı. Oleg'in önünde çıplak kalmıştı, ama şimdi ruhu da çıplak kalmış gibi hissediyordu.

"Tatyana..."

"Dur," diye fısıldadı, parmaklarını dudaklarına bastırarak. "Çok fazla. Yapamam..." Kalbi açık bir sinir gibiydi. "Gitmelisin."

Oleg geriye yaslandı, kibirli çenesini yukarı kaldırdı ve gözleri onunla buluşana kadar bekledi.

"Yalnız kalmam lazım," diye fısıldadı.

Oleg tartışmadı. Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı ama hiçbir şey söylemedi.

Oleg hala onun vücudundayken parmaklarını şıklattı ve parmak uçlarına ikiz alevler çıkardı. Elini uzattı ve hala kanayan diş izlerini boynuna bastırdı.

Tatyana cızırtıyı duyunca nefesini tuttu ve yanan etin kokusunu içine çekti. "Oleg..."

"Vücudumdaki izlerin umurumda değil, volchitsa." Biraz daha gülümsedi. "Bunları bir süre saklamak istiyorum."

Alevler, onun etinde iki kırmızı yara izi bıraktı ve Tatyana, bunların iyileşmesinin aylar hatta yıllar alacağını biliyordu.

Oleg'in güçlü amnisinin vücudunu doldurmasıyla birlikte aşırı duygu yükünden titriyor ve mahvolmuştu. Başı dönüyordu.

Sarhoş gibi hissediyordu.

Yavaşça onun üstünden indi, mahvolmuş sundresini başından çekip yere attı, banyoya gidip bornozunu giydi ve kendini temizledi.

Geri döndüğünde, Oleg'in yırtık pantolonunun kalıntılarını örtmek için lacivert yakalı gömleğinin kuyruğunu çıkardığını gördü.

Cildinin ısındığını hissetti. "Özür dilerim..."

"Önemli değil." Ona sinsi bir bakış attı. "Giysilerime çok sert davranıyorsun, biliyor musun?"

Ağzından alaycı bir cevap çıktı. "Eğer bir elbise ödünç almak istersen, istediğini seçebilirsin."

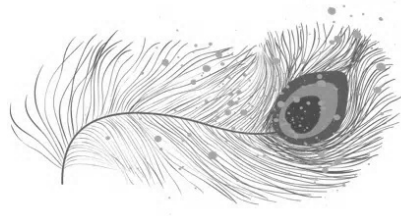
O gülerek ona doğru yürüdü, ensesinden tutup onu kendine çekti ve sert bir öpücükle dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. "İşte burada."

Bir şey söylemesi gerektiğini hissetti ama ne söyleyeceğini bilemedi. "Sen..."

"Bir dahaki sefere geldiğimde fazladan kıyafet getiririm." Çenesini çimdikledi, alnına hızlıca bir öpücük kondurdu. "İyi uykular."

Saniyeler sonra gitmişti.

Tatyana kapıyı kilitledi, çift kilit attı ve sonra saklanmak için yatağına girdi.

Ertesi gece Oleg gelmedi, ama şafak sökmeden önce karavanına birkaç kelimelik bir özür notu, satranç tahtasındaki bir sonraki hamlesi ve bir bardağa koyduğu bir demet lavanta bıraktı.

Tatyana umursamadı. Hâlâ onun kanını almanın ve bunun ona hissettirdiklerinin yarattığı kafa karışıklığıyla uğraşıyordu.

Güçlü, şüphesiz. Gün boyu derin bir uykuya dalmıştı ve o gece uyandığında boğazındaki her zamanki yanma hissi yok olmuştu. Neredeyse hiç aç değildi ve tek bir kadeh kan şarabı onu doyurmaya yetti.

Gün içinde iki yeni karavan ortaya çıkmıştı, ama o, garip sesler kesilene kadar kendi karavanında kaldı. Dışarı çıktığında, akşam yemeği için yemek pişiren Rumi ve Desiree'yi görmeye gitmişti.

"O adam bir rüzgâr vampiri ve adı Benjamin Vecchio," dedi Rumi. "Eskiden Giovanni di Spada adıyla bilinen Giovanni Vecchio'nun oğlu."

Desiree bir şeyler mırıldandı ve haç işareti yaptı.

"O kim?" Tatyana, boogeyman'den bahsediyorlarmış gibi hissetti.

"Giovanni di Spada çok acımasız bir suikastçıydı." Desiree karıştırdığı tencereye bir fincan acı kırmızı biber ekledi, sonra demir kolu ateşin üzerine salladı ve kömürleri yayarak ateşi kısalttı. "Yaşlılar, çocuklar yaramazlık yaptığında onları korkutmak için onun adını kullanır." Sesini alçaltarak devam etti. "Geceleri dolaşma, yoksa Giovanni di Spada seni bulur ve boğazını keser."

Tatyana'nın ağzı açık kaldı. "Bu korkunç!"

Rumi burnunu kırıştırdı. "Evet, hiç iyi değil."

"Ve bu yeni vampir onun *oğlu* mu?"

"Görünüşe göre çocukken evlat edinilmiş ve vampirler tarafından büyütülmüş." Rumi sesini alçaltarak devam etti. "Ama onu evlat edinen babası değil, Zhang Guo yaratmış."

Tatyana bu ismi daha önce, Arosh'un sarayında birçok kez duymuştu. "Sekiz Ölümsüz'den biri mi?" Onlar Doğu Asya'nın çoğunda vampir lordlarıydı ve güçleri ve otoriteleri hakkında söylentiler kaçınılmazdı.

Arosh hepsine karşı nazik davranıyordu, ama içten içe çok kızgındı.

"Yani kamvasa'da kalan bu vampir... kraliyet ailesi falan mı?" dedi Tatyana.

Ona hemen kin beslemeye başladı, bu muhtemelen haksızlıktı, ama hayatındaki her şey ona altın tepside sunulmuş gibiydi ve Tatyana böyle insanlara kin beslemekten kendini alamıyordu.

"Diğer vampirin adı Tenzin." Rumi dedikodu moduna geçmişti. Bıçağını bırakıp elleriyle konuşmaya başladı. "O, Giovanni di Spada'nın eski ortağıydı, ama şimdi onun oğluyla evlendi."

Ne... tuhaf.

Rumi omuz silkti. "Muhtemelen garip gelebilir, ama onlar vampir."

"Evet, vampir ilişkileri çok... karmaşık olabilir." Oleg ve Luana.

Luana ve Zara. Oleg
ve Tatyana.

Kendisinden bin yıldan fazla yaşlı bir adamla kan alışverişi yapıyordu. Onun kim olduğunu yargılayabilirdi ki?

"Eğer eşleşmiş vampirlerlerse, neden farklı karavanları var?" Desiree bir yığın soğanı doğrarak kaşlarını çattı. "Bu alışılmadık bir durum, değil mi?"

"Bilmiyorum. Biriyle eşleşmiş olsan da ona güvenmeyebilirsin, sanırım." Rumi, Tatyana'ya baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bana mı soruyorsun?" Tatyana omuz silkti. "Vampirleri benden daha uzun süredir tanıyorsun. Ben bu dünyada bir bebeksin."

"Ama sende belirli bir... ışıltı var." Rumi ona göz kırptı. "Bu yüzden her gece daha fazla şey öğrendiğini düşünüyorum."

"Seninle bu konuyu konuşmayacağım." En son istediği şey, insan arkadaşlarının bir sevgilisi olduğunu bilmeleri ya da şüphelenmeleri idi, özellikle de Hazars'ın burnunun dibinde kamvasa'ya gizlice giren bir sevgilisi olduğunu.

"Vashana Zata'ya sadece üç hafta kaldı," dedi Desiree. "Sence bu yeni vampirlerin gelmesinin sebebi bu mu?"

"Sanmıyorum," dedi Rumi. "Eski bir suikastçı ya da vampir prensi, halkımız tarafından terrin olarak seçilmez."

"Asla bilemezsin," dedi Desiree. "Klanı yönetmek için daha garip vampirler seçilmişti."

"Ama yabancılar değil!"

Tatyana, soğanları doğramak için Rumi'nin masasına doğru yürüdü. "Vashana Zata nedir?"

Rumi kaşlarını çatı. "Radu ve Kezia sana söylemedi mi?"

Desiree, Tatyana'ya paprikash tenceresini karıştırmasını işaret etti ve Tatyana'nın kullandığı bıçağı aldı.

"Söylemediler." Tatyana, doğranmış soğanların keskin kokusu havayı doldururken tencereyi karıştırmaya başladı.

"Vashana her yıl olur," dedi Rumi. "Genel kurul gibi bir şey. Daha fazla Poshani gelir, genellikle her aile bir temsilci gönderir, anlaşmazlıklar çözülür, işler konuşulur, o tür şeyler."

"Peki Vashana *Zata* nedir?" diye sordu Tatyana.

Desiree bir kaseye bir yığın soğanı koydu ve daha fazlasını doğramaya başladı. "Terrin'lerin seçildiği yer orası. Yüz yılda bir olur, bu yüzden çok önemli bir olaydır. Bazen bir vampir emekli olur, bazılarının Radu'nun başka bir şey yapmaya hazır olduğunu söylediğini duydum, bu yüzden boş yer olursa yeni biri seçilir. Bu büyük bir onur ama aynı zamanda büyük bir sorumluluktur."

"Yani bu yıl yeni bir lider olabilir mi?" Nedense bu, Tatyana'nın kafasını karıştırdı.

"Mümkün." Rumi mırıldandı, "Eğer olursa, Sara-la-Kâli'ye yakut kadehi almaları için dua ederim."

Tatyana, Desiree'ye baktı.

Yaşlı kadın gülümsedi. "Terrin, halkımızın yolculuğunun başında Pers imparatoru tarafından hediye edilen üç kadehi taşır. Biri yakut, biri sitrin, biri zümrüitten yapılmıştır. Sitrin kadehi Kezia, zümrüt kadehi Radu, yakut kadehi ise Vano'nun."

Desiree fısıldadı, "Vano'nun büyük hayranları değiliz."

"Anlıyorum." Vano'nun hayranı olan var mı diye sormak istedi, ama bu muhtemelen kabalık olurdu. Böyle şeyler söylemek ona düşmezdi. O Poshani değildi.

Tatyana'nın kafası karışmıştı. Vano ile tanışana kadar, bir yabancı olmasına rağmen Poshani'nin içinde bir iş bulabileceğini ummuştu.

Vano ile tanıştıktan ve onun bir zorba olduğunu anladıktan sonra, Kezia veya Radu'ya onun becerilerine sahip birine ihtiyaçları olup olmadığını sormayı düşündü.

Hemen paraya ihtiyacı yoktu, ama bir iş istiyordu. Sıkılmaktan nefret ediyordu ve yeni arkadaşlarıyla iletişim halinde kalmak istiyordu.

"Bu yılki konuklar seçilebileceklerini düşünüyorlar mı acaba?" Desiree gülümsedi. "Bu sürpriz olmaz mı?"

"Poshani klanından olmayan biri lider olarak seçilebilir mi?" diye sordu Tatyana. "Bu, seni diskalifiye eder gibi görünüyor."

"Daha önce hiç olmadı," dedi Rumi. "Ama bu bir kural değil. Kim bilir? Dışarıdan bir bakış açısı olması iyi olabilir."

Desiree başını salladı. "Katılıyorum. Taze bir soluk olur."

"Şirket yönetim kurulunda sektörünüzün dışından birinin olması gibi." Tatyana başını salladı. "Çok mantıklı."

Desiree sırtıttı. "Radu'nun bu sezon Vashana Zata'ya eski patronunu davet ettiğini duydum."

Karnı burkuldu. "Oleg mi?"

Rumi başını salladı. "Oleg Sokolov, Poshani'nin seçeceğini tahmin edebileceğim bir yabancı. Çok tanınmış biri. İnsanlar onu sever ve bir çar kadar zengin." Sesini alçaltarak devam etti. "Klanın paraya ihtiyacı olabilir gibi görünüyor."

"Haklısın," dedi Desiree. "Oleg, Poshani'nin yeni birine ihtiyaç duyarsa oy verebilecek türden biri. Çok popüler."

Tatyana donakaldı. Bu neydi?

Ne yapıyordu?

Oleg, kamvasa'da onu avlayıp "kur yapmak" için bu teklifi, sadece ona yaklaşmak ve casusluk yapmak için bir taktik miydi?

Hayır.

Bu çok saçma. Oleg, Poshani'yi casusluk yaparak kendini iktidara taşımak isteseydi, Mika'yı gönderirdi, kendisi gelmezdi. Tatyana'ya kanını vermezdi.

Tabii seni terk etmeni zorlaştırmak istemiyorsa.

"Vashana ilginç bir partiye benziyor." İçinde kaynayan duyguları gizlemeye çalıştı. "Ve geri kalanımız için daha fazla yemek demek."

"Bize yardım etmek zorunda değilsin." Rumi gülümsedi.

"Soğan doğramama güvenmediğini biliyorum, ama en azından tencereyi karıştırabilirim." Tatyana hafifçe gülümsedi. "Başka ne yapabilirim ki? Her gece yaşlılarla şarap içip dansçıları mı izleyeyim?"

Desiree, "Planımız işe yaradı, Rumi. Sonunda mutfak için bir yardımcı bulduk ve ona para bile ödemek zorunda değiliz."

"Bwahahahaha!" Rumi kötü bir kahkaha atıyormuş gibi yaptı, ama Tatyana'ya göz kırptı. "Vampirlerin tek entrika çevirenler olduğunu kim söylemiş?"

"MERHABA!" Kıvrıkcık siyah saçlı uzun boylu bir vampir ona el sallayarak yaklaştı ve İngilizce konuşmaya başladı. "Benim adım Ben. Rusya'dan geldiğini duydum."

Ne tipik bir Amerikan cümlesi. Yeni vampiri dikkatle inceledi. Enerjisi sıcak ve parlaktı. Onu tanımiyorsa, ateş vampiri olduğunu düşünürdü.

Tatyana gözlerini kısarak sordu. "Seni Oleg mi gönderdi?"

Adam kaşlarını çattı. "Ben sadece 'merhaba, ben Ben. Rusya'dan geldiğini duydum' dedim."

Bunu yüksek sesle söylediğinin farkında değildi. "Soruma cevap vermedin."

Ateşin üzerinde büyük bir tencerede gulaş karıştırıyordu. Baharatları eklemişti, ama Rumi'nin çabuk pişen balığı eklemekten önce bir süre kısık ateşte pişmesi gerekiyordu.

Karavan gün içinde hareket etmişti ve üç gecedir Oleg'den haber yoktu. Aklında o aptal vampir ve damarlarında onun kanı vardı.

Sinirli kelimesi, onun hissettiklerini tarif etmeye yetmezdi.

"Tamam." Ben Vecchio teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Oleg beni göndermedi."

"İyi." Cevabı aldıktan sonra, tekrar güveç tenceresine döndü. Belki onu görmezden gelirse giderdi.

Onu tanımak istemiyordu. Kamvasa'daki vampirlerin çoğu kendi hallerinde yaşıyordu ve bu Tatyana'ya uyar. Bu Amerikalı aşırı dostça davranıyordu ve onun en iyi bilmediği dil olan İngilizceyle konuşmaya çalışıyordu.

"Tatyana!" Rumi, Poshani'de seslendi. "Balık için güveç hazır mı?"

Arkadaşına aynı dilde cevap verdi. "Hayır, az önce karabiber ekledim. Biraz daha pişmesi lazım."

"Balık temizlendi, hazır olduğunda haber ver." Rumi masayı işaret etti. "Sadece haber ver."

"Yarım saat daha mı?" Dikkatini tekrar ateşe çevirdi.

Amerikalı vampir tekrar konuştu. "Dilleri çok iyi biliyorsun. Anlamaya çalışıyordum."

"Poshani?"

"Evet."

Tatyana başını kaldırıp hafifçe iç geçirdi. Adam gitmeye niyetli değildi. "Muhtemelen bunu Roman veya Slav dil paradigmasına uydurmaya çalışıyorsunuz."

Madem ısrarcıydı, onunla konuşsa da olurdu. Poshani diline gerçekten ilgi duyuyorsa, diğerleri gibi soğuk bir pislik değildir belki. Rumi'nin ona anlattığı dilin tarihini tekrarlardı. "Poshani dili, esas olarak Kuzey Hint dilidir ve Macarca, Türkçe ve Farsça'dan alıntılar içerir."

Benjamin Vecchio gülümsedi. Ona dişlerini mi gösteriyordu? Dişleri ona timsahı hatırlattı.

Aşırı heyecanlı görünüyordu. "Sen bir dil meraklısıymışsın! Nasıl vampir oldun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ne tür bir ölümsüzdü bu adam?

"Seni ilgilendirmez." Belki de kaba davrandığının farkında değildi. O, dünyanın başka bir bölgesinden gelmişti. "Bütün Amerikalılar bu kadar çok gülümser mi?"

"Muhtemelen." Kaşığı almak istermiş gibi elini uzattı. "Yardım edebilir miyim?"

Kesinlikle hayır. "Sen bir rüzgar vampiri misin?" Zhang Guo tarafından yaratılmışsa, rüzgar vampiri olması gerekirdi.

"Öyleyim."

"Sonra güveci soğut. Biraz sıcak oluyor."

O elementini çağırdığında, kız onu gördü. Vampir, kız kadar gençti ve vücudunda biriken tüm gücü zar zor kontrol edebiliyordu.

Sanki bir bebek av tüfeğini kullanmaya çalışıyor gibiydi.

Çağırdığı rüzgâr o kadar güçlüydü ki, güveç tenceresinin tabanı kabardı ve tencerenin kenarından dışarı fırladı, az önce oradan geçen bir Poshani kızını neredeyse yakıyordu.

Kız çığlık atarak uzaklaştı.

Tatyana ona elini salladı. "Dur. Dur artık."

Tanrıya şükür durdu, yoksa her şeyi yeniden yapmak zorunda kalacaktı.

Adam özür diler gibi bir ifadeyle baktı. "Eğer kendinden bahsetmek istemiyorsan..."

"Konuşmak istemiyorum." Tatyana, tencerenin altındaki ateşi yeniden düzenlemek için kömürleri karıştırdı. "Kim olduğunu biliyorum. Kendini tanıtmana gerek yoktu. Herkes seni tanıyor."

Bu doğrudu. Kampın tamamı heyecanla çalkalanıyordu, kısmen Vashana Zata'nın yakınlığı, kısmen giderek daha fazla insanın gelmesi, kısmen de bir gecede yeni vampirlerin ortaya çıkması nedeniyle.

Huzurlu sığınağı yok oluyordu.

Amerikalı, merak konusu olduğu için pek de memnun görünmüyordu.
"Bu çok sinir bozucu."

"Senin profilin de pek düşük sayılmaz." Ağzının köşesi seğırdi.
"Benjamin Vecchio, Giovanni Vecchio'nun oğlu, Zhang Guo'nun ölümsüz oğlu, Tenzin'in eşi..."

"Bekle, ne?"

Tatyana başını kaldırdı. "O senin eşin değil mi?"

Kampta herkes onların eş olduklarını ama ayrı yaşadıklarını söylüyordu.

"Karmaşık bir durum." Amerikalı telaşlı görünüyordu.

Bu tanıdık bir duyguydu.

Oleg artık onun eşi sayılabilir miydi? Kanlarını paylaşmışlardı. Aynı anda değil, ama Oleg onun kanını almıştı. Sonra o da Oleg'in kanını almıştı.

O tamamen sahipleniciydi ve dikkati hiç dağılmıyordu. Amerikalı eğilip sesini alçaltarak, "Oleg?" diye sordu.

Kız dudaklarını kıvırdı. Nasıl biliyordu?

Vecchio sesini alçaltarak devam etti. "Tamam, bana dürüst ol. Herkes Tenzin'in benim eşim olduğunu mu düşünüyor?"

Kendi aşk hayatıyla, onunkinden daha çok ilgileniyordu. İyi.

"Evet," diye cevapladı Tatyana. "Değil mi?" "Bana Oleg'den bahset."

Bu yabancınnn ağzından çıkan isim, onu hırlamaya itti. Neden Oleg'i bu kadar merak ediyordu?

Konuyu değıştirdi. "Bu dünyada gizli kalmak zor, değil mi?"

"Bu çok garip, çünkü insanlar bizim varlığımızdan haberdar olmamalı."

Gözlerini devirdi. "Ciddi ol. Sence çoğu bilmiyor mu?" Tatyana, tüm dünyanın bu kadar bariz bir şeyi bilmesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Belki de Zara'ya çarpmadan önce, hiçbir şeyden habersiz bir şekilde dünyayı dolaşıyordu.

"Bence hiçbir şey bilmeyen çok insan var."

Konuşmaları, onun nasıl büyüdüğü ve ikisinin vampirlerin varlığını öğrendiklerinde ne yaptıkları hakkında küçük bir sohbete dönüştü.

Yalan mı söyledi? Birazcık, ama Amerikalı çok meraklıydı. Onun tüm geçmişini bilmeye hakkı yoktu.

Sonra adam Oleg'i tekrar gündeme getirdi.

"Yani Oleg senin yaratıcın değil mi?"

"Bu seni ne ilgilendiriyor? Böyle sorular sormak için ne kadar kaba olman gerekiyor?" Sanki bir çocukla konuşuyordu. Rumi ve Desiree güldüğünde ve Amerikalı adam şaşkın bir ifadeyle baktığında, Poshani dilinde konuştuğunu fark etti.

"Hayır." Tatyana sakın bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Tanrıya şükür, o benim babam değil."

Bu, tüm seks hayatını son derece garip hale getirecekti. Tekrar hayalini kurduğu seks hayatını.

"Adi herif," diye mırıldandı.

"Belli ki onun büyük hayranısın."

Ve ona aşık oluyordu, bu da onu yeni bir tür aptal yapıyordu.

"O... manipülatif bir orospu çocuğu." İşte. Belki şimdi adam Oleg'i sormayı bırakır. Rumi ve Desiree'nin gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Vecchio'nun sesi yumuşak ve hüzünlüydü. "Hepsi öyle değil mi?"

Huh. Vampir suikastçilerinin sarayında büyümüş birinden böyle bir cevap beklemiyordu. "Sen söyle. Onları benden daha uzun süredir tanıyorsun."

Sessiz bir sesle konuşurken tencereye bakıyordu. "Sen kendi halkını bulacaksın. Eninde sonunda bulacaksın."

Şimdi Tatyana, peşinden gelen bir kedi yavrusuna basmış gibi hissediyordu. Adam artık kibirli görünmüyordu, üzgün görünüyordu.

Yüzündeki ifadeleri herkesin görebileceği şekilde takınmaması konusunda onu uyarmak istedi, ama o onun annesi değildi. "Evet, umarım."

"Peki, seni Dawn Caravan'a getiren nedir?"

"Kimseyi buraya ne getirir ki? Duyduğum için geldim. Uzaklaşmam gerekiyordu."

Biraz daha sohbet ettiler ve Tatyana itiraf etmek zorunda kaldı: O sıradışı bir vampirdi, ve sadece

anormal derecede güçlü amnisinden dolayı değil.

Oleg'e onun hakkında soru sormak istiyordu. Oleg'in Vashana Zata ile olan ilişkisini öğrenmek istiyordu.

Ve bu iki yeni vampir ortaya çıktığı anda kampın enerjisinin neden bu kadar aniden değiştiğini öğrenmek istiyordu.

Yer yer yer yer yer onun barış sığınağı dengesiz dengesizdi.

Bir şeyler çok, çok ters gidiyordu.

Bölüm 27

Oleg

Oleg, Tatyana'yı ziyaret etmek için dört gece bekledi. Bunun, Tatyana'nın kanını içtiğinde yıkılan duvarları yeniden inşa etmek için yeterli zaman olacağını düşündü.

Bu olaydan bu yana, zihninde yaklaşık bir düzine kez tekrar yaşamıştı.

Tatyana onun üzerine uzanmış, onu becerirken elemental gücü sis gibi cildine dokunuyordu. Boynuna bakarken yüzündeki güç. Dişlerinin tereddütlü dokunuşu, yerini çılgın, kanlı bir arzuya bırakıyordu.

Dikkat, güce, güç ise arzuya dönüştü. Sonra, aralarındaki duvarlar birleşen zevk dalgasıyla eriyip yok olurken, neredeyse anında tekrar ihtiyatlılık ortaya çıktı. Tamamen beklenmedik ve tamamen yeni bir deneyimdi.

Tatyana'nın kanını içmesi, Oleg'in hayatında yaşadığı en erotik deneyimdi.

Amnis'i artık onun vücudunda yaşıyordu, bu yüzden ondan uzak olsa bile onu hissedebiliyordu. O gece savunmasızdı, korkuya yakın bir haldeydi.

"Benden korkmuyorsun."

"Bazen biraz korkuyorum."

Artık onun korkusunu anlıyordu, çünkü o korkunun bir kısmı kendi kanına da karışmıştı.

Ne inşa ettiklerini ya da bu bağın onları nereye götüreceğini bilmiyordu, ama Oleg, Tatyana'nın kendisine ait olduğundan her zamankinden daha emindi.

Bin yıldan fazla bir hayatın ardından, beklenmedik şeyleri keşfetmek baş döndürücüydü.

"Patron." Mika'nın sesi zihnindeki dalgınlığı bozdu.

"Hmm."

Baş boyarı bir telefon tutuyordu. "Polina'dan onay geldi." "Ne hakkında?"

"Vano ve Ivan." Mika, karşısına düşmüş bir kütüğün üzerine oturdu. "Adamları sonunda altın borsasında Ivan'dan Vano'ya yapılan transferleri doğrulayacak birini buldu. İlk ödeme, ilk kaçırma olayından iki gece önce yapılmış ve sonraki ödemeler diğer soygunların zaman çizelgesiyle uyuyor."

"Yani Ivan, Vano'nun adamlarına kamyonlarımızı soymaları için para ödüyordu." Oleg kaşlarını çatı. "Ivan'ın bölgesine gidenler de mi?"

"Evet, bu da Ivan'ın soygunlarda kendi adamlarından bazılarını öldürdüğü anlamına geliyor."

Oleg'in dişleri uzadı ve gülümsedi. "Harika."

"Bu korkunç." Mika dudaklarını kıvırdı. "Ivan'ın halkını sevmiyorum, ama kendi efendin ve kardeşlerin tarafından ihanete uğramak..."

"Evet, korkunç bir şey ve tam da Ivan'ın yapacağı bir şey." Oleg öne doğru eğildi. "Poshani bunu hiç sevmeyecek."

Mika başını salladı. "Nefret edecekler."

"Danior hala kalede tutsak, değil mi?"

"Evet, ama Yuliya'ya göre, tekrar konuşmadı. Onu korkutacak ateşin olmadan, başka hiçbir ikna yöntemi işe yaramadı."

Oleg bir fikir üzerinde düşündü. "Ivan'ın kendi adamlarına ihaneti işe yarayabilir."

Mika yavaşça başını salladı. "Poshani'ler, Danior gibi bir suçlu bile olsa, sadakati her şeyden üstün tutar. Vampir bunu aşağılık bir davranış olarak görür."

"Onu kullanmamız gerekip gerekmediğini bekleyip göreceğiz." "İyi."

Poshani'nin en önemli bayramı olan Vashana Zata'ya sadece birkaç hafta kalmıştı.

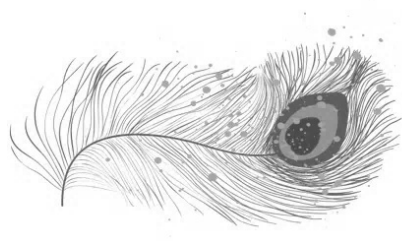
İki hafta içinde Radu ona bir yer gönderecekti ve Oleg kamvasa'ya gizlice katılabilecekti. Artık saklanmak yoktu. Artık Tatyana'nın karavanına gizlice girip Hazar'ın onu bulma riskini almayacaktı. Kamvasa'ya onur konuğu olarak girebilirdi.

Oleg'in bu yıl Vashana'da olmak için başka nedenleri de vardı. Bölgesinde bir yılan saklanıyordu ve bir planı vardı.

Başarılı olursa, Vano statüsünü ve itibarını kaybedecek, iktidardan uzaklaştırılacak ve Poshani'lerden hiçbiri Ivan ile bir daha çalışmayacaktı.

İşler kötüye gidecekti. Dolaşım ücretleri ödenmeyecekti. Ve Ivan'ın yardımcıları bu kaybın yükünü omuzlarına alacaktı.

Tam da Oleg'in istediği gibi.

TATYANA, Oleg kapıya ulaşmadan bir an önce karavanının kapısını açtı.

Oleg içeri girip kapıyı kapatırken gülümsedi. "Yaklaştığımı hissettin."

"Benjamin Vecchio adında bir Amerikalı vampir tanıyor musun?"

Oleg dondu. "Vecchio adını duydum."

"O, korkunç bir suikastçının yeğeni ve birkaç gün önce kamvasa'ya geldi." Dikkatini kaybetmiş gibiydi ve amnis'i düzensiz bir şekilde dalgalanıyordu. "Bir terslik var."

O çok sezgisel biriydi. Evet, mükemmel bir eş olurdu. Bekle, ne?

"O." Onu işaret etti. "O neydi?"

"Hiçbir şey," diye homurdandı. "Neden bahsediyorsun? Deli gibi davranıyorsun."

Eş mi? Bu çok saçma bir düşünceydi.

"Hayır, deli değilim. Senden bir şey hissettim." Sanki derisinde bir şey geziniyormuş gibi omuzlarını silktiler. "Bu hoşuma gitmedi."

"Sadece kanlarımızın karışımını hissediyorsun." Oleg elini salladı ve karavanın içine doğru yürüdü. "Alışsın"

"

"Hoşuma gitmiyor."

"O zaman bir daha kanımı alma!" diye bağırdı Oleg. O, Dişleri ağzında uzamaya başlamıştı.

Onun kanını tekrar içmesini *istiyordu*. Tatyana'yı kendine o kadar sıkı bağlamak istiyordu ki, onu terk etmek için kendini ikiye bölmek zorunda kalacaktı.

"Rahatsız olduğum için özür dilemeyeceğim." Sesi sessizdi. "Senin amnisin benimkinden çok daha güçlü ve..."

Oleg donakaldı. "Ve ne?"

"Senin karşıdayken net düşünemiyorum. Aklım tamamen sende. Yakınında olmak istiyorum, ve yakın derken şu anda kucağında oturmak istiyorum çünkü vücudum tamamen bana aitmiş gibi hissetmiyorum."

Öfkesi biraz azaldı. Amnisinin bu kadar genç bir vampir üzerinde bu kadar büyük bir etkisi olabileceğini tam olarak düşünmemişti.

"Anlıyorum," dedi. "Kontrolünü kaybetmek hiç hoş bir şey değildir."

"Senin yaklaştığını hissettiğim anda," diye devam etti, "zihnim... ile doldu." Alnı karışmış bir şekilde kırıştı. "Bu ne?"

"Artık birbirimize bağlıyız. İkimiz de." Oleg ona doğru yürüdü ve ellerini omuzlarına koydu. Omuzları omuzlarına değdiğinde, amnisinin sakinleştiğini hissetti.

"Benim kanım seninki kadar güçlü değil," dedi Tatyana. "Aynı değil."

"Kanını içtikten sonra ne hissettiğimi biliyorum, volchitsa. Buna alışacaksın."

Tatyana geniş gözlerle yukarı baktı. "Bu yüzden mi ben gittikten sonra beni aramaya devam ettin?"

Hayır

"Evet." O başını salladı. "Bu yüzden seni yalnız bırakmak benim için zordu. Kanın benim vücudundaydı ve çok huzursuz hissediyordum."

Eh, *bu* yalan değildi.

Tatyana içini çekti. "Beni kovaladığın için hala kızgıyım, ama sanırım şimdi biraz daha iyi anlıyorum."

Seni kovaladım çünkü sen benimsin.

Ve sen benim eşin olmalısın.

Lanet olsun.

Bir eşi olmuştu ve o kadın çok dengesizdi. Onu öldürmek zorunda kalmanın acısı onu mahvetmişti ve Oleg bunu itiraf edecek kadar dürüsttü. Luana'nın kaybının boşluk hissi hala kanında hissediliyordu.

Başka bir eş istemesinin, Luana'nın dengesizliğinin ona da bulaştığının kanıtı olabileceğini düşündü.

Onun dikkatini dağıt.

Oleg, onun satranç tahtasını başka bir oyunla değiştirdiğini gördü. "Oyunumuzu bitirdin mi?"

"Evet, öndeydim ve kaçınılmaz olarak kaybedeceğini gördüm, bu yüzden sana merhamet ettim." Kapıya bakıyordu. "Rica ederim."

Oleg, sesindeki alaycı tonun geri dönmesinden memnun olarak gülümsedi. "Ne nazik bir rakipsin." Kahve masasına doğru yürüdü. "Bu ne?"

Elini salladı ama hala volta atıyordu. "Sadece bir bulmaca." Bir tür mozaik gibi görünüyordu. "Hmm."

"Daha önce hiç bulmaca görmedin mi?" Kız yanına geldi. "Annem çok sever."

"Bu rekabetçi bir oyun mu?" Kanepeye oturdu ve hemen yerine koyabileceği en az bir düzine parça gördü.

"Ciddi misin?" Yanına oturdu. "Bunu daha önce hiç görmedin mi?"

"Birçok bulmaca çözdüm, ama bu parçalara bölünmüş bir tablo gibi görünüyor." Başını salladı. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü bir araya getirmek eğlenceli." Bir parçayı alıp gösterdi. "Gördün mü? Bu, ortaya çıkması gereken resim."

Masada, limanda duran teknelerin resminin olduğu bir kutu duruyordu. Suluboya bir tablo idi.

"Bu bir yarışma değil." Elindeki parçayı bir yere, sonra başka bir yere denedi. "Arkadaşlarınla yaparsın ya da tek başına birleştirebilirsin."

Oleg, mavi-yeşil denizin ortasında küçük bir direğin durduğu boşluğu izledi. Masaya dağılmış parçaları hızla taradı

parçaları hızlıca gözden geçirdi, aradığı parçayı buldu ve yerine koydu.

"Gördün mü?" Oleg'in yanına yaslandı ve kırık resmin içine başka bir parçayı yerleştirdi. "Zaman geçirmek için iyi bir yol."

"Hmm." Oleg kanepeye oturdu, Tatyana'nın vücudunun kendisine yaslanmasının verdiği hissin tadını çıkardı. Ona yaslanan Tatyana bir kedi gibiydi ve ağırlığı son derece hoş bir zevk veriyordu. "Bu çocuk oyunu."

"Çocuklar için de bulmacalar var, ama bu bin parçalı, o yüzden bitirmem biraz zaman alır..."

Oleg, yapbozun altından başlayarak bir düzine parçayı hızla yerine yerleştirdi.

Tatyana başını salladı. "Mozaik sanatçıları bulmaca yaparken avantajlı olabilirler." Başını omzuna yasladı. "Çabuk öğreniyorsun."

Oleg sol kolunu onun omzuna doladı ve diğer eliyle parçaları yerine yerleştirdi. Tatyana derin bir nefes aldı ve Oleg onun kanının durulduğunu hissetti.

Başını çevirip alnına öptü. "Senden uzak kalmamalıyım."

"Bu tam yirmi yaşındaki bir pisliğin yapacağı bir şey," diye mırıldandı kız. "Senden oyun oynamayı beklemiyordum."

"Oyun oynamıyordum; sen gitmemi söyledin."

"Geri gelme demedim."

Oleg, amansız bulmaca yapımına ara verdi ve ona dönüp baktı. "Çok uzun süre uzak kaldığım için özür dilerim."

Tatyana başını kaldırıp onun sert bakışlarıyla karşılaştı. "Şimdi biz neyiz?" Hiçbir fikri yoktu.

"Biz." Alnına tekrar öptü. "Sadece... biz."

Teknenin daha fazla parçaları. Suya uzanan uzun iskeleden başlayarak. Tatyana sağ elini onun bacağına dayayarak yanağına yaslandı. Oleg yanağını onun başına dayadı.

Huzur.

"Kamvasa'ya katılan yeni vampire sana pislik dedim," diye mırıldandı Tatyana. "Bir kez yüksek sesle, birkaç kez de içimden."

"Bu bir itiraf mı?" O gülümsedi. "Bana pislik dediğin ilk sefer değil eminim. Yeni hakaretler bulsan iyi olur, yoksa sıkılacaksın."

Oleg, sırayla değil, bir parçadan diğerine geçerek resmi oluşturmak için tek tek iskeleyi inşa etti.

"Yeni vampir kim?"

"Bahsettiğim kişi." Tatyana uzanıp gökyüzünün parçalarını yerine yerleştirmeye başladı. "Benjamin Vecchio."

Oleg'in gözünün yanındaki bir kas seğirdi. "Onu tanıyor musun?"

"Adını *duydum*. Çok genç ve çok güçlü."

"Anlayabilirdim. Bir bebek elinde av tüfeği tutuyormuş gibi hissettiğini düşünüyordum."

Oleg güldü. "Haksız değilsin. Amcasını tanıyorum."

"O korkunç suikastçı amca mı?" Diye iç geçirdi. "Bir suikastçıyla mı arkadaşsın? Bir suikastçıyla arkadaş olduğuna neden şaşırmadım ki?"

"Arkadaş değiliz. Ama düşman da değiliz. Artık kitap satıcısı."

"Kariyer değişikliğiymiş."

"Onun hayatı ve benim hayatım çok da farklı değildi. Babalarımız ikimizden de bir silah olmasını istedi, biz de öyle olduk." Oleg tahta iskelenin yapımını bitirip kıyı şeridine başladı, simetriye hiç aldırış etmeden resmin kendiliğinden oluşmasına izin verdi. "Ateş vampirlerinin kaderi genellikle budur, milaya. Ya silah olursun ya da kral."

"Sen kral oldun."

Kaşlarını kaldırdı. "Ben knyaz oldum. Bu farklı. Ben silah olan bir kralım." Onun yanındaki narin ağırlığının tadını çıkararak yapbozu birleştirmeye devam etti. "Silah keskinliğini kaybederse, druzhina'm yeni bir lider seçecek. Kimse yenilmez değildir."

"Bunu bırakmayı hiç düşündün mü? Kitap satıcısı gibi?"

Durakladı ve ona baktı. "Hayır. Onları korumak benim sorumluluğum."

Kız başını salladı.

"Bunu anlamalısın," dedi sessizce. "Ben kitap satıcısı değilim. Halkımı asla terk etmeyeceğim."

Kız bulmacaya bakarak parmaklarını bir parçanın etrafında kıvırdı. "Anlıyorum."

"İyi." Eğer onun eşi olacaktıysa, onun rolünü anlaması gerekiyordu. "Benjamin Vecchio'yu neden sordun?"

"O seni soruyordu."

Oleg'in zihni alarma geçti. "Neden?"

"Senin senden kaçtığımı düşünüyor."

"Neden umursuyor ki? Bu onu ilgilendirmez." "Ben de öyle düşündüm."

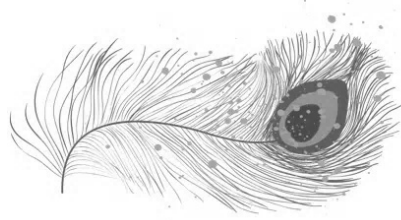
"Onu boş ver." Alnına tekrar öptü. "Benden başka hiçbir erkeği umursama."

Kız biraz güldü. "Aptal."

"Yeni bir tane söyle." Oleg, Tatyana'nın kahkahasının dünyadaki en sevdiği ses olduğuna karar verdi.

Hayır, en sevdiği ses, orgazm olurken çıkardığı nefesli iniltiydi. Ama gülüşü ikinci sıradaydı.

"Umarım başka bir yapbozun vardır." Resmin yarısı bitmişti. "Bunu yakında bitireceğim."

OLEG, Tatyana ile iki bulmaca daha bitirdikten ve şafak ufukta belirmeye başladıktan sonra, kamvasa'ya bakan ormanın kenarında duruyordu.

Poshani ateşlerinin parıldayan ışıklarını izlerken, bir çam ağacından beyaz çiçek yapraklarının düşerek havada dans edip omzuna konduğunu gördü.

Başını kaldırıp yüzyıllardır tanıdığı bir suikastçının gözlerine baktı.

Rüzgâr vampiri bir ağaç dalından sarkmış, dişlerini göstererek ve dudaklarında hafif bir gülümsemeyle ona bakıyordu. "Selam, Varangian."

"Selam, Khazar." Çam ağacının gövdesine yaslanıp kollarını kavuşturarak tanıdığı en eski vampirlerden birini selamladı. "Bu ormanda ne işin var, Tenzin?"

Şaşırmamalıydı. Yakınlarda bir Vecchio varsa, Tenzin de muhtemelen civardaydı.

Türünün çoğu gibi, o da bir muammaydı. Penglai'li Tenzin, ya çok yaşlı ya da genç bir kız olabilirdi. Siyah saçları omuzlarına dökülüyordu ve siyah giysiler giyiyordu. Onu gölgelerin içinde öne çıkaran tek şey soluk teni ve dişleriydi.

"Doğu Avrupa'da yaz tatili yapmak için bir bahaneye ihtiyacım mı var?" diye sordu. "Hava mükemmel."

"Benim bölgemde olmak için bir bahaneye ihtiyacın var."

Muhtemelen üç bin yaşın üzerindeydi ve Oleg onu iyi tanıyordu. Tenzin, Orta Asya'daki çeşitli saklanma yerlerine sık sık uğrardı ve bunların bazıları Oleg'in bölgesiyle örtüşüyordu. Yüzyıllar boyunca birbirlerine iyilikler yapmışlardı, ama çoğunlukla birbirlerinin yoluna çıkmazlardı.

Tenzin'i kamvasa yakınındaki bir ağacın üzerinde otururken görmek, planlarında beklenmedik bir engeldi.

"Neden Poshani'yi gözetliyorsun?" "Aynı soruyu sana da sorabilirim."

"Onlar benim bölgemi geçiyorken *casusluk* demek yanlış olur. Buraya birini öldürmeye mi geldin?"

"Hayır." Cevabı o kadar hızlıydı ki ona inandı. "En azından bugün değil. Ama yarın da var."

Arosh mu gönderdi? Saba mı? Tenzin, Oleg'in kardeşi onu tiksindirdiği için Ivan için asla çalışmazdı.

Tenzin'i bir hedefi ortadan kaldırmak için kim yeterince paraya sahip olabilirdi?

"Peki neden buradasın?" diye sordu Oleg. "Yalan söyleme."

"Ama çok eğleniyorum." Bir daldan diğerine atladı. "Ben Poshani'nin misafiri." Baş aşağı sarkarak saçlarını başının üzerine düşürdü. "Yani teknik olarak şu anda benim bölgemdesin."

Bu sürpriz oldu.

Tenzin neden kimseden saklansın ki? Ölümsüzlerin dünyasındaki çoğu insan onu bir şehir efsanesi olarak görüyordu ve onun gerçekten var olduğunu bilen az sayıda kişi de ona yaklaşmaya çekinirdi.

"Misafiri misin? Şafak Kervanı'nın mı?" Dışarıdakilerin verdiği ismi kullandı.

"Vashana'ya davet edildim." Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve masum görünüyordu. "Sen de mi?"

Mükemmel ve gizli bir suikastçı olmasının yanı sıra, Tenzin aynı zamanda çok iyi bir hırsızdı, bu da kamvasa'ya davet edilmesini ilginç bir seçim haline getiriyordu. "Seni kim davet etti?"

Gülümsedi. "Bu çok kişisel bir soru, cevap vermeyeceğim."

Önce Ludmila'nın kesinlikle hırsız olduğunu söylediği René DuPont.

Şimdi de Tenzin mi?

İki tanınmış hırsız, Poshani'nin en önemli festivaline katılıyordu. Bu bir tesadüf olamazdı.

"Peki ya sen?" diye sordu Tenzin. "Seni kim davet etti?"

"Beni mi?" Oleg masum rolü yaptı. "Ben burada değilim."

Ona baktı. "Bu doğru değil. Buradasın."

"Demek istediğim, sorun çıkarmak istemiyorsan..."

"Ki bunu yapmaktan çok hoşlanırım." O dışarı fırladı, takla attı ve yere süzülerek indi.

Tenzin, ölümsüz saraylara sızıp onları içeriden havaya uçurma alışkanlığı vardı. Bunu, piromanyakların kamp ateşinin keyfini çıkarmak gibi bir hobi olarak görüyordu.

"Sorun çıkarmak istemiyorsan, ben buraya gelmedim," dedi Oleg. "En azından şimdilik." Omuzlarını silkti. "Ama ben de Vashana'ya davet edildim."

"Hmm." Siyah tunikasını eliyle düzeltti ve Oleg, dikişine dikilmiş düzgün bir kavisli kılıç gördü. "Partnerim ve ben ikimiz de davet edildik."

"Vecchio ile tekrar çalıştığını duydum."

"Evet," dedi Tenzin. "Ama senin düşündüğün kişi değil. Ortağım onun yeğeni."

Benjamin Vecchio.

Tatyana ile konuşan güçlü yeni doğan. Onun hakkında sorular soran yeni doğan.

Oleg dudaklarını sıktı. "O, efendinin senin için dönüştürdüğü kişi mi?"

"O..." Tenzin kaşlarını çatı. "Böyle söylentiler nasıl yayılıyor?"

"Çünkü yaşıyoruz ve çoğumuz çok sıkılıyor." Sırıttı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Demek senin için yeğen, öyle mi? Kadınları tercih ettiğini sanıyordum." Ludmila'nın Tenzin'e uzun zamandır hayran olduğunu, hiç tanışmamış olsalar da, oldukça emindi. "En iyi keskin nişancım yıkılacak."

"Yalnız olmayı tercih ederim," dedi Tenzin. "Ama Benjamin benim partnerim." "Anlıyorum."

"Buna hiç inanmıyorum." Ona doğru süzülerek yaklaştı ve derin bir nefes aldı. "Ezilmiş güller ve kanlı şarap kokuyorsun."

Onun amnisinin onu çevrelediğini, alanını araştırdığını hissedebiliyordu. Bu... rahatsız ediciydi. "Bana teklif mi ediyorsun?" Bu korkutucu bir düşünceydi.

Tenzin dudaklarını kaldırarak köpek dişlerinin ucunu gösterdi. "Bu aralar dikkatim başka yerde, Varangian."

"Partnerin mi?"

Gözlerini kısarak baktı. "Gardariki'li Oleg ihtiyatlı biri olarak bilinir, ama sen ormanda sanki sevgilini bekler gibi gizleniyorsun."

Kasıtlı olarak onun eski adını kullanarak, kendisinden daha genç olduğunu hatırlatmak istedi. "Ne kadar zengin bir hayal gücün var."

"Kezia mı?"

"Bu senin işin mi?"

Çenesini kaldırdı ve gülümsemesi daha da genişledi. "Merakımı uyandırdın."

"İşine bak, Tenzin. Benim işime karışma."

"Seninle dövüşmek çok eğlenceli." Boynundaki küçük diş izlerini fark etti. "Güzel diş izleri."

Parmaklarını şıklattı ve ellerinde ateş topladı, sonra ateşi omuzlarından boynuna doğru yaydı. "Daha yakından bakabilirsin."

Tenzin güldü ve geri çekildi. "Dikkatli olmalısın. Poshani arasında çatışma var."

Sonunda saçmalıkları kesip atmıştı. İyi.

"Partnerin, arabulucu mu? Bu yüzden mi davet edildi?"

Tenzin'in bir barış elçisiyle ortak olması son derece ironikti, ama bu, birkaç yıldır vampirlerde herhangi bir darbe girişiminde bulunmamasını açıklardı.

"O bir hırsız."

Tabii ki öyleydi.

"Evet, bu çok daha mantıklı."

Oleg'in sayımına göre kamvasa'da üç hırsız vardı. Oleg iç geçirdi.

"Orada ne çalacaksın, Tenzin?"

Oleg'in aklına ilk gelen şey, Poshani halkının en büyük hazinesi olan dishana'lardı.

Eski bir kral tarafından üç büyük mücevherden oyulmuş olan dishana, terrin'in gücünün sembolüydü ve aynı zamanda mistik bir unsur da barındırıyordu. Dishana'yı elinde tutan kişi, klanın gücüne sahip oluyordu.

Ve bu yıl Vashana Zata töreni yapılacağı için, Radu, Kezia ve Vano tören için kadehlerini yanlarında getireceklerdi.

"Neden bir şey çalayım ki?" Tenzin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çok şüphesin."

"Senden mi? Her zaman."

Havada süzülerek uzaklaştı. "Beni bekliyorlar, gitmeliyim. Onlara seni izlediğini söyleyeyim mi?"

"Gerek yok."

"Sırrını saklamam için bana ne vereceksin?"

Derin bir nefes aldı ve dudaklarını sıktı. "Kendi seçeceğim bir iyilik. En azından bir yıl sonra."

Kadın gülümsedi, dişlerini gösterdi. "Beni eğlendiriyorsun, kabul ediyorum. Şimdilik sırlarını saklayacağım."

"İyi geceler, Khazar."

Başka bir şey söylemeden, ölümcül rüzgâr vampiri gecenin karanlığında kayboldu ve Oleg, onun bulunduğu yerde gökyüzünde kalan siyah noktayı izledi.

Üç kadeh, üç hırsız.

Bir terrin istifa ettiğinde, kadehi eskiden yenisine geçerdi. Ancak kadehlerden biri veya hepsi çalınırsa, eski gelenek bozulmuş olurdu.

Bu, Tatyana'nın hissettiği yanlışıktı.

Dishana ele geçirilirse, Poshani'ler devralınmaya hazır hale gelirdi.

Bölüm 28

Tatyana

Tatyana o gece uyandığında, karavanı tamamen yeni bir yerde park edilmişti.

Kapıyı açtığında, eğimli bir tepeden aşağıya doğru uzanan bir gelincik tarlası gördü. Uzun otlar, kavisli oraklarla çalışan işçiler tarafından biçilmişti.

Dariganlar tarlanın ortasında bir şenlik ateşi yakarken, insanlar hafif bir derenin aktığı çayırdaki battaniye ve sandalyeler kuruyorlardı.

"Tatyana!"

Dönüp baktığında Radu'nun kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

"Radu." Kamvasa'nın neşeli başı, düşünceli ve esprili tavırlarıyla onu etkilemeye devam ediyordu. "Seni görmek güzel."

Karavanının önünde durdu ve ellerini beline koydu. "Bu akşam nasılsın?"

"İyiyim. Yine resim kitabından çıkmış gibi güzel bir manzara."

Radu ona göz kırptı. "Dariganlar bize çok iyi bakıyor, değil mi?"

Tatyana yüzünde içten bir gülümseme yayıldığını hissetti. "Poshani'lerin misafirperverliğinde eşi benzeri olmadığına inanıyorum."

Elini göğsüne koydu. "Soğuk kalplerimizi ısıtacak bir iltifat varsa, o da budur. Teşekkür ederim."

O, biçenlere doğru başını salladı. "Neler oluyor?"

"Ah, klan Vashana Zata için toplanmaya başladı. Kezia sana anlatmıştır, eminim."

Radu'nun bunu varsayması tuhaftı, ama belki de onları birlikte görmüştü. Vampir dalgın görünüyordu ve enerjisi... garipti.

Tatyana, onun amnisini tamamen yeni bir şekilde hissetti. Oleg'in kanı mı?

Tek açıklama buydu.

"Vashana Zata'yı duymuştum. Bu yıl sizin kervanınıza katılmayı seçtiğim için çok şanslıyım. Çok özel bir festival gibi görünüyor."

"Siz de kutlamalarımıza katılacağınız için çok mutluyuz. Kutlamalar yakında başlayacak, ama bu gece bir kardeşimiz eğlenmeniz için havai fişekler getirdi."

Tatyana etrafındaki yabani çiçeklere ve uzun çimlere baktı. Hala yeşillerdi ama yazın sonuna gelinip sonbahar mevsimi yaklaşırken kuruyuyorlardı.

"Gözlerinden, benimle aynı şeyi beklediğini anlıyorum," dedi Radu. "Yazın bu geç saatlerinde çimler kuruyor."

"Bu gece havai fişekleri izlememi ister misin?" diye sordu. "Klanında çok fazla su vampiri olmadığını biliyorum."

"Haklısın, ama tabii ki öncelikle misafirimizsin, istemezsen reddedebilirsin."

"Önemli değil." Elini salladı ve havadan biraz sis topladı. "Kolay bir şey."

"Kalbin çok cömert." Radu'nun gözleri sıcak bakıyordu. "Buradaki pek çok insanın sevgisini kazanmış olmana şaşmamalı."

"Birçoğunu arkadaşım olarak görüyorum," dedi Tatyana. "Burada olmak gerçekten harika bir dinlenme oldu."

Kalbini bir korku sardı. Onlarla geçirdiği zaman sona ermek üzereydi. Vashana'dan sonra, kamvasa'nın sezonluk göçü sona ermesine sadece altı hafta kalmıştı.

Radu, gözlerindeki endişeyi görmüş olmalıydı. "Kış için planların var mı?"

"Annemin bir çiftliği var," dedi. "Onu ziyarete gidebilirim."

Oleg'i düşünmek bile istemiyordu, onun bölgesine dönmenin ne anlama gelebileceğini.

"Ah." Radu'nun yüzü aydınlandı. "Yani annen senin..."

"Evet." Tatyana gülümsedi. "Benim ne olduğumu biliyor." "Peki ya ailenin geri kalanı?"

"Sadece annem." Tatyana hemen ekledi, "Oleg'in en sevdiği kişidir, bu yüzden araları iyidir. Yalnız yaşıyor olmasına rağmen, her zaman bir vampir ya da başka bir vampir misafiri vardır."

Umarım bu, Radu'ya annesinin iyi korunduğunu gösterir. Ona güvenmemek *istemiyordu*, ama Anna söz konusu olduğunda Tatyana kimseye güvenmiyordu.

Tek istisna, kaderin bir cilvesi olarak, Oleg'di. Oleg, Tatyana'nın annesine garip ve açıklanamayan bir saygı duyuyor gibiydi.

"Anlıyorum." Radu'nun gözleri ona gülüyordu. "Eski patronunu uzun yıllardır tanıyorum. Oleg her yaştan kadını etkileyebilir." "Ama annem etkilenmez," dedi. "Bence onu sevmesinin bu yüzden ondan hoşlanıyor. O, Oleg'in yüzüne karşı hakaretler yağıdırıyor."

Radu başını geriye attı ve güldü. "Evet, bence o da çok hoşuna gider." Boğazını temizledi ve başparmaklarını ceplerine soktu. "Yakında kamvasa'ya gelecek. Vashana Zata için. Onu aylar önce davet ettim, bizden çok önce..."

"Poshani halkı bana çok sıcak davrandı." Tatyana onu hemen rahatlattı. "Burada kendimi çok güvende hissediyorum. Lütfen benim rahatım için endişelenme."

"Kiev Rus'un knyaz'ı bizi birçok kez ziyaret etti."

Oh, bilemezsin.

"Elbette gelir. Çok yakın bir müttefikiniz olmalı."

"Öyle." Radu başını salladı. "Ama beklenmedik bir yüzün seni şaşırtmasını istemedim."

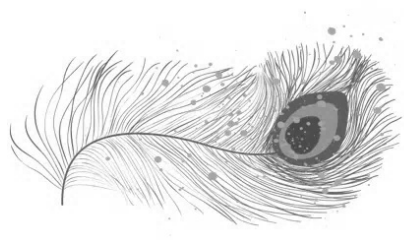
"Çok teşekkür ederim." Kız dereyi işaret etti. "Havai fişekler başladığında dere kenarına gidebilirim. Böylece kıvılcımlar çıkarsa hemen söndürebilirim."

Radu iki elini birleştirip hafifçe eğildi. "Klanına ve efendine gurur kaynağısın, Tatyana Vorona."

Onun klanı yoktu.

Efendisi yoktu.

Kalbi göğsünde biraz sıkıştı, ama yapabileceği tek şey gülümsemekti.

TATYANA, dere kenarında seçtiği yere neredeyse varmıştı ki, bir el kolunu tutup çekti.

Nefesini tuttu ve damarlarında akan amnis, tehdit karşısında canlandı.

Göz açıp kapayana kadar bir hareketle arkasına döndü, ama kimse yoktu.

Karanlık.

Sonra yukarıdan bir ıslık sesi geldi.

Başını kaldırıp baktığında, Vano'nun yakındaki bir vardo'nun çatısında oturduğunu gördü.

Rüzgar vampiri.

"Kampımızda çok rahat dolaşıyorsunuz, Bayan Vorona." Koyu renkli kaşlarından biri yukarı kalktı. "Daha dikkatli olmalısınız."

Bu da başka bir uyarıydı, onu kontrolü altına almak için başka bir girişimdi.

"Radu ve Kezia, kamvasa içinde güvenliğimin mutlak olduğunu söylediler." Başını kaldırıp uzaktan uçan bir Hazar'ın silüetini gördü. "Hazarlar her zaman izliyorlar."

"Öyle, ve onları eğiten benim. Aslında çoğu benim kanımdan." Vano, onu meraklı bir böcekmiş gibi aşağıdan baktı.

Tatyana, onu sınıadığını hissetti.

"Yani sana rapor veriyorlar mı?" Çenesini kaldırdı. "Kardeşlerine gidip kendimi güvende hissetmediğimi söylemeli miyim?" Amnis'i yakındaki suya uzandı ve havadaki sis

ellerine yapıştı. "Belki Madina'ya veya Darius'a, hatta René DuPont'a da kendilerini güvende hissetmediklerini sormalıyım."

Adam dişlerini saklamaya çalışmadı. "Bu akıllıca olmaz. Sonuçta, kendini güvende hissetmiyorsan, bunun nedeni muhtemelen herkesin girmesinin yasak olduğu bir karavana bir yabancıyı kabul etmiş olmandır."

Oh, o çok iyiydi.

Beni ispiyonla, ben de seni ispiyonlayayım.

Ne yazık ki Tatyana gerçek duygularını gizleme konusunda profesyoneldi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Vano, tırmandığı karavanın çatısından indi ve Tatyana'nın başını kaldırıp onu görebilmesi için onun üzerinde havada asılı kaldı.

"Yani şafak sökmeden önce bir vampirin karavanına gizlice girdiğini inkar mı ediyorsun?"

İlginç. Bazı bilgilere sahipti, ama hepsine değil. Anlaşılan Oleg'in onunla kaldığını sanıyordu.

"Gündüz odamı kimseyle paylaşmam." Karavanlar arasındaki dar sokaktan uzaklaşarak dereye doğru geri adım attı. Elementine doğru attığı her adımda amnisinin güçlendiğini hissedebiliyordu. "Kolay kolay kimseye güvenmem. Özellikle de vampirlere."

"Belki de yanlış bilgilendirilmişimdir."

"Belki de ikimiz Radu ve Kezia ile görüşmeliyiz," diye patladı. "Eminim onlar da senin güvenlik endişelerini bilmek isterler, tıpkı benim vampirlerin insanları Poshani'den aşağı görerek aç çocukları beslememelerini söylemelerinden endişe duyduğum gibi."

Vano gülümsedi. "Bir şey bulduğunu sanıyorsun, değil mi?" "Kendi işine bakmanı söylemiştin." Tatyana sonunda karavanların sonuna ulaştı ve Vano'yu gözden kaybetmemek için geriye doğru çayırlara doğru yürüdü. "Kendi tavsiyene uymalı ve kendi işine bakmalısın."

Oleg'e, en azından bazı Hazarların onu gördüğünü ve Vano'ya haber verdiklerini söylemek zorunda kalacaktı.

Belki bu, Oleg'in artık ona "kur yapamayacağı" anlamına geliyordu, ama en son ihtiyacı olan şey, vicdanında kanlı ve ateşli bir vampir savaşıydı.

Vano ona doğru uçuşt ve gözünü kırpmadan önce yüzüne yaklaştı. O kadar yakındı ki Tatyana, nefesini yanağında hissetti.

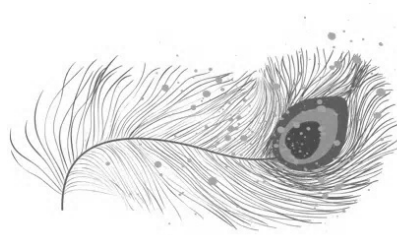
"Dikkatli olmalısın, Tatyana Vorona."

Donakaldı ve eli yumruk haline geldi. "Sen de öyle yapmalısın. Arkadaşlarım olduğunu ve bazılarının çok..." Dönüp onun kara bakışlarına karşılık verdi. "...öfkeli olduğunu bilmelisin."

Vano'yu Oleg'in öfkesinden kurtaran tek şey, şiddeti kışkırtmak istememesiydi. Bir çatışma çıkarmak istemiyordu, ama adam böyle tehdit etmeye devam ederse, başka seçeneği kalmayacaktı.

Vano'nun ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Anlıyorum. Teşekkürler, Bayan Vorona. Çok bilgilendirici oldunuz."

Çayırda bir zil çaldı ve Vorona gözlerini kırptığında Vano ortadan kaybolmuştu.

Benjamin Vecchio'yu kalabalığın içinde dolaşırken gördü. Sanki bir kulüp organizatörü gibi sohbet ediyor ve konuşuyordu. Herkes onu gördüğüne sevindi.

Onun eşi hariç.

Minyon kadın, Radu'nun masasında, bir tarafında Fransız vampir René, diğer tarafında Kezia ile birlikte, kutlamaların merkezine yakın küçük bir grupta oturuyordu.

Kezia ve Vecchio'nun eşi birbirlerine yaslanmış fısıldaşıyorlardı. Hatta Amerikalı'nın arkasından sırlarını paylaşıyor gibiydiler.

Tatyana'nın gördüğü hiçbir çiftleşme böyle değildi. Kato ve Alexander'ın neredeyse birbirlerine yapışık olmalarına alışmıştı. Benjamin ve eşi ise birbirlerinden kaçınıyor gibiydiler.

Oleg eş olarak nasıl olurdu?

Tatyana bu düşünceyi kafasından attı. Oleg'in kendi itirafına göre, ölen eşi bir kabusmuş. Muhtemelen en son isteyeceği şey, başka birini almak olurdu.

*"Şimdi neyiz?" "Biz.
Sadece... biz."*

Ve muhtemelen sonsuza kadar da öyle kalacaklardı. Ya da belki Vano'nun onu gördüğünü söyledikten sonra o kadar bile kalmayacaklardı.

Muhtemelen en iyisi buydu.

Tatyana, Oleg'i ne kadar istese de, bu yönde devam ederlerse, Oleg onun hayatını ele geçirecekti. O bir kraldı. Bir *knyaz*. Tatyana onu bunun için nefret etmiyordu. Artık ona kızgın bile değildi.

Ama bir krala ihtiyacı yoktu.

Oleg, Oleg'di ve Tatyana bu dünyada nasıl var olacağını öğrenmek zorundaydı. Hayatta kalmayı öğrenmek zorundaydı. Kendi ittifaklarını kurmak zorundaydı.

Kendini yeni doğmuş bir tay gibi hissediyordu, bacakları titriyordu ve dengesi yoktu. Bir gün koşabilir, ama şu anda düşme ihtimali çok daha yüksekti.

"Bu güzel."

Tatyana başını çevirdi ve Vecchio'nun ona doğru yürüdüğünü gördü. Vecchio, ateşin etrafında toplanan insanları işaret ediyordu.

"Evet. Küçükler için oldukça güzel bir gösteri." Kampta bulunan tüm Poshani çocukları kamp ateşinin etrafında toplanmış ve heyecanla gökyüzünü işaret ediyorlardı.

"Yetişkinler için de güzel."

Güzel mi? Evet, ama çok iş var. Ateşin etrafı biçilmiş ve tırmıklanmıştı. Kovalar dolusu su hazırlanmıştı.

"Tek bir kıvılcım düşse hepsi alevler içinde kalır," diye mırıldandı.

"Ne kadar iyimsersin."

"Gerçekçi." Bunun zahmete değmeyeceğini hiç söylememişti. Ama değerli şeyler emek isterdi. Değerli insanlar bunu hak ederdi. Poshani çocukları

keyifli bir şeyleri hak ediyordu ve onlara bunu vermek için uğraşmaya değerdı.

Benjamin, Kezia'nın güzel eski vardo'sunun yanındaki dereye bakıyordu. "Gözün üzerinde mi?"

"Bakmasam aptal olurđum," dedi sessızce. "Su vampirleri bile yanabilir."

"Doğru."

Vecchio, sırları fısıldayan bir bakışla kampı izliyordu. Tatyana gözlerini kısarak onun vardo'yu incelediğini ve başının üzerinde uçan Hazar'ı fark ettiğini gördü. Etrafındaki her şeyi fark ediyordu.

Dikkatli. Her zaman dikkatli.

Oleg, onun bir suikastçı tarafından yetiştirildiğini söylemişti, ama şimdi kamvasa'da ne işi vardı? Amacı neydi?

"Radu benden, herhangi bir yangın çıkıp çıkmadığını gözetlememi istedi ve ben de kabul ettim. Kampta benim gibiler çok fazla yok." Poshani vampirlerinin çoğu Vecchio gibi rüzgâr vampirleriydi.

Rumi ve Desiree'nin bahsettiği mücevherli kadehlerden birini almaya hakkı olduğunu mu düşünüyordu? Belki de Vecchio, yeni doğmuş bir vampir olmasına rağmen, bir yuva arıyordu.

Ya da kendi krallığını yönetmek için.

Ona gülümsedi, hala girişken maskesini takıyordu, ama maskenin ardındaki hesaplı bakışları görebiliyordu. "Yardım etmekle cömertsin."

"Yangınları söndürmede oldukça iyiyim. Eskiden Oleg için çalışıyordum."

Korkunç Oleg. Onu düşünmek bile acı tatlı bir his uyandırıyor.

Vecchio hâlâ oradaydı, hâlâ onu izliyordu. "Anlıyorum."

"Bundan çok şüpheliyim." Dereden biraz su aldı ve avucunda sıvıyı yuvarladı. Odaklanması Oleg'in anısını silip attı ve vücudunun soğuduğunu hissetti. "Ama gerektiğinde hazırım."

Ona en geniş gülümsemesini gösterdi. "Aferin vampir."

"Ugh." Dişlerinin ne kadar çirkin olduğunu bilmiyor muydu? Sanki bir şeyi ısırmaya hazırlanıyor gibi görünüyordu. Tatyana suyu dereye geri döktü. "Gülümsemeyi bırak. Dişlerini görmek istemiyorum."

Kahkahası samimi görünüyordu ve eşinin oturduğu vampir grubuna attığı bakış, Tatyana'nın kendi zihnindeki kadar çelişkiliydi.

Tekrar konuştuğunda, Tatyana onun sözlerini zar zor duydu. "Vampir hayatı karmaşıktır."

"Öyle."

Aklından ne geçiyordu?

Görünüşüne ve aralarındaki büyük güç farkına rağmen, Tatyana kendini Vecchio'dan daha yaşlı hissediyordu. Ya da belki sadece daha yorgundu. Belki de onun hayatı ayrıcalıklı, rahat ve kolay bir hayattı.

Muhtemelen öyleydi. Eğer güçlü bir ölümsüzün evlatlık oğluysa, hayatı boyunca kolayca geçip gitmiş, Sevastopol'da büyürken tatilde gördüğü zengin çocukları gibi bir eğlenceden diğerine sürüklenmiş olmasını hayal etmek zor değildi.

Başının üstünde havanın hareket ettiğini duydu. "Hazarlar izlemeye geliyor. Radu onları çağırarak."

Radu'nun en son isteyeceği şey, havada rüzgar vampirleri ve havai fişeklerin patlamasıydı. Bu felaketin reçetesi gibi geliyordu.

Vecchio gözlerini kısarak baktı. "Burayı çok iyi tanımışsın galiba."

"Gözlemciyimdir. Bazılarımız ölümsüz hayata zenginlik, bağlantılar ve olağanüstü güçlerle gelmez." Göz ucuyla onu izledi. "Fırsatları kollamalıyız."

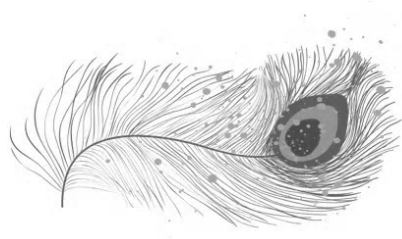
Radu, Hazar'a bağırdı, "Yaklaşın. Işıklarınızı kapatın."

Hazar yere doğru eğildi, kamvasa'nın üzerindeki gökyüzü korumasız kaldı.

Radu toplanan kalabalığa konuşmaya devam etti ve Tatyana, Vecchio'nun arkasında durduğunu görmek için omzunun üzerinden baktı, ancak rüzgar vampiri ortadan kaybolmuştu.

Birkaç saniye sonra, gökyüzü ilk havai fişekle patladı.

Tatyana neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

TATYANA şafak sökmeden birkaç saat önce karavanına döndüğünde Oleg'i yeni bir bulmaca üzerinde çalışırken buldu. Masayı temizlemiş ve küçük parçaları masanın üzerine yaymıştı.

Onu gördüğü anda, vücudunda dolaşan düzensiz enerji yatıştı, ama ihtiyatlılığı devam etti. "Çok garip bir şeyler oluyor."

Oleg tek kelime etmeden ayağa kalktı ve ona döndü. "Anlat bana."

Hazırdı ve dişleri çoktan ortaya çıkmıştı. Vücudu gerilmiş bir yay gibiydi ve Tatyana, savaşçıların bu adamı savaşa neden takip ettiklerini aniden anladı.

"Ben bir silah olan bir kralım."

O anda, Oleg'i istediği kişiye yöneltirse onun o kişiyi yok edeceğini fark etti ve bu onu tedirgin etti.

Vano. Vano'dan kurtulmaktan mutluluk duyardı.

Vecchio.

Hatta Radu ya da Kezia bile.

O tür bir güce ihtiyacı yoktu. İstemiyordu.

Tatyana, Vano'nun tehditlerini Oleg'e anlatmak için bekleyebilirdi. Çünkü sonuçta, Vano gerçekten bir tehdit savurmamıştı. En azından açıkça.

"Öyle değil." Ona doğru yürüdü, ellerini omuzlarına koydu ve kasları gevşedi. "Sorun yok. Ben iyiyim." Parmak uçlarına yükseldi ve yüzünü ona doğru kaldırdı. "Acil bir durum değil."

Oleg onu öptüğünde, amnis'i boynunu, sırtını ve omuzlarını okşadı, tek kelime etmeden onu sakinleştirdi. Onun enerjisinden ona geçen tam bir vücut kucaklamasıydı.

Oleg, kızın yanağını avuçladı. "Ne oldu?" Eğilip burnunu kızın boynuna yaklaştırdı. "Rüzgar vampiri kokusu alıyorum. Çok güçlü."

Kahretsın. Ona Vano'dan bahsetmek zorundaydı, yoksa aşırı tepki verecekti.

Ama o gece başka bir rüzgâr vampiri daha görmüştü.

"Vecchio," diye patladı. "Daha önce havai fişeklerin kıvılcımlarını izlerken konuşuyorduk."

"Seni rahatsız mı etti?"

"Tehlikeli bir şekilde değil. O... çok fazla soru soruyor. Muhtemelen önemsiz bir şeydir."

Oleg, Tatyana'nın elini tutup onu kanepeye götürdü. "Bana otur. Bu karavanda saklanmama rağmen kampta gerginlik hissediyorum," diye homurdandı. "Bu, özellikle iktidar devriye bu kadar yakinken, beklenmedik bir şey değil."

"Devir mi?" Yanına oturdu ama bulmacaya uzanmadı. "Yani terrinlerden biri kadehi bırakacak mı?"

Rumi'ye göre, bir terrin emekliye ayrılmaya hazır olduğunda, böyle yaparlardı. Mücevherli kadehi seçtikleri halefe teslim ederlerdi ve Poshani halkı ya bu halefi kabul eder ya da daha popüler birini seçerdi. Son söz her zaman halka aitti.

Oleg hiçbir şey söylemedi ve yüzünde somurtkan bir ifade vardı.

"Radu mu?" Tatyana, Radu'nun Oleg'in en sevdiği terrin olduğu izlenimini edinmişti. "O da gücünden vazgeçiyor mu?"

"Bilmiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Aylar önce niyetini öğrenmeye çalıştım, ama kesin bir şey söyleyemem. Zamanının geldiğini düşündüğünü biliyorum."

"Vano olmalı," diye patladı. "Radu değil."

Oleg gözlerini kısarak baktı. "Yine seni tehdit mi etti? Onu öldürmekten büyük zevk duyarım."

"Bu biraz... aşırı gibi." Evet, bunu kesinlikle kendine saklıyordu. "Aslında, son zamanlarda benden uzak duruyor. Belki de senin kokunu almışımıdır."

"Muhtemelen öyledir." Oleg eğilip kızın boynunu kokladı ve memnuniyetle gülümsedi. "Evet, öylesin."

Belki Vano'dan bahsetmeden onu uyarmayı başarabilirdi. "Kampta gizlice dolaştığını bilen var mı sence? Zarar görmeni istemiyorum. Hazarlar için sorun yaratmak da istemiyorum."

"Radu muhtemelen tahmin etmiştir." Oleg geriye yaslandı ve kolunu kanepenin arkasına uzatarak kızın saçlarıyla oynadı.

"Ama o da benim sadece sevgilimle buluşmak için gizlice içeri girdiğini biliyor, bu yüzden sen karşı çıkmadığın sürece o da bir şey söylemez."

Bu, onun beklediği cevap değildi. Belki de Vano'nun tehditleri, onun düşündüğünden daha da etkisizdi. "Kamvasa'nın güvenliğini ihlal ettiğini umursamıyor mu?"

"Benim bölgemde, onların burada olduğunu bilmeme şaşırmaz. Şu anda kalemde sadece yüz kilometre uzaktayız."

"Senin kalen," diye fısıldadı. "Kaleyi neredeyse unutuyordum."

"Beğeneceksin. Tabii ki orada yaşayamazsın çünkü internetin olmasını isteyeceğinden eminim ve kaleye internet bağlanmasına izin vermedim." Oleg dudaklarını büzdü. "Ama istersen, oraya internet bağlanmasına izin veririm."

"Sen internet kurmazsın..." Kadın başını salladı. Asıl mesele bu olmadığı halde, bin yaşındaki bir vampire geniş bant kabloların nasıl çalıştığını açıklamaya çalışmayacaktı. "Oleg, sen bana kur yapıyorsun diye, senin için tekrar çalışmaya başlayacağım anlamına gelmez."

"Saçmalama." Ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı. "Senin için tek yer burası. İki aydan az bir süre sonra kamvasa sezonu bitecek. Ateş Kralı'nın sarayına geri dönemezsin."

Onun volta atmasını izledi ve amnisinin değiştiğini, enerjisinin dalgalardan sivri uçlara dönüştüğünü hissetti. Sert ve keskin.

"Bir yer bulacağım," dedi sakın bir sesle. "Araştırdığım birkaç seçenek var, ama eğer mümkünse annemi ziyaret etmek istiyorum..."

"Bana izin istemen bile benim için bir hakaret!" diye bağırıldı Oleg.

Tatyana hiç kıpırdamadan durdu. "Seni aşağılamak istemiyorum."

"Kes şunu." Oleg onu işaret etti. "Hâlâ benden korkuyor olamazsın.

Bu inatçı bağımsızlık..."

"Ben senin halkından değilim." Ayağa kalktı ve amnisinin uyanmasına izin verdi. Artık korkmuş bir yenidoğan değildi. Onun gücünün binde birine bile sahip olmayabilirdi, ama onun kanını içmek ona yeni bir bakış açısı kazandırmıştı.

O da güce sahipti.

"Sen *benimsin*," dedi Oleg kararlı bir şekilde. "Kabul etsen de etmesen de. Kanın gerçeği biliyor."

Tatyana, onun enerjisinin kanında dalgalandığını hissedebiliyordu. Ona gitmek istiyordu. Vücudunu onun vücuduna kıvrılmak, vücudunu onun vücuduna sürtmek ve onu içmek istiyordu. Vücudu onun için hazırды. Dişleri uzamıştı. Ona yürüyüp kanını alabilir, ortak amniyon sıvısında yıkanabilir ve kavga ettikleri her şeyi unutabilirdi.

"Sorun bu," dedi sessizce. Sorun hep bu olmuştu.

O, ona doğru yürüdü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden bahsediyorsun?"

O kadar güçlü, o kadar etkiliydi ki, etrafındaki her şeyi yakıp kül ediyordu ve eğer onun bölgesine geri dönüp onun korumasına girerse, ruhu küle dönüşecekti.

O, hiçbir şey olacaktı.

"Oleg," diye fısıldadı. "Lütfen bunu mahvetme."

"Ben hiçbir şeyi mahvetmiyorum." Sesini alçaltarak konuştu. "Kaçan sensin. Yine kaçyorsun."

"Çünkü ben senin halkından değilim," dedi kız tekrar. "Emirlerini yerine getirecek bir köle değilim. Senin askerin değilim. Senin muhasebecin değilim. Ve eğer ben..."

"İstediğin rolü alabilirsin. Her konuda tavsiyene değer veririm..."

"Eğer senin için tekrar çalışmaya başlarsam" —onu ezmesine izin veremezdi— "o zaman tüm bunlar ne olacak?" İkisi arasında eliyle işaret etti. "Değişir. Bunu anlamalısın."

"Neden?" Gözleri onunla aynı hizaya gelene kadar eğildi. "Bunu sevdiğini mi söylüyorsun?" Kapıyı işaret etti. "Aramızdaki bağı saklamak? Gölgede gizlenmek? Senin yanımda durmandan *gurur* duyarım, Tatyana Vorona."

"Huzur içinde olmayı seviyorum."

Sanki ona vurmuş gibi bir adım geri attı. "Ben sana huzur vermiyorum mu?"

"Seninle olmak istiyorum." Ona doğru bir adım attı. "Ama sen dünya için kimsin ve benim için kimsin?" Elini

kalbini ve başını salladı. "Onlar aynı değil."

"Burası senin için bir kaçış yeri." Çenesi sıkılaştı. "Ama ben dünyadan kaçamıyorum. Burada bile. Seninle bile."

"Neden bahsediyorsun?"

Bölüm 29

Oleg

Yalan söyleyebilirdi. Ona yalan söylemek çok kolay olurdu.

Ama o yine onu terk ediyordu. Korkmuş bir tavşan gibi kaçıyordu ve öfkesinden Oleg düşünemedi. "Burada olmamın tek nedeninin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Çenesi kalktı ve ondan uzaklaştı. Uyanmış ve ona aç olan amnis sakinleşti. İzliyordu. Bekliyordu. Vücudunda kanının soğuduğunu hissedebiliyordu.

"Tabii ki hayır." Sesi mekanikti. "Çünkü bu yıl Vashana Zata gerçekleşecek. Güç el değiştiriyor, değil mi?" Parmağını göğsüne bastırdı. "Ve senin sözün olmadan senin bölgede bu kadar önemli bir şey olmaz."

Bağlantıyı hemen anladı.

Elbette anlamıştı. Gelecekteki eşi zeki biriydi, ama Oleg vazgeçmeyecekti.

"Milaya..."

"Bana öyle deme." Başını salladı. "Bu sadece başka bir... manevra iken tatlı sözler söyleme. Ne kadar aptalım!" Eğilip masadan küçük yapboz parçalarını süpürdü ve ani ve beklenmedik bir öfke patlamasıyla yere saçtı. "Satranç oynamayı hiç bırakmadık, değil mi?"

Oleg, yere saçılmış oyun parçalarına baktı. Mika'yı en yakın kasabaya, özenle yapılmış ahşap resmi bulması için göndermişti ve boyarı beş seçenekle geri dönmüştü. Oleg, ona evini hatırlatacağını umduğu için lavanta tarlasını seçmişti.

Şimdi kırık resim ona alay ediyordu.

Aptal. Zihnindeki ses, babasının sinsi fısıltılarına benziyordu. *Aptal vampir.*

Belki de aptaldı.

Ama Oleg onu istemekle mi aptaldı, yoksa gerçeği saklamakla mı?

"Beni bulmak için buraya gelmedin, değil mi?" diye sordu Tatyana. "Buraya geldin çünkü Vano, Radu ve Kezia'ya bir şey olduğunu biliyorsun. Yeni ortaya çıkan vampirlerde garip şeyler olduğunu biliyorsun."

"Hırsızlar." Sesi yumuşaktı ve gözleri yerdeki mor ve yeşil parçalara takılıydı. "Radu, kamvasa'ya üç hırsız davet etti. Nedenini bilmiyorum."

"Fransız. Diğer hırsız o."

"Çok iyi, volchitsa." Oleg masaya yürüdü, bir sandalye çekip kanepenin karşısına getirdi. Sandalyeye sertçe vurdu. "Otur."

"Siktir git," diye tükürdü. "Ben senin köpeğin değilim."

"Hayır, sen benim *baş ağrısı*sın," diye tısladı adam. Oleg, dişlerini sıkarak ve çenesini parçalamak istercesine sivri dişlerini göstererek sandalyeyi işaret etti. "Neden burada olduğumu bilmek mi istiyorsun? O zaman otur."

Gözlerini kısık tuttu ve enerjisi Baltık Denizi kadar soğuktu, ama oturdu.

Oleg kanepeye oturdu ve öne eğildi, gözleri Tatyana'nın kollarıyla aynı hizadaydı. "Her Poshani terrin'in kendi sorumlulukları vardır. Radu misafirperverlikten sorumlu ve kamvasa'nın yönetiminde de başıdır. Kezia diplomat. Gerektiğinde seyahat eder ve diğer vampirlerle müzakere eder. Ve Vano..."

"İş adamı." Gözleri ondan ayrılmadı. "Bunu biliyorum."

"O, tüm masrafları karşılayan... yani, çoğunu karşılayan kişidir. Muhasebe işlerini yürütür ve klan için insanlarla ilgili işlerin çoğunu yönetir."

"Bu yüzden Rumi ve diğer aşçılara yemek bütçesi hakkında sorular soruyordu."

Oleg elini salladı. "Saçmalık. Onların bolca parası var."

"Çalmıyorsa tabii," dedi Tatyana. "Zara gibi."

Oleg başını salladı. "Bu da mümkün. Daha da kötüsü, Radu ve Kezia'nın arkasından iş çevirip Ivan'la Rusya'da sorun çıkarıyor."

Kadın kaşlarını çattı. Soğuk duvarında ilk çatlak oluşmuştu. "Ivan senin kardeşin mi?"

"Ivan benim kardeşim ve aynı zamanda Rusya'nın büyük bir kısmının valisi. Babamıza en çok benzeyen kişi ve senin yanına yaklaşmasını istemediğim biri."

"Ama senin için çalışmaya başlarsam, onunla uğraşmak zorunda kalırım." "Benim için çalışmaya başlarsan mı?" Oleg'in kaşları kalktı. "Yani şimdi bu bir olasılık mı?"

Gözlerini kırptı, ağzını açtı, sonra kapattı. Aha. O gülümsedi. "*Bu* bir olasılık."

"H-hayır," diye kekeledi. "Bu asla olmayacak bir varsayım."

Elini kadının hayali sorununa doğru salladı. "Senin... köle olman yüzünden."

Kız uzanıp yüzüne sertçe vurdu. "Bu saçmalık yüzünden."

Oleg sırttı.

Tatyana gözlerini kısarak, "Çırpma hareketine gülme. Herkes bundan nefret eder," dedi.

"Biliyorum. O yüzden yapıyorum."

Gözlerini devirdi. "Sen tam bir pisliksin."

"Seni siktiğimde bu kadar hoşuna gitmesi ne yazık," diye mırıldandı. "Kaba olma."

Oleg gülmemeye zorlukla kendini tuttu. Onun kabalığına itiraz ediyordu ama vücudu buna tepki veriyordu. Onun sertliğini, tatlı sözleri kadar seviyordu. Karavanda onun uyarılmasının kokusunu alabiliyordu. Havada gül kokusu gibi yayılıyordu.

Oleg, kızın bacaklarının birleştiği yere baktı ve dudaklarını yaladı. "Yapma." Kız koltuğunda kıpırdadı.

"İstiyor musun?" Gözleri kadının vücudunu taradı.

"Gerçekten?" "Evet." Kadının eli titriyordu. "Gerçekten."

"Peki." Oleg ona merhamet etti. Enerjisini geri çekti, am

pantolonundaki belirgin ereksiyonu fark etti.

Yine de, sözlerine odaklanmaya devam etti. "Demek Vano ve Ivan sorun çıkarıyor?"

"Evet, bu Poshani'nin temsil ettiği her şeye aykırı. Ben onların ev sahibiyim. Benden çalmak, adamlarımı pusuya düşürmek, hatta öldürmek ve yaralamak..."

"Vano adamlarından bazılarını öldürdü mü?" Tatyana gözlerini kırptı. "Oleg, o..."

"Ivan, Vano'yu kamyonlarımızı kaçırmayı için tuttu. Kamyonlarımızı kaçırmayı için ona para verdi ve bu sırada Ivan'ın kendi adamlarından bazıları öldürüldü."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kardeşin *kendi adamlarını* bile öldürür mü?" kendi adamlarını bile öldürür müydü?"

Oleg geriye yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Babamız bunu hep yapardı, milaya. Ivan bunu Truvor'dan öğrendi, ama ben bu geleneği sürdürmedim. Halkım bana sadıksa, ben de onlara bakarım. Poshani'ler de aynıdır, bu yüzden tarih boyunca müttefik olduk."

Kadın dudaklarını sıkıca kapattı. "Radu ve Kezia, Vano'nun Ivan'a böyle şeyler yapmasından dehşete düşerdi."

Oleg başını salladı. "Aynen öyle. Yarın gece Vashana'ya resmi olarak vardığımda, Radu ile görüştüğümde Vano ve Ivan'ın komplosunu ifşa etmeyi planlıyorum. Tahminim doğruysa, Radu iktidarda kalmaya karar verecek ve o ve Kezia, Vano'yu zorla görevden alacaklar."

"Sonra ne olacak?"

"Vano'yu öldüreceğim" —Oleg omuz silkti— "Radu ve Kezia önce yapmazsa. Ama önce Ivan'ın planları hakkında bildiği her şeyi bana anlatacak."

Sesi yumuşaktı. "Peki Ivan'a ne yapacaksın?"

"Henüz karar vermedim. Ivan'ın kendisine sadık birçok adamı var."

Kafasını eğdi. "Onun, bazı kardeşlerini öldürmesi için Vano'ya para ödediğini öğrendiklerinde o kadar sadık olmayabilirler."

"Gördün mü?" Adam öne eğildi ve kadının çenesini çimdikledi. "Bu yüzden benim için çalışmana ihtiyacım var. Olayları çabuk kavırıyorsun. Politik düşünüyorsun, ama benden korkmuyorsun."

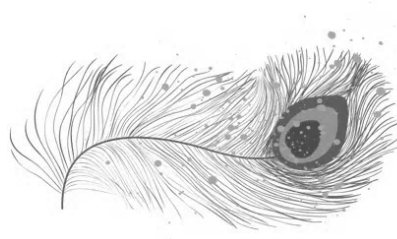
Mika gibiydi.

Hayır, Mika'dan daha iyiydi. Tatyana'da Mika'da olmayan bir kadercilik vardı. Ölümden korkmuyordu, bu da ona gerçeği duyması gerektiğinde tamamen korkusuz olmasını sağlıyordu.

Ona aşık olacaksın. Zaten yarı aşıksın.

Oleg, Lazlo'nun haklı çıkmasından nefret ediyordu, ama artık bunu inkar edemiyordu.

"Bu kampa gizli bir amaçla geldiğimi mi sanıyorsun?" dedi Oleg. "Bunu inkar edemem. Ama olayı tersine çeviriyorsun. Ben seni avlamak için bir bahane arıyordum, Tatyana. Vano ve Ivan sadece bana ihtiyacım olan sebebi verdiler."

OLEG ŞAFAK sökmeden bir saat önce Tatyana'nın karavanından ayrıldı. Onu o kadar uzun süre öpmüştü ki, hala tadını alabiliyordu, ama kamvasa'nın resmi konuğu olana kadar onu bir daha göremeyecekti. Vashana için bu kadar çok Hazar'ın toplandığı bir anda tedbirli olmak daha iyiydi.

O ayrıldığında, yapboz parçaları hala yerde duruyordu.

"O surat ne öyle?" Mika, Oleg kampa vardığında sordu.

Ludmila ateşin başında piposunu içiyordu. "O ona aşık, ama kız onu kovdu. Anlamıyor musun?"

Oksana'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tatyana'ya aşık mısınız?" Su vampiri başını salladı. "Biliyor musun, ben onaylıyorum. Biraz genç ama..."

"Senin fikrine ya da onayına ihtiyacım yok." Ludmila'nın karşısına otururken ona öfkeyle baktı. "Penglai'li Tenzin artık eşini buldu. *Bir erkekle.*"

Oksana kahkahalara boğuldu ve Ludmila piposunu ağzından çıkardı. "İkinizin de canı cehenneme."

Lazlo gürültüyü duyup mağaradan çıkınca bile gülümsemesini engelleyemedi. "Tenzin kim?"

"Napoli'de arkadaşın Alfonso'yu öldüren o kötü hırsız," dedi Mika.

"Hmm." Lazlo homurdandı. "Muhtemelen hak etmiştir."

"Kamvasa'da neden üç hırsız var?" diye sordu Oleg. "René, Tenzin ve Vecchio'nun oğlu. Anladığım kadarıyla Radu kamvasa'ya üç hırsız davet etti. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Ludmila omuz silkti. "Umurumuzda mı?" "Belki de umurumuzda olmalı."

"Onların gelişi Vano'nun ifşa edilmesini engelleyebilir mi?" diye sordu Mika.

"Bilmiyorum." Oleg kollarını göğsünde kavuşturdu ve etrafını saran dört vampiri süzdü. "Ama Vashana'ya vardığımda hepiniz benim kişisel maiyetimde olacaksınız."

Lazlo yüzünü buruşturdu. "Oleg..."

"Tamam, peki." Lazlo, sosyal etkinliklere katılmak konusunda o kadar çok sızlanacaktı ki, Oleg onu öldürebilirdi ve o zaman sadece bir CFO değil, bir vali de değiştirmek zorunda kalacaktı. "Lazlo kampı koruyabilir ve Ludmila, sen ağaçların arasında Hazar'ı gözetle." Oksana ve Mika'yı işaret etti. "Siz ikiniz benimle gelin."

Oksana başını salladı. "Evet, Knyaz."

Mika ateşe bakıyordu. "Radu ve Kezia'ya Vano'nun onlara ihanet ettiğini nasıl kanıtlayacağız?"

Ludmila piposunu tekrar çıkardı. "Bunu bilmediklerinden emin miyiz?"

"Sanmıyorum, ama onlara söyleyene kadar emin olamayız," dedi Oleg. "İzleyip bekleyeceğiz ve tepkilerini göreceğiz."

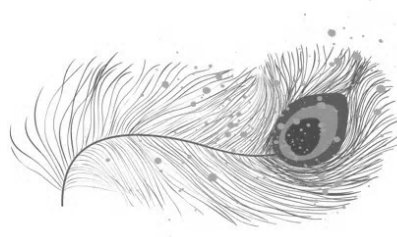
Ludmila başını salladı, ama Mika hâlâ şüpheli görünüyordu. "Nasıl kanıtlayacağız?"

"Polina Polina işlemişlem ayrıntılarını Oleg sordu.

"Ve Mika başını salladı.

Mika başını salladı.

"O da var, ama asıl ihtiyacımız olan Juliya'nın rehinesi Vano'ya karşı kışkırtması." Oleg bacaklarını uzattı ve ayak bileklerini çaprazladı. "Ve onu ikna etmek... Onu bana bırak."

Ertesi gece Mika, Oleg'in druzhina'sındaki rüzgar vampirlerinden biri olan Esen'i aradı ve küçük bir gölün yakınındaki önemli bir noktada buluştular. Oleg, askerinin sırtında havalandı ve karanlık bulutların arasından, vampir Danior'un zindanında hapsedildiği kaleye doğru uçtu.

Oleg uçmayı sevmezdi, ama Esen Oleg'in yakın çevresinden biriydi ve uçmak, gitmesi gereken yere ulaşmanın en hızlı yoluydu.

Nehir vadisini gören yüksek bir surun üzerine indi ve kaleye girmeden önce topraklarını gözden geçirmek için döndü.

Arkasındaki Karpat Dağları'nın ağaçlarla kaplı zengin kıvrımları uzanıyordu ve kalenin önündeki tepeler, vadiyi kesen nehre doğru alçalıyordu. Uzakta, parlak altın renkli elektrik ışıklarıyla aydınlatılmış köy, rüzgârın ağaçların arasından esip çam, sedir ve yosun kokularını burnuna taşıdığı bir manzaraya sahne oluyordu.

Hava keskin ve soğuktu. Oleg'in boynuna dolanan bir iplik omurgasına kadar indi.

"Knyaz?" Ev yöneticisi kapıya geldi.

"Bana bir telefon getir, Omar. Ve çok uzun bir uzatma kablosu. Polina'yı aramam gerek."

Birkaç dakika sonra Oleg, halkını öldüren ve şoförünü neredeyse öldüresiye döven Poshani vampiri Danior ile zindanda oturuyordu. Mahkumun boynunda, onu yere sabitleyen ve duvara zincirlenmiş eski bir demir tasma vardı.

Rüzgar vampiri için işkence.

Juliya'nın sorgulamaları Danior'un dilini çözememişti ve rüzgar vampiri Oleg'e küstahça bakarak onu öldürmeye cesaret etmesini bekliyordu.

"Henüz seni öldürmeyeceğim," diye mırıldandı Oleg. "Önce kızımı arayacağız." Eski döner telefonun tuşlarını çevirdi ve cihazın tıklama sesini dinledi. "Burada internet yok." Danior'a baktı. "Ama bir şey yaptırırım. Eşim olarak almayı düşündüğüm vampir bilgisayar ve interneti seviyor."

"Genç," diye mırıldandı Danior.

"Biliyorum, ama ne diyebilirim ki? Dengeli bir savaş baltasını severim, bu yüzden hepimiz insanlık tarihinin modern teknolojisine karşı önyargılıyız, değil mi?"

Telefon çalmaya başladı ve birkaç saniye sonra Polina telefona çıktı.

Oleg, Danior'a göz kırptı ve parmağını dudaklarına götürerek "sessiz" işareti yaptı.

"Baba?"

"Lisichka, Vano'nun Ivan'dan parayı alması konusunda altın borsasından biriyle konuştuğunu biliyorum, değil mi?"

"Ona verdiğim rüşvetin parasını bana borçlusun, ama evet. Ne istiyordun?"

"Adını söylemene gerek yok." Danior'a bir bakış attı ve parmağını tekrar dudaklarına koydu. "Altın transferlerinin tarihlerini tekrar söyleyebilir misin?"

"Bir dakika."

Hattın diğer ucunda bir hışırtı duyuldu ve Oleg, gözleri telefona sabitlenmiş, son derece gergin bir ifadeyle Danior'u izledi.

Danior bir Poshani vampiri idi. Vano için çalışıyordu. Eğer gerçek bir Poshani ise, Vano'nun kendisine verdiği emirlerin kendi halkının hizmetinde olduğuna inanıyordu, organize bir suç şebekesi yöneten bir Rus toprak vampiri için değil.

İşkence işe yaramıyordu, artık gerçeği öğrenme zamanı gelmişti.

"Geçen yıl 5 Ağustos'ta bir ödeme yapıldı. Sonra 7 Kasım'da bir tane daha." Polina üç tarih daha saydı

tarih daha sıraladı ve Danior'un gözleri telefonda hiç ayrılmadı.

Oleg sordu: "Bu transferlerin Poshani hesaplarına gitmediğinden emin misin?"

"Vano'ya inşaat veya diğer sözleşmeler için yaptığım ödemelerin tümü Polonya'daki bir holding şirketi üzerinden geçiyor, böylece Poshani işçileri devlet emeklilik kredilerini alabiliyorlar. Bunlar Ivan'ın kişisel hesaplarından Vano'nun kişisel hesaplarına gönderilmiş gibi görünüyor. Ancak Vano'nun hesaplarına aktarılan diğer altınlarla ilgili bazı sorularım var, Radu ile konuşma fırsatın olursa."

"Öyle mi?"

"Kesin olarak söyleyemem," diye devam etti Polina, "ama Vano'nun klandan para çaldığını düşünüyorum. Bir muhasebeciye bakması gerek, ama şirketimizle yaptığımız işlemlerin kaydedildiği günlerde, onun kişisel altın depolarına düzenli ve önemli miktarlarda para akışı var."

"Anlıyorum." Demek Tatyana yine haklıydı. Oleg, Danior'a baktı. "Tatyana, Vano'nun insan aşçılara kamvasa'daki çocukları fazla beslediklerini suçladığını söyledi, bu yüzden izlerini örtbas etmeye çalışıyor olabilir."

Danior "çocukları fazla beslemek" kelimesini duyar duymaz gözleri fal taşı gibi açıldı ve Oleg enerjisinin değiştiğini hissetti. Zindandaki hava dört taş duvarın etrafında çırpınmaya başladı.

"Bu çok alçakça." Polina ekledi, "Bu belgeleri size fakslamamı isterseniz haber verin. Kaleye mi geliyorsunuz?"

"Evet." Oleg, Danior'a doğru döndü. "Ve evet, fakslayabileceğiniz kayıtlar varsa, gönderin. Omar bana getirir."

"Tabii ki."

"İyi geceler." Oleg, Polina kızından veya eşinden bahsetmeden telefonu kapattı. Danior'a baktı, Danior da ona öfkeyle bakıyordu.

"Patronun, sana İvan'ın kirli işlerini yapmanı isteyerek halkına ihanet etti," dedi Oleg sessizce. "Dahası, İvan sana kendi adamlarını öldürmen için para ödedi. Kendi şoförlerini ve korumalarını. Aileleri onlara bağımlı olan ve İvan'a sadakat yemini etmiş insanları."

Danior sessiz kaldı, ama Oleg onun uzun dişlerini görebiliyordu ve vampir gözle görülür bir şekilde yutkundu.

"Acı mı?" diye fısıldadı Oleg. "Kendi terrin'in, Poshani çocuklarının ağzından ekmeği alıp kendi yalanlarını örtbas etmek için o kadar çok para çalarken, dilinin ucunda hissettiğin o tat acı mı?"

Danior dudaklarını kıvırdı ve Oleg'e öfkeyle baktı. "Ne istiyorsun?"

Ellerini açtı. "Ben makul bir adamım. Tek istediğim gerçek. Bana gerçeği söyle, ben de seni terrine teslim edeyim."

Vampirlerin gözlerindeki boş bakış, Oleg'e ne olursa olsun öleceğini bildiğini yeterince gösteriyordu.

"Kaderin Kali'nin istediği gibi olacak," diye devam etti Oleg. "Ama bu kadere nasıl bakacağın tamamen sana kalmış."

Bölüm 30

Tatyana

Tatyana, o gece kapısını açtığında kendini tamamen yeni bir yerde bulduğuna şaşırdı. O gün taşındıklarını fark etmemişti; önceki yerde sadece bir gece kalmışlardı.

Vashana Zata neredeyse geldi.

Havadaki gerginliği hissetti ve arabaların daire oluşturduğu çayırdaki uzun çimlere adım attığında, etrafına bakınarak bu farklılığın nedenini anlamaya çalıştı.

Kampın kurulumu... aceleye getirilmiş gibiydi. Dariganların genellikle titiz hazırlıkları ortada yoktu. Çimler kesilmemişti. Arabalar hala kurulma aşamasındaydı. Kamvasa hızlı hareket etmiş gibi görünüyordu ve Tatyana bunun nedenini anlayamıyordu.

Güvenlik ihlali mi?

Oleg'i hissedemiyordu ve onun kanının yakınında olduğunu bilmek istiyordu. Öfke ve özlem zihninde birbirine karışmıştı. Onu istiyordu, ama onu istememek *istiyordu*.

Vampire olan arzusu takıntıya dönüşmek üzereydi. Onun kanını aldıktan sonra böyle mi hissetmişti?

Tatyana, onun kanını almasının onu kontrol etmek için açgözlü ve bencilce bir hareket olduğunu düşünmüştü, ama şimdi onun kanını aldıktan sonra, bunun aynı zamanda büyük bir zayıflık olduğunu fark etti.

Seni avlamak için bir bahane arıyordum.

Hâlâ peşindeydiler, ama bu gerçekten kişisel bir mesele miydi, Oleg'un iddia ettiği gibi, yoksa başka nedenleri varken onu eğlence için mi avlıyordu?

Oleg'un söylediklerine inanmak istiyordu, onun burada olmasının gerçek nedeninin kendisi olduğuna. Onu bir planın veya güç oyununun parçası olarak değil, kendisi için istediğine.

Ve bir parçası ona inanıyordu, ama bu, kanının vücudundaki etkisi miydi?

Vano ve Ivan bana ihtiyacım olan tek nedeni verdiler.

Vano ve Ivan. Tatyana, onların planlarının tüm sonuçlarını bilmiyordu, ama bir Poshani terrin'in diğer vampir otoritelerinin burnunun dibinde bir bölge valisiyle anlaşma yapmasının iyi bir şey olamayacağını biliyordu.

"Tatyana!"

Dönüp Kezia'nın kendisine doğru yürüdüğünü gördü. "İyi akşamlar."

"Beklenmedik bir hareket." Kezia gülümsüyordu, ama Tatyana gözlerinin etrafındaki gerginliği gördü. "Eski yerin bir sorunu vardı herhalde. Dariganlar Vashana için her şeyin mükemmel olmasını istiyorlar."

Tatyana, Kezia'nın kendini ikna etmeye çalıştığını gördü. Üniversitede yeni öğrenciyken, yurttaki diğerleri onu dışlayan bir şey yaptığında böyle bahaneler uydurduğunu hatırladı. Bu, bir karardan dışlanmanın öfkesini ve endişesini haklı çıkarmak için bir bahaneydi.

"Dariganlar kamvasa için birçok kararı alırlar," dedi Tatyana.

Kezia başını salladı. "Onlara hayatımızı emanet ediyoruz." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kampta koşturup duran insanları izledi.

"Nasıl seçiliyorlar?"

Kezia başını eğdi. "Bir misafir için çok meraklısın."

"Merak ediyorum..." diye başladı Tatyana. "Her şeye merak duyuyorum sanırım. Bu hayata yeni başladım."

Kezia gülümsedi. "Senin bu kadar genç olduğunu unutuyorum. Kamvasa'da bu hayata yeni başlamış bir vampir olması bizim için nadir bir durum. Çoğu, geçiş ücreti için gerekli serveti biriktirememiştir."

Tatyana omuz silkti. "Tabii efendileri ölüp onlara bir servet bırakmazsa ve başıboş kalmazlarsa."

"Sana da öyle mi oldu?"

"Parayı nereden buldun diye mi soruyorsun?"

Kezia'nın gözleri parladı. "Hayır, sormuyorum. Kadınların kendilerini açıklamak zorunda olduğunu düşünmüyorum. Erkekler genellikle açıklamazlar."

"Aynen öyle."

Kezia başını kendi karavanına doğru eğdi. "Bir içki içmek ister misin?"

Neden olmasın? Belki Kezia, havada paprika ve çayır otu kokusu gibi yayılan garip gerginliğin nedenini açıklayabilir.

"Teşekkürler. Memnuniyetle."

Çayırdan geçerek Kezia'nın karavanına doğru yürüdüler. Karavan, ağır kumaştan yapılmış yuvarlak çatılı büyük bir ahşap yapıydı. Her iki yanında ve arkasında birer pencere vardı.

Tatyana yakından baktığında, bunların sahte olduğunu, sadece oyulmuş ahşap panjurlarla çevrili bir dekorasyon olduğunu fark etti. Yan paneller koyu yeşil renkte boyanmış ve altın ve kırmızı çiçeklerle süslüydü.

Tatyana, Kezia arka verandaya çıkarken hayranlıkla durdu.

"Bu bir vardo." Diye gülümsedi. "Kardeşlerimin senin karavanın gibi daha modern konforları tercih ettiğini biliyorum, ama şehirdeki evlerim oldukça modern, bu yüzden kamvasa'da olduğum zamanlar nostaljik olmaktan hoşlanıyorum."

"Çok güzel."

"Ve görüldüğünden daha güvenli." Tatyana'yı yanına çağırdı. "Gel. Bir şeyler içelim. Sen oldukça kapalı birisin, biliyor musun? Tanımak biraz zor."

Öyle miydi?

"Sanırım insanlarla birlikteyken daha rahatım," dedi Tatyana, karavana girmek için başını eğerek sessizce.

"Anlaşılabilir bir şey," dedi Kezia. "Vampirler, yıllar yerine yüzyıllar boyunca planlar yapan entrikacı yalancılarıdır. Bize güvenmemekte haklısın."

İçerisi dışarıdan görüldüğünden daha büyüktü ve tavanı da geleneksel Poshani desenleriyle boyanmıştı.

"Karavanın bir sanat eseri."

"Evet." Kezia başını kaldırdı. "Yıllar önce, tüm bunları resmeden bir insan sevgilim vardı." Elini salladı. "Çok yetenekliydi."

"Ona çok güvenmiş olmalısın."

Kezia'nın gözlerinde bir şey parladı. "Güvenilmek, sevmekten daha büyük bir hediye olduğunu duydum."

Tatyana bunu zihninin bir köşesine saklarken, Kezia onu yan tarafa yerleştirilmiş kadife döşemeli bir kanepeye doğru yönlendirdi.

Burnu kıpırdadı. "Bu koku da ne?"

Kezia göz ucuyla ona baktı. "Nane likörü. Barımdan gizemli bir şekilde bir şişe düşmüş."

"Gizemli bir şekilde mi?"

Kezia iki kadeh kan şarabı doldurdu ve birini Tatyana'ya uzattıktan sonra karşısına oturdu. "Oldukça gizemli."

"Birinin karavanına girip çaldığını mı düşünüyorsun?" Tatyana'nın aklının ucundan bile geçmezdi. "Birisi bir terrine bunu yapar mı?"

"Bir Poshani yapmaz," dedi Kezia. "Ama kampta yabancılar var."

Benjamin Vecchio.

Tenzin.

Madina.

Darius değil.

"René," diye mırıldandı Tatyana. "Fransız mı?"

Ancak havai fişek gösterisinin olduğu gece Kezia'nın karavanının etrafında dolaşan René değildi. Benjamin Vecchio'ydu.

Kezia gözlerini kısarak öne doğru eğildi. "Neden René'den şüpheleniyorsun?" Elini kaldırdı. "Yanlış olduğunu söylemiyorum." "Bilmiyorum." Aslında biliyordu; Oleg, René DuPont'un bir hırsız olduğunu doğrulamıştı. "Belki de bana gençken Sevastopol'da gördüğüm gençleri hatırlatıyor.

sadece para koparmak için zengin gibi davrananları anlayabilirdin."

Kezia'nın dişleri, cam lambaların altın ışığında parladı. "René'nin bir dolandırıcı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Dolandırıcı değil de fırsatçı olabilir mi?"

O geriye yaslandı ve gülümsedi. "Haksız değilsin. Kardeşim Radu bu yıl onu davet etmemi istedi."

"Neden?"

"Çok iyi bir soru." Kezia kan şarabını tattı. "İki kardeşim de benden sır saklıyor."

Tatyana şarabından bir yudum aldı. "Kızgın görünmüyorsun." "Neden kızayım ki? Benim de sırlarım var."

Tatyana, içgüdüğü yanlış olduğunu söylese de başka bir isim daha verdi. "Benjamin Vecchio bazıları tarafından fırsatçı olarak görülebilir."

"Bana göre öyle." Kezia şarabından bir yudum aldı. "Ama görünüşe göre o ve arkadaşı bizi terk etmeye karar vermişler ve kırık bir şnapş şişesinden başka bir şeyim kaybolmadığına göre, onun ya da Tenzin'in yaptığını sanmıyorum. İkisi de çok yetenekli hırsızlar."

Tatyana gözlerini kırptı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben ve Tenzin ikisi de çok iyidir... kayıp eşyaları *bulmakta*. Bu aralar işleri bu."

"Ama gittiklerini söylemiştin?"

"Evet." Kezia'nın kaşları kalktı. "Vano, ayrılmak için izin istediklerini söyledi. Oldukça sıra dışı, ama sanki bir tür ailevi acil durummuş gibi anlattı ve ikisinin ailelerini düşünürsek..."

"*Gittiler mi?*" İşte tuhaf olan buydu. Kamvasa'da iki karavan eksikti. Tatyana dışarı çıktığında hissettiği dengesizlik buydu.

"Böyle şeyler nadiren olur, ama olur." Kezia omzunu silkti. "Ne yapabilirsin ki? En azından bir asır boyunca geri kabul edilmeyecekler. Acil bir durumda bile sözleşmeyi bozmanın cezası budur."

Bu, darıganların neden taşındığını açıklıyordu. Vecchio ve eşi gerçekten ayrılmak istemişlerse, kamvasa güvenlik nedeniyle aynı yerde kalamazdı.

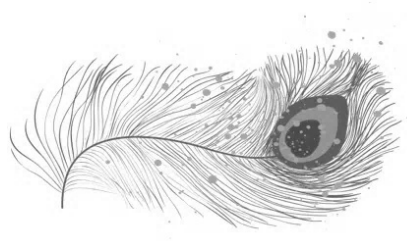
Bu, Vano onu ihbar etmedikçe Oleg'in varlığının hala fark edilmediği anlamına geliyordu.

"Bu sezon kamvasa nasıl, Tatyana Vorona?" Kezia şarap kadehini kaldırdı. "Buraya çok alışmışsın gibi görünüyor."

Vano ile Rumi arasında gördüklerini ya da Vano'nun onu tehdit ettiğini, gölgelerde yakaladığını ve korkutmaya çalıştığını Kezia'ya anlatmak istedi.

Beni ispiyonla, ben de seni ispiyonlayayım.

"Burayı seviyorum." Vano'nun entrikalarına rağmen, bu kesinlikle doğrudu. "Dürüst olmak gerekirse, seçim şansım olsaydı, buradan asla ayrılmazdım."

Ertesi gece, Tatyana, Rumi, Desiree ve Katrina'nın hala orada olduklarından emin olmak için yemek vagonlarına doğru yürüdü. Onları birkaç gecedir görmemişti ve şimdi her şey belirsiz görünüyordu.

Kamvasa'nın insan bölgelerinde gerginlik daha da belirgindi, ancak daha fazla insan toplanmıştı ve genel bir şenlik havası vardı.

Çocuklar kampta koşuşturuyor, çiçek taçları ve süslü elbiseler giymiş birbirlerini kovalıyorlardı. Anneleri ise onlara temiz olmaları için bağırıyordu.

Köpekler mutlu bir koro halinde havlıyordu ve yavaşça gözlerini kırpan kediler, karanlıkta altın gözleriyle izlemek için römorkların ve kapalı vagonların üstünden bakıyorlardı.

Her çemberde küçük ateşler yakılmıştı ve erkekler ve kadınlar etrafında toplanmış, sohbet ediyor, sigara ve pipo içiyorlardı. Birkaç meraklı bakış çekti, ama onu tanıyan Poshani'ler başlarını sallayarak meraklı bakışları uzaklaştırdı.

"Tatyana!"

Adını duyunca döndü ve Rumi'nin ona el salladığını gördü. Yanına gitti ve Rumi onu kucaklayarak selamladı.

Tatyana, "Nasılsın?" diye sordu.

Rumi'nin gözleri parlıyordu. "Vampir draması, değil mi? Bu hareket, akşam yemeği için yaptığımız tüm planları alt üst etti çünkü çukurda kızartma yapacaktık, ama ne yaparsın, değil mi?" Omuz silkti. "Konukların güvenliği önce gelir."

"Seni hak etmiyoruz."

Rumi gülümsedi ve bir şişe bira uzattı. "Hak etmiyorsunuz." Tatyana'ya el salladı. "Benimle gelin."

Rumi'nin karavanından Poshani vagonları ve karavanlarının arasından geçerek ilerlediler ve Tatyana gerginliğinin azalmaya başladığını hissetti.

Rumi sesini alçaltarak konuştu. "Oleg'in yarın gece geleceğini duydum."

Ve gerginlik geri geldi. "Öyle mi?"

"Geldiğinde şok olmanı istemedim," dedi Rumi. "Onunla sorunların olduğunu biliyorum."

"Teşekkür ederim." Rumi'ye baktı. "Eğer içlerinden biri çekilirse, terrin seçimini kazanacağını gerçekten düşünüyor musun?"

Rumi elini salladı. "Hayır. Adını bile ortaya koyacağını sanmıyorum, çünkü yönetmesi gereken devasa bir imparatorluğu var, değil mi? Bu, bir başbakandan okul konseyine katılmasını istemek gibi bir şey olur."

"Poshani'yi yönetmek onun için büyük şans olur," dedi Tatyana sertçe.

"Ha!" Rumi, Tatyana'nın omuzlarına kolunu attı. "Böyle düşünmen çok hoş, ama gerçekten, o bizim ev sahibimiz, hepsi bu. Gezdiğimiz alanların çoğu onun bölgesiyle örtüşüyor ve o bize her zaman adil davrandı, babası gibi değil." Tatyana'nın omzuna hafifçe vurdu. "Yine de, aranızda işlerin yolunda gitmediğini anlayabiliyorum."

"Biz..." Nasıl açıklayabilirdi? "Oleg'in yanındayken, her zaman benden sır sakladığını, gizli bir amacı olduğunu hissediyordum."

Rumi başını salladı. "Çoğu vampir için bu doğru, sence de öyle değil mi?"

Omuzları çöktü. "Böyle insanlarla yüzyıllar boyunca nasıl yaşayabilirim? Bu çok... saçmalık, Rumi." Tatyana sertçe konuştu, "Etrafım saçmalıklarla çevrili."

Rumi güldü. "O zaman katlanma. Kendin ol ve seninle olmak istiyorlarsa diğerleri değişsin."

"Hayatım çok kısa olabilir," diye mırıldandı Tatyana.

"Ama bu *senin* hayatın olacak," dedi Rumi. "Senin ve başka hiç kimsenin değil. Yapabileceğimiz tek şey bu, dostum. İnsan ya da vampir, hayatımızı yaşamalıyız..." Rumi'nin gözleri uzaktaki bir şeye takıldı ve dudaklarını kıvırdı.

Tatyana dönüp bakmadan önce ne olduğunu anladı. "Vano."

"Bütün hafta mutfak karavanlarının etrafında dolanıyordu." Rumi sesini fısıltıya indirdi. "Ona güvenmiyorum."

"Poshani'lerin çoğu ondan hoşlanmıyorken nasıl terrin seçildi?"

"On yıllardır iyi bir görünüm sergiledi," dedi Rumi. "Ama şimdi? Herkes onun yakut kadehi bırakmasını umuyor. O açgözlü. Ayrılan iki vampirin, sözleşmelerinden kurtulmak için ona para ödediği söylentileri var."

"Çok büyük bir miktar olmalı, değil mi?"

Rumi başını salladı ve yürümeye devam etti. "Acil durumlarda bile, planları altüst ettiği için ceza var. Ama biz uyum sağlıyoruz."

"Katrina'ya saldırdığını Radu veya Kezia'ya bildirdin mi?"

Rumi ona döndü. "Bunu nereden öğrendin?"

"Gördüm," diye itiraf etti Tatyana. "Seninle buluşmaya geliyordum ve onun sana tehdit ettiğini gördüm."

Rumi'nin sesi sert çıktı. "Bir şey söyledin mi?"

"Hayır, ama Vano gördüğümü biliyor. O... o hiç memnun değildi."

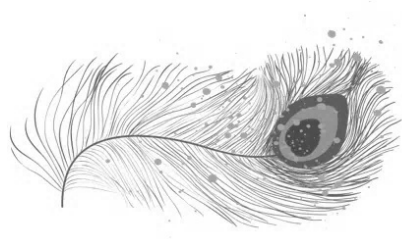
Rumi'nin eli kolunu sıktı. "Dikkatli olmalısın, Tanya."

"Ben burada misafirim. Bana burada güvende olmayabileceğimi mi söylüyorsun?" Rumi'nin Vano'nun tehditleri hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu, ama kadını tehlikeye atmak istemiyordu. "Misafirlerin güvenliği kamvasa'nın birinci önceliği sanıyordum."

"Kamvasa sonsuza kadar sürmez," diye fısıldadı Rumi. "Ve senin koruyucun yok. Vano sana zarar verebilir. Korkunç insanlar tanıyor."

Sesi alçaldı. "Ne tür korkunç insanlar?"

Rumi başını salladı. "Sadece ona karşı gelme ve gördüklerini unut."

Kezia ile görüşmesinden sonraki gece, Tatyana kapısında nazik bir tıklama duydu. Kapıyı açtığında, Kiev Rus'un yüksek lordlarından Oleg Sokolov, omuzlarına karmaşık işlemeli bir pelerin giymiş, resmi gri bir takım elbiseyle kapısının önünde duruyordu.

Ona baktı ve nefesini kesen bir güzellik gördü. Bayılmak gibi aptalca bir dürtü hissetti, bu yüzden çabucak sordu: "Peki, tacın nerede?"

Adamın ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Kalede bıraktım. Oldukça ağır."

Yüzünü ona dönük tuttu, ama gözleri etrafta dolaştı ve onları izleyen insanları ve vampirleri gördü. "Bu resmi bir... şey mi?"

"Tabii ki resmi bir selamlaşma." Sesi alçak ve yumuşaktı. "Sonuçta sen benim geniş klanımın bir vampiri ve eski bir çalışanısın, bu yüzden geldiğimde seni selamlamam gerekir."

"Anladım." Demek tüm bu buluşma göstermelikmiş. "Ceketimi alayım."

Oleg derin bir şekilde başını salladı. "Bayan Vorona, sizi bekliyorum."

Üzerinde sadece basit bir elbise ve sandalet vardı, ama Rumi'nin ona almasına yardım ettiği ipek bir ceket aldı, saçlarını düzelttikten sonra kapıya geri döndü.

Oleg, karavanın merdivenlerinden inerken ona sıcak bir bakış attı. "Artık Rus'tan çok Poshani'ye benziyorsun."

"Öyle mi?" İyi. Amacı da buydu. Sarışın, mavi gözlü Poshani pek yoktu, ama uyum sağlamaya çalışmıştı. Yürürken Poshani diline geçti. "Yolculuğunuz nasıl geçti, Lord Oleg?"

"Oh, bana lord diye seslenmen çok hoşuma gidiyor." Sesi her zamanki gibi baştan çıkarıcıydı. "Sohbetlerimizi özledim, Bayan Vorona. Çok güzel bir şey seçmişsin."

"Dili oldukça iyi konuşuyorsun."

"Henüz akıcı değilim." Tanıdığı bir insan garsona başıyla selam verdi. "Nereye gidiyoruz?"

"Kampın etrafında halka açık bir yürüyüş yapacağız, dünyaya artık iyi arkadaş olduğumuzu göstermek için." Oleg, yanlarından geçerken Darius'a başını salladı.

"Onların benim yine senin için çalıştığını düşünmelerini mi istiyorsun?"

"Hayır, hayır." Oleg çayırın karşısında başka bir vampir gördü ve ona da başını salladı. "Benim için çalışmadığını çok net bir şekilde belirttin. Mesele bu değil."

"O zaman ne için?"

"Arkadaş olduğumuzu göstermek," dedi Oleg. "En azından nazik müttefikler. Kamvasa'da herhangi bir çatışma çıkarsa, Tatyana Vorona'nın benim korumam altında olduğunu, benim himayemde olsun ya da olmasın, herkesin bilmesini istiyorum."

Kalbi kıpırdadı. "Oleg..."

"Şu anda benimle tartışmanın sırası değil. Şimdi... Beni affet." Oleg, Madina ile nazikçe konuşmak için yanına gitti, sonra ona geri döndü. "Şu anda aramızdaki gücü ve birliği göstermenin sırası. Anlıyor musun?"

Onu koruyordu. Her zaman onu koruyordu. Belki de bunu fark etmek zordu çünkü her zaman her şeyi bir arada tutan oydu, ama onu ne kadar iterse ya da ne kadar düşmanca davranırsa davranırsın, o onu koruyordu.

O kurnaz, manipülatif ve acımasızdı. Otoriter, patronluk taslayan ve kibirliydi. Ve Tatyana ona aşık oluyordu.

Biz neyiz?

Biz. Sadece

biz.

Oleg soruyu tekrarladı. "Beni anlıyor musun, Tatyana?"

Yürürken ellerini arkasında tuttu, kanındaki acıya direndi.

"Anlıyorum."

Onun amnis damarlarında dolaşıyor, ona fısıldıyor ve genç ve dengesiz enerjisini sarıyordu. Oleg'in enerjisi ateşti. Onu yakabilirdi

onu yakabilirdi; acıtabilirdi.

Onu sıcak ve güvende tutabilir, hayatta kalmasını sağlayabilirdi.

Onun yeni sonsuzluğu olan karanlıkta, Oleg'in ateşi onu asla üşütmez ve yalnız hissettirmezdi. "İçimde kanını hissediyorum," diye mırıldandı. "Yanında yürümek ve tepki vermemek çok zor."

Adımları yavaşlamadı, ama sesi daha da yumuşadı. "Artık nasıl hissettiğimi biliyorsun, volchitsa." Sesi nazikçe alaycıydı. "Bunu istediğimi mi sanıyorsun? Sanki sadece arkadaşmışız gibi yanında yürümek?"

Bunu sevdiğini mi söylüyorsun? Aramızdaki bağı saklamayı? Gölgede gizlenmeyi? Senin yanımda durmandan gurur duyarım.

Tatyana'nın boğazı yandı. "Oleg."

Çayırın karşısındaki birine gülümsedi ve elini kaldırdı. "Bu gece daha fazla ölümsüz gelecek. Töreni izlemek için davet edilen birkaç güvenilir üst düzey yetkili ve arkadaş. Birkaç dakika sonra resmi bir karşılama töreni olacak..."

"Seni tekrar ısırmak istiyorum."

Oleg birkaç dakika boyunca konuşmadı.

Tatyana, itirafının ağzında yumuşak ve dolgun olduğunu hissetti. "Seni tekrar ısırmak istiyorum."

"Duydum." Sesi düşük bir homurtuydu. "Bu gece toplantın mı var?"

İki vagonun arasına yoğun bir gölge düşen bir ağaçlık alana vardılar ve gözünü kırpmadan Oleg onu gölgenin içine çekip vücudunu kendine bastırdı ve dudaklarını dudaklarıyla kapattı.

Tatyana'nın kanı damarlarında kaynıyordu. Oleg'in ensesini kavradı ve vücudunun her molekülünün ona uzandığını hissetti. Oleg'in dişlerinin boynunda olmasını istiyordu. Dilinde Oleg'in kanını tatmak, bacaklarının arasında Oleg'in penisini hissetmek istiyordu; Oleg Sokolov'un ateşinde kendini kaybetmek istiyordu.

Oleg ağzını onunkinden ayırdı. "Şafak sökmeden önce buluşalım."

"Bekleyeceğim." Ona çaresizce ihtiyaç duyuyordu, ama bir dakika daha geçerse

bir dakika daha kalırlarsa, diğerleri fark ederdi.

Titrek bir eliyle kızın saçlarını düzelterek omuzlarını tekrar çayılara doğru çevirdi.

Saniyeler içinde, hiçbir şey olmamış gibi yürümeye başladılar.

Tatyana ellerini yine arkasında tuttu. Bu sefer eller titriyordu ve titremesini durdurmak için sıkıca kavradı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Dikkatli ol, akıllı ol ve sessiz ol," dedi Oleg. "Bir saat sonra terrinle resmi bir toplantım var, sonra Radu ile özel olarak görüşüp ona Vano'dan bahsedeceğim."

"İnsanlar arasında gerginlik var. Daha önce Rumi ile konuşurken fark ettim."

"Ben de hissediyorum."

Birkaç dakika sonra, tam bir daire çizip karavanına geri döndüler.

Oleg başını salladı. "Bayan Vorona."

Sesi nefes nefese bir fısıltıya dönüştü. "Lord Oleg."

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Onu sonraya sakla. Şu anda bacaklarımdaki dağ indirmek için keskin dilinden birazını bana ver."

"O pelerin seni büyücü toplantısına gidiyormuş gibi gösteriyor." Pelinini çok seviyordu, ama hakaret istediye, hakaret alacaktı. "Ormana gidip bir sopa bulayım da, sihirli değnekmiş gibi yapasın mı?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "İhtiyacım olan tüm odun var. Bu işe yaramıyor ve çadır direği gibi sert bir aletle terrin'in çadırına gidemem."

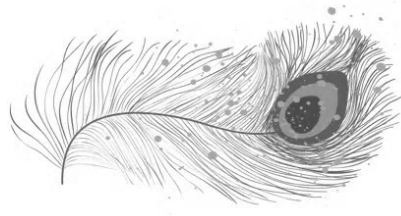
"Sana kaba davrandığımda hoşuna gidiyor." Diye iç geçirdi. "Peki. Satoshi Nakamoto 2008'de beyaz kitabını yayınladığında ve kripto para kavramı dünyaya ilk kez tanıtıldığında..."

"Neden bahsediyorsun?" Oleg kaşlarını çatı.

"Sana Bitcoin'in tarihçesini anlatacaktım."

"İşte." O başını salladı. "Aferin. Bu benim heyecanımı tamamen öldürdü."

"Her zaman öyle olur."

o, yemek vagonlarının yanında durmuş, şarap yudumlarken Oleg'in toplantıları bitene kadar boş vakti öldürmeye çalışıyordu ki, birinin adını fısıldadığını duydu.

"Tatyana."

En son görmek istediği kişiye baktı. "Benjamin Vecchio?" Etrafına baktı, ama garip bir şapka takmış ve gölgelerde gizlenen siyah giysili vampiri kimse fark etmemiş gibiydi.

Neler oluyordu?

"Seni burada görmek beni şaşırttı," dedi gölgelere, "*kesinlikle* burada *olmamalısın*."

Kamvasa'yı bırakmıştı. Nerede olduğunu bilmemesi gerekirdi, ama o bir rüzgâr vampiri idi.

Sesini alçaltarak konuştu. "Radu... benim için mazeretimi ilettiler mi?" Sesi titriyordu. Bir şeyler çok ters gidiyordu.

"Bize hiçbir şey söylemedi." Tatyana başını salladı. "Sadece sen ve Tenzin'in kervandan ayrılmaya karar verdiğinizi söyledi. Ailen iyi mi?"

"Evet. Radu'nun neler olduğunu biliyor mu bilmiyorum."

Oleg de aynı şeyi ima etmişti, ama Tatyana, bu yabancı'nın tavırları koruma içgüdülerini harekete geçirmiş olsa da, Oleg'den bahsetmek istemiyordu.

Vecchio başını çevirdi ve Tatyana onun bakışlarını takip ettiğinde, Vano'nun bir grup Hazar ve darigan muhafızıyla konuştuğunu gördü.

"Vano'dan uzak dur," dedi Vecchio. "O tehlikeli biri."

"Bana zaten bildiğim şeyleri söylüyorsun. O adam tüylerimi diken diken ediyor."

"Yarın gece." Sözlerini söylemekte zorlanıyor gibiydi. "Olmazsa olmaz eşyalarını yanına al. Kaçman gerekirse, hafif ol."

Bir başka vampir, Vashana'da kötü bir şey olacağını ima ediyordu. "Ne biliyorsun?"

"Bir şeylerin olacağını ve şiddetli olabileceğini bilecek kadar."

"Bu kamvasa. Radu asla..."

"Radu yapmaz." Sesi alçak ve acil bir tondaydı. "Diğerleri yapabilir."

Vashana'da kötü bir şey olacaktı. O hissetmişti. Oleg ima etmişti. Şimdi bu yabancı da bunu doğruluyordu. Tatyana başını salladı.

"Senden hoşlandım," dedi Vecchio. "Kendine dikkat et."

Rüzgâr rüzgâr yön değiştirdi ve kadın onu onu Onun enerjisi değişmişti ve cildinde hafif bir kakule ve tütsü kokusu vardı. "Şimdi onun gibi kokuyorsun," dedi Tatyana.

Vecchio, eşinin eşinin gibi kokuyordu. Bu kokuların birleşimi, hiç beklemediği bir şekilde çok hoş bir koku oluşturmuştu. "Anlaşamadınız mı?"

Oleg'in kanını tekrar içtiğinde kokusu değişecek miydi? Ya onunki? Hücre düzeyinde ona izini bırakma fikri, onu son derece tatmin ediyordu.

Vecchio gülümsedi. "Çok gözlemcisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Omuz silkti. "Bu genellikle başımı belaya sokar."

"İyi şanslar." Şapkasını kaldırdı ve ormanın kenarına doğru rahatça yürüdü.

Saniyeler içinde karanlıkta kayboldu.

Vagonlara geri döndüğünde, Vano ortalıkta yoktu.

Bölüm 31

Oleg

, seni tekrar ısırarak
istemiyor.

Oleg, Mika'nın Radu ile yapılacak toplantı için giyinmesine yardım ederken, onun fısıltısının kafasında yankılanmasına izin verdi. Tatyana ile yürüyüşe çıktığında giydiği takım elbiseyi giymişti, ancak Radu ile buluşmak için giydiği resmi pelerin çok daha gösterişliydi ve Mika şaka yapsa da, geleneksel bir süs eşyası olmasa da bir tacı vardı.

Mika, erminle süslenmiş ağır pelerini kaldırıp Oleg'in omuzlarına örttü. "Unutma, bu toplantının ilk amacı, Radu'dan hala müttefik olduğuna dair sözlü bir taahhüt almak ve kadehi teslim etmeyeceğine dair güvence almaktır."

"Ve hala Radu'nun Vano'nun eylemlerinden habersiz olduğuna emin misin?"

"Onu gördüğünde sen karar vereceksin, ama Polina, Juliya ve benim bulabildiğimiz tüm bilgiler, Vano'nun bu işte Ivan'la tek başına olduğunu söylüyor."

"Danior'un ifadesini aldın mı?" Mika plastik kılıflı bir tableti kaldırdı. "Aldım."

Oleg banyoya doğru yürüdü ve kapıdan içeri baktığı anda, Tatyana'nın karavanında, duşun duvarına yaslayarak onu siktiği anlara geri döndü.

"Şu anda ne düşünüyorsan," diye mırıldandı Mika, "dur."

"Tatyana benim için çalışmaya geri dönmeyecek."

"Şu anda o kadını ciddi ciddi mi düşünüyorsun?" diye bağırdı Mika. "Biz imparatorluğun güvenliğinden bahsediyoruz ve sen..."

"Ben sadece *benim* geleceğim için değil, aynı zamanda bölgemizin geleceği için de çok önemli olacak bir kadından bahsediyorum." Oleg dönüp boyarına sert bir bakış attı. "Şu anda söylediklerine çok dikkat et."

Mika ağzını kapattı; sonra, uzun bir sessizlikten sonra dikkatlice şöyle dedi: "O zaman o bölgeyi güvence altına almaya, müttefikinin gücünü pekiştirmeye ve çimlerde yaşayan yılanı kökünden sökmeye odaklanmanı öneririm."

"Peki." Oleg banyoya girdi ve Mika ona özenle oyulmuş tahta bir kutu uzattı. Kutuyu açtığında, kırmızı kadife üzerine yerleştirilmiş Truvor'un tacını gördü.

Mika eski eşyaya bir göz attı. "Buna bakıp da onun miğferini görmemek imkansız."

"Biliyorum, amaç da o."

Oleg, Truvor'un kale duvarında asılı tuttuğu demir miğferin bükülmüş kalıntılarından taç kısmını çekiçle çıkarmıştı. Metal, insan kanıyla kaplıydı ve balık kartalı tüylerinden yapılmış sırt kısmı kırılmış ve ezilmişti.

Çirkin bir şeydi, ama Truvor bu şeyi ve tüm zırhını, ordusuna ve özellikle de çocuklarına zulmettiği kalenin duvarında asılı tutmuştu.

Truvor ve tüm sadık adamları öldükten sonra, Oleg kalenin devasa taht salonuna girmiş ve babasının dokunduğu her şeyi yakmıştı. O günden bugüne, taşların arasındaki çatlaklar onun ateşinden kalan siyah küllerle dolmuştu.

Truvor'un miğferini duvardan koparmış ve yanmamış kısımlarını çıplak elleriyle işleyerek kaba bir taç yapmıştı. Taç hala kızgınken alnına takmıştı. Taçta bıraktığı yara izi o kadar şiddetliydi ki, onu bir asır boyunca takmıştı.

Karşılaştığı her kardeşi. Öldürdüğü her düşmanı. Gördükleri son şey, Oleg'in alnına kazınmış Truvor'un miğferinin çarpık kalıntılarıydı.

Sonunda miğferden düzgün görünümlü bir şey yaptı, taç kısmını altınla kapladı ve alnına oturan kısmın ortasına bir yakut yerleştirdi. Bu, ölümsüz Kiev Rus'unu şekillendiren kanı ve onu korumak için dökülen kanı hatırlatıyordu.

Oleg tacı kaldırdı ve başına taktı. Güzel değildi ve ağırdı.

Taç güzellik için yapılmamıştı. Her zaman bir mesaj vermek için tasarlanmıştı.

"Radu bir dost," diye hatırlattı Mika. "Bunu unutma. O bir müttefik, ama ona ne yapacağını söylemene direnecektir. Poshani'ler son derece bağımsızdır."

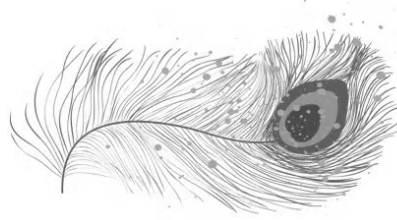
"O devam etmeye hazır," dedi Oleg. "Yüzyıllardır hizmet ediyor. Bence bir mola vermek istiyor."

"Ve sen ondan bir yüzyıl daha bağlı kalmasını istiyorsun," dedi Mika. "Biliyorum."

"Biliyoruz." Oleg bir an aynadaki yansımasına baktı. Bu kanlı taç hakkında ne düşünürdü? Onu takan adamın yanında durmak ister miydi?

Onu sevgilisi olarak kabul etmişti. Hatta ona sırlarını bile açmıştı. Aralarında güven oluşmaya başlamıştı ve kanları birbirine karışmıştı. Ama ölümsüzlüğe yeni adım atmış Tatyana Vorona, ölümsüzler dünyasında en acımasız liderlerinden biri olarak bilinen bir vampirle kamuoyu önünde birlikte görünmeye razı olur muydu?

Oleg banyodan çıkmak için döndü ve Mika kapıyı arkasından kapattı.

"OLEG SOKOLOV, Gardariki'nin Varangian'ı ve Kiev Rus'un Knyaz'ı."

Kapıdaki Hazar, terrin'in çadırına geldiğini duyurdu ve Oleg, Mika'nın ardından, Oksana da arkada, içeriye doğru ilerledi.

Radu, Kezia ve Vano, önceki gece kurulan süslü çadırın uzak köşesindeki alçak kanepelerde oturuyorlardı.

Çadırın ortasındaki direk, büyük bir sedir ağacı büyüklüğündeydi ve Oleg'in gözlerinden daha yüksekte, karmaşık süslemelerle oyulmuştu.

Oradan geçerken Radu'nun ailesinin, ardından Kezia'nın ve sonra da Vano'nun kişisel armalarını fark etti. Bir sonraki terrin, o direğe kendi armasını oyacak ve Poshani halkını koruyan ölümsüzlerin listesine adını ekleyecekti.

Radu ayağa kalkarak onu selamladı. "Dostum."

Oleg birkaç adım ötede durdu ve hafifçe eğildi. "Radu le Basarab, Kezia le Almásy, Vano le Krizenov, bu en kutsal olaya davet ederek beni onurlandırdınız."

"Hoş geldiniz, Lord Oleg, ve katılımınız için teşekkür ederiz," dedi Vano. "Birlikte olmayalı çok uzun zaman oldu."

"Teşekkürler, Vano." Oleg, Kezia'ya bakıp göz kırptı. "Zeki kız kardeşini birkaç yıl daha yaşamana izin vermesi için ikna etmişsin."

Radu ve Kezia ikisi de güldü.

"Nazik olmaya çalışıyorum," dedi Kezia. "Hoş geldiniz, Lord Oleg."

Oleg, karşılarındaki alçak bir kanepeye oturdu ve Mika öne çıkararak getirdiği hediyeleri sundu.

Altın külçeler. En kaliteli votka şişeleri. Kamvasa'ya hediye edecekleri sığır eti simgesi olan sığır boynuzları. Ve son olarak, darigan'ın getirdiği ve Oleg'in önündeki alçak masaya koyduğu bütün bir mersin balığı.

Oleg, balığın karnına törenle ilk kesiği yaptı ve darigan'ın temizleyip işleyerek Vashana'dan sonra Poshani'nin tadını çıkarması için zengin bir tuzlu havyar hasadı elde edeceği parlak siyah havyarı ortaya çıkardı.

"Lord Oleg, hediyelerinizle bizi onurlandırdınız," dedi Radu. "Burada olduğunuz sürece kamvasa'nın misafirperverliğinden yararlanabileceğinizi bilin. Boynunuza hiçbir kılıç değmeyecek, cildinize hiçbir ışık değmeyecek ve açlık çekmeyeceksiniz. Evimiz sizin evinizdir; Hazar ve darigan'ımız sizi canları pahasına koruyacak."

"Teşekkür ederim, Radu." Poshani terrinlere herhangi bir unvanla hitap etmek uygun değildi, çünkü onlar klanın hizmetkarları olarak kabul ediliyorlardı. "Kamvasa'nın misafirperverliğini kabul ediyorum. Sizinle kaldığım sürece, benim

balta sana aittir ve ben kanım ve ateşimle egemenliğini savunacağım."

Resmi selamlaşmalar ve yeminler tamamlandıktan sonra, Dariganların çoğu geri çekildi ve Oleg, üç Terrin ile yalnız kaldı. Mika ve Oksana ise uzakta oturuyorlardı.

"Gerçekten," dedi Kezia, "çok uzun zamandır bizi ziyaret etmedin, Oleg."

"Katılıyorum." Vano kan şarabı dolu bir kadehe uzandı. "Çok uzun zaman oldu."

Oleg gülümsedi. Vano, Tatyana'yı görmek için gizlice içeri girdiğini biliyor muydu? Şaşırmazdı. Kuşkusuz, entrikacı vampir bu bilgiyi daha sonra kendi çıkarları için saklamıştı.

"İçkilerimizi bitirelim," dedi Radu, "sonra Bükreş'teki mülk meselesini halletmeliyiz, sence de öyle değil mi?"

"Anlaştık." Oleg, terrin'in çadırından çıkmak için sabırsızlanıyordu, ama kendini zorlayarak şarabını bitirdi.

"Vashana arifesinde iş konuşması mı, kardeşim?" diye sordu Kezia, kadehini dudaklarına götürürken. "Çok çalışıyorsun."

"Senin için böyle bir şey söyleyeceğimizi hiç düşünmemiştim." Vano güldü, ama gülüşünde bir keskinlik vardı.

Radu bakışlarını yana çevirdi, ama Oleg gözlerini Radu'dan ayırmadı ve sadece gülümsedi. "Eminim tartışmamızı çabucak halledebiliriz. Yarın akşamki töreni sabırsızlıkla bekliyorum."

Şaka yapmaya devam et. Oleg'in sesi netti. Odadaki yetişkinlerin önemli meseleleri vardı.

"Vashana için hepimiz hazırız." Kezia arkasına yaslandı ve Vano'ya bakarken gözlerini kısarak, "İlginç bir sezon oldu. Sonra konuşalım, Oleg," dedi.

"Zaman ayırırım."

Dört vampir bir saat daha hoş sohbet ettiler, kan şarabı, önceden hazırlanmış havyar ve geleneksel Poshani lezzetlerinden oluşan hafif atıştırmalıkları paylaşarak hava durumu, eğlenceler, insanların sergilediği oyunlar ve diğer hafif diplomatik konular hakkında konuştular.

Kısa süre sonra Oleg ve Radu terrin'in çadırından ayrılıp karavanın merkezinden uzaklaşarak geceye doğru yürüdüler.

Radu'nun kişisel karavanı.

Mika tableti ona uzattı, Radu'nun sekreteri ise bir dosya verdi; ardından Mika, Oksana ve Radu'nun adamları uzakta beklerken, iki arkadaş içeride konuşmaya başladı.

"Seni sevdiğim iyi bir şey," dedi Radu. "Ve onu da."

"Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

Kamvasa'daki tüm karavanlar lüks idi, ancak Oleg ve Tatyana'nın konaklamalarının genel ambiyansından farklı olarak, Radu'nun karavanı çok eklektik, çok zengin bir ev hissi veriyordu.

Tel çerçeveli dolapların arkasında kitap yığınları vardı. Altın boyalı masanın üzerinde taze çiçekler bulunan bir sohbet alanı vardı. Duvarlar ahşap dolaplarla kaplıydı ve yerde kalın İran halıları seriliydi.

Radu deri bir kanepeye oturdu. "İyisin, ama o kadar da iyi değilsin. Bir kilometre öteden sigara kokunu alamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Tekrar söylüyorum, neden bahsettiğini anlamadım." Oleg gülümsedi ve garip taçları çıkardı. "Bunu çıkarabilirim, değil mi?"

"Tabii ki çıkarabilirsin." Radu yüzünü buruşturdu. "Çok çirkin. Kendi tasarımıyla daha güzel bir şey yapabilirsin. Çalışmalarını gördüm."

Radu, kaleyi ve Oleg'in orada yaptığı tüm mozaik çalışmalarını gören birkaç vampirden biriydi.

"Çok nazıksın, ama geleneklerin önemini en iyi sen bilirsin." Oleg, Radu'nun karşısına oturdu. "Demek beni gördün, öyle mi?"

"İlk ziyaretimde, korumam güvenlik ihlalini fark etti, ama ben şahsen araştırmaya gidene kadar senin olduğunu anlamadım. Onlara izleyip beklemelerini söyledim."

"Beni ihbar etmedi."

"O yapmadı." Omuzlarını silkti. "Başka biri olsaydı..."

"Önemli olmasaydı asla yapmazdım, biliyorsun."

Radu'nun ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "O kadın bir hesap tablosu sihirbazı olmalı, eski dostum."

Oleg gülümsedi. "O benim. Bu konudaki anlayışın için teşekkür ederim."

"Bana şikayet etseydi, sen çoktan ölmüş olurdun ve ben de büyük bir uluslararası skandalla uğraşıyor olurdum. Ama seni öldürmek zorunda kalırdım."

Oleg sırıttı. "Denerdin."

"O kadına ne tür bir cazibe kullandınsa işe yaramış, bu yüzden şanslıyız. Kamvasa'nın kutsallığını bozduğum için içten bir özür olarak koleksiyonundan hangi eseri bana vereceksin? Birkaç ay önce bahsettiğin yeni Chagall'ı düşünüyordum."

Oleg hırlamamaya çalıştı. "Chagall... Bükreş'teki ofisinde çok güzel durur."

"Ve tabii ki Poshani Çocuk Fonu'na yapacağınız bir bağış, gelecek nesillere olan ortak ilginizin düşünceli bir göstergesi olur."

Oleg gülümsemek zorunda kaldı. "Ben her zaman geleceğe bakarım, dostum."

"Mükemmel." Radu masadaki deri dosyaya hafifçe vurdu. "Vashana'dan sonraya kadar bekleyemeyecek ne var?"

Oleg sesini alçaltarak konuştu. "İstifa mı edeceksin?"

"Sanırım öyle." Radu'nun yüzünde bir tür çatışma vardı. "Başka seçeneğim olmayabilir, Oleg. Bazı... karışıklıklar var ve sana söylemenin doğru olup olmadığını bilmiyorum..."

"Bu karışıklıklar, bu yıl kamvasa'ya üç tanınmış hırsız davet etmenin nedeni mi?"

Radu kaşlarını kaldırdı. "Uzun hikaye."

"Biz yaşlı adamlar olabiliriz," dedi Oleg, "ama ben sonsuza kadar yaşamayı planlıyorum. Zamanım var."

"Biri zümrüt kadehi çaldı."

Oleg, Vano'dan bir hile bekliyordu. Bunu beklemiyordu. "Dishana mı?"

"Evet, oldukça uzun bir süredir kayıp. Kendim aradım, Vecchio'nun oğlunu tuttum, ama o da kamvasa'dan ayrıldı." Radu başını salladı. "Halkımı hayal kırıklığına uğrattım. İstifa etmeliyim."

Zümrüt kadeh kaybolmuşsa, Radu'nun Ivan'la herhangi bir komplo kurması imkansızdı. Bunun için zamanı yoktu.

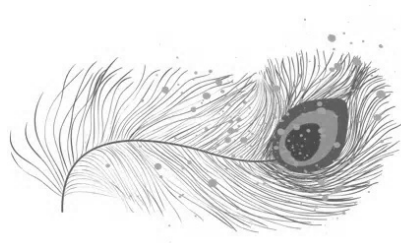
Oleg, karavanda kalan diğer iki hırsızı düşündü. "Tenzin? René DuPont?"

"İkisi de şüpheliydi." Radu alaycı bir gülümsemeyle, "Darius, Madina ve Fynn de öyle. Vecchio'nun gerçeği ortaya çıkarması için hepsini davet ettim, ama o beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Görevinizi bırakamazsınız," dedi Oleg. "Gerçekten üzgünüm dostum, ama kadehler ne olursa olsun, halkınız için terrin koltuğundan ayrılmamanız hayati önem taşıyor."

Radu'nun gözleri kısıldı. "Neden bahsediyorsun?"

Oleg tableti çıkardı, açtı ve Mika'nın daha önce açtığı videoya çevirdi. "Danior Kosinski kamyonlara yapılan saldırılarda ölmedi. Onu bulduk ve onun söyleyeceklerini duymak isteyeceğini düşünüyorum."

ŞAFAK ÖNCESİ İKİ SAAT, Oleg sonunda Radu'nun karavanından ayrıldı ve Tatyana'nın karavanına doğru yürüdü. Radu ve Kezia ile görüşmüş, Kezia'nın öfkesiyle yüzleşmiş ve terrin koltuklarıyla ilgili olan biteni daha iyi anlamıştı.

Vano'ya ve kayıp kadehe ne olacağını bilmiyordu, ama şimdilik Kezia ve Oleg, Radu'yu bir yüzyıl daha görevinde kalmasının hayati önem taşıdığına ve Vano'nun onlara ihanet ettiğine ikna etmeyi başarmışlardı.

Tatyana, Oleg'in kapıya birkaç adım kala kapıyı açtı ve Oleg'in girebilmesi için geri çekildi.

"Herkesin bakarken kapıma kadar gelmen çok garip." Etrafına bakındı ve içeri girmesini bekledi, sonra kapıyı kapattı. Ona döndüğünde ve ışıkta onu gördüğünde gözlerini kırptı. "O ne?"

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Ne? Sihirbaz cüppemi beğenmedin mi?"

"Hayır, o değil." Kız, adamın kafasını işaret etti. "Acı verici görünüyor."

Oleg, bükülmüş demir ve altın halkayı çıkardı. "Bu benim tacım."

"Taç gibi görünmüyor."

Onu sehpayaya koydu, sonra pelerinini tutan ağır gümüş broşu açtı.

"Bunu çıkarmama yardım et."

"Oleg..."

"Tören kıyafetlerimi giyerken seni sikmemi istemiyorsan," diye mırıldandı. "Bu ayarlanabilir. Aslında, kalede tahtta otururken senin sikimi sürmen hoşuma giderdi."

Tatyana donakaldı ve güzel pembe dudakları açıldı.

"Hmm." Oleg başını eğdi. "Şimdi bir fikir edindiğini görüyorum, ama bu karavanın duvarları ince, o yüzden bunu sonraya saklasak iyi olur."

Bir eliyle ermin süslemeli pelerini kavradı ve ağır giysiyi omuzlarından çekip kanepeye attı, sonra kadına doğru yürüdü. "Sanırım," diye mırıldandı, "beni ısırarak istedin."

Tatyana'ya ulaştığında, kızın kolları otomatik olarak kalktı ve omuzlarına dayandı. Oleg boynunda ani bir rahatlama hissetti. Nefes aldı ve kızın kokusu tuzlu hava, bal ve tam olarak tanımlayamadığı bir sera çiçeği kokusuydu.

"Seni istiyorum." Eğilip onu kollarının arasına aldı. "Saatlerdir iş ve politika hakkında konuşup durdum, ama politikadan nefret ediyorum."

Tatyana yüzünü Oleg'in boynuna bastırdı ve derin bir nefes aldı. "Siyaseti sevmeyebilirsin, ama bu işte çok iyisin."

"Her şeyi ateşe vermek istiyorum," diye homurdandı. "Ya da bir şeyi baltayla parçalamak."

"Öyle mi?" Kız, adamın ensesindeki ince saçlarla oynamaya başladı ve Oleg neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu.

O, senin istediğin hiçbir şey değil, ama ihtiyacın olan her şey.

Lazlo yanılmıştı. Tatyana, onun istediği ve ihtiyacı olan her şeydi. Onu seviyordu. Duygularının gerçekliği kemiklerine işledi ve damarlarında dolaşmaya başladı.

Ondan önce sahip olduğu tüm sevgililer, hatta Luana ile olan felaketle sonuçlanan ilişkisi bile, Tatyana'nın hayatına girmesini fark edebilmek içindi.

Onu kollarında yatak odasına doğru yürürken, Oleg ellerinde hissettiği narin ağırlığın tadını çıkardı. Bacakları Oleg'in bacaklarına dolanmıştı. Ona sıkıca sarıldı ve boynuna bastırıldığı öpücükler narin ve utangaçtı.

O utangaçlık istemiyordu. Kurt istiyordu.

Oleg onu kendinden ayırıp yatağa attı. "Bana verecek bir şeyin var mı?"

Beklediği gibi, kibirli ifadesi kızın sivri dilini kışkırttı. "Sana bir şeyim var mı?" Kız alaycı bir gülümsemeyle, "Benim sana bir şeyim yok" dedi.

Avlanmaya giden Oleg Sokolov. *Benim* için bir şey var mı?"

Ceketinin düğmelerini açarken, onu izleyen kadına baktı. Dış giysisini bir kenara attı, sonra gömleğinin yakasını ve manşetlerini açtıktan sonra başından geçirdi.

Onun uyarılmasının kokusu havayı doldurdu ve pantolonunun düğmelerini açtığında, kızın kalbi sanki hala insanmış gibi çarpıyordu.

Pantolonunu çıkardı ve kenara attı, çıplak ve ereksiyon halinde kızın önünde durdu. Sağ eliyle penisini kavradı ve kızın kalp atışlarıyla aynı ritimde atan sıcak eti hissetti.

Kız yatakta yatıyordu, dudakları kızarmış ve vücudu yayılmıştı. Onu sikmek ve boynuna dişlerini geçirmek istiyordu, ama önce onunla oynamak istiyordu.

"Kontrolün nasıl, volchitsa?" Ağzına bakarak sordu. "Güzel dudaklarının sikimi sardığını görmek istiyorum."

Kız yatakta öne doğru süründü ve Oleg onu dizlerinin üzerinde görmeye neredeyse boşalacaktı. Kız, dudaklarını ereksiyonun uzunluğu boyunca gezdirirken yukarı baktı ve bu her şeydi.

Tatyana ağzını açtı, dudaklarını penisinin etrafına doladı ve onu ağzının derinliklerine aldı. Oleg uzanıp

uzun saç örgüsünü kavradı ve onu penisinin uzunluğu boyunca ileri geri hareket ettirdi.

Boğazını gevşetip onu daha derine aldı.

Oleg neredeyse patlayacaktı. "Bu sefer olmaz." Onu nazikçe penisinden çekti.

"Henüz bitirmemiştim."

"Senin içine gireli çok uzun zaman oldu." Onu yatağın üzerine dizlerinin üzerine çekti, neredeyse kıyafetlerini yırtarak.

"Bekle." Dudakları parlıyor ve kırmızı şişmişti. "Bırak beni."

Elbisesini başından çıkardı ve iç çamaşırlarını çıkarırken vücudu titredi. Sonra onun önünde çıplak kaldı, yumuşak teni, pembe dudakları ve lezzetli dolgun göğüsleriyle bir lezzet.

O eğildi ve onu belinden kaldırdı, göğüslerini ağızıyla yakaladı, meme uçlarını ağzına aldı ve ön dişleriyle sertleşene kadar emdi.

"Oleg." Başı geriye düştü ve boynunu ona açtı. Kolları gevşemişti ve karışan kanları vücudunda dolaşıyordu.

Dişleri çıkmak için can atıyordu ama bekledi. Omuzlarında alevlerin patladığını hissedebiliyordu ama tepki veremedi. Tatyana uzanıp cildinin üzerine nazik bir sis perdesi çekti.

Onun dokunuşuyla tüm vücudu titredi.

"Lütfen." Parmakları omuzlarına gömüldü. "İhtiyacım var..."

"Evet." Onu yatırdı, bacaklarını ayırdı ve bir an tereddüt etti. Ağızını onun cinsel organına götürmek istiyordu, ama boynundaki kanı da istiyordu.

Tatyana onun yerine karar verdi ve bir eliyle onun penisini kavradı, onu kendine çekti, bacaklarını ayırdı ve bir bacağı beline doladı.

Vücuduna girerken boğazından vahşi bir homurtu çıktı. Kız bir kolunu onun boynuna doladı ve onu kendine çekti, amını onun penisinin etrafında sıktı ve onu yeni doğmuş bir vampir gibi neredeyse doruğa ulaştırdı.

"Senin sakin içimdeyken yaşayabilirim," diye fısıldadı.

Dudaklarından çıkan beklenmedik sözler, dişlerini uzattı ve vücuduna daha sert, daha uzun bir şekilde girdi.

Dişleri kulağını sıyırdı. "Çok mu fazla?"

Kafasını salladı ve Oleg, onun dudaklarından kan damlasını yaladı.
kula

k. Kızın kanının tadı, amnisine parlak ve yumuşak bir öpücük gibiydi, ve içindeki ateş, şiddetli bir alevden için için yanan bir köz haline dönüştü.

Oleg bir an tereddüt etti. O çok güzeldi. Onun hayatı için fazla temiz ve parlak. Onun kendisinin olmasını isteyeceğini düşünmekle aptallık etmişti.

Kızın omzunu itip onu yana çevirerek sırt üstü yatırdığı an geçti ve kız onun üzerine eğildi, muhteşem, şehvetli hareketlerle onu becermeye başladı. Uzun bacakları vücudunu onun üzerinde desteklerken, zevkini kontrol altına aldı.

Örgüsü çözülmüş, uzun sarı saçları omuzlarına dökülmüştü. Oleg, kadının uyluklarını kavradı ve başparmağını klitorisine kaydırarak, kadının cinsel organının penisini sıkılaştırdığını hissederken hassas noktayı okşadı.

O orgazma ulaşmaya başladığı anda, adam oturdu, elini omzundan boynuna kaydırarak, başını yana çevirdi ve dişlerini kadının cildine indirdi.

Dişleri derisini deldiğinde, kanının parlak, saf tadı ağzında patladı. Amnis kanı ona akarken, zevkten şiddetle titredi, kanına karışarak vücudunu kapladı.

Ateş, elinden sırtının alt kısmına dans ederek, derisinin üzerindeki havayı okşadı, vücudunu ısıtıp yaladı ve kendi amnisinin yükselmesini tetikledi. Amnis, buharlı bir öpücükle onun amnisiyle buluştu.

Oleg derin bir yudum aldı, dilini kullanarak boynundaki küçük yaraları kapatıp, kanla lekelenmiş bir öpücükle dudaklarını kapattı.

Tatyana'nın vücudu elektriklenmişti, Oleg'in dokunuşuyla vücudundaki tüyler yanarken, derisi tüyler ürpertici bir şekilde canlanmıştı.

Oleg geriye yaslandı, kollarını arkasına dayadı ve Tatyana hala onun üzerindeydi. Ereksiyonu acıyordu ve hazırды.

Gözlerini yakaladı ve başını yana eğerek boynunu ortaya çıkardı.

Tatyana'nın dişleri uzadı. Dudaklarını yaladı, sonra öne eğildi ve Oleg geriye düştü, böylece Tatyana onun üzerine uzandı ve altın sarısı saçları etraflarına dökülerek sevişirken onları perdeledi.

"Milaya," diye fısıldadı, parmaklarını şakağından yanağına doğru kaydırarak. "İstediyini al." Başının arkasını avuçladı, uzun parmaklarını ipeksi saçlarının arasında gezdirerek ağzını boynuna çekti. "Al."

Kalçalarını yukarı doğru itti, ona girdi ve o dişlerini damarına batırırken, en lezzetli zevk dalgası onu sardı; elemental ateşin serbest kalması, Tatyana kanını vücuduna alırken, onun altındaki ipeksi çarşafları yaktı ve amnisini onun etrafına sardı.

O anda ikisi bir olmuştu. O, onun, o da onun oldu. Tatyana onu içlerine çekerken, baş döndürücü bir zevk onu sardı.

Vücudu hareketsiz kalırken, o onu sıkıca tutarak boşalmaya devam etti. Sağ eli nazikçe başının üzerinde dururken, sol eli sırtını okşadı, enerjileri rüzgarda dans eden iplikler gibi birbirine karışırken, sırtında dans etti.

O içmeyi bitirdiğinde, Oleg zevkten bitkin düşmüş ve tüm vücudu huzur içindeydi. Yaralarını yaladı ve başını kaldırdı. Gözleri bulanık ve odaklanmamıştı.

"Oleg?"

Uzun bir saç telini kulağının arkasına koydu. "Tatyana Vorona."

"Bu ne?" Gözlerini kırpı. "Hissediyorum..."

"Bağlı," diye mırıldandı. "Bağımız artık daha da güçlenecek. Eğer bir daha böyle kanımızı paylaşırsak, bu... oldukça bağlayıcı olacak."

Kalıcı olurdu. Yüzyıllar boyunca sürececek bir kan bağı olurdu. O, onun kanında yaşayacak, o da onun kanında yaşayacaktı.

Tatyana uzaklaşmaya başladı, ama adam onu tuttu, vücutları hala birleşmiş, kanları ve amniyotik sıvıları karışmış, bitkin bir halde yatarken bile birbirlerine dolanmışlardı.

"Seni eşin olarak istiyorum," dedi.

Kız donakaldı. "Ne?"

"Eşim," diye tekrarladı. "Seni kan eşin olarak istiyorum. Çalışanım olarak değil. Senin dediğin gibi bir köle olarak değil. Asla. Eğer benim eşim olursan, en büyük danışmanım, en güvendiğim arkadaşım olacaksın. Aramızda hiyerarşi olmayacak çünkü senin iraden benim iradem olacak."

Tatyana ondan uzaklaştı ve bu sefer o onu bırakmadı.

Kucağından sürünerek indi, ama yatağın yanında kalarak duvara bakmaya devam etti.

Oleg ısrar etmedi. Bekledi.

İstediği şey küçük bir şey değildi. Tutkulu bir heves ya da aceleci bir karar değildi. İstediği şey, sonsuza kadar sürebilecek bir bağ ve onun fedakarlığını gerektirecek bir roldü.

"Oleg." O, ona bakmadan her yere baktı. "Ben... Yani..." "Bunu düşünmek için zaman ayırmalısın." O, doğrulup başını yastığa dayadı. "Sen bizim dünyamıza yeni geldin, o yüzden bunu insanca bir şekilde anlatayım."

Oleg elini tuttu ve gözleri onunla buluşana kadar bekledi.

Yaz gökyüzü rengindeki geniş mavi gözlere bakışlarını sabitledi. İçindeki her şey onu yakalamak, fethetmek, barbar gibi onu kaçırmak istemesine rağmen sesini ve elini yumuşak tuttu.

"Bana kocan de, Tatyana Vorona. Bana aşkını ver. Benden koruma iste, sana koruyacağım. Benim eşim olacaksın. Kimse sana dokunamayacak. Sana bakacağım, aileni kendi ailem gibi göreceğim ve bir daha hiçbir şeye ihtiyacın olmayacak."

Bölüm 32

Tatyana

H 'nın zihni *paramparça* olmuştu.

"Şimdi gidiyorum. Söylediklerimi bir düşün."

Oleg alnını öptü ve şafak sökmeden karavanına döndü, Tatyana ise duvara bakakaldı.

Ona evlenme teklif etmiyordu, ondan bir tür kraliçe olmasını istiyordu. Bir hükümdar. *Eşi*.

Tatyana bunun ne anlama geldiğini zar zor anlıyordu.

Korkutucu, tehlikeli ve garip bir şekilde onurlu vampir lorduna aşık olmaktan, hayatını sonsuza kadar ona bağlamaya razı olup olmadığını düşünmeye geçmişti.

Hiçbir şey bir insanı buna hazırlayamazdı.

Tatyana annesini istiyordu, ama bu da bir işe yaramazdı. Anna onu oturtur, bir kral ile evlenmenin korkunç bir fikir olduğunu, bir an bile huzur bulamayacağını söylerdi. Belediye binasında, sadece geceleri dışarı çıkan bir eşe aldırmayan hoş bir memur yok muydu?

Hayır, annesi hiç yardımcı olamazdı. Rumi ne derdi?

Oleg Sokolov'un evlilik teklifi, Tatyana'nın Rumi ve Desiree'ye danışabileceği bir konu değildi. Böyle bir şey yaparsa Oleg'in onların hafızalarını tamamen sileceğinden emindi ve arkadaşlarının rızası olmadan beyinlerinin değiştirilmesini istemiyordu.

Evlilik mi?

Yani... kilisede mi? Vampirler kiliseye girebilir mi?

Oleg, Elene'nin çocuklarının vaftiz babası olduğunu söylemişti, bu da vaftiz törenlerine katıldığı anlamına geliyordu.

vaftiz törenlerinde de orada olduğu
anlamına geliyordu, bu da...
Kafası karışmıştı.

Onun istediği şey deliceydi. Evlenmek için yeterince büyük değildi,
özellikle de bin yaşındaki bir vampirle. O kimsenin kraliçesi değildi.
Liderlik etmenin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordu.

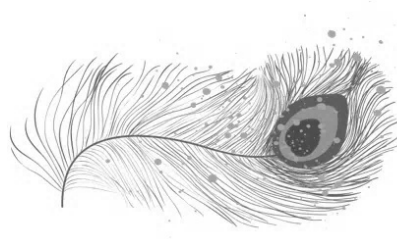
Bu, Zara'nın Soçi'deki eve saldırdığı gibi, ara sıra savaş baltası alıp
düşmanlarını yenmek zorunda kalacağı anlamına mı geliyordu?

İş toplantılarına katılmak zorunda kalacak mıydı?

Diplomatik etkinlikler var mıydı?

Bir vampir kraliçesi tam olarak ne yapardı?

Tatyana vampir olmasaydı, saatlerce uyanık kalırdı. Neyse ki, güneş
saatin dönüşü kadar kaçınılmaz bir şekilde doğdu ve onu derin ve rüyasız
bir uykuya sürükledi.

Ertesi gece, Tatyana çayırda durmuş, Oleg'in düşünceleri hala zihninde
dolaşırken, büyük Vashana Zata için son hazırlıkları izliyordu.

Sahneye bakan bir tür tribünde oturan diğer ölümsüzlerin arasına
oturmak istemediği için, ana sahnenin sağ tarafında bir yerde durup
tanıdık birini bekledi.

Oleg, yine tertemiz bir takım elbise ve kampta dolaşırken giydiği
pelerinle tribünde oturuyordu. Çayırın diğer ucundan Tatyana'nın
bakışlarını fark etti ama sadece başıyla selam verdi. Oleg'in yakınında
oturan birkaç ölümsüzle konuştuğunu gördü, ama çoğunlukla solunda
oturan Mika ile konuşuyordu.

Sağındaki koltuğu boş bırakmıştı.

Madina ve Darius onun arkasında oturuyordu. René DuPont da diğer vampir konuklarla birlikte oradaydı, çoğu çeşitli geleneksel kıyafetler giymişti.

Her yere asılmış çiçek çelenkleri, çayırın ortasındaki sahne ve genel şenlik havası arasında, Tatyana yanlışıyla bir film setine girmiş gibi hissetti.

"Ne oldu sana?" Rumi yanına yaklaşarak yüzünün önünde elini salladı. "Mezarına biri basmış gibi görünüyorsun."

Kiev Rus'un vampir lordu bana evlenip kraliçesi olmamı istedi.

"Dün gece garip bir gece geçirdim." Tatyana'nın söyleyebildiği tek şey buydu. "Ve bu gece de..."

"Daha da garip mi?" Rumi yüzünü buruşturdu. "Gerginlik yüksek. Herkes çocuklar için iyi bir görünüm sergiliyor çünkü çok heyecanlılar, ama Vano dün gece bazı darıganlarla yine kavga etti."

"Öyle mi?"

"Bu sefer ne hakkında olduğunu bile bilmiyorum, ama onlara itaatsizlikle suçluyor ve ailelerinden intikam alacağını ima ediyordu." Rumi iç geçirdi. "Her şey çok karışık. O gitmeli, ama onun yerine başka bir güç düşkünü yaşlı adam geçecek, artık neyin en iyisi olduğunu bile bilmiyorum."

Olayların şiddetli bir hal alacağına dair Ben'in uyarısı aklına geldi ve gerekli eşyalarını ve altınlarını almayı unuttuğu için kendine kızdı.

Kahretsin Oleg. Onun dikkatini tamamen dağıttı.

"Aşağıda ne yapıyorsun?" diye sordu Rumi. "Konukların yanında olman gerek."

Tatyana kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seninle ve Desiree ile oturmak istedim."

Rumi gülümsedi. "Bazen unutuyorsun ama senin dişlerin var." Başını yana eğdi ve Tatyana'ya baktı. "Bu gece sende bir farklılık var. Bir şey mi oldu?"

Çok güçlü bir vampirle kan alışverişi yaptım ve gölün karşısına bir vardo fırlatabilirmişim gibi hissediyorum.

Tatyana başını salladı. "Öyle değil."

"Oleg mi?"

Gözlerini kırptı. "Ne?"

Hayır!" "Seni rahatsız mı ediyor?" *Tahmin bile edemezsin.*

"Hayır, o değil. Ben sadece..." Tatyana içini çekti ve arabaya yaslandığı yerden kalktı. "Resmi kıyafetim yok. Yanımda getirmedim ve satın alacak yer de yok."

"Mükemmel görünüyorsun," dedi Rumi. "*Poshani* gibi görünüyorsun." Parmağını kaldırdı. "Bir dakika bekle." Çiçek taçları olan bir kadını eliyle çağırdı. "Al." Dallara kurdeleler dokunmuş bir çiçek tacı aldı ve Tatyana'nın başına taktı. "İşte oldu. Artık onlardan farksızsın."

Tatyana ona sarılmak istedi, ama bu garip olurdu. Rumi'ye onu kabul ettiği için teşekkür etmek istedi. Onu arkadaşı olarak gördüğü için bu basit ama anlamlı hediye için teşekkür etmek istedi.

"Ben diğer vampirlerin yanına gideceğim," dedi, "ama sonra beni bulur musun? Yaşlıların yanında kalırsam güzel partileri kaçıracağım gibi hissediyorum."

Rumi güldü. "Haksız değilsin."

Tatyana kalabalığın arasından ilerledi ve platforma yaklaşırken, tribünlerdeki vampirlerin şatafatlı kıyafetlerini görünce bir an tereddüt etti. Ancak Rumi'nin sözlerini hatırlayarak çenesini kaldırdı ve merdivenleri çıktı.

"Surati, Vashana Zata'ya hoş geldin." Bir Hazar muhafızı kenara çekildi ve merdivenlerden yukarı çıkarak üst düzey yetkililerin bulunduğu bölüme girmesine izin verdi. "Çok hoş geldin."

"Teşekkür ederim."

"Tatyana!" René DuPont ona el salladı. "Eğer kraliyet ailesinden biriysen ve ben bunu bilmiyorsam, gel de yanıma otur."

Tatyana, yanındaki koltuğa bakan Oleg'e hızlıca bir bakış attı.

Donakaldı, gözleri onu izleyen vampirlerin topluluğuna kaydı. Oleg, gözlerindeki paniği görmüş olmalıydı

gördü, çünkü hafifçe başını salladı ve pelerinini sallayarak yanındaki koltuğu kısmen kapattı.

Tamam, henüz emin değilse, kamuya açık açıklamalar yapmayacaktı.

"Teşekkür ederim." Tatyana, René'ye konuştu ama Oleg'e bakıyordu. "Ben kraliyet ailesinden değilim, sadece minnettar bir misafirim." Oturup ellerini kucağında birleştirdi.

"Poshaniya!" Kezia sahneye çıkıp bağırdı.

Kalabalıktan, bir gösteri veya spor etkinliğine hazır gibi bir uğultu yükseldi.

"Poshaniya!" Bir
başka, daha yüksek
bir haykırış.

Kezia açıkça programı yönetiyordu. "Bu gece toplanıyoruz!"

Sahnenin önüne çıktı ve Poshani kalabalığı selamlayarak bağırdı ve ellerini salladı.

René eğilip, seyircilerin coşkuyla bağırdığı sırada fısıldayarak konuştu. "Sen Ben Vecchio'nun arkadaşıysın, değil mi?"

Ne? René neden Vecchio'dan bahsediyordu? "Biz...
arkadaşız."

"O zaman onun ve Tenzin'in kendi istekleriyle ayrılmadıklarını biliyorsunuz." Tatyana'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Vano onları ortadan kaldırmaya çalıştı," dedi René. "Çok tatsız bir olay, ama kimseye zarar gelmedi. İşler karışırsa sana göz kulak olmam için talimat aldım."

"Ortadan kaldırmak derken neyi
kastediyorsun?" "Aynen
söylediğim gibi."

Oleg'e bir bakış attı. O bunu biliyor muydu? Ona söylemeli miydi?

Gözlerini Oleg'den ayırdı. "Endişen için teşekkürler, ama eminim bir şey olmaz."

"Rus hakkında endişeleniyorsan, endişelenme." René biraz güldü. "O da diğer yaşlılar gibi yavaştır."

Ah, sen bir aptalsın. "İlginç bir varsayım."

Tatyana aniden Oleg ile ilişkisini herkesin önünde daha az utangaç bir şekilde açıklamış olmayı diledi.

Fransız adam sahneye doğru başını salladı. Ağzını kapalı tutamıyor gibiydi. "Onları görüyor musun? Hepsi sıraya girmiş, terrin olabileceklerini

terrin olabileceklerini düşünüyorlar?"

"Öyle mi?" Tatyana kalabalığın önüne baktı ve çoğunluğu orta yaşlı erkeklerden oluşan bir grup ve arkalarında tezahürat yapan birkaç kadın gördü. "Sadece vampirlerin terrin olabileceğini sanıyordum."

"Evet, ama onlar değişmeyi bekliyorlar," dedi René. "Onların istediği şey bu, ölümsüzlük. Sadece en aptallar gücü ister."

Güç. Evet, sadece bir aptal güç ister.

"Kardeşlerim," diye bağırdı Kezia, "Vashana'ya hoş geldiniz!"

Kalabalıktan bir başka coşkulu tezahürat yükseldi ve tribündeki vampirler nazikçe alkışladı.

"Hepinizin bildiği gibi, bu Vashana Zata, yüz yılda bir kez düzenlenen özel bir gece. Bu özel gün için, kamvasa'dan birkaç güvenilir konuğu davet ettik." Kezia, Tatyana'nın oturduğu yeri işaret etti. "Konuklarımız, kendilerine gösterilen güven ve ayrıcalığa layık olacak şekilde davranacaklardır."

Seyircilerin tümü dönünce kalabalıkta mırıldanmalar duyuldu.

Tatyana gülümsedi ve el salladı, ama sonra kimsenin elini sallamadığını fark etti ve elini indirdi.

René yanında kıkırdadı. "Sen bir kuzusun, değil mi?"

"Öyle mi?" Ondan çoktan bıkmıştı. René'ye döndü ve ona en soğuk bakışını attı. "İnsanlar genellikle bana kurt der."

Hayal gücü müydü, yoksa Oleg boğazını temizledi mi? Gülmeyi mi saklıyordu?

Tatyana'nın ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

Aralarında özel bir şaka vardı ve bu şaka aynı anda hem sıcak hem de heyecan verici bir his uyandırıyordu.

Kezia hala sahnede konuşuyordu. "Bu gece, önümüzdeki yüz yılın liderliğini belirleyecek."

René hâlâ ona fısıldıyordu. "Küçük bir kuş kulağıma, sen ve Vano'nun arkadaş olmadığınızı söyledi."

"Bunu sana kim söyledi?" O haklıydı, ama Tatyana işini bir hırsızla paylaşmak istemiyordu.

Kezia hala konuşmaya çalışıyordu, ama kalabalığın arkasından biri bağırdı ve sonra diğerleri de ona katıldı. Tatyana ne dediklerini anlaması birkaç saniye sürdü.

Dishana. Kadehleri istiyorlardı.

Tüm tören çok kaotik görünüyordu ve Tatyana sadece oradan ayrılmak istiyordu. Esinti kesilmişti ve havadaki nem boğucu hale gelmişti. Ama ayrılamazdı; bu çok kaba bir davranış olurdu.

"Onları daha önce gördün mü?" diye sordu René yumuşak bir sesle. "Poshani'nin kutsal kadehleri, her biri tek bir mücevherden oyulmuş?"

Tatyana başını salladı. "Görmedim. Sen gördün mü?"

René eğlenmiş gibi görünüyordu. "Bir keresinde kısaca görmüş olabilirim." Kalabalık slogan atmaya devam etti. "Dishana, dishana, dishana!" Tatyana'nın gözleri donmuş gibi duran Kezia'ya kilitlendi.

Bir terslik vardı. Çok ters bir şey. Tatyana öne eğildi. "Ne oluyor?"

"Başlıyoruz," diye fısıldadı René. "Dikkatli ol, benim küçük kuzum." Neden erkekler ona hayvan lakapları takmaya bu kadar takıntılıydı?

Tatyana mırıldandı, "Gözlerim açık, benim kibirli tilkim."

René sadece güldü, kalabalık ayağa kalkıp slogan atmaya devam etti.

Dishana, dishana, dishana.

Tribünlerdeki vampirler, giderek daha heyecanlanan insan kalabalığına tepki gösteriyordu. Element enerjisinin vızıldadığını hissedebiliyordu ve sakın kalmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Kan akıyordu. Toplanan insanlardan yayılan kanın tatlı kokusunu alabiliyordu ve dişleri ağzında uzadı.

Hazar havalandı ve geniş çaplı dönüşler yaparak kampın etrafında dolaşmaya başladı. Neler oluyordu?

Tatyana'nın gözleri sahnedeki üç terrin'e kilitlendi. Vano, Radu'ya bakıyordu. Radu çenesini sıkarak dümdüz önüne bakıyordu. Kezia tereddüt etmiş gibiydi.

Kezia tekrar konuşmaya başladığında, Tatyana onu zar zor duyabiliyordu. "Ne yazık ki, kamvasa'nın güveni ihlal edildi."

Madina, Oleg'in arkasındaki koltuğundan tısladı ve etrafındaki tüm vampirler dondu. Hiçbir şey kıpırdamadı. Kimse konuşmadı.

Tanrım. Oleg miydi? Öğrenmişler miydi? Ne yapmaya çalışacaklardı? Bin yıllık bir ateş vampiri ile alenen yüzleşecekler miydi? Kezia o kadar aptal olamazdı.

"Biri misafirperverliğimizi bize karşı kullandı." Kezia şimdi doğrudan Oleg'e bakıyordu. "Dishana, ilk terrinimize hediye edilen kadehler çalındı."

Tatyana, gün batımında içtiği kanı kusacak gibi hissetti. Oleg asla çalmazdı. Asla. Tatyana, René'ye döndü. "Sen," diye mırıldandı. "Sen tam da öyle birisin..."

"Hayır, kardeşim. Çalınmadı," diye bağırdı kalabalığın kenarından bir kadın ve o anda, devasa bir çiçek yaprağı fırtınası havaya yükseldi ve Tatyana içinde uçan iki siluet gördü.

Tribünlerdeki vampirler ayağa kalkarken hava elektriklenmeye başladı, bazıları bağıyor, bazıları havaya yükseliyor, bazıları ise çayırdan hemen kaçıyordu.

Ne oluyordu?

Kalabalıkta fısıltılar ve isimler dolaşıyordu. "Tenzin!"

"Zasha. Onların yapacağı bir şey..."

"Hayır, Vecchio'nun oğlunu gördüm. Güç ele geçirmeye çalışıyor."

Tatyana, onu izleyen Oleg'e döndü. Oleg avucunu hafifçe kaldırdı ve Tatyana'nın gözlerine baktı. Hiç şaşırmamıştı. Panik yoktu ve Tatyana en ufak bir duman kokusu bile almadı.

Oleg sakindi, o da rahatlamaya çalıştı.

"Güvende ol, akıllı ol ve sessiz ol."

O oturup çiçek fırtınasının devam etmesini izledi. Çiçekler vahşi bir fırtına gibi havada dönüp duruyordu ve çiçek taçları başlarından uçup, çayırın üzerinde gökyüzünü kaplayan çiçek yapraklarının oluşturduğu girdaba çekildi.

René yanındaki kadına içini çekerek, "Ne kadar dikkat çekmek istiyorlar" dedi. "Kimler?"

Rüzgâr dinince, iki vampir sahneye indi, etraflarına konfeti gibi çiçek yaprakları yağdı.

Vecchio ve arkadaşı giriş yapmak istiyorlarsa, çok dramatik bir giriş yapmışlardı.

Uzun boylu genç vampir yaklaşıp, göz kırpan zümrüt yeşili bir kadehi başının üzerine kaldırdı. "Onlar çalınmadı, dostum. Korundular."

Tatyana, uzaktan kadehi zar zor görebiliyordu. Küçük bir kadehti, avucunun içinden biraz daha büyüktü.

Sanki senaryo yazılmış bir oyundaki gibi, Radu öne çıktı ve yeşil kadehi Vecchio'nun elinden aldı.

Sonra Vecchio tribüne döndü ve René'yi işaret etti. "Monsieur DuPont? Lütfen."

"Sıra bende, chérie." René ona göz kırptı, sonra merdivenlerden aşağı indi ve ayrılan kalabalığın arasından geçerek sahneye doğru yürüdü. Kezia'ya doğru yürüdü, parmak eklemlerini öptü ve ayağa kalktığı anda, parlak sarı-altın rengi bir kristal Kezia'nın elindeydi.

Artık Tenzin sahnenin ortasında tek başına kalmıştı ve Tatyana bir anda göğsüne tutulan kan kırmızısı bir kadeh gördü.

Tenzin, Vano'ya soğuk bir bakışla bakıyordu ve Tatyana, Vano'dan kendisinden çok daha fazla nefret eden biri olduğunu fark etti.

Ve o minik, korkunç vampir, cinayete ramak kalmış gibi görünüyordu.

Tenzin konuşmaya başladığında, sesi çayırın her yerine yayıldı.

"Onlara bu kadehi nasıl ele geçirdiğimi anlatayım mı, Vano?" Vano öfkeyle patladı. "Çünkü sen bir hırsızısın." Tenzin'i işaret etti.

"Hazar!"

Tenzin ve Vecchio havaya yükseldi ve Hazarlar uzakta toplanırken, kimse onlara meydan okumak için yaklaşmadı. Vecchio sağ elinde bir kılıç tutuyordu ve eskiden dostça davranan Amerikalı'nın etrafta dolaşan vampirleri izleme şekline bakılırsa, Tatyana, eşine dokunurlarsa hepsini öldüreceğinden hiç şüphe duymuyordu.

Yanındaki koltuğun gıcırdamasını duydu ve baktığında Mika'nın yanında oturmuş, kalabalığın önündeki dramaya gözlerini dikmiş olduğunu gördü.

"Yemin ederim," dedi Mika, "o kadının düşmanca bir ele geçirme işleminden daha çok sevdiği bir şey yok."

"Ele mi geçiriyor?" Tatyana bunu hiç sevmeydi. Tenzin, Poshani için kimdi ki? Onun hakkında eski ortağı, suikastçı gibi konuşuyorlardı. O bir hayaletti. Bir efsaneydi. Korkunç bir terrin olurdu.

Tenzin, eşinin etraflarını çevreleyen Hazar'lara bakarken, o da seyircilere hitap etti. "Poshani'yi uzun zamandır onurlandırıyor ve misafirperverliklerini takdir ediyorum. Ancak dört gün önce, bana barınak vaat edilen karavan terk edildi, kamvasa yoluna devam ederken geride bırakıldı."

"Ne?" Tatyana kaşlarını çatı. "Onu *terk mi ettiler*?" "Bunu beklemiyordum," dedi Mika.

Kezia ayağa kalktı, elinde kadehi vardı. "Vano, kalmak istediğini söyledi. Benjamin'in imzaladığı bir mektubu gösterdi."

Tatyana gözlerini ayıramadı. Vano'yu izledi. Yılan. Zaten sinsice uzaklaşmaya başlamıştı.

Ne yaptın sen, aptal?

Poshani için kamvasa kutsaldı ve bir söz asla tutulmazdı. Kültürlerinin her şeyi, karmaşık misafirperverlik kurallarına dayanıyordu.

"Bu mektup biz tarafından yazılmadı," dedi Vecchio. "Kardeşin sana yalan söyledi."

Poshani kalabalığı, sessizce izliyordu, ama birdenbire hep birlikte konuşmaya başladı.

"Vano konuşsun!"

"Kendini açıklamalı."

"Onlar yalancı hırsızlar!" kalabalığın arkasından yaşlı bir adam bağırdı. "Dishana'yı çaldılar ve şimdi..."

"Vano'nun kendini
açıklamasını bırakın!"

"Vano, bize gerçeği söyle!"

"Vano, konuş!"

Tatyana onun yüzündeki ifadeyi yakaladı ve onun kötü, manipülatif bir pislik olduğunu bildiği halde, yine de onun ifadesinden şok oldu. "O yaptı," diye mırıldandı. "Onu *terk etti*."

Tenzin, Vano'dan uzaklaşıp tribündeki vampirlerle konuştu. "Sonra, ben gündüz uykusundayken, Vano'nun müttefikleri beni içindeyken barınağımı yaktılar."

Oh, lanet olsun.

Etrafındaki amnis dalgası bir savaş çağrısı gibiydi.

Oleg ayağa kalktı. Madina da kalktı. Tribündeki *tüm* vampirler ayağa kalktı, gözleri önlerinde hızla kaosa dönüşen kalabalığı taradı.

Dişler ortaya çıktı ve tören öncesinde hepsi Hazar'a teslim edilmiş olmasına rağmen, birden fazla ölümsüz silahına uzanıyor gibi görünüyordu.

Ama bir vampir silaha ihtiyaç duymuyordu.

Kalabalığı izleyen tribünlerdeki bir vampir, bir silah *gibiydi*.

Platformdaki tüm gözler Oleg Sokolov'a çevrildi.

Hazar gökyüzüne yükseldi, kalabalığın etrafında daireler çizerek kılıçlarını çekti.

"Hayır." Tatyana'nın kalbi hızla çarpmaya başladı ve ayağa kalktı.

"Olamaz."

"Tenzin böyle devam ederse isyan çıkaracak." Mika fısıldadı, "Oleg, onu yakaladım."

Mika'nın sözleri yankılanırken Tatyana yanık sedir kokusu aldı. Oleg'in Vano'ya, kalabalığı eğlendirmek için onu öldürecekmiş gibi bakışlar attığını gördü.

"Vano'yu öldürecek," diye fısıldadı.

"Kim, Oleg?" Mika başını salladı. "Muhtemelen. Eşini tehdit ederlerse bütün klanı yok eder."

"Ben değil..." Tatyana'nın itirazları, Poshani kalabalığının öfkeli bağırışları ve işaret eden parmaklarıyla kesildi. Bazıları birbirleriyle kavga ediyordu ve çoğu, vampirlerin kendilerine saldırmasını bekleyerek çocuklarını da yanlarına alarak çayırdan kaçıyordu.

Radu sonunda sahnenin önüne çıktı ve ellerini kaldırdı. "Kardeşlerim!" Vampir misafirlere baktı. "Bunun bir açıklaması olmalı. Sabırlı olun."

Oleg oturmadı, ama diğer vampirler oturdu.

"Bir açıklaması *var*." Mika ellerini kucağında birleştirdi ve sahneye baktı. "Vano bir yılan."

Tatyana yavaşça yerine oturdu ve Oleg'in amnis'i içinde hareketlenirken tüm vücudunun ısındığını hissetti. Kendini... memnun hissediyordu. Vano'nun

terrin olarak emekli olmasını istemişti ve bu karar onun için verilmiş gibi görünüyordu.

Arkadaşlarını ve kendisini tehdit ettiği için bedelini ödemesini istiyordu.

Halkına ihanet etmiş, Oleg'in kardeşiyle komplo kurmuş ve masum insanları ve vampirleri öldürmüştü.

Ödeme zamanı gelmiş gibi görünüyordu ve bu ödeme çok, çok aleni olacaktı.

Radu, Vano'ya döndü. "Kardeşim, eski misafirimizin yanıldığını söyle. Bir yanlış anlaşılma olduğunu."

Tatyana, Vano'nun suçlu olduğunu önceden bilmiyor olsaydı, onun öfkeli yüz ifadesinden bunu anlayabilirdi.

Oleg'e baktı, ama sevgilisi hafif bir gülümsemeyle her şeyi izliyordu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, gülmemeye çalışıyordu.

"Hata yok," diye bağırdı Tenzin. "Geride kalan küller benim sözlerimi kanıtlıyor. Vano, kamvasa'nın bir misafirini öldürmeye çalıştı ve Hazar ile darigan'a yalan söyledi."

Kimse bir şey söylemedi, ta ki bir grup Poshani adam bir adamı öne itene kadar.

Tatyana onları tanıdı. Onlar, gündüzleri römorkları taşımakla görevli insanlardı. Tatyana, bu adamlar ve kadınlarla kendi deneyimlerinden, dariganların güvenlik konusunda çok ciddi olduklarını biliyordu.

"Ben Vano'nun karavanı yakmamızı emrettiği adamlardan biriyim." Adam Vano'yu işaret etti. "İçerideki vampirin bir Poshani kızını öldürdüğünü söyledi. Onun bir katil olduğunu ve terrin'in misafirperverliğimizi bozduğu için ölüm emrini verdiğini söyledi. Üçünün de imzaladığı bir kağıt gösterdi. Onun emirlerini yerine getirmemizin tek nedeni buydu."

"Ne aptalca."

Tatyana dönüp konuşanın Darius olduğunu gördü.

Tribündeki herkes şok içinde yaşlı Persli adama döndü.

"Vano." Darius başını salladı, sonra tekrar hareketsiz kaldı, bir insandan çok bir heykel gibi görünüyordu.

"Sanırım haftalardır ilk kez konuşuyor," diye fısıldadı Tatyana.

Mika, "Zamanlaması kusursuz," dedi.

Herkes Vano'nun insan darigan'ın kendisine yönelttiği suçlamalara nasıl cevap vereceğini görmek için döndü.

Kezia açıkça konuştu. "Terrin böyle bir emir vermedi."

"Öldürülen bir kızdan haberim yok," dedi Radu.

Tenzin bağırdı tekrar "Bu bu bir kolay kolaycaçözülen
Kayıp bir kız çocuğu olan var mı?"

Tatyana Mika'ya doğru eğildi. "Gerçekten olay çıkarmayı seviyor, değil mi?"

"Bu bir pembe dizi izlemek gibi." Mika gözlerini sahneden ayırmadı.

"Ama memnunum. Bu Oleg için en iyi sonuç."

Ah evet. Mika için her şey Oleg'le ilgiliydi.

Vampirler sahnede tartışırken o da daha yakına eğildi. "Ivan'la olan ilişkisini biliyorum, ama Oleg çalınan kadehleri biliyor muydu?"

"Bunun Vano'nun kadehini elinden almak için bir numara olmadığına emin değilim." Mika sahneye doğru başını salladı. "Küçük hırsızın hala kadehi elinde tuttuğunu fark ettin mi?"

"Muhtemelen saklamak istiyordur."

Mika kuru bir kahkaha attı. "Ama o zaman bir asır boyunca Poshani terrin olur. Sence bunu ister mi?"

Olamaz. Tatyana'nın kalbi sanki. Kalabalığın içinde Rumi ve Desiree'yi aradı. Bu her şeyi kaosa sürükleyecekti, değil mi? Evet, muhtemelen onlardan çalan acımasız bir terrin'den kurtuluyorlardı, ama Tatyana tecrübesinden biliyordu ki, tanıdığı şeytan, tanımadığını şeytandan daha iyidir.

"O yalan söylüyor!" diye bağırdı Vano. "Onlar hırsız! Ben asla..."

"Neden yalan söylesin?" Radu kadehini kaldırdı. "Kadehlerimize geri verildi. Sadece seninki alınmadı. Hırsızlar böyle yapar mı?" Radu Hazar'a seslendi. "Alın onu."

Havada bir kavga çıktı ve bir kez daha tribünlerdeki herkes ayağa kalkarak şiddeti izlemeye başladı.

Kılıçlar çarpıştı, Poshani çığlık atarak kaçtı ve rüzgârın yumrukları topluluğu dövdü.

Birçok kişi kaçmaya çalışırken yerde kaos vardı ve tribünlerdeki vampirlerin bazıları bile ortadan kaybolmuş, çayırın etrafındaki ormana karışmış gibi görünüyordu.

Benjamin Vecchio, Vano'yu yakalayan kişiydi ve iki rüzgâr vampiri o kadar hızlı hareket ediyordu ki Tatyana onları izlemeye çalışırken neredeyse mide bulantısı hissetti.

Kavga uzun sürmedi. Birkaç saniye sonra Vano sert bir gürültüyle sahneye düştü ve bekleyen Hazar onu alt etti.

Vecchio, arkadaşının yanına indi ve Vecchio, Tenzin ve Radu arasında birkaç kelime geçti, ancak Tatyana, Kezia tekrar öne çıkana kadar hiçbir şey duyamadı.

"Tenzin, Poshani terrin'in yakut kadehini sen sahiptin! Sen kamvasa'nın tanıdığı eski bir dostsun." Kezia, Poshani kalabalığına seslendi. "Penglai'li Tenzin, Altan Rüzgarı'nın komutanı, Kali'nin kızı, yakut dishana'nın koruyucusu ve taşıyıcısı!"

"Huh," dedi Mika. "Onu alacağını düşünmemiştim."

Tatyana tekrar Oleg'e baktı, ama onun yüzünde hiçbir ifade göremedi ve aralarındaki bağ ölümcül bir sessizlik içindeydi.

Bu henüz bitmemişti.

"Duygularını saklıyor," dedi Tatyana. Neden duygularını saklıyordu?

"Oleg?" Mika omuz silkti. "Bu konuda söz hakkı yok. Terrin seçimine herhangi bir şekilde müdahale etmek Poshani içinde güvensizlik yaratır. Bir müttefikin iç işlerine müdahale edersen, gerçekten müttefik sayılır mısın?"

Tatyana, Oleg'in ne düşündüğünü merak ederek gözlerini ondan ayırmadı. Oleg, sert bakışlarını sahneye dikmiş, öne doğru eğilmişti.

Hazar, Vano'yu tekmeleyip bağırarak uzaklaştırırken, sahnedeki vampirler fısıltıyla tartışıyor gibi görünüyordu, ama birkaç saniye sonra, yeni Poshani terrin Tenzin öne çıktı.

"Poshaniya," dedi. "Sen nazik ve misafirperver birisin. Konuklarını ve tarihini onurlandırırıyorsun ve ben de bir

bir asır boyunca seninle seyahat ederdim. Ama terrin olarak hizmet etme şerefine layık değilim."

Mika mırıldandı, "Demek sonunda seçim yapacaklar. Eh, fena değil..."

"Ama kamvasa misafirleri arasında onurlu ve kurnaz bir kadın var!" diye devam etti Tenzin.

"Madina mı?" Tatyana Mika'ya fısıldadı. "Kadehi Madina'ya mı veriyor?"

"Hayır." Mika'nın yüzü dikkatlice ifadesizleşti. "Madina'dan bahsettiğini sanmıyorum."

"—geleneklerinize saygı duyan, dilinizi ve tarihinizi öğrenmiş bir vampir."

Bekle... ne?

Tenzin dönüp ona doğru baktı. "Tatyana Vorona." Olamaz.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Sıcak bir korku göğsünü kapladı.

Mika öfkeyle fısıldıyordu. "Cevap vermelisin. Tatyana, cevap vermelisin."

Tatyana, belki bilmeden belki de bilerek tüm varlığını havaya uçuran minik vampir Tenzin'e bakakaldı.

Poshani ile kalmak istemişti. Artık bunu itiraf edebilirdi. Kalmak istemişti. Ama o kimsenin lideri değildi. Kendisi bile tam anlamıyla bir vampir sayılmazdı.

Mika tısladı, "Ayağa kalk. *Bir şeyler* yapmalısın." Ayağa kalktı ve Oleg'e döndü, ama Oleg hiçbir şey söylemedi.

Tatyana'nın gözleri sessiz bir yalvarışla büyüdü: *Ne yapmam gerektiğini söyle!*

Oleg sadece sinir bozucu bir şekilde kaşlarını kaldırdı. *Karar senin, küçük kurt.*

Sessizliği her şeyi ve hiçbir şeyi ifade ediyordu.

Oleg ona yardım edemezdi. Hiçbir şey söyleyemezdi. Herhangi bir müdahale, Poshani ile olan ittifakına zarar verecekti.

Tatyana merdivenlerden inerken kalabalık sessizdi, ayakları sanki otomatik pilotta hareket ediyordu.

Bunu yapamazdı.

Bunu yapması imkansızdı.

Merdivenlerin altında onu selamlayan Hazar'ı gördü.

"Surati." Gülümsedi ve başını eğdi. "Surati."

Kalabalık ikiye ayrılırken ilerledi, aklında ne söyleyeceği, ne yapacağıyla ilgili düşünceler dolaşıyordu.

Kesinlikle başka birini seçeceklerdi.

Başka birini seçmek zorundaydılar.

Diğer Poshani yürürken adresi aldı. "Surati," dedi yaşlı bir adam. "Surati!"

"Kız kardeşim, seni çağırıyorlar!" Bu olamazdı.

Poshani kalabalığının onun için oluşturduğu geçici koridorun sonunda Rumi ve Desiree'yi gördü ve arkadaşına ulaştığında Desiree elini kaldırdı ve başına başka bir çiçek tacı taktı.

Soğan doğradığı yaşlı kadınlar başlarını sallayıp onaylayarak mırıldandılar. "İyi," dedi biri sessizce. "Evet, iyi."

"Lütfen," diye fısıldadı Rumi. "Tatyana, sen bunun için çağrıldın."

"Bu kaderinde var," dedi Desiree yanından. "Tanya, Kali konuştu."

Rumi, fısıltıyla cesaretlendirmeye devam etti. "Şimdi alırsan, kimse sorgulamaz."

Desiree tekrar fısıldadı, "Bu Kali'nin isteği."

Rumi'ye son bir kez bakarak, Tatyana merdivenlere çıktı, onu topluluğuna kabul eden insanların fısıltılı yalvarışları kulaklarında çınlıyordu.

Kezia bir şey söyledi ama Tatyana duymadı.

Radu konuşmaya çalıştı, ama sanki suda mırıldanıyormuş gibi ses çıkmadı.

Su.

Derin bir nefes aldı ve havadaki sisi kendine çekerek sakinleşmeye çalıştı.

Evet.

Oleg'e baktı ve gözlerindeki şiddetli bağlılık onu neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu.

Yüz yıl mı?

Bir asırlık hizmet.

Önünde uzanan umut dolu yüzlere baktı. Gözleri fal taşı gibi açılmış çocuklar ve şüpheci gençler, hayatı altüst olmadan önceki halinden sadece birkaç yaş küçüktüler. Anneler. Teyzeler. Amcalar ve dedeler.

Onları yönetmeye layık değildi.

Ama insan olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu.

"Bana kollarınızı açtınız." Ağzından çıkmak üzere olan hıçkırığı bastırdı. Ağlayamazdı. Ağlamayacaktı. Ona bir yer veren insanlar için güçlü olacaktı. Bir yuva.

Onu kabul eden aile. Ona bakanlar.

"Bana kollarınızı açtınız," dedi tekrar. "Ama seçimi siz yapmalısınız."

Kalabalıktaki insanlar gözlerini ondan ayırmıyordu.

Yine "*surati*" kelimesini duydu.

Kardeş.

"Beni terrin olarak istiyorsanız," diye devam etti Tatyana, "elimden geleni yapacağım. Genç ve öğrenme aşamasında olsam da kendimi bu işe adayacağım. Çok hata yapacağım, ama elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

Kalabalıktan biri tekrar "*Surati*" dedi.

"Rusa *Surati*," dedi bir başkası ve hafif bir kahkaha duyuldu.

"Beni seçmelisiniz." Tatyana gülümsedi. "Başka kimseyi değil.

Poshani halkının isteği buysa, yakut dishana'yı kabul ederim."

"*Surati*!" diye bağırdı genç bir kadın. "Sen bizim kız kardeşimizsin, Tatyana le Tala!"

Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu, ama gözlerini Oleg'e dikti.

Çenesi kalkmıştı ve gözlerinde hem keder hem de gurur gördü.

Milaya. Sevgilisi, yüzü stoik bir maskeye bürünmeden önce sevgi sözcüklerini dudaklarıyla söyledi.

"Tatyana le Tala!" Poshani'lerden daha fazlası bağırdı. Sahneye çiçekler atıldılar. "Poshani'lerden Terrin! Terrin *Surati*,

Tatyana çenesini kaldırdı ve başındaki çiçek tacına dokundu. Bu bıçağı bo
Tatyana çenesini kaldırdı ve başındaki çiçek tacına dokundu. Bu
bıçağı boynuna dayayan küçük hırsız Tenzin yanına geldi ve nar
tanesinde biraz daha büyük, parlak kırmızı bir kadeh uzattı.

"Sanırım bu senin."

Tatyana, elleri yanlarında sarkmış halde Vecchio'ya baktı. "Bu
sendin."

"Bazen iyi insanlara kötü şeyler olur," dedi Benjamin Vecchio. "Ve
bazen doğru insanlara doğru şeyler olur."

Kadeh Tenzin'in elinde durdu, güzelliğiyle onu alay ediyordu ve onun
tek düşünebildiği şey şuydu: *Oleg bunu daha güzel yapamazdı.*

Tatyana, yanında oturacak iki vampir olan Kezia ve Radu'ya döndü.
Otorite olarak değil, eşitler olarak. "Bu sorumluluğu asla hafife
almayacağım. Her zaman en savunmasızları koruyacağım."

Kezia'nın ağzının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. "Öyleyse kardeşim,
kadehini al."

Tatyana, Tenzin'in elinden yakut dishana'yı aldı ve Poshani'nin
alkışları eşliğinde havaya kaldırdı. Oleg'e bakmadı. Bakarsa, gözyaşlarına
boğulabilirdi.

Alkışlar arasında Vecchio'ya göz ucuyla baktı. "Bunu asla
unutmayacağım."

Bunun bir tehdit olup olmadığından emin
değildi. Ama bunun bir tehdit olduğuna
oldukça emindi.

Bölüm 33

Oleg

Oleg, Tatyana'nın karavanına doğru yürüdü, ama dışarıda zaten bir grup Hazar duruyordu.

Durdu ve sorumlu gibi görünen kişiye seslendi. "Lütfen Tatyana le Tala'ya Oleg Sokolov'un görüşmek istediğini söyleyin."

Hazar başını eğdi. "Evet, Lord Oleg."

Her şey çok hızlı geliyordu. Gece daha yeni başlamıştı ve Vano birkaç saat içinde yargılanacaktı. Şafak sökmeden vampir ölmüş olacaktı ve Oleg bilgiye ihtiyaç duyuyordu.

Ve onu görmesi gerekiyordu.

Oleg ne hissettiğini bilmiyordu, ama her şeyi daha sonra halletmek için zamanı olacaktı. Şu anda Poshani halkının yeni terrin'iyle eşsiz bir fırsat yakalamıştı ve bunu kaçıramazdı...

"Oleg?"

Kapıyı açar açmaz içeriye koştu.

"Sorun yok, sorun yok!" Kapıyı yüzlerine çarpmadan saniyeler önce Hazar'ı sakinleştirdi ve sonra Oleg'in kollarında tamamen yığıldı.

Oleg onu kucaklayarak kanepeye taşıdı, kız göğsüne sessizce ağılıyordu.

"Beni duyamazlar," diye fısıldadı.

"Biliyorum."

"Beni duymalarına izin veremem."

Küçük kurt, onu seçenlere korkusunu itiraf etmek istemiyordu.

"Şşşş. Ben buradayım." Oleg onu sıkıca kucakladı, başının tepesini öptü, dudaklarını altın sarısı saçlarına bastırdı. "Ben

Sen iyisin."

Ağlamayı kesemiyordu, vücudu sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu.

O fısıldadı, "Tatyana le Tala."

Altın Tatyana.

Bir gün ona verdikleri bu güzel ismin değerini anlayacaktı, ama kollarında ağlarken, kendi damarlarında akan kanda onun korkusunu ve acısını hissetti.

Kimse onların bağlantısını bilmiyordu ve çok, çok dikkatli olmaları gerekecekti.

"Milaya," diye fısıldadı, "doğru şeyi yaptın." Bu onu daha da ağlatmış gibi görünüyordu.

Kız bitkin düşmüştü ve adam, öpücüğünün ona güç vereceğini umarak kızın yüzünü kendine doğru çevirdi. Öpücük, nazik bir teselliden, kızın boynuna sarılması ve onu demir gibi sıkıca tutmasıyla çaresiz bir birleşmeye dönüştü.

Dudakları ayrıldığında, kanlı gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü onun boynuna gömdü.

"Ne yaptım?" diye fısıldadı. "Oleg, ne yaptım? Bunu yapamam."

"Yapabilirsin."

"Yapamam. Yanlış kişiyi seçtiler..."

"Akıllıca seçtiler." Oleg derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. Sonra bir kez daha. "Benimle birlikte nefes al."

Birkaç saniye sonra, nefes alışları onunkiyile uyumlu hale geldi. O çok değerliydi. Ve hala çok, çok insancıldı.

Alnına öptü. "İmkansız bir durumla karşı karşıya kaldın ve liderliği üstlendin."

"Sen istedin..."

"Şimdi bunu konuşmanın sırası değil." Onun şakağına hızlıca bir öpücük kondurdu, aralarında asılı kalan soruları düşünmek istemiyordu. "Terrin arkadaşların, klana ihanet ettiği için Vano'yu bu gece idam edecekler ve senin yardımına ihtiyacım var."

Durumu hemen anladı. "Ona Ivan'ı sorman gerekiyor."

"Radu ve ben geçen gece bir anlaşmaya vardık, ama akşamın heyecanlı anlarında, onu sorgulamadan önce

Onu sorgulamadan önce onu öldürecekleri riskini almak istemiyorum."

Arkalarına yaslanıp derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Dudakları titriyordu, ama ayağa kalkıp yüzünü silerken omurgasına çelik gibi bir sertlik geldiğini gördü. "Gitmeliyiz."

"Biraz zaman ver kendine," diye fısıldadı. "Biraz zamanın var.

Senin yokluğunda onu yargılamazlar."

Ağzı bir çizgiye dönüştü. "Onu öldürecekler."

"Onu öldürmeni isteyebilirler," dedi Oleg, "çünkü onun yerini alan sensin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama o koltuğu bana vermedi. Ben almadım... Ben almadım. Onun için savaşmadım."

"Aynen öyle. Kadeh, klana ihanet ettiği için ondan alındı. Eğer adaleti sen yerine getirmiş olsaydın, konumunu sağlamlaştırmış olurdun."

"Beni seçtiler," diye fısıldadı, "ama ben bunu hiç istemedim.

Oleg, bilmen gerek, ben asla..."

"Vecchio haklıydı." Oleg sesini alçaltarak konuştu. "Çoğu zaman kötü şeyler yanlış insanlara olur. Bu sefer doğru insana iyi bir şey oldu. Al şunu, Tatyana."

Bu ironiyi fark etmemişti. O, bir klanından ve herhangi bir koruyucudan yoksundu, ama şimdi sevdiği ve herkesten çok istediği kadın, şiddetli sadakatleriyle tanınan eski ve güçlü bir klanın lideriydi.

Tatyana Vorona, Tatyana le Tala, sonsuza dek Poshani klanının değerli ve korunan bir üyesi olacaktı. İsteddiği aileye kavuşacaktı. Hak ettiği klana. Kendisine olduğu kadar ona da bağlı bir aileye ait olacaktı.

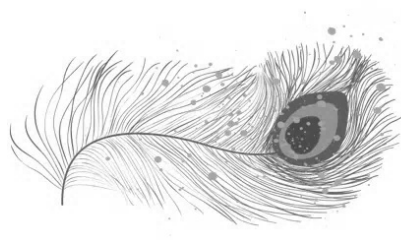
Oleg'in bundan daha büyük bir şey sunabileceği yoktu.

"Poshani'yi yeni yüzyıla taşıyabilirsin," diye devam etti. "İşlerini modernize et, göz ardı edilmişleri yücelt ve gururlu bir halka yüzyıllar sürecektir rehberlik sağla. Sen onların şu anda ihtiyaç duyduğu lidersin."

Gözleri parladı ve titremeyen dudakları sabitlendi. Amaç. Eşi mutlu olmak için bir amaca ihtiyaç duyuyordu.

"Evet." Başını salladı. "Bunu yapabilirim."

"Ve bunu tek başına yapmayacaksın." Oleg ayağa kalktı ve elini uzattı. "Gel, milaya. Gidip terrin arkadaşlarıyla tanışalım."

OLEG, insan arkadaşlarından birinin karavanına getirdiği koyu r e n k li bir elbise ve pelerin giymesine yardım etti. Elbisenin kenarları kırmızı ve mavi çiçeklerle işlenmişti. Yüzünü yıkadı, saçlarını taradı ve Oleg saçlarını iki uzun örgü yapıp birbirine dolayarak başına tutturdu.

"İşte. Kraliçe gibi görünüyorsun."

Omzunun üzerinden baktı. "Saç örmeyi nereden öğrendin?"

"Yeteneklerimden şüphe mi ediyorsun? Eskiden saçlarım seninkinden daha uzundu."

"Görmek isterdim." Derin bir nefes aldı. "Hazırım."

Alnına bir öpücük kondurdu. "Evet, hazırsın."

Karavandan çıkıp terrin'in çadırına doğru yürürken, Oksana onlara doğru geldi ve Oleg'in aceleyle hazırladığı hediye elinde tutuyordu.

"Terrin Tatyana." Oksana durdu ve başını eğdi. "Kiev Rusları'ndan Poshani'nin yeni liderine bir hediye."

Varangian tarzında, tek bir kavisli başlı ve Tatyana'nın ağırlığına göre dengelenmiş bir savaş baltasıydı. Ludmila, Tatyana'nın boyuna ve kilosuna daha yakın olduğu için, kaleden getirdiği silahlardan bunu seçmiş ve Oksana, Poshani zanaatkarının hızlı bir şekilde koruma ve kemer yapımını denetlemişti.

Tatyana, Vano'yu idam edecekse, bunu Oleg'in kılıcıyla yapacaktı.

Tatyana, silahı almak için ellerini uzattığında yüzünde hiçbir şey belli etmedi. "Teşekkür ederim, Oksana. Çok güzel bir hediye."

Baltayı solundaki Hazar'a uzattı. Hazar, Oleg'e bakıp onaylayarak başını salladı.

Oleg, Tatyana'nın biraz sağına geçerek arkasına yürüdü ve kollarında ağlayan korkmuş genç kadının, yüzyıllık liderlik görevine hazır olmak için zihinsel zırhını giymesini izledi.

Mika yanına geldi. "Alıştıkça iyi olacak."

"Biliyorum."

"Güçlü kadınlara karşı her zaman bir zaafın olmuştur," diye mırıldandı Mika. "Bir süre İspanya'da bir kraliçe vardı. Birkaç İskandinav prensesi. On ikinci yüzyılda Bohemya'daki o klan lideri."

"Mika, sus."

O yaklaşırken, Hazar muhafızları çadırın girişini açtı ve Tatyana dışında herkes durdu ve o ilerledi.

Dönüp Oleg'in gözlerine baktı. "Önce kardeşimle konuşacağım."

Hazarlar, memnun ifadelerinden anlaşıldığı kadarıyla bunu onayladı.

Oleg, Tatyana'nın silahını tutarak Hazar'ın yanında durdu ve sordu, "Vano'nun adamlarının hepsini buldunuz mu?"

Yüzünde hiçbir şey belli etmedi. "Bulduk."

"Ve?"

"Hazar, klana yemin et, terrine değil." Vampir Oleg'e döndü. "Aramızdan biri bu yemini ihlal ederse, kardeşleri tarafından cezalandırılır."

Oleg, Vano ile bilerek işbirliği yapan Hazar'ların, eski terrinleri ile aynı kaderi paylaşacaklarını hissetti.

Bir süre sonra Radu çadırdan başını çıkardı, Oleg'i işaret etti ve parmaklarını şıklatarak gelmesini işaret etti.

Oleg, Mika'nın iç çekişini duyacak kadar bekledi. "Oh, bu çok tatmin edici..."

"Kapa çenenizi," dedi Oleg. "Eğer seni öldürmemi istemiyorsanız."

Oksana, Oleg terrin'in çadırının girişinden başını eğerek içeri girerken kıkırdadı.

Vano'nun boynu, bilekleri ve ayak bilekleri ağır zincirlerle bağlanmıştı ve bu zincirler, terrin'in armasıyla oyulmuş çadırın orta direğine kilitlenmişti.

Oleg, bir sonraki kamvasa'dan önce kirişe oyacağı Tatyana'nın armasını zihninde tasarlamaya başlamıştı.

Vano yere oturmuş, kendini beğenmiş yüzünde hafif bir gülümsemeyle uzak duvara bakıyordu. Kulaklarından biri yoktu ve boynundan kan damlıyordu.

Kan izlerine bakılırsa, kulağı Kezia tarafından kesilmişti. kulağı kesen Kezia'ydı.

Rüzgâr vampiri uamazdı. Silahlara ulaşamazdı. Ve klanının kınamasından kaçamadı.

"Poshani'nin terrinleri, kız kardeşimiz aramıza katıldığına göre artık bir anlaşmaya vardılar," dedi Kezia, Oleg'e. "Vano'nun infazı, klanına ihanet etmeyi düşünen herkese ibret olsun diye halka açık olacak."

"Halka açık bir infaz mı?" Oleg başını salladı. "Klanınız ve misafirleriniz için akıllıca bir karar."

"Evet," dedi Tatyana. "Klanın veya klanın misafirlerine ihanet etmenin acı bir ölümle cezalandırılacağı açıkça belirtilmelidir."

Oleg onun gözlerine baktı. "Nasıl lecek?"

"Yakılacak."

Oleg başını eğdi. "Sen..."

"Vano güneşe bakacak," dedi Tatyana, "zemine zincirlenerek yanarak ölecek ve külleri kamvasa hareket edene kadar görünür kalacak. Hem insanlar hem de vampirler, klana ihanetin hoş görülmeyeceğini görmeliler."

Radu ekledi, "Kendi elementine dönmeyecek. Klleri toprağa serpilerek hayvanların üzerinde ezilip çiğnenmesi için bırakılacak."

Oleg eski dostuna baktı. "Bu bir uyarı."

"yle." Elini Vano'ya uzattı. "İstersen kardeşin hakkında ona sorular sorabilirsin. Poshani, ittifakımıza değer veriyor ve bu kanser ortaya çıktığına göre, ilişkimizin gelecekte de güçlü kalacağına inanıyoruz."

"Teşekkür ederim, eski dostum." Radu ve Kezia'nın kendi imparatorluğundaki zayıflığı hakkında ne kadarını bilmelerini istiyordu? Oleg, Vano'ya baktı ve adamın kibirli ifadesi, bir sorgulama beklediğini gösterdi.

Oleg küçük bir tabure çekip Vano'nun önüne oturdu. "Yıllarca iş yaptık. O paranın ne kadarını klandan çaldın?"

Vano gözlerini kırptı. Ivan hakkında sorular bekliyordu. "Yeterince."

"Oh, aptal olma," dedi Oleg yumuşak bir sesle. "Hiç yeterince olur mu?" Tutuklu hiçbir şey söylemedi.

"Kamyonlarıma saldırdığında, onların yanında vampir korumalar olduğunu biliyor muydun?"

"Evet."

"Yani, o kamyonları kaçırmalarını emrettiğin Poshani'lerin büyük olasılıkla öleceğini biliyordun."

Vano'nun ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Evet."

Arkasından Kezia ve Radu'nun tepki verdiklerini duydu, ama gözlerini Vano'dan ayırmadı. "Ivan'ın sana verdiği parayla ne aldın?"

Vano'nun gülümsemesi genişledi. "Bana para vermedi." "Ah, affet beni. Altınla ne yaptın?"

Vano dudaklarını sıktı. "Hmmm. Sanırım bunu sevgilinin bulmasına izin vereceğim. Poshani, onun onlara değil sana daha sadık olduğunu öğrendiğinde onu hala bu kadar sevecek mi sence?"

Oleg güldü. "Tatyana le Tala'nın, yatağına aldığı adama, seçtiği ailesinden daha sadık olduğunu düşünüyorsan, onu hiç tanı mıyorsun demektir. Cehaletin ortada, Vano."

"Ivan'ın senin için planları var, ihtiyar."

"Beni yaşlı mı buluyorsun? Ivan daha yaşlı, sadece senin kadar güçlü değil ve hiç olmadı." Oleg göz kırptı. "Merak etme. Ivan'ın hilelerini senin yardımın olmadan da keşfedeceğim."

"Yani klanında sana karşı komplo kuran başka kimlerin olduğunu bilmek istemiyor musun?" Vano'nun gözleri fal taşı gibi açıldı.

Oleg bacaklarını uzattı. "Söylemek ister misin?" "Polina."

Oleg güldü. "Öyle mi?" "Pavel."

Yavaşça başını salladı. "İlginç. Başka kimse var mı?" "Rudov." Vano başını eğdi. "Yalan mı söylüyorum?" "Evet," dedi Oleg. "Ve belki de hayır."

"O artık asla sana dönmeyi seçmeyecek," dedi Vano. "Senin küçük muhasebecin artık sana değil, bana ait."

"Öyle mi?" Adamın bu dünyada fazla zamanı kalmamıştı; Oleg onun saçmalamasına izin verecekti.

"Ben küle döneceğim, ama o hala sana değil bana ait olacak çünkü benim kanım" —Vano öne atıldı, zincirlerini sallayarak— "*benim* kanım hala bu klanın damarlarında akıyor ve o artık bu klanın hizmetkârı. Bu nasıl bir duygu, Oleg Sokolov? Kanının benim kanıma hizmet edeceğini bilmek?"

"İlginç bir bakış açısı." Oleg sağ botuna uzandı, bir hançer çıkardı ve Vano'nun bacağına sapladı, hayati damarları kesmemeye dikkat etti.

Adam uludu ve Oleg üç terrine baktı. "İçtenlikle özür dilerim," dedi Oleg. "Elim kaydı."

Kezia kolunu Tatyana'nın koluna taktı ve Vano'nun öfkesini, bir aslanın antilopu izler gibi sempatiyle izledi. "Böyle olmasını hiç sevmiyorum."

"Havada nem var," diye mırıldandı Radu. "Bu gece sisli."

Tatyana Vano'ya bakıyordu ve Oleg, duyduklarının onu rahatsız ettiğini görebiliyordu.

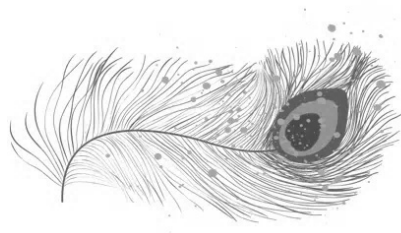
Oleg rahatsız olmamıştı. "Vano." Bıçağı çıkardı ve adamın yün pantolonunun paçasıyla temizledi. "Şafakta derisinin soyulduğunu ve yandığını hissetmeden önce seni öldürmemi ne kadar istesen de, ben karışmayacağım."

"Öleceksin." Vano güldü. "Kardeşlerin yakında seni öldürecek. Değerli imparatorluğun çöküyor, ihtiyar. Onu elinde tutacak kadar güçlü değildin."

Oleg hançeri çizmesinin kılıfına geri koydu ve ayağa kalktı. "Hoşça kal, Vano. Veda ederdim ama senin geleceğin bu değil. Çok kötü bir sonun olacak."

Arkasını döndü, Radu, Kezia ve son olarak Tatyana'ya başını eğdi.

Sonra Oleg, Vano'yu kaderine terk etti.

YATAKTA OTURMUŞLARDI, başlarını başlığa dayamışlardı, Tatyana'nın başı omzundaydı, o ise masada bulduğu bir deftere çizimler yapıyordu.

"İşte, gördün mü?" Kalemî kağıt üzerinde gezdirdi. "Ortada bir kurt olmalı."

Kız biraz güldü. "Neden?"

"Çünkü sen benim küçük kurtumsun." Oleg alnını öptü. "Ve armanın üzerindeki kurt cesaret ve sadakati simgeliyor, bu yüzden sana çok yakışır."

Tatyana çok sessizleşti, ama Oleg onun düşünmesine izin verdi. Şu anda onun için yapabileceği pek bir şey yoktu, sadece onun kuracağı ev ve soyuna yakışır bir şey tasarlamak.

"Bunu istemedim," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Çizmeye devam etti. Kurtun arkasında iki balta. En üstte kanatlarını açmış bir güvercin.

"Bizim ne olduğumuz..."

"Hâlâ öyleyiz." Oleg'in kalemi sayfada durakladı. "Sence konumun beni sana daha az çekici mi yapıyor? Sana söyledim milaya, dişlerini seviyorum." Kurtun burnunu çizdi ve çenesinden aşağıya doğru komikçe büyük dişler ekledi. "Gördün mü?"

Tatyana güldü. "Hayır, bunu yapamazsın."

"Neden?" Tatyana kağıda uzandığında elini ısırmış gibi yaptı. "Sen sanatçı mısın? Hayır. Benim dehasımı güvenmelisin."

"Senin dehasın,
değil mi?" "Evet,
tabii ki."

Tatyana ona daha da yaklaşp kolunu beline doladı. "Güvercini ateş kuşuyla değiştirmelisin."

O homurdandı. "Çok baskın."

"Benim armam
mı?" "Tabii ki."

"O zaman güvercin değil, ateş kuşu istiyorum."

Güvercini sildi ve kızın isteğini düşündü. Bir ateş kuşu, kız için yaptığı armanın dengesini bozacaktı. "Neden?"

"Çünkü ateş kuşu olmasaydı ben bir kurt olmazdım," dedi yumuşak bir sesle.

Oleg defteri kenara koydu. "Tatyana..."

"Ne yaptım ben?" Gözlerini kapattı. "Böyle büyük bir klanı nasıl yöneteceğimi bilmiyorum. Poshani'nin bir parçası olmayı hayal ettiğimde, onlar için çalışabileceğimi düşünmüştüm. Belki muhasebe sistemlerini güncelleyebilirdim." Biraz güldü; sonra gülüşü ağlamaya dönüştü ve kimse duymasın diye eliyle ağzını kapattı.

Onların ağladığını asla duymalarına izin vermeyecekti. Bunu istemediğini asla bilmelerine izin vermeyecekti. Oleg'in gözyaşlarını görmesine izin vermesi, onun hiç beklemediği bir onurdu. Hatta isteyeceğini bile düşünmediği bir şeydi.

Ama onun güvenini asla hafife almayacaktı.

Tatyana'nın gözleri yaşlarla doldu ve Oleg onu göğsüne çekti. "Şşş."

Saçlarını okşadı, örgülerini çözdü ve yavaşça altın sarısı saçlarını gevşetmeye başladı. "Sana söylediğimi hatırlıyor musun? Dönüştükten hemen sonra?"

"Bana çok şey söyledin," diye fısıldadı. "Çünkü çok otoriter ve kontrolcü birisin."

"Doğru." Oleg, Tatyana'nın başını geriye eğdi ve yanaklarından akan kanlı gözyaşlarını öptü. "Ve sana dansını göreceğimi söylemiştim." Elleriyle Tatyana'nın yüzünü çevreledi. "Bu senin dansın. Hayatın uzun olacak, milaya. *Benim* hayatım da uzun olacak. Şu anda bu senin dansın."

Kızın gözlerine baktı ve Oleg onu omzuna atma, Hazar ile savaşma, kamvasa'dan kaçma ve Tatyana Vorona'yı koluna takıp vahşi doğaya kaybolma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldı.

Onu seviyordu, ama o artık ona ait değildi. Ona ait olamazdı.
Belki de asla olamayacaktı.

Kız fısıldadı, "Bana bir soru sordun."

Oleg başını salladı. "Bunu konuşmayacağız." "Ben bunu konuşmak istiyorum."

"Artık sen terrinsin ve sadakatini klanına göstermelisin. Bunu herkesten iyi anlıyorum ve saygı duyuyorum." Oleg, onun evet demeyeceğini biliyordu çünkü söyleyemezdi. Ve onurunun paramparça olmasına aldırmadı, çünkü bu yüzden onu daha da çok seviyordu. "Gelecek için hayal ettiğim şeyin artık mümkün olmadığını biliyorum, lütfen yapma..."

"Evet."

Oleg donakaldı. "Ne?"

"Evet, seninle evleneceğim, Oleg Sokolov. Eğer hala beni istersen."

Bölüm 34

Tatyana

Varşova, Polonya

Altı ay sonra

Tatyana, Sokolov Industries'in yeni finans müdürünün kendisine verdiği prospektüsün çıktısını içeren dosyayı kapattı.

"Onların kabul *etmeyeceklerini* düşünmek için hiçbir neden görmüyorum," dedi, "ama elbette ayrıntıları kardeşim ve ablamla görüşmem gerekecek."

Orta yaşlı adam başını salladı. "Elbette, Bayan Vorona. Lublin'in dışında bu şekilde bir ticaret kompleksi kurmanın, her iki tarafa da fayda sağlayacak dış yatırımları çekeceğini de eklemek isterim. Çok amaçlı bir alan olacağı için, Wallace Enterprises'tan daha uzun vadeli bir konaklama kompleksi hakkında bir talep geldi bile."

Wallace Enterprises'ın işin içine girmesi, Tatyana'nın Oleg ile işbirliği içinde vampir serbest ticaret bölgesi kurma planının hayata geçebileceği anlamına geliyordu. Wallace, tarafsızlık konusunda katı standartlarıyla tanınıyordu ve bu da Oleg, Poshani ve Krakow'da bulunan Polonya vampir mahkemesinin vaatlerine ağırlık kazandıracaktı.

Ayakta kalarak Bernard Lazareva'nın elini sıktı ve koruması Henrik insanı dışarıya kadar geçirdi. Birkaç dakika sonra, Radu ve Kezia ile birlikte ekrana çıktı.

"Poshani işçi temin şirketlerini kullanmayı kabul etti mi?" diye sordu Kezia. "Geçen hafta Polina ile bu konuyu telefonla konuştum."

"Evet." Tatyana parmağını kaldırdı. "Yönetimin en az yarısı Sokolov Industries'ten olduğu sürece."

Radu başını salladı. "Onlarla yaptığımız sözleşmelerde bu standart bir şart."

Vano olmadan Poshani işlerini yeniden kurmak, dinazor kemiklerini yeniden birleştirmek gibiydi. O kadar çok parça eksikti ki, Tatyana bazen geri kazanmak kadar yaratmak gibi hissediyordu.

Buna bir de bol miktarda toz ve enkaz eklenince, işi oldukça zordu.

Neyse ki, organizasyonun temelleri sağlamdı ve Kezia ile Radu'nun Vano'ya sadık olanları tasfiye ettikten sonra kalanlar, hala işlerinde oldukları için minnettardı. Modern teknoloji ve gelişmiş lojistik yardımıyla işleri yeniden yapılandırmak, klanın biraz zor durumda olan işlerini son beş ayda önemli ölçüde düzeltmişti.

"Yeni CFO hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Kezia. "Elene kadar iyi mi?"

"Hayır, ama kimse onun kadar iyi olamaz, özellikle de sadece üç aylık deneyimle," dedi Tatyana. "Hızlı ve yaşı uygun. Uluslararası nakliye konusunda iyi deneyimi var ve bence bu onlar için öncelikliydi."

Aslında, bunun öncelikli olduğunu biliyordu.

"Bu sözleşmeyi bizzat kendisi müzakere etmesi biraz iltifattı," dedi Radu.

"Katılıyorum," dedi Tatyana. "Elene hayatta olsaydı, bu toplantıya onun yardımcılardan biri katılırdı."

Radu başını salladı. "Eğer memnun isen onaylayabilirsin," dedi. "Sana güveniyorum."

"Avukatlara her şeyi inceletelim mi?" Genelde ikna etmesi daha zor olan Kezia'ya baktı.

"Birkaç gece düşünmeme izin ver," dedi Kezia. "Bir kez daha okumak istiyorum. Lublin'e koymanın bazı siyasi etkileri var."

"Tamam," dedi Tatyana. "Sokolov bekleyebilir. Ben de rakamları bir kez daha gözden geçireyim. Perşembe akşamı için bir plan yapalım mı?"

"Bana uyar. Radu?"

"Perşembe sabahı saat ikiden sonra boşum."

"Güzel." Tatyana hızlıca bir çevrimiçi toplantı ayarladı. "E-postanıza bağlantı gönderiliyor."

İkisi de iç geçirdi.

"Tartışmayalım," dedi Tatyana. "Bunu kararlaştırmıştık."

"E-postadan nefret ediyorum," dedi Kezia. "Çok kişisel değil."

"Ama insan elinden çok daha hızlı." İkisine de el salladı. "Annem akşam yemeğini hazırladı, bu gece işim bitti."

"Ona selam söyle," dedi Radu. "Ve bana gönderdiği zencefilli kurabiyelerden daha fazla istediğimi söyle."

"Afiyet olsun. İyi geceler." Kezia'nın ekranı karardı.

Tatyana bağlantının kesilmesini bekledi, sonra yalıtımlı dizüstü bilgisayarını kapattı ve konferans odasının dışındaki asistanına el salladı.

Britta başını odaya uzattı. "Bitti mi?" "Sonunda.

Henrik'ten arabayı çağırmasını söyler misin?"

"Tabii."

Tatyana güvenilir eski postacı çantasını topladı ve dizüstü bilgisayarını içine koyarken aklına bir anı geldi.

"ZOL Enterprises ile SMO International arasındaki bağlantıyı buldum, yani onu şirketini saklamaya çalışanlardan daha akıllıyım, sence de öyle değil mi?"

"Onun şirketini saklamaya çalışan benim. Yani benden daha akıllı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki de evrak işlerinde daha iyiyimdir." "Şimdi geri çekilme, volchitsa. Dişlerini beğendim."

Telefonunu çıkardı ve bir mesaj yazdı.

Seni düşünüyorum.

Birkaç saniye sonra cevap geldi.

Olması gerektiği gibi.

Bernard hakkında ne düşünüyorsun?

İyi. Çalışması kolay.

Bu, bu anlaşmada bizden daha fazla para kazandığın anlamına geliyor. Rakamlar üzerinde çok çabuk anlaştığımızı biliyordum.

Tatyana merdivenlerden inerken gülümsedi, Polonya'nın başkentinin sisli gece havasına ulaştığında kanında bir heyecan hissetti.

Amnis'i uyandı, insan ofisinde geçirdiği yoğun bir gecenin ardından ölümsüz doğası bacaklarını gerdi.

Henrik'in beklediği yan sokağa son model siyah bir Mercedes yanaşırken, telefonu titredi.

"İyi geceler, Bayan Vorona." Henrik kapıyı açtı. "Annenize selam söyle lütfen."

"Teşekkürler, Henrik. Magda'ya da selam söyle."

"Teşekkürler, Surati."

Sevgi dolu bu takma ad yapışmıştı ve Tatyana da buna pek aldırmıyordu.

İşler zorlaştığında ya da neden dondurucu soğukta Varşova'da yaşadığını kendine hatırlatmakta zorlandığında, kimin için çalıştığını hatırlamak iyi geliyordu.

Poshani ailesi gibiydi.

Şoförünün adı Essa'ydı ve deli gibi araba kullanıyordu, ama neyse ki sabahın üçünde trafik yoktu ve Tatyana yirmi dakika içinde Poshani'nin evine varmıştı.

Evinin önünde bekleyen Hazar, arabayı durdurur durmaz kapıyı açtı ve Tatyana dışarı adımını atar atmaz mutfaktan stroganoff kokusu geldi.

"Sana söylüyorum, taze domates var," dedi Rumi.

"Ve ben sana yok diyorum," diye bağırdı Anna. "İyi *iyi* stroganoffta *olmaz*. Sana yemek yapmayı kim öğretti bilmiyorum ama..." Rumi, Poshani'nin küfürlerini yağdırmaya başladı.

Tatyana donakaldı ve içeri girmeden önce birkaç dakika duvarın önünde kendini toparlamak için bekledi.

Rumi, evinin yöneticiliğine terfi etmişti ve çoğu zaman bu durum sorun yaratmıyordu.

Ancak annesi ziyarete geldiğinde durum farklıydı.

Herkes Anna'yı severdi, ama Rumi yaşlı bir Rus kadının kendisine yemek yapmayı öğretmesinden hoşlanmazdı ve Anna herkese şüpheyile yaklaşırdı.

Cep telefonu cebinde titredi.

■

Eve geldin mi?

Yazarak cevap verdi.

■

Annem yemek yapıyor. Rumi ile tartışıyorlar.

■

Bu akşam ne var?

■

Stroganofflu domates.

■

Bu konuda fikrim yok.

Savaşa hazırlandı ve Vistula Nehri'nin doğusundaki bir yerleşim bölgesinde, Poshani arazisi içindeki geniş evin zemin katındaki mutfağa girdi.

"Merhaba! Ben geldim." Çantasını, girişin hemen yanındaki ofise bıraktı, sonra mutfağa geri dönerek Rumi ve Anna'nın birbirlerine öfkeyle baktıklarını gördü.

Rumi gözlerini ondan ayırdı ve Tatyana'ya baktı. "İş nasıl gitti?"

"Güzel. Beklediğim gibi. Sürpriz yok."

"Harika."

Anna bağırdı, "Akşam yemeği neredeyse hazır."

"İyi," diye tersledi Tatyana. "Çünkü beni beslemezsen, seni ısıtırım."

"Eh." Anna elini ona salladı, Rumi ise gülmesini zorlukla bastırdı.

Tatyana etrafında dolaşıp annesinin yanağına bir öpücük kondurdu, sonra kolunu beline doladı. "Yemek için teşekkürler."

Anna homurdandı. "Bu insanlar sürekli birbirlerine sarılıyorlar, şimdi bana da bulaştı."

"Biliyorum, ne yapacaksın?" Tezgahın başına oturdu, annesinin yemek yapmasını izlerken, Rumi bir şişe kan şarabı açıp ona bir kadeh doldurdu.

Bir yıl önce biri ona Varşova'ya yerleşeceğini, bir iş kuracağını, geceleri eve gelip annesine şikayet edeceğini, bahçesi olan arkadaşları olacağını, geniş bir ailenin etrafında yaşadığını ve çocukların ebeveynleriyle kavga ettiklerinde evinde koşturup duracağını söyleseydi...

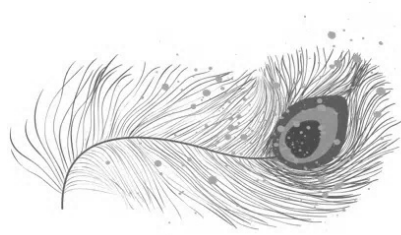
O kişi hayalperest olduğunu düşünürdü.

Ama altı ay her şeyi değiştirdi. Kamvasa'nın yeniden başlamasına az kalmıştı, ancak geçen seferki gibi tüm sezon boyunca katılamayacaktı.

Hayır, halkının geleceğini inşa etmek için ofiste olması gerekiyordu.

Ve Oleg'in topraklarının yakınındaki sınırlarda gürültü patırtı artmasına rağmen, Tatyana'nın ölümsüz hayatında ilk kez kendini sadece güvende hissetmiyordu.

Evinde olduğunu biliyordu.

Şafak sökmesine iki saat kalmıştı ki, siyah Mercedes Varşova'nın merkezindeki bir konağın önüne yanaştı. Sokaklar bomboştı, dışarı çıktığında onu karşılayacak kimse yoktu.

Araba uzaklaştı ve o köşeyi dönerek ferforje kapıya doğru yürüdü, anahtarıyla kilidi açtı ve içeri süzüldü.

Eğer o bir rüzgar vampiri olsaydı, bu çok kolay olurdu, ama o değİ

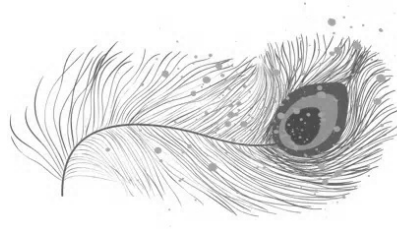
I. Arka bahçedeki büyük çeşmenin önünden geçerken gülümsedi. Su da bazen işe yarayabilirdi.

O kapıya ulaşmadan önce kapıyı açtı ve içinde yaşayan kan, gözleri buluştuğu anda fışkırdı.

O gülümsedi. "Merhaba."

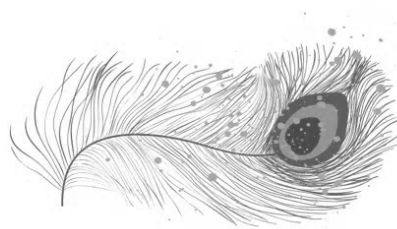
Tatyana'nın sessiz kalbi göğsünde çarptı. "Seni olmadan uçağını buraya getirmeyeceğini biliyordum."

"Beni çok iyi tanıyorsun." Elini uzattı. "İçeri gel. Seni bekliyordum."

Tatyana ve Oleg'in hikayesi OBSDIAN EMPIRE ile sona erecek. Şubat 2026'da çıkacak.

Ateş ve su, birbirlerine denk iki güçlü vampir hükümdarın hikâyesini anlatan bu ateşli romantik fantezide buluşuyor. Büyüleyici karakterler, yüksek riskli aksiyon ve yavaş yavaş gelişen romantizm, bu kitabı Elemental Mysteries serisinin yazarı Elizabeth Hunter'ın Firebird and the Wolf serisinin unutulmaz finali haline getiriyor.

Hemen [DIRECT](#) veya [RETAIL'den](#) ön sipariş verin!

ElizabethHunter.com
ElizabethHunterShop.com

THE FIREBIRD
"AND THE WOLF"

ÜÇÜNCÜ KİTAP

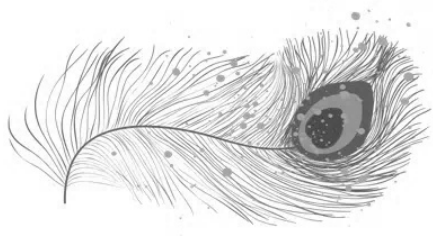
OBSIDIAN & EMPIRE

CominJJ

2026

Elemental Evreni keşfedin!

Bu kitapta Ben ve Tenzin karakterleri ilginizi çekti mi? Belki Giovanni Vecchio veya Poshani'nin iç işleyişi hakkında daha fazla bilgi edinmek istersiniz.

Elemental Universe, *The Firebird and the Wolf* ile aynı geniş dünyada geçen, birbiriyle bağlantılı bir dizi küçük seriden oluşur. Daha fazla bilgi için lütfen ElizabethHunter.com adresini ziyaret edin.

Özellikle Ben ve Tenzin'in hikayesi ilginizi çektiyse, Elemental Legacy serisini basılı kitap, e-kitap ve sesli kitap formatında tüm büyük [perakendecilerde ve](http://ElizabethHunterShop.com) ElizabethHunterShop.com adresinde bulabilirsiniz.

Yazar Hakkında

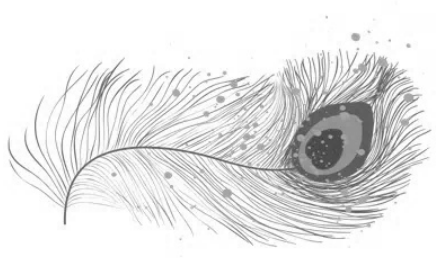
ELIZABETH HUNTER, *USA Today*'de on bir kez ve uluslararası en çok satan romantik, çağdaş fantastik ve paranormal gizem romanlarının yazarıdır. Kaliforniya'nın merkezinde ve Addis Ababa'da yaşayan yazar, dünya mitolojilerini, tarihi ve aşk, dostluk ve aile gibi evrensel bağları keşfeden fantastik romanlar yazmak için sık sık seyahat etmektedir. Elli'den fazla roman yayınlamış ve dünya çapında iki milyondan fazla kitap satmıştır. Elemental Mysteries serisi, Irin Chronicles ve diğer romanların yazarıdır.

ELIZABETHHUNTER.COM

ELIZABETHHUNTERSHOP.COM

Elizabeth Hunter'ın diğerk eserleri

ATEŞ KUŞU VE KURT

Kan Mozaîğı Kızıl

Yemin

Obsidian İmparatorluğu (2026'nın başları)

ELEMENTLERİN GİZEMLERİ

Gizli Ateş Aynı

Dünya Rüzgârın

Gücü

Suyun Düşüşü

Ateşli Yıldızlar

Dişler, Buz ve Folyo

ELEMENTAL DÜNYA

Küllerden Yeniden İnşa

Suyun Esiri

Kan ve Kum Bronz

Kılıç Kızıl Derinlik

Çok Uygun Bir Canavar

Taş Öpücüğü Denizi

Gölgelerin Vadisi

ELEMENTAL MİRAS

Gölgeler ve Altın Taklit ve

Simya Kehanetler ve Eserler

Gece Yarısı Labirenti Kan

Çırağı

Şeytan ve Dansçı

Gecenin Hesabı

Şafak Karavanı

Kemik Parşömen

İnci Gökyüzü

Teneke

Tanrı

ELEMENTAL ANTLAŞMASI

Azizlerin Geçidi

Şehitlerin Sözü

Paladin'in Öpücüğü

Piskoposun Kaçışı

Teneke Tanrı

GÖLGELER DİYARI

İlk Işık

Gölgeler Yolu

Kırık Peçe (Kış 2025)

İRİN GÜNLÜKLERİ

Yazıcı

Şarkıcı Sır

Asa ve Kılıç

Sessiz

Fırtına

Arayıcı

SEBA SEGEL SERİSİ

On Üçüncü Ay

Küllerin Çocuğu (2026'da Çıkacak)

CAMBIO SPRINGS

Uzun Yol Eve

Değişen Hayaller

Beş Sabah

Çölün Sınırında

Uyanış Kalpler

Acılar ve Oklar

Tozun Doğuşu

LIRIO'NUN MANZARASI

Çift Görme Aynanın

Kararttığı Sorunlar

PARILDAYAN GÖL

Aniden Medyum

Yarı Medyum Hayat

Medyum Rüyalar

AYTAŞI KOYU

Kaçak Kader

Kader Aslında

Kaderin Kesintiye

Uğraması

LINX & BOGIE GİZEMLERİ

Glamour'da Bir Hayalet

Teknede Bir Bogie

Haberler ve yakında çıkacak kitaplar hakkında daha fazla bilgi için ElizabethHunter.com veya
ElizabethHunterShop.com adreslerini ziyaret edin!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

